

ராவ் ஸாஹிப் வே. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், G. B. V. C.

எண்பதாம் ஆண்டு

1936

கழக வெளியீடு: 193

கம்பராமாயண சாரம்

தேர்ந்தெடுத்த இனிய கவிகளும் விளக்கவுரையும்
கதைத் தொடர்ச்சியும் அடங்கியது

பால காண்டம்

ஆசிரியர் :
ராவ் ஸாஹிப் வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், G. B. V. C

தமிழ் முகவுரை ஆசிரியர் :
மஹா மஹோபாத்யாய தாக்ஷிணாத்ய கலாநிதி
டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்

ஆங்கில முகவுரை ஆசிரியர் :
சுவாமி விபுலானந்தஜி மஹராஜ், B. Sc. (Lond.)

பதிப்பாசிரியர் :
M. P. S. துரைசாமி முதலியார், B. A., B. L.

1936

விலை: ராப்பர் ரூ: 1 10 0; காலிகோ ரூ. 2 0 0

கிடைக்குமிடம்:-

தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிட்டெட்,

கீழ ரதவீதி, திருநெல்வேலி.

டை கிளை நிலையம்,

6, *பவளக்காரத் தெரு, சென்னை.*

திருநெல்வேலி

ஹிலால் பிரஸில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது

உரிமையுரை

திருப்பனந்தாள் மடத்துத் தலைவரவர்களாக எழுந்தருளியுள்ள **ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாத தம்பிரான் சுவாமிகள்,** தமிழ் வளர்ச்சியின்பொருட்டு, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார் வருஷந்தோறும் நடத்திவரும் வித்துவான் பரீக்ஷையில் முதல்வராகத் தேர்பவர்க்குப் பரிசாக ஆயிரம் வெண்பொன் அளித்தும், ஆன்றோர் மரபொடு முரணுமல் புதுச்செய்யுள் நூல்களும் புத்துரை நூல்களும் இயற்றுவோர்களுக்கும், ஐரோப்பிய அறிவியல் நூல் மொழிபெயர்ப்பாளர்களுக்கும் காலவரையறையின்றி எப்போதும் பொருளுதவி புரிந்தும், தமிழ் மொழியைப் பேணி வளர்த்துவரும் பெரு வள்ளன்மை கண்டு கழிபெருங் களிகூர்ந்து, சுவாமிகளுக்குத் திடமான உடல் நலமும் தீர்க்காயுளும் அருளும் வண்ணம் எல்லாம் வல்ல இறைவனை இறைஞ்சி இந்நூலை உள்ளன்போடுகூடிய வணக்கத்துடன் உரிமையாகச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார்

ஐந்தாம் ஜார்ஜு மன்னர் ஞாபகார்த்தத் தமிழ்ப் பரிசு

நம்முடைய அன்பார்ந்த அரசரும், சக்கரவர்த்தியுமான ஐந்தாம் ஜார்ஜு மன்னரவர்களுடைய உதார குணத்தையும், தயாள சிந்தையையும், இந்தியாவின்பாலிருந்த அன்பையும் கருதி அவர்களுடைய இனிய ஞாபகம் என்றும் குன்றுதிருந்துவரும்பொருட்டு இந்தப் பரிசு திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாத தம்பிரான் ஸ்வாமிகளவர்களால் ஏற்படுத்தப் பெற்றது. இந்தப் பரிசின் நோக்கம் தமிழ்மொழிப் பயிற்சிக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் ஆதரவு அளிப்பதேயாகும். "ஐந்தாம் ஜார்ஜு மன்னர் ஞாபகார்த்தத் தமிழ்ப்பரிசு" என இது வழங்கப்பெறும்.

இந்தப் பரிசுக்குரிய மூலதனமாக இப்பொழுதுள்ள தொகை முப்பத்தையாயிர ரூபாய்; (ரூ. 35,000) இத் தொகை நூற்றுக்கு வருஷத்துக்கு $3\frac{1}{2}$ வட்டியுள்ள, காலவரையறை யில்லாத சர்க்கார் கடன் பத்திரமாக உள்ளது. இதிலிருந்து வருஷந்தோறும் கிடைக்கும் வட்டியிலிருந்து ரூபாய் ஆயிரம் (ரூ. 1000) வருஷந்தோறும் ரொக்கப் பரிசாக அளிக்கப்பெறும். 1935—36 ஆம் வருஷத்துச் சென்னைச் சர்வகலாசாலைக் காலெண்டர்த் தொகுதி 1, பகுதி 2 இல் கண்ட 7 D விதிப்படி யமைந்த தனித்தமிழ் வித்துவான் பட்டத்துக்குரிய முடிவுப் பரீக்ஷையில் முதல் வகுப்பில் முதல்வராகத் தேர்ச்சி பெறுவோர் இப்பரிசைப் பெறும் தகுதியுடையோராவர். மூலதனத்தின் வட்டியில் இவ்வாறு செலவானது போக வருஷந்தோறும் எஞ்சும் தொகை, மூலதனம் லக்ஷம் ரூபாய் (ரூ. 1,00,000) ஆகும் வரையில் அதனோடு சேர்க்கப்படும். அதன் பின் மூலதனத்திற்குக் கிடைக்கும் வட்டி முழுதும் வருஷந்தோறும் பரிசுத்தொகையாக உரியவருக்கு அளிக்கப்படும்.

பரிசளிப்பதற்குரிய விதிகளும் நிபந்தனைகளும் வருமாறு :—

1. இப்பரிசு ஆண்பாலார் பெண்பாலாராகிய யாவருக்கும் சாதி மத வேறுபாடு கருதாமல் அளித்தற்குரியது.

2. ஓரியண்டல் பட்டப் பரீக்ஷைகளுள் தனித்தமிழ் வித்துவான் பரீக்ஷையில் தேர்ச்சி பெறுவோர்களுள் முடிவுப் பரீக்ஷையில் முதல் வகுப்பில் முதல்வராக வருபவர் முதல்முறையிலேயே தேறினவராயின் அவருக்கு இப்பரிசு அளிக்கப்பெறும்.

எந்த வருஷத்திலாயினும், இருவரேனும் இருவருக்கு மேற்பட்டவரேனும் பரிசுக்குரிய தகுதியைப் பெற்றால், பிரிலிமினரிப் பரீக்ஷையிற்

பெற்ற அம்சங்களையும் (Marks) சேர்த்துப் பார்த்து, மொத்தத்தில் அதிக அம்சம் பெற்றவருக்கு இப்பரிசு அளிக்கப்படும். அவ்வாறு செய்வதிலும் சிக்கல் நேருமாயின், தேர்ச்சிபெற்றவர்களுடைய ஆங்கிலப் பயிற்சியையும் வயதையும் ஆராய்ந்து, அவர்களுள் அதிக இங்கிலீஷ்ப் பயிற்சியுடையவருக்கும், குறைந்த வயதுடையவருக்கும் பரிசைக் கொடுக்க ஸிண்டிகேட் சபையார் தீர்மானிப்பார்கள்.

3. ஸெனெட் சபைக் கூட்டமொன்றில் இந்தப் பரிசு உரியவருக்கு வழங்கப்பெறும்; எந்த வருஷத்திலேனும், பரிசுக்கு உரியவர் நேரில் வந்து பரிசைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமற்போனால் ஸிண்டிகேட் சபையார் பரிசுத் தொகையை அவருக்கு அனுப்புவதற்குரிய ஏற்பாட்டைச் செய்வார்கள். பரிசு வழங்குவதற்கு முன் அப் பரிசுக்குரியவர் இறக்கும்படி நேர்ந்தால் அத்தொகை சட்டப்படி அவருடைய வார்சாக இருப்பவரிடம் சேர்ப்பிக்கப்படும்.

4. இப்பரிசுத் தொகை பணமாகவேனும் செக்காகவேனும் அளிக்கப்பெறும். இந்தப் பரிசுத்தொகை எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டாவது பெருக்கவோ குறைக்கவோபடாது. எந்த ஒரு வருஷத்திலேனும் அல்லது தொடர்ந்து பல வருஷங்களிலேனும் பரிசு கொடுக்கப்படாமல் இருந்தால் அங்ஙனம் கொடுக்கப்படாமல் இருந்த பரிசுத்தொகை முழுவதும் சேர்த்து எந்த வருஷத்தில் பரிசு வழங்கப்படுகிறதோ அவ் வருஷத்தின் பரிசுக்குரியவருக்கே அளிக்கப்பெறும். பரிசுத்தொகைக்கு மேலே கிடைக்கும் தொகை தான் மூலதனத்தோடு சேர்க்கப்படும்.

5. வருஷந்தோறும் பரிசளிப்பு விபரம், பரிசு பெறுபவரின் பெயர், விலாசம் ஆகியவற்றோடு திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாத தம்பிரான் ஸ்வாமிகளவர்களுக்கும் பின்வரும் உரிமையுள்ளவர்களுக்கும் (Successors-in-interest) தெரிவிக்கப்படவேண்டும்.

6. பரிசு ஏற்படுத்தியவர்களுடைய நோக்கத்துக்கு வேறுபட்ட எந்தக்காரியத்துக்கும் இந்த நிதியை உபயோகிக்கக்கூடாது. இனி எப்பொழுதேனும் சர்வகலாசாலையாரின் 7 D விதிப்படியமைந்த தனித் தமிழ் வித்துவான் பட்டப் பரீக்ஷைக்குப் பிரதியாக ஏதேனும் ஏற்பட்டாலும், ஷெ பரீக்ஷைக்குரிய விதிகள் மாறுபட்டாலும், பரிசை ஏற்படுத்தியவர்களுடைய நோக்கமாகிய தமிழ்க் கல்வியபிவிருத்திக்கு ஏற்றதென்று கருதும் வகையில் ஸிண்டிகேட் சபையார் இந்தப் பரிசை உரியவருக்கு அளிக்க ஏற்பாடுசெய்யும் உரிமையைப் பெறுவார்கள்.

7. பரிசு கொடுத்ததுபோக எஞ்சும் வட்டித்தொகையையும், மூலதனத்தைக் கவர்ன்மெண்டார் எப்போதேனும் திருப்பிக் கொடுக்கநேர்ந்தால்

அத்தொகையையும் எந்தவிதமான பத்திரங்களிலேனும் வேறு வகையிலே னும் வைத்துப் பாதுகாக்கும் உரிமை விண்டிகேட் சபையாருக்கு உண்டு.

உத்தரவுப்படி

காசிமடம் }
திருப்பனந்தாள் }

சு. சுப்பராய பிள்ளை,
சூபர்வைசர்.

(குறிப்பு):—

(1) மேலேகண்ட நன்கொடை சென்னைச் சர்வகலாசாலையாருடைய அங்கீகாரம்பெற்றுவிட்டது. 1937 ஆம் வருஷமுதல் அமுலுக்கு வரும்.

(2) பொருள் முட்டுப்பாடுள்ள இந்தக் காலத்தில், மேலேகண்ட தர்மத்துக்குரிய மூலதனத்தை ஒரே தொகையாகச் செலுத்தச் சாத்திய மானதற்குப் பெரும்பாலும் காரணமாக இருந்தது, அமெரிக்காவில் டொரண்டோ நகரிலுள்ள "தி மானுபாக்சரார்ஸ் லைப் இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனியார்"; நாம் எடுத்துக்கொண்டுள்ள 4,46,416 ஆம் எண்ணுள்ள பாலிஸியின்மேல் ஸௌகரியமான நிபந்தனைகளோடு ஒரு பெருந்தொகை யைக் குறிப்பிட்ட காலத்தில் கடனாகத் தர இசைந்த அன்புடைமையே யாகும்.

"King George V Memorial Tamil Prize."

This Prize is founded by His Holiness Srilasri Kasi Vasi Swaminatha Thambiran Swamigal Avargal of Tirupanandal, to keep ever fresh and green the sweet memory of our beloved Sovereign and EMPEROR GEORGE V for his benevolence, large heartedness and love for India. The prize is intended for the encouragement for the pursuit and study of Tamil and it shall be styled as "KING GEORGE V MEMORIAL TAMIL PRIZE."

The Endowment at present consists of Rs. 35,000 (Rupees Thirtyfive Thousand) invested in Government Securities, 3½ percent Non-terminable Promissory Notes. Out of the annual interest accruing, a sum of Rs. 1000 (One Thousand) shall be paid in cash as PRIZE, annually, to the candidate who stands first in the first class in Tamil in the Oriental Title Examination, Vidwan (Final) Examination, taking Tamil alone as the subject, under Regulation 7—D of the Regulation in Chapter ... of the University Calendar, Volume 1, part II, 1935-36, or the corresponding Regulations of any subsequent issue of the University Calendar. The unexpended interest of the Endowment Fund shall be added to the corpus of the Fund annually and allowed to accumulate until the Capital of the endowment amounts to Rs. 100,000 (Rupees One Lakh). Thereafter, the entire interest accruing from the Capital fund shall be paid as Prize amount to the winner each year.

The terms and conditions of the award of the Prize will be as follows:

(1) The Prize is open to all (male or female) candidates irrespective of caste or creed.

(2) The Prize shall be awarded to the candidate, who among the candidates qualifying during the year for the

Vidwan Title with Tamil alone, in the Oriental Title Examination, secures a 1st class in the Final Examination and has stood first among them, provided that he has passed the Examination at the first appearance.

If, in any year, two or more candidates are eligible for the Prize, the Prize shall be awarded to that Candidate who has obtained the highest number of marks in the whole examination taking into consideration the marks obtained in the Preliminary Examination for this title. If there is a tie even then, the Syndicate shall decide the award, taking into consideration the qualifications of the candidates in English and the age of the candidate, preference being given to the candidate who has the highest qualification in English and is young in age.

(3) The Prize shall be awarded to the winner at a meeting of the Senate; if in any year, the Prize-winner is unable to attend personally to receive the Prize, the Syndicate shall make arrangements to send the amount to him. In case of demise of the Prize-winner before the actual award, the amount shall be payable to his or her heirs according to Law.

(4) The Prize amount shall be paid in cash or by cheque. The award amount shall on no account be divided or reduced. If in any year or series of years the prize is not awarded, the prize amount of the year or years shall be added to the Prize amount of the year when the Prize is awarded and the full amount shall be paid to the Prize-winner of that year. Only the extra amount available over the Prize amount of every year shall be added to the corpus of the fund.

(5) The award of the Prize with the name and address of the recipient each year shall be communicated to His Holiness Kasivasi Swaminatha Thambiran Avergal of Tirupanandal or to His Successors-in-interest for information.

(6) The endowment shall not be diverted to any purpose other than the one intended by the Donor. If, at any future time, the Oriental Title Vidwan (Final) Examination under regulation 7-D Tamil alone of the University is replaced and or the rules or regulations for the Examination are modified, it shall be competent for the Syndicate to make such arrangements for the award of the Prize to a candidate who in their opinion, satisfies the intention of the Donor, i. e., to stimulate and advance the study of Tamil.

(7) It shall be competent for the Syndicate to invest in any Securities or otherwise amounts available for investment from the interest available over the Prize amount and if the capital amount of the endowment, in case the Government Securities in which the amount is now invested are tendered for payment by Government.

(By order)

KASI MUTT,
THIRUPANANDAL.

SUBBARAYA PILLAI,
Supervisor.

N. B: I. The above Endowment has been accepted by the University of Madras and comes into force from the year 1937.

II. The payment of the above endowment in one lump sum especially in these days of financial depressions was made possible mostly by the willingness with which The Manufacturers' Life Insurance Company, Toronto, America, accommodated to us in time on liberal terms with a substantial loan on our Life Insurance Policy No. 4,46,416.

பொருளடக்கம்

வெளியீட்டுரை

'இது, கம்பராமாயண இன்கவித் திரட்டு என்ற தலைப்பின் கீழ், பொழிப்புரை, குறிப்புரை, ஆராய்ச்சியுரை, கதைத் தொடர்ச்சியுடன், ஆசிரியர் ராவ் ஸாஹிப் வே. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், ஜி. பி. வி. ஸி., அவர்களால், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச் செந்தமிழ்த் திங்கள் வெளியீட்டில், சென்ற பன்னிரண்டாண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட காலமாகத் தொடுத்து வெளியிடப்பட்டு வருகின்ற அரிய பெரிய ஆராய்ச்சி நூல். இதில் சிறந்த தீஞ்சுவையுள்ள செய்யுள்கள் தெரிந்தெடுத்துச் சேர்த்துத் தெளிவாக உரை வரையப்பட்டும், ஏனைய இனிய கவிகளின் கருத்துக்கள் கதைத் தொடர்ச்சியில் அமைக்கப் பெற்றும் இருக்கின்றன. இதைப் படிப்பதனால் கம்பராமாயணம் முழுவதையும் படிப்பதன் முக்கிய பலனை அடையலாம். முதல் நான்கு காண்டங்கள் முற்றுப்பெற்று ஐந்தாங் காண்டம் "செந்தமிழ்"ப் பத்திரிகையில் வெளியாகி வருகின்றது.

'மஹா மஹோபாத்யாய டாக்டர் சாமிநாதையரவர்கள், ஐரோப்பிய தமிழ்ப் புலவர் தலைவர் டாக்டர் ஜி. யூ. போப்பையரவர்கள் முதலியோரால் ஆசிரியரது உரை நடை, சிறந்த நயமுடையதென வியந்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

'இந்நூலில், உண்மையாக, ஐயத்துக் கிடமின்றி, கம்பர் கருதியனவும் முந்திய உரைகளில் இல்லாதனவும் சிறப்பாக இனியனவுமான கருத்துக்கள் ஆசிரியரால் அரிது கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, இனிதெடுத்துரைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. ஒரு சில எடுத்துக்காட்டாக. 'உருத்தெரிதன்மைய',* 'சுற்றத்தார் தேவரொடும்', 'கொற்றவற் காண்டுக் காட்டி', 'பாழிய பணைத்தோள் வீர', என்ற பாட்டுக்களின் உரைகளைப் பார்க்க.

'கம்பராமாயண சாரத்தில் முதலாவது பாலகாண்டம், தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரால் விரைவிற் பதிப்பித்து வெளியிடப்பெறும்.'

---

* 'கருத்தெரு தன்மைய' என்றும் பாடம்.

மேலே கண்டவாறு சென்ற 1935-ம் வருடத்து இறுதியில் இக் கழகத்தாரால் விளம்பரம் செய்யப்பட்டிருந்தது. இப்போது கம்பராமாயண சாரம் பாலகாண்டம் பதிப்பு முற்றுப்பெற்றிருக்கின்றது. இதற்கு மஹா மஹோபாத்யாய தாக்ஷிணாத்ய கலாநிதி டாக்டர் சாமிநாதையரவர்கள் தமிழிலும், சுவாமி விபுலானந்தஜீ மஹாராஜ் அவர்கள், B. Sc. (Lond.), ஆங்கிலத்திலும் முகவுரை அளித்திருக்கின்றார்கள்.

நமது தாய்மொழியாகிய தமிழைத் தாயே போல வளர்த்துப் பாதுகாக்கும் பெருவள்ளலும், ஐந்தாம் ஜார்ஜு மன்னர் ஞாபகார்த்தத் தமிழ்ப் பரிசுத் தாபகருமான திருப்பனந்தாள் மடத்துத் தலைவரவர்கள் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாத தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்களுக்கு இந்நூல் ஆசிரியரால் மிகவும் பொருத்தமாக உரிமையாக்கப் பெற்றிருக்கின்றது.

இந்தக் காண்டத்தைத் தமிழன்பர்கள் ஆதரிக்கிறார்களென்பது தெரிந்தவுடன் பிந்திய காண்டங்கள் தொடர்பாய் வெளியிடப்படும்.

தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

பதிப்புரை

'கம்பராமாயண இன்கவித்திரட்டு' என்ற தலைப்பின் கீழ், உரை, கதைத் தொடர்ச்சியுடன் 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரிகையில் 1922-ம் வருடம் முதற்கொண்டு இந்தக் 'கம்பராமாயண சாரம்' வெளியிடப்பட்டு வருகின்றது. சுந்தரகாண்டத்தின் ஆரம்பப் பகுதிகள், முன் பிரசுரமாகிவந்த 'பஞ்சாமிர்தம்', 'தமிழர் நேசன்', என்ற பத்திரிகைகளில் வெளியாயின. பிந்திய பகுதிகள் 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரிகையில் தொடர்ந்து வெளிவருகின்றன. இக் கம்பராமாயண சாரத்தில், பாலகாண்டம், சில திருத்தங்களுடனும், வேறுபாடுகளுடனும் இப்பொழுது புத்தக ரூபமாக வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரிகையில் வெளியாகாத புதிய பல விசேடவுரைகள் இதிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

முன், பாட்டுக்கள், இசையுடன் படிப்பதற்கு உதவியாகச் சீர்பிரிக்கப்பட்டும், பொருள் நன்கு தெரிந்துகொள்வதற்கு உதவியாகச் சந்திபிரித்தலுடன் குறியீடு செய்யப்பட்டும், இருந்தன. இப்போது, பாட்டுக்கள் முன்போலச் சீர்பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் புதிதாக, பாட்டுக்களுக்குப் பின் கொண்டுகூட்டுச் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதில், வேண்டிய சந்திபிரித்தலும் குறியீடும் அமைத்திருப்பதனால், பாட்டுக்கள் சந்திபிரித்தல் குறியீடுகளின்றிப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

கொண்டுகூட்டு என்னும் பகுதியில், சந்திபிரித்தல் குறியீடு செய்தலோடு, பாட்டின் பல பகுதிகளும் பொருளுக்குப் பொருத்தமாக முன்பின்னாகக்கொண்டு கூட்டப்பட்டும், இன்றியமையாத இடைப்பிறவரல்கள் ஆங்காங்கு இணைக்கப்பட்டும் இருக்கின்றன. கொண்டுகூட்டுக்குப் பின்வரும் பொருள் என்ற பகுதியில், பாட்டின் கருத்து விளங்குவதற்கு முக்கியமான பாட்டுப்பகுதிகட்கு மட்டும் உரை எழுதப்பட்டும், அடைமொழிகளில், கருத்துடை அடைமொழிகளல்லாதவை போன்ற சாமானியமான பகுதிகள் உரையின்றி விட்டுவிடப்பட்டும் இருக்கின்றன. எழுதப்பட்ட உரை நன்றாகவும் பொருத்தமாகவும் புலப்படும்பொருட்டு,

அதில், கொண்டுகூட்டிலுள்ள இன்றியமையாத இடைப்பிறவரல் களோடு வேறு அவசியமான இடைப்பிறவரல்களும் சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன.

இதற்குமுன், பொருட் பகுதியில், இடைப்பிறவரல்களைக் காட்டுதற்கு, அவை (   ) இவ்விருதலைப் பிறைக்குள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இப்போது அப்பிறைகள் நீக்கப்பட் டுள்ளன. கொண்டுகூட்டையும் பொருளையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த் தால், பாட்டுப் பகுதிகளில் உரை வரையப்பட்ட முக்கியமான பகுதிகள் இவை, உரையெழுதாது விடப்பட்ட சாமானியமான பகுதிகள் இவை என்பதும், இடைப்பிறவரல்களுள் இன்றியமை யாதவை இவை, ஏனையவை இவை, என்பதும் புலனாகும். பொருளுக்குப்பின் வரும் குறிப்புப் பகுதியில், முதலாவதாக, மேற்கூறிய முக்கியமும் சாமானியமுமான இரண்டு பகுதிகளிலும் உள்ள அருஞ்சொற்கள், சொற்றொடர்கள் ஆகியவைகளின் விளக்கமும், இலக்கணக் குறிப்புகளும், அவற்றின் பின் விசேட வுரைகளும், இறுதியில் பாடபேதங்களும், சேர்க்கப்பட்டிருக் கின்றன.

குறிப்புக்குப்பின் வரும் கதைத் தொடர்ச்சியில், பாட்டுக் களில் அடங்காத கதையும், இந்நூலின் விரிவஞ்சி விடுக்கப்பட்ட இன்கவிகளின் சாராம்சமும், அடங்கியிருக்கின்றன. பாட்டுக் களுக்கும் கதைத் தொடர்ச்சிகளுக்கும் ஆங்காங்குத் தலைப்புக்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. 'காசில் கொற்றத்து இராமன் கதை' யைக் கம்பர் எவ்வளவு இனிமையாகக் கூறியிருக்கின்றா ரென் பதை, இனிது தெரிந்துகொள்வதற்குப் பொருளையும் கதைத் தொடர்ச்சியையும் மட்டும் தொடர்ந்து படித்தலே போதுமானது.

மேற்கூறியவாறாக, இப் புத்தகத்தில், தலைப்பு, பாட்டு, கொண்டுகூட்டு, பொருள், குறிப்பு, கதைத் தொடர்ச்சி என ஆறு பகுப்புக்கள் உள்ளன. அப் பகுப்புக்களுள் ஒன்றினின்று ஒன் றைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே பகுத்துத் தெரிந்துகொள்ளும் படி, தலைப்புக்கள், இந்த வரிபோல் சிறிய தடித்த எழுத்திலும், பாட்டுக்கள், இந்த வரிபோல் பெரிய கதித்த எழுத்திலும், பொருளும் கதைத்தொடர்ச்சியும் இந்த வரியும் பதிப்புரையும் போல் பெரிய சாய்வு எழுத்திலும், கொண்டுகூட்டும் குறிப்பும்

இந்த வரிபோல் சிறிய சாய்வு எழுத்திலும், பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேற்கோள்களில், முதலில் வருபவை ' ' இந்த ஒற்றை மேற்கோட் குறிகளுக்குள்ளும், அவற்றுள் வரும் இரண்டாம் மேற்கோள்கள் " " இந்த இரட்டை மேற்கோட் குறிகளுக்குள்ளும், அவற்றுள் வரும் மூன்றும் மேற்கோள்கள் "' '" இந்த மும்மை மேற்கோட் குறிகளுக்குள்ளும், அவ்வாறே பின் வருவனவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கம்பர் பெருமை, கம்பராமாயணச் சிறப்பு முதலியவை, முன் 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரிகையில் வெளியானதும், இப்பதிப்பில் சில வேறுபாடுகளுடன் சேர்த்திருப்பதுமான முன்னுரையில் காணப்படும். படல அட்டவணை, பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி, அரும்பத அகராதி முதலியவை இதில் புதியனவாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

M. P. S. துரைசாமி முதலியார்.

முகவுரை

தமிழ்நாட்டில் தமிழறிவுடைய யாவரும் தெரிந்து படித்தற்கு இன்றியமையாத நூல்களுள் கம்பராமாயணம் ஒன்று. இந்நாட்டினர் கம்பராமாயணப் பிரசங்கத்தை மிகச்சிறப்பாக மதிக்கின்றனர். இது சுவையினால் தமிழுலகைத் தன்வசப் படுத்தியிருக்கின்றது. இதனை எத்தனை வகையில் ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் சலிப்பு உண்டாவதில்லை. அப்படியே கம்பராமாயணத்தின் தொடர்புடைய நூல்கள் எத்தனை வெளிவந்தாலும் அத்தனையும் தமிழ் நாட்டாருடைய ஆதரவுக்கு உரியனவாகும்.

இப்பொழுது நண்பர் ராவ்சாஹிப் மகா-ா-ா-ஸ்ரீ வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியாரவர்கள், ஜி. பி. வி. ஸி., வெளிப்படுத்தி வருகின்ற கம்பராமாயண சாரம் தமிழ் நாட்டாரால் போற்றிப் படித்து இன்புறற்குரிய சிறந்த நூலாகும். முதலியாரவர்களை நான் பல வருஷங்களாக அறிவேன். தமிழ்க் காப்பியங்களிலும் பிரபந்தங்களிலும் ஆங்கில நூல்களிலும் இவர்கள் சிறந்த பயிற்சியுள்ளவர்கள். தமிழில் இனிய வசன நூல்களும் அழகிய கவிகளும் இயற்றும் ஆற்றலுடையவர்கள். பழகுங்காலத்தில் இவர்களுடைய சம்பாஷணைகளினால் எனக்கு உண்டாகும் இன்பம் ஒரு தனி இயல்புடையதாக இருக்கும். தமிழ் நூல்களையும் ஆங்கில நூல்களையும் இடைவிடாமற் படித்துப் படித்து அவற்றிலுள்ள சாரத்தை அறிந்து தெளிவாக்கி இவர்கள் சொல்லுவதைக் கேட்கும் ஒவ்வொருவருக்கும், நூல்களில் பேரார்வமும் சுவை கண்டின்புறும் ஆற்றலும் இவர்களுக்கு மிகவுண்டென்பது நன்றாகப் புலப்படும்.

இங்ஙனம் மதிநுட்பமும் பரந்த நூலறிவும் உடைய இவர்கள் இளமை தொடங்கியே கம்பராமாயணத்தைப் படித்துப் படித்து இன்புற்று வருகிறார்கள். அந்நூலை எத்தனையோ முறை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து படித்திருத்தலின் அப்பொழுதப்பொழுது கண்ட அரிய பொருள்களைத் தொகுத்து இப்புத்தகப் பகுதிகளில் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

கம்பராமாயணம் முழுவதையும் படித்து இன்புறுவதென்பது யாவருக்கும் இயலாத காரியம். முதலியாரவர்களுடைய கம்பராமாயண சாரமோ எல்லோருக்கும் பயன்படும் முறையில் அமைந்திருக்கிறது. தாம் தேர்ந்தெடுத்துள்ள கவிகளுக்குப் பொழிப்புரையும், கருத்தும், விசேடவுரையும் இந்நூலில் முதலியாரவர்கள் அமைத்திருக்கிறார்கள். கம்பராமாயணப் பாடல் முழுவதும் இல்லாவிடினும் கதைத் தொடர்பு அறுதபடி இடையிடையே உள்ள வரலாறுகளை எளிய அழகிய வசன நடையில் எழுதியிருப்பதால் இதனைப் படிப்பவர்களுக்கு ஒருவாறு கம்பராமாயணம் முழுவதிலுமுள்ள அமைப்பு விளங்கும்.

பலகாலம் தேர்ந்துதேர்ந்து இன்புற்று வெளியிடப்படுவதாதலின் இப்புத்தகம் முதலியாரவர்களுடைய பலவகை ஆற்றல்களையும் ஆராய்ச்சி முறைகளையும் தெரிவிக்கின்றது.

இதனைத் தமிழ் நாட்டார் படித்து இன்புற்றுப் பார்ப்பார்களாயின் முதலியாரவர்களுடைய பேருழைப்பின் சிறப்பு நன்றாகப் புலப்படுமென்பது திண்ணம். முதலியாரவர்கள் இன்னும் நீண்டகாலம் எல்லா நலங்களோடும் வாழ்ந்து பின்னும் இம்முறையே கம்பராமாயண சாரத்தின் பிறபகுதிகளையும் வேறு பல நூற்பொருள்களின் சாரத்தையும் வெளியிட்டுத் தமிழ் நாட்டினரை மகிழ்விக்கும்படி செய்தருளும் வண்ணம் அலகிலா விளையாட்டுடைய இறைவன் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

தியாகராஜ விலாஸம்,
திருவேட்டீசுரன்பேட்டை,
சென்னை.
28—6—36

இங்ஙனம்,
வே. சாமிநாதையர்

INTRODUCTION

The fame of Rao Sahib V.P. Subramania Mudaliyar reached my ears long before I had the opportunity of making his acquaintance. Some of the most eminent Tamil scholars with whom I had the happiness of being associated bore eloquent testimony to the profound scholarship and spotless character of Mr. Mudaliyar. His published works revealed to me a well-disciplined mind and a personality that responded to all that is noble and lofty in the domain of literature.

It was in the suburbs of the sacred city of Chidambaram that I first had the pleasure of meeting him. I was then the Head of the Tamil Department of the Annamalai University, and the Syndicate had invited Mr. Mudaliyar to be the Chairman of the Examination Board of the Tamil Department. Having heard so much of Mr. Mudaliyar, and having read a good many of his published works, I was so anxious to meet him and eagerly looked forward to the day fixed for the meeting of the Board. The thoroughness with which the Chairman attended to his exacting duties and his intellectual virility impressed me greatly. After the meeting of the Board, the Chairman spent a few days in the University, to the immense pleasure of the undergraduates, scholars and teachers of the Tamil Department. The talks given by Mr. Mudaliyar very often centred round Kamban, and Thiruvalluvar, two of the greatest figures in the wide realms of Tamil Literature.

The Kamba-Ramayana Inkavi-thirattu, "a Compendium of the sweetest songs of Kamba Ramayanam" was serially appearing in the pages of the "Senthamil"

for some years past, and those of us who had read the brilliant interpretation of Kamban given by Mr. Mudaliyar were prepared to discuss the subject and to be introduced to further beauties lying hidden in the majestic verse of the greatest epic poet of Tamil land. The Kamba Ramayanam is so vast, running to over forty thousand lines, and so magnificent that none but those who have spent a lifetime in mastering it could speak of it with authority. Mr. Mudaliyar had attempted and achieved the stupendous task of mastering Kamban and had brought to bear to the study of Kamban the same energy, earnestness, and thoroughness which he gives even to the minutest task entrusted to him. The result of his extended study and patient research is being published in the "Senthamil" since 1922. The great work is nearing completion. This book that is now offered to the Tamil Public is the first part "Bala Kandam" of "Kamba Ramayana Saram". As I am writing, I have before me besides the "Bala Kandam", the "Ayodhya Kandam", the "Aranya Kandam", the "Kishkinda Kandam" and portions of the "Sundara Kandam".

As already mentioned, these "studies" appeared serially in the pages of the "Senthamil", the official organ of the Madura Tamil Sangam. The Tamil Sangam at Madura continues to preserve in a way the literary traditions associated with the ancient city of the Pandyan monarchs. Some of the most eminent of contemporary Tamil scholars have identified themselves with the work of the Sangam and this learned Society is always jealous of its reputation. The fact that the present work appeared serially in the "Senthamil" is in itself sufficient testimony to its high standard of excellence.

The most notable among the works already published by Mr. Mudaliyar is the Tamil translation of Milton's Paradise Lost, Book I. The great epic of Milton and the equally great epic of Kamban have many points in common. Both poems immortalize the unconquerable spirit of the respective ages in which they were written. Both poems attempt "to assert Eternal providence and justify the ways of God to men". In both some of the scenes are laid amidst the splendours of Heaven. In Milton's epic the Son of God offers to die in man's stead. In Kamban's epic the great God, who forgot His divinity on hearing the wails of a suffering world walks in the midst of kings, outcastes and recluses as a man among men sharing their joys and sorrows.

The Sublime and the Heroic in literature naturally appeal to minds that are moulded on high principles and lofty ideals. Herein we find the reason why Mr. Mudaliyar was attracted to the two great epics of the East and the West. Born of a well-to-do Vellala family of Tinnevelly, Madras Presidency, on the 14th August, 1857, Mr. Subramania Mudaliyar will soon be entering into his eightieth year. Throughout his life, all who came in contact with him have testified to his devotion to duty, nobility of character, generosity and erudition. The Tamil translation of Paradise Lost earned the approbation of the greatest European Tamil Scholar, Dr. G. U. Pope. The greatest living Tamil Scholar, Pandit Mahamahopadyaya Swaminatha Iyer, has warmly appreciated the writings of Mr. Mudaliyar. The Tamil introduction to the present work is from his gifted pen.

The learned Mahamahopadyaya says, " Mr. Mudaliyar whom I know for several years is highly

learned both in English and Tamil, and possesses the rare ability of writing sweet Tamil prose and beautiful Tamil poems. When I came in contact with him, I noted that his conversation afforded me a rare and unique pleasure. As the Mudaliyar has assiduously applied himself to the study of Tamil and English literary works, all who listened to his lucid expositions become well aware of his abiding interest in literature and his rare abilities of interpretation and appreciation. With keen insight and wide general reading he has applied himself from his younger days to the study of Kamba-Ramayanam and the results of his deep research are now presented in the form of this volume." Nothing more need be said in the way of commending the book to the Tamil reading public.

In his learned commentary on the Bala-Kandam, Mr. Mudaliyar beautifully discusses the following among several other equally-interesting topics: Kamban's conception of the transcendent aspect of the Supreme Being; the poet's appreciation of the great work of his predecessor, Valmiki; the points of similarity in the poetry of Valmiki, Kalidasa, Valluvar and Kamban; the immanent aspect of the Divine Being; the existence of souls; the greatness of Womanhood; the generosity, valour and wisdom of the inhabitants of Kosala; the magnificence of the city of Ayodhya; the characteristics of true learning; the qualities to be noted in a great ruler of men; the greatness of the sages; the varying aspects of nature; the opulance of the city of Mithila ruled by the Sage-king Janaka; the meeting of the hero and heroine; the course of true love; the greatness of the dynasty of Rahu; the marks of a true Kshatriya; amusements and entertainments; innocent revelry; marriage rites and ceremonies; and Kshatriya prowess.

While describing Kosala, Ayodhya, and the kings of the solar race, Kamban gives us a true picture of Chola nadu and Chola monarchs. Kamba-Ramayanam has thus become a national heritage of the Tamil people.

From the time of its composition, Kamban's immortal epic has captured the heart of the Tamilians. Thirty generations have persued it with pleasure, and countless generations of the future will find in it a source of endless delight. Kamban is not only the greatest Tamil poet, but he does at the same time occupy a very high place, if not the highest, among the galaxy of learned scholars. The popular saying "கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்" is worth noting in this connection. The erudition of Kamban, often makes his poetry difficult of comprehension. It is here that the lucid exposition of Mr. Mudaliyar would greatly assist all students of Kamban's poetry. In conclusion, one can confidently say that this book will open the portals of the wide expanse "that deep-browed Kamban ruled as his demesne" to those that have not yet entered into those vast realms, and to the fortunate few who have entered therein, the book will serve as a guide to lead them to spots of fresh delight.

Shivananda Vidyalaya,
Kalladiuppodai,
BATTICALOA (Ceylon).

SWAMI VIPULANANDA.

முன்னுரை *

எப்பொருள் எல்லா உலகுயி ருள்ளும்
இடையினும் புறத்தும்நின் றியக்கும்
அப்பொருள் அறிவித் ததுகம்ப ராமா
யணத்தரும் கவிகளுக் கருத்தம்.

அரசாட்சி† யாக அறைவென் கவியின்பு
அரசாட்சி யின்பின்உயர் வாம்.

எஃதுயர்ந்த காவியமாய் இன்நா டகமுமாம்
அஃதுகம்ப ராமா யணம்.

எக்காலும் எந்நாட்டும் ஏய்கவிகள் தம்முள்எவன்
மிக்கான் அவன்கம்பன் மெய்.

நூல்களெலாம் ஆறுகளா நூற்பொருள்கள் நீர்களாச்
சால்கவின்ஆர் அந்நீர்கள் சார்ந்துறையும்—மால்கடலே
இம்பரார் எல்லார்க்கும் இன்பம் இனிதூட்டும்
கம்பரா மாயணமாங் காண்.

கொம்பனார் தமுள்மால் மார்பார் கோதைபோல் எழில்கூர் மாதும்
உம்பர்ஆர் கோள்கள் தம்முள் உதயன்போல் ஒளிசால் கோளும்
இம்பர்ஆர் மலைகள் தம்முள் இமயம்போல் உயர்ந்த குன்றும்
கம்பரா மாயணம்போல் கவின்மிகு நூலும் காணேம்.

கம்பராமாயணச் சிறப்பு

கம்பராமாயணத்தின் பெருமையை அறியாத தமிழர் இல்லை. அதனில் அடங்கியுள்ள மிக்க அருமையும் இனிமையும் வாய்ந்த கருத்துக்களை அறிந்து ஆனந்திக்கும் பயன்பெறவே, தமிழரல்லா தாரும் தமிழைக் கற்கவேண்டுமென்பது, மிகையாகாது.

---

* 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரிகையில் வெளியானது; சில வேறுபாடுகளுடன் வெளியிடப்படுகின்றது.

† சிவன் சாட்சி.

இவ்வாறு அந்நிய பாஷையில் உள்ள இலக்கியங்கள், தம் பாஷையிலே மொழிபெயர்க்கப்பட்டவற்றைப் படித்தமட்டிலே திருப்தியடையாமல், அவ்விலக்கியங்களை நேராக அறிந்து ஆனந்திக்க விரும்பி, அவைகள் எழுதப்பட்டுள்ள மூலமொழிகளைக் கற்றுத் தேறிய அருங்கலை விநோதர் அநேகர் ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் உளர். நாகரிகமடைந்த மற்றைத் தேசங்களிலும் அத்தகையார் சிலர் இருக்கின்றனர்.

இவ்வுலகத்துச் செல்வ மெல்லாவற்றையும் ஒருங்கே அடைந்து சகல போகங்களையும் ஆசைதீர அநுபவிக்கும் ராச பதவியே யன்றி, எல்லா வகையிலும் அந்த இராச பதவியினும் ஏற்றமான இந்திர பதவியுமே கம்பராமாயணம் போலக் கற்றோர்க்கு மனக்களிப்பைத் தரமாட்டாது என்னும் கருத்துப் புலப்பட

இம்பர்நாட்டிற் செல்வமெல்லாம் எய்திஅரசாண் டிருந்தாலும்
உம்பர்நாட்டிற் கற்பகக்கா ஓங்கும்நீழல் இருந்தாலும்
செம்பொன்மேரு அனையபுயத் திறல்சேர்இராமன் திருக்கதையில்
கம்பநாடன் கவிதையிற்போற் கற்றோர்க்கிதயம் களியாதே

என்று கற்றார் ஒருவர் மனம் கனிந்து கூறியது உபசார மன்று, உண்மையேயாம் எனக் கற்றாரனைவரும் ஒப்புக்கொள்வர்.

யாதாயினுமொரு காவியத்திலே பற்றுடையோர், அக் காவியத்தின் சிறப்பைப் புலப்படுத்த, அதை வேறு காவியங்களோடு ஒப்பிடாமல், கம்பராமாயணத்தோடு ஒப்பிட்டு அது கம்பராமாயணத்தினும் சிறந்ததெனப் பாராட்டி முடிவுகட்டுவது வழக்கம். ஒரு பெண்ணின் அழகைச் சிறப்பாகக் கூறுவோன், அப் பெண் இலக்குமியினும் சிறந்த அழகுடையா ளென்பதனால், இலக்குமியே அழகிற் சிறந்தா ளென்னும் உண்மை பாதிக்கப்படாதது போல, கம்பராமாயணம் அதனோ டொப்பிடப்பட்டு உயர்த்திக் கூறப்பட்ட எல்லாக் காவியங்களினும் உயர்ந்த தென்பது உண்மையில் மறுக்கப்படவில்லை யென்பது சொல்லவேண்டியதில்லை.

மலையாள ஜில்லாவில் (Malabar) கோவில்களில் கம்பராமாயணத்தைப் பிரசங்கித்தற்கு, மானியங்கள் ஏற்பட்டுத் திருவிழாக் காலங்களில் அயல் மொழியினரான மலையாளிகள், கம்பராமாயணப் பாட்டுப் பாடிப் பொருள் கூறும் திருப்பணி செய்து

வருகின்றார்கள். இந்தப் பெருமை வேறெந்தத் தமிழ் நூலுக்கும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இவ்வழக்கம், மலையாளத்தில், சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் தமிழே தாய்மொழியாய் இருந்த காலத்தில் ஏற்பட்டு, வெகு பிரபலமாய் இருந்திருக்கவேண்டுமென்பதும், அந்தப் பிரபலத்தின் ஆற்றல், அவ்வழக்கத்தைத் தமிழராயிருந்த மலையாளிகளின் தாய்மொழி மலையாளமாக மாறிய பின்னும், நிலைத்திருக்கச் செய்திருக்கின்றது என்பதும் ஊகித்தற்பாலனவாயுள்ளன.

தெலுங்கு ஜில்லாக்களில் கம்பராமாயணத்திலுள்ள சுந்தரகாண்டம் தெலுங் கெழுத்தில் எழுதப்பட்டுப் பாராயணம் செய்யப்பட்டு வருவதும் கம்பராமாயணச் சிறப்பை வலியுறுத்தும்.

கம்பராமாயணப் பிரசங்கமே தங்கள் ஆயுள் முயற்சியாகக் கொண்டு கம்பராமாயணப் பிரசங்கிகளென்ற பெயர் வகித்த புலவர் பெருமக்கள் ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் பலர் பல இடங்களில் இருந்து வந்திருப்பது, வேறெந்த நூலுக்குமில்லாத தனிச் சிறப்புடையது கம்பராமாயண மென்பதை இறுதியாகவும் உறுதியாகவும் நிலைநாட்டுகின்றது.

உலகத்துப் பல பிரபல மொழிகளில் உள்ள மிகச் சிறந்த காவியங்களுள் ஒன்று வான்மீக ராமாயண மென்பர். வான்மீகி முனிவரது 'உரையின்படி நான் தமிழ்ப்பாவினால் உணர்த்திய' தென்று கம்பர் வான்மீகத்தின் வழிநூலாக இயற்றிய ராமாயணம் அழகிலே யன்றி *அளவிலும் வான்மீகத்திலும் சிறந்து விளங்குகின்றதென்று இரண்டு நூல்களையும் ஒப்பு நோக்கி ஆராய்ந்தோர் சிலர் கூறுவர். இதனை வடமொழி தென்மொழி இரண்டிலும் வல்லார் எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளினும், வான்மீகத்துக்கு இழுக்கு அன்று; பெருமையேயாம்; தந்தையினும் மகன் சிறப்புடையனாதல், தந்தையின் சிறப்பைக் குறையாது, (அத்தகைய புத்திரனுக்குப் பிதாவாம் பெருமையால்) அதிகப்படுத்துவதாமாதலால். தந்தையின்றேல், மகன் இன்மை போல, வான்மீகமின்றேல், கம்பராமாயணமுமின்றாம். தக்கவன் ஒருவன்

* வான்மீகம் 24000 சுலோகங்களை யுடையது; கம்பராமாயணம் 12000 விருத்தங்கள் உள்ளது; ஆயினும் சுலோகங்களின் குறுமையையும் விருத்தங்களின் நெடுமையையும் நோக்கக் கம்பராமாயணமே அளவிற் பெரிதாம்.

அடைந்த பிரிராச்சிதச் சொத்து, அவற்றுற் கழித்தற்பாலன கழிக்கப்பட்டும், சீர்திருத்தற்குரியன சீர்திருத்தப்பெற்றும், நூதனமாகச் சேர்க்கத்தக்கன சேர்ப்புண்டும், எல்லா வகைகளிலும் மேன்மையுற்று விளங்குவது போல, முதல்நூலாகிய வான்மீகத்தினும் வழிநூலாகிய கம்பராமாயணம் சிறந்து விளங்குகின்றது. இவ்வாறு கூட்டவும் குறைக்கவும் மாற்றவும் பெற்ற பகுதிகளிலே, பல, நூலினிமையை அதிகப்படுத்துவனவாம்; வேறு பல, வான்மீகர் கால நாகரிகத்துக்கு இயைய அவர் கூறியவைகள் கம்பர் கால நாகரிகத்துக்கு ஏலாதனவானதனால், பிந்திய காலத்திற்குப் பொருத்தமாக மாற்றப் பெற்றனவாம்.

தமிழிலே கம்பராமாயணம் போல், ஆங்கிலத்திலே சிறந்த பாரகாவியமாகிய சுவர்க்க நீக்கத்தை (Paradise Lost) இயற்றிய மிலிட்டனாது சரித்திரத்தை எழுதிய ஓர் ஆங்கில ஆசிரியர், உலக இலக்கியக் காட்சிச்சாலை ஒன்று நியமித்து அச் சாலையில் ஒவ்வொரு மொழியாளரும் தத்தம் மொழியில் இரண்டு இலக்கியப் புத்தகங்களே கொண்டுவந்து வைக்கலாமென நிபந்தனை ஏற்படுத்தினால், ஆங்கிலேயர்கள், அங்கே, ஷேக்ஸ்பியரது புத்தகத்தையும் மிலிட்டனாது புத்தகத்தையுமே காட்சிப் பொருள்களாக வைப்பரென்று கூறியுள்ளார். அப்படிப்பட்ட காட்சிச்சாலையில், தமிழ் மக்கள் கொண்டு வைத்தற்குரிய இரண்டு நூல்கள், குறளும், கம்பராமாயணமுமே யென்பது தெளிவாம்.

ஒரு பெருமாளிகையை அதன் பல பகுதிகளை நோக்கி மதிப்பதனோடு, முழுமையாகப் பார்த்தும் மதிப்பிடுதல்போல, கம்பராமாயண காவியத்தைப் பகுதிபகுதியாக நோக்கிக் கண்ட வனப்புக்களையும், முழுமையாக நோக்கிக் கண்ட அழகையும் பல மொழிப் புலமையுடைய பாரிஸ்டர் வ. வெ. சு. அய்யர், 'பால பாரதி' என்ற மாதாந்தரப் பத்திரிகையில் மதிப்பிட்டு வித்தரித்தெழுதியுள்ளார். அவர், உலக மகா காவியங்களின் வரிசையில் கம்பராமாயணத்தின் தானத்தை நிர்ணயிக்கப் புகுந்து, பல பாஷா காவியங்களின் மூலத்தையேனும் மொழிபெயர்ப்பையேனும் படித்து ஆராய்ந்து, அவற்றோடு கம்பராமாயணத்தை முழுமையாக ஒப்பிட்டும், அதனில் பல பாகங்களை அவ்வப்பாகங்களின் விஷயங்களை வருணிக்கும் மற்றைக் காவியங்களின் பாகங்களோடு

ஒப்பிட்டும் நோக்கி, கம்பராமாயண பாகங்கள் இன்னின்னவை இன்னின்ன பிற காவிய பாகங்களினும் சிறந்தவை, இன்னின்னவை குறைந்தவை யென எடுத்துக் காட்டி, கம்பராமாயணம் உயர்ந்த உலக காவியங்க ளெல்லாவற்றினும் உயர்ந்ததென முடிவு செய்திருக்கின்றார்.

கங்கையாறு தோன்றியபின் வேறுள்ள ஆறெல்லாம் மேம்பாடிழந்ததுபோல, சீதை தோன்றிய பின் ஏனை அழகிய மாதரனைவரும் அழகிழந்தார்கள்* என்று கம்பர் கூறியவாறு, கம்பராமாயணம் பாடப்பெற்றபின் மற்றெல்லா நூல்களும் சிறப்பற்றனவாயின எனலாம்.

அவர் 'ஒவ்வோ ருறுப்புச் சிறந்த அழகுடையதாகப் பெற்றவர், மற்றைய வனப்பு மிக்க மாதர்; அவயவம் அனைத்தும் உத்தம அழகு ஒருங்கு நிரம்பப் பெற்றவள் சீதை யொருத்தியே'† என்றவாறு, ஏனைய நூல்க ளெல்லாவற்றிலும் சில சில பகுதிகளே சிறந்தனவாயிருக்க, எல்லாப் பகுதிகளும் ஏற்றமுடையனவாகவுள்ளது கம்பராமாயண மொன்றே யென்று கூறலும் ஆம்.

எந்தக்காவியம், தன்னைப் படித்து இன்புறப் பெறாராய்த் தான் தோன்றுமுன் இறந்த காவிய ரசிகரைக் காட்டிலும் தன்னை அறிந்து ஆனந்திப்பாராய்த் தான் தோன்றிய பின் வாழப் பெற்ற காவிய ரசிகர் பாக்கியசாலிகள் என்னும்படி எல்லாவகை வனப்புக்களும் மலிந்து சிறந்து விளங்குகின்றதோ, அந்தக் காவியம் கம்பராமாயணமேயாம்.

கம்பர், ஏகம்பவாண முதலியாரது புகழை வருணிக்குமிடத்து 'வாணன் புகழ்க்கெல்லை வாழ்த்துவோர் நாஎல்லை' என்றபடி, அவர் பாடிய ராமாயணச் சிறப்புக்கு எல்லை, அதனை எடுத்துரைப்போர் சொல்வன்மையின் எல்லையே. அச்சிறப்பை உரைப்பவர் எத்துணைச் சொல்லாற்றலுடையாராயினும், அவர் அதனை உரைக்க உரைக்க,

---

* கணங்குழையாள் எழுந்ததற்பின் கதிர்வானிற் கங்கையெனும்
அணங்கிழியப் பொலிவிழந்த ஆறொத்தார் வேறுற்றார்.—கார்முகப்படலம்

† உழைகுலாம் நயனத் தார்மாட் டொன்றொன்றே விரும்பற்கொத்தது
அழகெலாம் ஒருங்கே கண்டால் யாவரே ஆற்றவல்லார்.
—கோலங்காண்படலம்.

அது வளராநின்று அவர் 'உரை குறுக நிமிர்'* கின்ற இயல்புடையதாய் ஒருவராலும் முற்றக்கூற முடியாததாயுள்ளது. உலகத்துப் பெருமலைகளெல்லாவற்றினும் பெரிதாய் உயர்ந்ததாய்ப் பொன்மயமா யொளிமிகுந்த தென்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட மேருமலை போலப் பெருங் காவியங்க ளெல்லாவற்றிலும் பெரிதாய் ரசமயமாய் இனிமை மிகுந்தது கம்பராமாயணமேயாம். அதன் சிறப்பு இவ்வாறிருத்தலானன்றே, 'கம்பர் கவிச்சக்கரவர்த்தி' என்றும் 'கல்வியிற் பெரியவன் கம்பன்' என்றும் ஆன்றோர் நன்காராய்ந்து துணிந்து கூறினர்.

அவர், வானரசேனைப் பெருமையை விளக்கக் கூறிய 'கடல் கண் டோமென்பர் யாவரே முடிவுறக் கண்டார்?' † என்றதையே நாமும் அவர் நூலின் பெருமையைப் புலப்படுத்தக் கூறுதலன்றி வேறு கூறுதற்கு யாதும் இல்லை.

கடவுள் சிருட்டியாகிய பிரபஞ்சம் போலக் கம்பர் சிருட்டியாகிய கம்பராமாயணமும் நுணுகி நுணுகி நோக்குந்தோறும் நோக்குந்தோறும் நூதன நூதனமான வனப்புக்களும் உண்மைகளும் புலப்படுத்தி மேலும் மேலும் விளங்குவதாய் வியப்பும் நயப்பும் விளைப்பதாயுள்ளது.

கம்பர் பெருமை

தமிழ்க் கவிஞருள்ளே அவரவர் காலத்தவரால் கவிச்சக்கரவர்த்தியெனப் பட்டப்பெயர் பெற்றோர், கம்பர்போலச் செயங்கொண்டாரும் ஒட்டக் கூத்தருமாவர். ஆயின், காலக்குறிப்பு அல்லது வேறு குறிப்பின்றி வெறுமனே கவிச்சக்கரவர்த்தி யென்றால், அது கம்பரையே குறிப்பதும், 'கல்வியிற் பெரியவன்' என்பது கம்பர் காலந்தொட்டுக் கம்பருக்கே வழங்கிவருவதும் அவர் எல்லாக் காலத்துமுள்ள கவிஞர் கற்றோர் என்ற இரு திறத்தாருள்ளும் மிக்காரென்பதை நிலை நாட்டும். தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார், 'தெய்வப் புலமைக் கம்பநாட்டாழ்வார்' ‡ என, வேறெப்புலவர்க்கு மில்லாத தெய்வப்புலமைச் சிறப்புள்ள இருவர்களுள்ளே கம்பர் ஒருவராயிருப்பதும் அவருடைய பெருமையை வலியுறுத்தும்.

---

* கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், குலமுறை கிளத்துப் படலம், 4
† தானைகாண் படலம் 34. ‡ தனியன்கள், 2

வீர சிரேட்டரும் தனிக சிரேட்டரும் இராச சிரேட்டரும் ஏனைய. சிரேட்டருமான எல்லாச் சிரேட்டர்களும் கவி சிரேட்டராகிய கம்பராகப் பிறந்தோமில்லையே யென்று பொறாமைப்பட்டு ஏங்கி வருந்தும் மகிமை வாய்ந்தவர் கம்பர்.

•

கம்பராமாயண சார காரணம்

நான் திருநெல்வேலி வித்துவான் அழகியசொக்கநாத பிள்ளையவர்களுடன் அளவளாவிக் கலந்து பேசிக்கொண்டிருந்த ஒரு சமயத்தில், அவர்கள், கம்பராமாயணம் குகப்படலத்தில் 'சுற்றத் தார்' என்ற கவி முதலிய ஏழு பாட்டுக்களை யெடுத்துக் காட்டித் 'தம்பி! இந்தப் பகுதியைப் படித்துப் பாருங்கள்' என்றார்கள். அவர்கள், கவியியற்றுவதிற்போலக் கவிச்சுவை யுணர்வதிலும் பேர்பெற்றிருந்ததனால், அவர்கள் காட்டிய பகுதி சிறந்ததாகத் தான் இருக்குமென்றெண்ணி, அதனை ஒரு முறையன்று இரு முறை கவனமாகப் படித்துப் பார்த்து 'நன்றாகத்தானிருக்கிறது. ஆனால், நீங்கள் எடுத்துக்காட்டும்படியான அதிசயம் ஒன்று மில்லையே' என்றேன். அவர்கள், 'இது கம்பராமாயணத்திற் சிறந்த பகுதியென்று பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்' என்றார் களே யன்றி, அதில், இன்ன இன்ன விசேட நயங்களிருக்கின்றன வென்று சொன்னார்களில்லை.

அப்பகுதியில், என்னவோ சில ஆழ்ந்த உட் கிடைப் பொருள்கள் இருத்தல் வேண்டும், இல்லாவிட்டால், அது சிறந்த பகுதியென வழங்கும் பிரபலம் பெற்றிராதென்று எண்ணி, இடையிடையே அப்பகுதியை ஊன்றிப் படித்து வந்தேன். உரையோடு கூடிய அயோத்தியா காண்டப் புத்தகங்கள் கிடைத்தவைகளி லெல்லாம் அப்பகுதிக்குக் கூறப்பட்டுள்ள உரைகளைப் பல முறை படித்துப் பார்த்தேன். பல வித்துவான்களிடம் அப்பகுதிக்குப் பொருள் கேட்கவுஞ் செய்தேன். இந்த முயற்சிகளால் நான் முதல் முதற் கண்ட சாதாரணமான பொருள்களன்றிப் புதுமையான பொருள்களொன்றும் தெரிந்தபாடில்லை. ஆயினும், அப் பகுதி படிக்கப் படிக்க இனிமை குன்றாதிருந்ததனால், ஊடே ஊடே அதனைப் பொழுதுபோக்குக்காகப் படித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு சமயத்தில் 'சுற்றத்தார்' என்ற பாட்டின் உட்கிடைப் பொருள் திடீரெனப் புலப்பட்டது.

அப்பொருள் புலப்பட்டதோடு, 'அது, மிகவும் இனிமையானது; நிச்சயமாகக் கம்பர் கருதியது. அதை, முன்னோர்கள், கண்டுதான், சுற்றத்தார் என்ற பாட்டுடன் தொடங்கும் பகுதி சிறந்த பகுதி யென்று சொன்னார்கள். பின்னோர்கள், அதன், உள்ளுறை புதையற் பொருளை உணராமல், "சிறந்த பகுதி" "சிறந்த பகுதி" யென்று கிளிப்பிள்ளைகள் போலச் சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். முன் காலத்தில் அநேகர் அறிந்திருந்த அரும் பொருள், சில காலம் மறைந்திருந்த கிரகம் திரும்பத் தோன்றினாற்போல, இப்போது தோன்றி யிருக்கிறது. இவ்வாறே, கம்பராமாயணம் முழுவதையும் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்தால், கம்பர் காலத்தார் தெரிந்திருந்த அரும்பொருள்கள் மறைந்து போனவை பல, திரும்பக் கண்டுபிடிக்கப்படலாம். சுற்றத்தார் என்ற கவி போன்ற இனிய கவிகளைத் தேர்ந்தெடுத்துத் திரட்டி அவற்றின் உரைகளை ஊன்றியுணர்ந்து தெளிவாகவும் எளிதாகவும் எழுதி வெளியிடல் வேண்டும்' என்ற எண்ணங்கள் தோன்றின. அந்த எண்ணங்களின் தூண்டுதலே, கம்பராமாயண இன்கவித் திரட்டும் உரையும் கதைத் தொடர்ச்சியும் 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரிகையில் வெளியாவதற்குக் காரணமாயிருந்தது. அந் நூல், இப்போது கம்பராமாயண சாரம் என்ற பெயருடன் வெளியிடப்படுகின்றது.

கம்பராமாயண இன்கவித் திரட்டின் முதற் பகுதி அடங்கிய 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரிகை வெளியான வாரத்தில், அப் பத்திரிகை எனக்குக் கிடைத்த பின்பு ஒரு தமிழ்க் கடிதம் வந்தது. அதன் விலாசத்தைப் பார்த்து, அது எனக்குத் தெரியாதார் யாரோ எழுதியதென் றெண்ணி, அதைத் திறந்து பார்த்தபோது, அது, அக்காலத்தில் எனக்கு அறிமுகமில்லாதவராய் ஸப் ஜட்ஜியா யிருந்த காலஞ்சென்ற ஜில்லா ஜட்ஜி C. V. கிருஷ்ணசாமி ஐயரவர்கள் தூத்துக்குடியிலிருந்து எழுதியனுப்பிய தென்று தெரிந்தேன். அதில், அவர்கள், 'நான், நேற்று இங்கே ஒரு சபையில் தலைமை வகித்துப் பேசியபோது, "ஷேக்ஸ்பீயரது இனிய கவிகள்" (Beauties of Shakespeare) என்ற புத்தகம்போலக் கம்பராமாயணத்தின் இனிய கவிகளைத் தெரிந்தெடுத்துத் தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட புத்தகம் இல்லையே என்று வருந்தி, அது வெளியாகும்படி அருளவேண்டு மென்று ஈசுரனைப் பிரார்த்தித்தேன்.

அந்தப் பிரார்த்தனை பயனடைந்தாற்போல, இன்று வந்த 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரிகையில் 'கம்பராமாயண இன்கவித் திரட்டு' ஆரம்பிக்கப்பெற்றிருப்பதைக் கண்டு அதிசயமும் ஆனந்தமும் அடைந்தேன்' என்ற கருத்துப்பட எழுதியிருந்தார்கள். அந்த நிருபம், இந்த நூலுக்குச் சுபசூசகமாய், இது வித்தியா விநோதர்கள் விரும்பும் நூல்களுள் ஒன்றுமென்ற எண்ணம் தோன்றச் செய்து ஊக்கம் உண்டாக்கியது. அவர்கள் காலஞ்சென்றதற்குச் சில மாதங்களுக்கு முன் எனக்கு அனுப்பிய நிருபத்தில் 'கம்பராமாயண இன்கவித் திரட்டு'த் தொடங்கி நெடுங்காலமாகியும் முடியவில்லையே என்ற மனவருத்தம் இருப்பதாகத் தெரிவித்தார்கள். அவர்களுக்கு இந்நூலின் பிரதியை அனுப்பும் பாக்கியம் எனக்கு இல்லாமற் போனது, என் மனக்குறைகளுள் ஒன்று.

கம்பராமாயண சார நோக்கம்

அளவிறந்த சிறப்புடையதாய் அரிய இனிய அறிவாகரமான கருத்துக்கள் நிரம்பிய கம்பராமாயணம் மற்றெந்தத் தமிழ் நூலினும் விரிவாயிருத்தலால், கற்றோருள்ளேயே மிகப் பலர் அதனை முழுதும் படியாராய் அதனிற் சிறந்த பகுதிகளென்று பிறர் சொல்லக்கேட்ட சில பகுதிகளை மட்டும் படித்து விட்டுவிடுவதும், மேற்கொண்டு படித்தால், அப்பகுதிகளையே திரும்பத் திரும்பப் படிப்பதும் வழக்கமென்பது தெரிந்த விஷயம். ஆதலால், கம்பராமாயணத்தை விரிவஞ்சி முழுதும் படியாத கற்றோரும் மற்றோரும் அதன் இனிமையான பகுதிகள் முழுவதையும் கற்று அறிந்து ஆனந்தித்துப் பயனடையும்படி கருதினேன். அக்கருத்து நிறைவேறுமாறு சேற்றூர்ச் சமஸ்தான வித்வான் மு. ரா. அருணாசலக் கவிராயரவர்கள், திருநெல்வேலி ஹிந்து கலாசாலைத் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதராகவும் நமது சக்கரவர்த்தி இளவரசராக விருந்தபோது நேராக அளித்த கில்லத்துப் பரிசு பெற்றவராகவும் இருந்த காலஞ்சென்ற மே. சொ. சுப்பிரமணியக் கவிராயரவர்கள் ஆகிய இவர்கள் உதவியுடன் ஆராய்ந்து என் சிற்றறிவுக்குப் பல வகையிலும் சிறந்தனவாகத் தோன்றிய பகுதிகளைத் தெரிந்தெடுத்துத் தொகுத்து உரையும் கதைத் தொடர்ச்சியும் சேர்த்து 'கம்பராமாயண சாரம்' என்று பெயரிட்டு வெளியிடலானேன்,

இதன் அளவு 'நைடதம்' 'பிரபுலிங்க லீலை' போன்ற காவியங் களின் அளவுக்கு அதிகமாயிராது. குறுகிய குறளையே 'நானூறு குறள்' 'நூறு குறள்' எனக் குறுக்கி வெளியிடும் இக் காலத்தில், விரிந்த கம்பராமாயணத்தைச் சுருக்கிக் 'கம்பராமாயண சாரம்' என வெளியிடல் மிகையாகாது.

"தெய்வப் புலமைக் கம்பநாட்டாழ்வார் திருவுளமகிழ்ந்து திருவாய்மலர்ந்தருளிய கவிகள் யாவும் இனியவைகளே யன்றோ? அவ்வாறாக, அவற்றுள்ளே சிலவற்றை மட்டும் இன்கவிகளெனக் கொள்ளலாமோ?" எனில், கூறுகின்றேன். கம்பராமாயணப் பாட்டுக்களெல்லாம் சுவர்ணாபரணங்க ளென்னலாம். அவற் றுள்ளே பல, தனித் தங்க நகைகளெனவும், வேறு பல, ஒன்றும் பலவுமான இரத்தினங்கள் இழைத்த பொற்பூண்களெனவும் புகல லாம். பின்னையவற்றுள்ளே சில, அருமையினும் அருமையான மதிப்பில் அடங்காத ஒளி மிகுந்த பெரு மணிகள் இழைக்கப் பெற்றுப் பேரழகு வாய்ந்தனவாய்க் கழிபேருவகை விளைவிக்கும் கனக ரத்தின பூடணங்களென்று கழறலாம். அன்றியும், கம்ப ராமாயணம் முழுதும் தேம்பாகெனவும் அதனிற் காணப்படும் விசேட இனிமையுள்ள கவிகள், அப்பாகிலே விளைந்து திரண்ட கற்கண்டு மணிகளெனவுங் கூறலாம். ஆதலால் யான் தெரிந் தெடுத்துத் திரட்டிய கவிகள் மிக இனியவையென்று கொள்ள வேண்டுமே யன்றி மற்றைக் கவிகள் இனியவை அல்லனவெனக் கருதலாகாது. கற்பனை, சமத்காரம், அலங்காரம், நவரசம், சொன் னயம், பொருணய முதலிய பல நலங்களுள் ஒன்றோ பலவோ பொதிந்து மனத்தை மகிழ்விக்கும் கவித்துவ சத்தி மிகுத்து விளங்குங் கவிகள், சிறந்த நீதி உயர்ந்த ஞானம் முதிர்ந்த பத்தி பிரபலமான உலக வழக்கு இவைகளை இனிது போதிக்கும் கவி கள், என என் அறிவுக்குத் தோன்றிய கவிகளை இந்நூலிலே சேர்த்திருக்கின்றேன்.

தனியாக நின்று இனிமை பயக்கும் கவிகளல்லாமல், அவ்வச் சந்தர்ப்பத்தில் தொகுதியாக நின்று இன்பம் விளைக்கும் தொடர் பான கவிகளும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு தனித்தும் தொடர்ந்தும் இன்பம் தரும் கவிகள் இன்ன சந்தர்ப்பத்திற் கூறப் பட்டவைகளென்று தெரிந்தாலொழிய, அக் கவிகளின் பொருள்

முழுதும் நன்கு புலப்படாதாதலால், அவற்றின் இடையே உள்ளனவும் இந்நூலில் சேர்க்கப்படாமல் விடப்பட்டனவுமான கவிகளில் கூறப்பட்டுள்ள கதையை மேற்குறித்த தனி இன்கவிகள் தொடர் இன்கவிகளுக்கு இடையே சுருக்கமாக எழுதிச் சேர்த்திருக்கின்றேன். ஆகவே, பாட்டுக்களின் பொருளும் இச் சுருக்கமும் சேர்ந்து கம்பராமாயண கதாசாரமாகும். இது, பாட்டுக்கள் குறிப்புரைகள் விசேட வுரைகளை விட்டுவிட்டு இந் நூலை வரிசையாக வாசிப்போருக்குப் புலப்படும். மேற் கூறிய, சிறப்பாக இனிமையான கவிகளல்லாத இனிய கவிகளின் கருத்துக்கள், கதைத் தொடர்ச்சியுள் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந் நூலிலுள்ள கவிகளின் பொருளைச் செய்யுட் பயிற்சி மிக்காரே யன்றி அப்பயிற்சி சிறிதே உடையாரும், அஃது ஒன்றும் இல்லாதாரும் எளிதாக அறிந்து ஆனந்திக்கும்படி அவ்வப்பாட்டின் கீழே கூடிய அளவு விளக்கமான பொருள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. பாட்டின் முக்கியமான கருத்து நன்கு விளங்குதற்கு இடையூறாய் அவசியமில்லாத அடைமொழிகள் போன்ற பாட்டுப் பகுதிகளுக்கு உரை எழுதாமல் விடப்பட்டும் பாட்டில் இல்லையாயினும் பொருள் விளக்கத்துக்கு அவசியமான சொற்களும் தொடர்களும் வருவிக்கப்பட்டும் இருக்கின்றன. பொருளின் கீழ் அரும்பத வுரை, இலக்கணக்குறிப்பு முதலியவை யடங்கிய குறிப்புரையும், அதன் கீழ், பொருளில் அமையாத கவி நயங்களை விவகரித்து விவரிக்கும் விசேட வுரையும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

பாட்டுக்களைப் படித்து அவைகளின் பொருளைத் தெரிந்து கொள்ளப்போதிய கல்விப்பயிற்சி யில்லாராயினும் வசனத்திலுள்ள அதி நுணுக்கமான விஷயங்களையும் கிரகித்துக் கொள்ளத்தக்க மதி நுட்பமும் கவிக் கருத்துக்களை விளங்கக் கூறினால் அவற்றைக் கவிஞர்போலவே சுவைத்து ஆனந்திக்கும் ரச உணர்ச்சியுமுள்ள விவேகிகள், இந்நூலில் கவிகளின் பொருள் விசேடவுரை கதைத் தொடர்ச்சியாகிய வசனப் பகுதிகளை வாசித்தலால், (கம்பராமாயணக் கருத்துக்களைச் செய்யுட் பயிற்சி மிக்கார் கவிமூலமாக அறிந்து ஆநந்திப்பதுபோல) கதைச்சாரமும் கற்பனை வருணனை முதலிய நயங்களும் நன்கு விளங்கக் கண்டு களிப்பார்களென்று கருதுகின்றேன்.

இந் நூலில், யான் இராமனது குணங்களை விதந்தெடுத்துக் கூறியுள்ள பல பகுதிகளைப் பொதுவாகவும், இராமன் வாலியை மறைந்து நின்று கொன்ற செயல் சம்பந்தமாக விவகரித்திருக்கும் வாலிவத நியாயப் பகுதியைச் சிறப்பாகவும் நோக்கினோர் சிலர், யான் வெளியிட்டுள்ள 'இராமாயண உள்ளுறை பொருளென்னும் தென்னிந்திய சாதி வரலாறு'* என்ற நூலில் எழுதியிருக்கிற இராமனைப்பற்றிய குற்ற விவரணத்தோடு இந் நூலில் கூறப்பட்டுள்ள குண விவரணம் முற்றும் மாறுயிருப்பதற்குக் காரணம் வினவினர். அவ்வினு, வேறு பலர் மனத்தும் எழலாம். இராமாயண உள்ளுறை பொருளில், ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை, சரித்திர முறையாக, இராமாயணத்தை ஆராய்ந்து இராமனைப்பற்றிக் கூறியதை யான் அறிந்த படி விளக்கினது போல, இந்நூலில், கம்பர், சமய முறையாக, இராமனைப்பற்றிக் கூறியவைகளை என் அறிவுக்கு எட்டினமட்டும் விளக்கி யிருக்கின்றேன்.

குணங் குற்றங்கள்.

கம்பராமாயண சாரத்திலே சேர்த்தற்குரிய சில கவிகளின் நயம் எனக்குப் புலப்படாமையால், அவைகள் சேர்க்கப்படாமல் விட்டிருக்கலாம்; அவ்வாறே சேர்த்தற்குரிய நயம் இல்லாதவைகள் சில, எனது பகுத்தறிவுக் குறைவாற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம்.

பொதுவாக, எல்லா நூல்களும், விசேடமாகக் கம்பராமாயணம் போன்ற ஆழமுடைய நூல்களும் படிப்பவரது இயற்கை அறிவு, கல்வி அறிவு, கேள்வி அறிவு, ஆராய்ச்சி அறிவு, அநுபவ அறிவு இவைகளுக்குத் தக்கவாறு பொருள் புலப்படுவனவாம். ஆதலால், யான் எழுதிய உரை, என் அறிவளவேயாய்ப் பல சிறந்த பொருள்களை விட்டிருத்தலும் அநேக பொருள்களைத் தப்பாகக் கொண்டிருத்தலும் இயல்பே. குற்றங்களை நீக்கிக் குறைகளை நிரப்பிக்கொள்ளுமாறு அறிஞரை வேண்டிக்கொள்கின்றேன்.

---

* The Tamilian Antiquary No. 2, A Critical Review of the Story of the Ramayana & An Account of the South Indian Castes by Mr. V. P. Subramania Mudaliar, published in 1908 by 'The Tamilian Archaeological Society', and republished of late, by the South India Saiva Siddhanta Publishing Society.

இந் நூலிலே தகுதி யின்றிச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்ற தனி இன் கவிகளும் தொடர்ச்சிப்பட்ட இன் கவிகளும் இவை இவை என்றும், தகுதியிருந்தும் சேர்க்கப்படாது விடப்பட்டவை தனிக் கவியினத்தில் இன்னவை இன்னவை, தொடர் கவியினத்தில் இன்னின்னவை என்றும் காரணத்தோடு காட்டியும், பொருள் அரும் பத வுரை விசேட வுரைகளில் உள்ள குற்றங்கள் இவை, குறைகள் இவை யென்று விளக்கியும் தயைசெய்து தெரிவிக்கும்படி அறிஞரை வேண்டிக் கொள்ளுகின்றேன்.

நன்றியுரை

இந் நூலுக்கு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச் 'செந்தமிழ்'த் திங்கள் வெளியீட்டில் தாராளமாக இடம் அளித்தும், யான் வேண்டிக்கொண்ட காலங்களில் திருத்தங்கள் குறிப்பித்தும் உதவினவரான 'செந்தமிழ்'த் தலைமை யாசிரியர் திருநாராயணையங்காரவர்களுக்கும், உதவி யாசிரியர் T. K. ராமாநுஜையங்காரவர்களுக்கும், இந் நூலில் பால காண்டத்தைக் கவனித்துப் படித்து பல குறிப்புக்கள் எழுதி யுதவியிருக்கின்ற வண்ணார்பேட்டை வக்கீல் T. K. சிதம்பரநாத முதலியாரவர்கள், B. A., B. L., (Ex-commissioner, H. R. E. Board), அந்தக் காண்டத்திலும் அயோத்தியா காண்டத்திலுமுள்ள சில கவிகளுக்கு விசேட வுரை வரைந்து உபகரித்த தூத்துக்குடி கவிராஜ பண்டிதர் ஜெகவீர பாண்டியன் அவர்கள், ஆகிய இருவருக்கும், இக் காண்டத்தைச் செவ்வையாக அச்சிடுதற்கான முறைகளைக் குறிப்பிட்டும் பாட்டுப் பகுதிகளுக்கும் வசனப் பகுதிகளுக்கும் தலைப்புக்கள் எழுதியும் மற்றையோருடன் புரூபுகள் திருத்தியும் உதவிய தூத்துக்குடி டிஸ்ட்ரிக்ட் முன்சிப் V. T. பழனியப்ப முதலியார், B. A., B. L., அவர்களுக்கும், புரூபுகள் திருத்தி உபகரித்த ராதாபுரம் டிப்டி தாசில்தார் T. M. பாஸ்கரத் தொண்டைமான் அவர்கள், B. A., தூத்துக்குடி வக்கீல் A. ராமமூர்த்தி ராவ் அவர்கள், B. A., B. L., சென்னைச் சர்வ கலாசாலை ரீடர் S. வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்கள், B. A., B. L., அக்கலாசாலை ஸீனியர் லெக்சரர் R. P. சேதுப் பிள்ளையவர்கள், B. A., B. L., ஆகியவர்களுக்கும் எனது நன்றியறிவு பெரிதும் உரியதாயுள்ளது.

இப் புத்தகத்தை மிக்க சிரத்தையோடு பதிப்பித்து, அரும் பத அகராதி, பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி முதலியவைகளைச் சித் தஞ்செய்து பல வகையிலும் செவ்வையுறச் செய்த பதிப்பாசிரியர் வக்கீல் M. P. S. துரைசாமி முதலியார், B. A., B. L., அவர் களுக்கும் எனது மனமார்ந்த வந்தனங்கள் உரியன.

இந்நூல், 'செந்தமி'ழில் வெளியாகி வருவதை அப்போதப் போது பார்த்து மகிழ்ச்சியுற்ற அமயங்களில் அம்மகிழ்ச்சியை எனக்குத் தெரிவித்து ஊக்கமூட்டிய உபகாரத்துடன் முகவுரை யளிக்கும் பேருபகாரமும் புரிந்துள்ள மஹாமஹோபாத்யாய தாக்ஷிணாத்ய கலாநிதி டாக்டர் சாமிநாதையரவர்களுக்கும், ஆங் கில முகவுரை அளித்து உதவிய சுவாமி விபுலாநந்தஜி மஹாராஜ் B. Sc. (Lond.) அவர்களுக்கும் யான் மிக்க கடப்பாடுடையேன்.

இந்நூலை உரிமையாக அங்கீகரித்தருளிய திருப்பனந்தாள் மடத்துத் தலைவர் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாத சுவாமிகளவர் களுக்கு எனது அத்தியந்த வந்தனம் உரியதாகின்றது.

இந்நூலைத் தங்கள் வெளியீடாக வெளியிட்ட சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாருக்கும், இதனை நன்கு பதிப்பித்த ஹிலால் பிரஸ் அதிபரவர்களுக்கும் எனது நன்றியறிவைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

வெள்ளகால் P. O.
தென்காசித் தாலுகா

வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார்

துணை நூற்பட்டி*

1. பால காண்டம்:— இராமசுவாமி நாயுடு உரையுடன், சர்வசித்து௵.
2. ,, அ. குமாரசுவாமிப் பிள்ளை, த. கனகசுந்தரம் பிள்ளை அரும்பதவுரையுடன், காலயுக்தி௵.
3. ,, வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சார்யர் உரையுடன், அட்சய௵.
4. ,, சுருக்கம்:—வ. வெ. சுப்பிரமணிய ஐயர் அரும்பொருள் விளக்கத்துடன், 1917 கி. பி.
5. அயோத்தியா காண்டம்:—வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சார்யர் உரையுடன், விபவ௵ (1928).
6. ,, சண்முகம் பிள்ளை, உரையுடன், 1909.
7. ,, சுப்பராய செட்டியார் உரையுடன், 1904.
8. ,, சேஷ சாஸ்திரியார் உரையுடன், ஸர்வதாரி௵.
9. ஆரணிய காண்டம்:— எம். ஆர். கந்தசாமிக் கவிராயர், எஸ். வெங்கடராயலு நாயுடு உரையுடன், 1900.
10. ,, வை. மு. சடகோபராமாநுஜாச்சாரியார், சே. கிருஷ்ணமாச்சாரியார் உரையுடன், ப்லவங்க௵.
11. கிஷ்கிந்தா காண்டம்:— ஷை இருவர், வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சார்யர் உரையுடன், விரோதிக்ருத்௵.
12. ,, பண்டித சவரிராயர், பால ஸரஸ்வதி கிர்ஷ்ணமாச்சாரியார், மூலமும் பாட பேதங்களும்.

---

* பாட்டுக்களின் பாட நிர்ணயத்திற்கும் பொருள் காணுதற்கும் உதவிய நூல்களின் விவரணம். (Bibliography.)

13. சுந்தர காண்டம் :— வி. கோவிந்தப் பிள்ளை உரையுடன், விளம்பி௵

14. ,, வை. மு. சடகோபராமாநுஜாச்சாரியார், சே. கிருஷ்ணமாச்சாரியார், வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சார்யார், உரையுடன், ரக்தாக்ஷி௵ (1924).

15. ,, ௸ இரண்டாம் பதிப்பு, ஆங்கிரஸ௵ (1932).

16. ,, பண்டித பி. ஆர். கிர்ஷ்ணமாச்சார்யர், மூலம், கதைச் சுருக்கம், ஆங்கில முகவுரையுடன், ஸ்ரீவாணி விலாசம் பிரஸ், 1907.

17. யுத்த காண்டம் :— வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சார்யர் உரையுடன், இரண்டு பகுதிகள், ஆங்கீரஸ௵ (1932).

18. கம்பராமாயண அருங்கவி விளக்கம்:—கவித்தலம் துரைசாமி மூப்பனார், சர்வதாரி௵.

19. ஏழு காண்டமும் மூலம் மட்டும் :—அ. கந்தசாமி முதலியார், தாது, இரத்தாட்சி.

20. ,, அ. சுந்தரநாத பிள்ளை, 1911. இரண்டு பகுதிகள்.

21. ,, அ. இரங்கசாமி முதலியார், 1914 இரண்டு பகுதிகள்.

22. வால்மீகி ராமாயண வசனம் :—பண்டித நடேச சாஸ்திரியார் மொழிபெயர்ப்பு.

23. கம்பராமாயண ஓலைச்சுவடி:—திருநெல்வேலிக் கவிராயர் வீட்டுப் பிரதி.

மேற்கோள் விளக்கம்

அ. கு.	அ. குமாரசுவாமிப் பிள்ளை: பாலகாண்டம்
இ. நா.	இராமசுவாமி நாயுடு: பாலகாண்டம்
உரி. நி.	உரிச்சொல் நிகண்டு
ஐங்குறு.	ஐங்குறுநூறு
ச. அ.	சங்க. அகராதி
சிந்தா.	சிந்தாமணி
சூடா. நிக.	சூடாமணி நிகண்டு
த. அ.	தமிழ் அகராதி
து. மூ.	துரைசாமி மூப்பனார்: கம்பராமாயண அருங்கவி விளக்கம்
நாலடி.	நாலடியார்
பத்துப்பா.	பத்துப்பாட்டு
பரிபா.	பரிபாடல்
பிங்கல.	பிங்கல நிகண்டு
புற. நா.	புறநானூறு
புறப். வெண். மாலை	புறப்பொருள் வெண்பா மாலை
மணிமேகலை	மணிமேகலை

படல அட்டவணை

கம்பராமாயண சாரம்

பாலகாண்டம்

கம்பராமாயண சாரம்

சிறப்புப் பாயிரம்

கடவுள் வாழ்த்து

1. உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலும்
நிலைபெ றுத்தலு நீக்கலு நீங்கலா
அலகி லாவிளை யாட்டுடை யாரவர்
தலைவ ரன்னவர்க் கேசர ணாங்களே.

கொண்டுகூட்டு * : உலகம் யாவை தாமும் உள ஆக்கலும் நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா(த) அலகிலா(த) விளையாட்டு(ஆக) உடையாரவர் தலைவர். அன்னவர்க்கே நாங்கள் சரணம்.

பொருள் : நாம் வாழும் பூமியை யுள்ளிட்டதும் சூரியனை நடுவாக உடையதுமான அண்டத்தையும், அதுபோலவே மற்றைய எல்லா அண்டங்களையும், தோன்றச் செய்தலும், தோன்றியவைகளை நிலைக்கச் செய்தலும், நிலைத்தவைகளை ஒடுங்கச் செய்தலும், ஓயாத அளவில்லாத விளையாட்டாக உடையவரே, எல்லா உலகங்களுக்கும் அவைகளிலுள்ள உயிர்களுக்கும் முதல்வராவர். அவருக்கே நாம் அடைக்கலம்.

'யாவை தாமும்' எனக் கூட்டித் 'தாம்' என்பதைப் பகுதிப்பொருள் விகுதியாக்கிப் பொருள் கூறப்பட்டது. 'தாம்' என்பதற்குத் 'தாமே' (அசகாய கர்த்தாவாய் - வேறு துணை வேண்டாராய்) என்று பொருள் கூறலும் பொருந்தும். **அஸஹாய சூரன்** என்பதைக் கம்பர் மொழி பெயர்த்துக் 'கூட்டொருவரையும் வேண்டாக் கொற்றவன்' என வாலி வதைப் படலத்தில் அழகாகக் கூறியிருப்பதை நோக்குக.

உள ஆக்கல் - உள்ளன ஆக்கச் செய்தல் - படைத்தல். நினைவுறுத்தல் நினைவுறச் செய்தலெனவும், பயமுறுத்தல் பயமுறச் செய்தலெனவும் பொருள்படல் போல, 'நிலைபெறுத்தல்' நிலைபெறச் செய்தல் (- காத்தல்) என்ற பொருள்பட நின்றது. 'ஜீவேச்வர ஜகத்' என வைணவரும், 'பசு பதி பாசம்' எனச் சைவரும், **உயிர் ஈசுரன் உலகம்** என்னும் முப்பொருள்களும் சிருட்டிக்கப்படாமல் என்றும் உள்ளன வென்னுங் கொள்கை யுடையோ ராதலால், 'உலகம் உள ஆக்கல்' என்றது சூக்கும நிலையிலிருந்த உலகத்தைத் தூல நிலையை அடையச் செய்தலெனவும்,

---

* கொண்டுகூட்டு - அந்நுவயம் - உரைமுறை (Prose order)

'நீக்கலும்' என்றது திரும்பச் சூக்கும நிலையை அடையச் செய்தலெனவுங் கொள்க. இது, 'உள்ளது போகாது, இல்லது வாராது' என்னும் சற்காரிய வாதம்*; சூனியவாதத்துக்கு மறுதலை.

நீங்கலா - இடையறாத. அலகிலா - அளவில்லாத. நீங்கலா அலகிலா விளையாட்டுடையார் - (சிருட்டியாதி முத்தொழில்களையும்) இடையறாமலும் அளவில்லாமலும் செய்யும் விளையாட்டாக வுடையவர். 'நீங்கலா அலகிலா விளையாட்டுடையார்' என்பதற்கு, (மேற்கூறிய முத்தொழில்கள்) நீங்கலாக அளவில்லாத (வேறு) விளையாட்டுக்களை யுடையவரென்றும் பொருள் கூறுவர். அவர், 'ஆக்கலும் நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும்' என விளையாட்டு மூன்றென்றதனால், அவைகளையே அளவிலா விளையாட்டு என்று கூறல் பொருந்தாதென்பர். ஆக்கல் நிலைபெறுத்தல் நீக்கலென்றதனால் விளையாட்டுக்கள் மூன்று வகை யென்றும் அவை ஒவ்வொன்றும் அளவில்லாதவை யென்றும் கொள்ளலாம்.

விளையாட்டு உடையார் - விளையாட்டாக உடையவர். 'ஆக' தொக்கு நின்றது. 'நிச்சயமாக முறுகி' என்பது, 'நிச்சயம் முறுகி' எனக் காஞ்சிப் புராணத்தில் நகரப்படலத்து முதற் பாட்டில் வருதல் காண்க.

இறைவனுக்குச் சிருட்டியாதித் தொழில்கள், 'இஃது இவ்வாறுக' என்ற சங்கற்ப மாத்திரையானே நிகழ்வனவாம். அத்தொழில்களை விளையாட்டென்றார். 'விளையாட்டென்றது, ஐங்கலப் பாரம் பொறுத்தல் சாத்தனுக்கு விளையாட்டென்பது போல, அத்துணை எளிதிற் செய்யும் ஆற்றலுடைமை பற்றியே'† அன்றிச், சிறுவர் தட்டாடல், பெரியர் சீட்டாடல் போன்றதன்று; வீண் தொழிலுமன்று: ஆன்மாக்கள் தனு கரண புவன போகங்களைப் பெற்று அவற்றைக் கொண்டு அடையும் அனுபவத்தால் படிப்படியாகப் பக்குவமடைந்து முத்தி பெறும் பயன் கருதிச் செய்யப்படுவதாம்.

'விளையாட்டுடையாரவர் தலைவர்', 'விளையாட்டுடையாரேவர் தலைவர்' என, இரண்டு பாடங்கள் காணப்படுகின்றன. 'விளையாட்டுடையாரவர் தலைவர்' என்ற பாடங்கொண்டார், விளையாட்டுடையாராகிய அவர் தலைவர் என, 'ஆகிய' என்னுஞ் சொல் வருவித்துப் பொருள் உரைத்தார்.

---

* சற்காரிய வாதம் - முன்பில்லாதது இடையே தோன்றாதென்றும், காரியம் அழிந்த காலத்துக் காரிய வடிவம் காரணத்தில் அழியாது சூக்குமமாய் நிலைத்திருக்குமென்றும், வாதித்து நிலைநாட்டுவது.

† சிவஞான பாடியம், உ-ம் சூத்திரம், க-ம் அதிகாரம்.

'விளையாட்டுடையாரேவர் தலைவர்' என்ற பாடங்கொண்டார், விளையாட்டுடையார் எவரோ அவரே தலைவர் என, 'அவர்' என்ற சொல் வருவித்துப் பொருள் உரைத்தார். 'விளையாட்டுடையாரவர்' என்பதில் உள்ள 'அவர்' என்பதைச், 'சிவனவனென் சிந்தையு ணின்ற வதனால்'‡ என்பதில் உள்ள 'அவன்' போலப், பகுதிப்பொருள் விகுதியாகக் கொண்டு, 'விளையாட்டுடையாரவர்' என்பதற்கு இங்கே ஒரு சொல்லும் வருவியாமல் பொருள் கூறப்பட்டது. ஆரணிய காண்டக் காப்பில் 'ஆதிதேவரவர்' என்பதிலுள்ள 'அவர்', இந்த 'அவர்' போன்றது.

'அவர்' என்பதனால் கம்பர் கடவுளை அவர்க்குரிய இயற்கைப் பெயர்ச் சொல்லாலன்றிச் சுட்டுப் பெயர்ச்சொல்லாற் குறித்தாரெனவுங் கொள்ளலாம். குற்றாலத் தலபுராணத்தில் 'ஆலத்தை யவர்க்கமு தாக்கினானை' என்ற பாட்டில் 'அவர்' சிவனைக் குறித்தல் காண்க. 'அவன் அசையாமல் அணு அசையாது', 'எல்லாம் அவன் செயல்', 'எல்லாம் அவர் செயல்', என்னும் உலக வழக்கில், 'அவன்' 'அவர்' என்பவை பலர் அறி சுட்டுப் பெயராய்க் கடவுளை உணர்த்தல் காண்க. இவ்வாறே, 'அது நீ ஆனாய்' என்ற மகாவாக்கியத்தில், 'அது' என்ற சுட்டுப்பெயர் பரம் பொருளைக் குறித்தலையும் நோக்குக.

சரணங்களே என்றும் பாடம். அதில் 'கள்' 'ஏ' அசைகள்.

கம்பர், இப்பாட்டில் கடவுளது பொது இலக்கணம் கூறி, அடுத்த 'சிற்குண' என்ற பாட்டில் 'மூன்றனுள் முற்குணத் தவரே முதலோர்' எனச் சாத்துவிக குணமுடையவ ரென்னும் விட்டுணுவே முதற் கடவுளெனக் குறிப்பாகப் புலப்படும்படி கூறி, இறுதிக் கடவுள் வாழ்த்துக் கவியாகிய 'ஆதி அந்தம் அரி' என்னும் பாட்டில் 'அரி' என்று விட்டுணு நாமத்தை வெளிப்படையாகக் கூறி, 'அவன் பாதமல்லது பற்றிலர் பற்றிலார்' என்றார். பல மதத்தினரும் உள்ள சபையில் தம் நூலை அவர் அரங்கேற்றத் தொடங்கும்போது, அவர்கள் எல்லாரும் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி பொதுத் தெய்வ வழிபாடாக முதற் பாட்டை மொழிந்தா ரென்றும், எல்லாச் சமயிகளும் தம் தம் கடவுள் முக்கியாம்சத்தில் சாத்துவிக குணச் சிறப்புடையவர் என்பது பற்றியும், வைணவர் தம் கடவுளே சாத்துவிக குணமுடையவர் என்பதுபற்றியும், ஆராய்ந்தறிந்து இரு திறத்தாரும் ஒப்பும்படி

‡ திருவாசகம்.

இரண்டாம் பாட்டை இயம்பினு ரென்றும்; கதாநாயகனுக் அவ தரித்த விட்டுணுவை வணங்குதல் எல்லா நூல்களுக்கும் முறை யென்று உய்த்துணரும்படி அவ்வணக்கத்தை 'ஆதி அந்தம் அரி' என்னும் மூன்ரும் பாட்டின் வாயிலாக இசைத்தாரென்றும், கொள்ள, இந்நூற் கடவுள் வாழ்த்துக்கவிகள் இடந் தருகின்றன.

தமிழ்நாட்டிலே, அச்சுப்பாட புத்தகங்கள் ஏற்படுமுன்னே, பிள்ளை கள் வித்தியாரம்ப காலத்தில் படித்த அரிச்சுவடி யென்ற நெடுங்கணக்கு, ஓலைச்சுவடியாயிருந்தது. அது, 'அரி நமொத்து சிந்தம். அ(ன), ஆ (வன்ன)' என்று ஆதியில் அரியெனத் தொடங்கி, அந்தத்தில் 'ஔள (வன்ன), (இ)ன் (னன்ன), அரி ஓம் நன்ருக; குருவே துணை' என்றெழுதி முடிக்கப்பட்டிருத்தல் தவருத முறையா யிருந்தது. நெடுங் கணக்குக்கு, அரிச்சுவடி, அரிவரியென்ற பெயர்கள் அந்த முறை பற்றி ஏற்பட்டவை.

வைணவச் சிறுவர் மட்டுமாகவல்லாமல் பிறமதப் பிள்ளைகளும் அரிச் சுவடி படிக்கும்போது 'ஆதி அந்தம் அரியென ஓதினுர்'. இக்காலத்தும் பிள்ளைகளுக்கு முதல் முதலாகக் கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்கும்போது உபாத்தியாயர், ஓலையில் 'அரி நமொத்து சிந்தம்' எனத் தொடங்கி, 'அரி ஓம் நன்ருக; குருவே துணை' என்றெழுதி முடித்து, மஞ்சள் பூசிச் சித்த மாக வைத்திருக்கும் ஓலை அரிச் சுவடியைப் பிள்ளைகள் கையில் வைத்து முதலில் 'அரி நமொத்து சிந்தம், அ (ன), ஆ (வன்ன)' என்றும் முடிவில் 'அரி ஓம் நன்ருக; குருவே துணை' என்றும் தாம் சொல்லிக் கொடுத்துப் பிள்ளைகளைச் சொல்லச் செய்தல் முற்றும் ஒழிந்துவிட வில்லை.

முதலாகப் படிக்கும் அரிச்சுவடியைப் போலவே, முடிவாகப் படிக் கும் வேதத்தையும் 'அரி' யெனத் தொடங்கி, 'அரி' யென்று முடித்தல் பிரசித்தம். முதலும் முடிவுமான நூல்களை 'அரி' யென்று தொடங்குத லால், இடைப்பட்ட எல்லா நூல்களையும் அவ்வாறே தொடங்குதல் முறை யென்பது சொல்லவேண்டியதில்லை.

அன்றியும், அரிச்சுவடி முதலான எல்லா நூல்களுக்கும் கரப்பு ஆகக் காவற் கடவுள் ஆகிய திருமாலைப் பிரார்த்தித்தல் இயல்பே. ஆதலால், அரங்கேற்றச் சபையிலுள்ள எல்லா மதத்தினரும் இராமாயண கதாரம்பத் தில் கதாநாயகனுக அவதரித்த அரியை வணங்குதல் முறையாமென உய்த்துணரச்செய்து அவர்கள் யாவரும் தடையின்றி ஒப்புக்கொள்ளும் படி 'ஆதி அந்தம் அரி' என்ற மூன்ரும் பாட்டைக் கூறினுர்.

'ஆதி அந்தம் அரியென' என்றும் பாட முண்டெனச் செல்வக் கேசவராய முதலியார் 'கம்பர்' என்ற புத்தகத்திற் கூறியிருக்கின்ருர்.

கோவிந்தராஜையங்கார் தாம் பிரசுரித்த 'கம்பநாடர்' என்ற பத்திரிகையில், 'கம்பராமாயணக் கவி' என்ற பகுதியில் அந்தப் பாடத்தையே பாடமாகக் கொண்டிருக்கிறார். அந்தப் பாடங் கொண்டால், மேலே விவகரித்த மூன்று கடவுள் வாழ்த்துக் கவிகளுமே நாத்திகரொழிய எம்மதத்தினரும் சம்மதித்திடும் பொதுத் தெய்வ வணக்கமாம்.

கம்பர் கடவுட் கொள்கை

விட்டுணு கம்பராமாயணத்துக்கு ஏற்புடைக் கடவுளாதலன்றி, நூலாசிரியர்க்கு வழிபடு கடவுளு மாவரென்று கொள்வதற்கு ஆதாரமாகப் புறச் சான்றுகள் ஒன்றும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அகச்சான்று* உண்டோ என்பதை ஆராய்வாம்.

பாலகாண்டம், திரு அவதாரப் படலத்தில்,

கருமுகில் தாமரைக் காடு பூத்துநீ
டிருசுட ரிருபுறத் தேந்தி யேந்தலர்த்
திருவொடும் பொலியவோர் செம்பொற் குன்றின்மேல்
வருவபோற் கலுழன்மேல் வந்து தோன்றினன்.

எழுந்தனர் கறைமிடற் றிறையுந் தாமரைச்
செழுந்தவி சுகந்தவத் தேவுஞ் சென்றெதிர்
விழுந்தன ரடிமிசை விண்ணு ளோரொடுந்
தொழுந்தொறுந் தொழுந்தொறுங் களிது ளங்குவார்.

என்ற பாட்டுக்களில் விட்டுணுவுக்குப் பரத்துவம் கூறி, அக்கடவுளே தம் வழிபடு கடவுளெனக் கம்பர் புலப்படுத்தினர், என்பர் ஒரு சாரார். அதனை ஆட்சேபிப்போர், 'கறைமிடற்றிறை'† யென்பது தப்பான பாடமென்றும்; அப்பாடம் உண்மையானதாயிருந்தால், கம்பராமாயணம் ஆதி சைவ சிரேட்டராகிய தில்லைத் தீட்சிதர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறபடி அங்கீகரிக்கப்பட்டிராதென்றும்; 'கம்பர்' என்ற பெயர் கம்ப நாடுடையார் கம்பரென்பதாக இருப்பதன்றிக் காஞ்சீபுரத்துச் சிவன் பெயராகிய 'கம்பர்'‡ ஆகவும் இருப்பதனாலும், கம்பர்

* அகச்சான்று, நூலின் உள்ளே உள்ள சாட்சி; புறச்சான்று, வெளியே சரித்திரம், கன்ன பரம்பரை வரலாறு முதலியவற்றில் உள்ள சாட்சி.

† கறைமிடற்றிறை - சிவன்.

‡ 'பணங்கொள் பாம்பணி கம்பன்', காஞ்சிப்புராணம், நாட்டுப்படலம், ௧.

மகன் பெயர் அவர் பெயர்போலக் கவர்படு பொருள் மொழியா யில்லாமல் தெளிவாகச் சிவநாமமாகிய 'அம்பிகாபதி'யாக இருப் பதனாலும், சைவருக்குத் திருமால் பெயரிடுவது வழக்கமாயினும் வைணவர் சிவநாமம் பூண்பது மரபன்றாதலாலும், கம்பர் இயற்றிய 'ஏரெழுபது' என்னும் நூலில் விநாயக தோத்திரம் செய்திருப்ப தனாலும், சைவரெனத் துணிதற்பாலராகிய கம்பர் சிவனை இழித் துக் கூறியிரா ரென்றும்; ஆதலால் 'கறையடிக்கிறை'* என்றுள்ள பாடமே சரியானதென்றும்; வான்மீகி ராமாயணத்தில்†, இந்தச் சந் தர்ப்பத்தில் கூடிய பிரமாதி தேவர்களின் கூட்டத்தில் சிவன் இருந்ததாகக் கூறப்படவில்லை யென்றும்; கம்பராமாயணத்தில் இன்னும் இரண்டோரிடங்களில் சிவனை விட்டுணுவுக்குத் தாழ்த் திக் கூறும் பகுதிகள் தப்பாக மாற்றப்பட்டவை அல்லது இடைச் செருகல்களென்றும், கூறுவர்.

மேற்கூறிய அமயத்தில் சிவன் விட்டுணுவுக்குச் செய்த வணக்கம், அக்கடவுள் தன் குமாரக் கடவுளை ஒரு தருணத்தில்‡ வணங்கினதாகக் கூறப்படும் வணக்கம் போலவும், விட்டுணுவே தன் அவதார காலங்களில் தாய் தந்தை குரு முதலியோரை வணங்கல் போலவும், பிரபுக்கள் சாதாரண காலத்தில் தம்மைக் கும்பிடும் பூசாரிகளை அவர்கள் சாமி கொண்டாடுங் காலங்களில் தாங்கள் கும்பிடுதல் போலவும், காவடியெடுக்கும் சிறியோரைப் பெரியோர் வந்திக்கும் வந்தனை போலவும், இக்கால வழக்கத்தில் ஒரு சபையில் தலைமை வகிப்போரை வாகனத்தில் பவனிவரச் செய்து, அவருக்குத் தாழ்ந்தோரே யன்றிச் சமமானோரும் உயர்ந் தோரும் பாதசாரிகளாய்ச் சென்று கவுரவிப்பது போலவும், விட்டுணு தேவ சபைத் தலைமை வகித்த சமயத்திற் செய்த உபசாரமே யென்று கூறலாம்.

பிரபலமான 'கறைமிடற்றிறை' யென்ற பாடமே சரியான பாடமாகக் கொண்டு, நம் ஆராய்ச்சியை மேல் நடத்துவாம்.

---

* இந்திரன்.

† பண்டித நடேச சாஸ்திரி வால்மீகி ராமாயண வசனம், பாலகாண்டம், கூக—கூஈ பக்கங்களைப் பார்க்க.

‡ அப்போது சிவபெருமான் சிஷ்யனாகவும், குமாரக்கடவுள் குருவாகவும் இருந்த சமயம். உபதேச காலத்தில், சிஷ்யன், காலில்விழுந்து வணங்கலும், குரு, திருவடி தீக்ஷை செய்தலும் மரபு.

'ஓரேனந் தனைத்தேட ஒளித்தருளும் இருபாதத் தொருவன்' * எனச் சிவனை விட்டுணுவினும் உயர்த்தியும், 'கடவுட் கங்கை நீர் முடித்தான் இரவொழித்த நீ' † என விட்டுணுவைச் சிவனினும் மேம்படுத்தியும் அவ்வவ் அமயத்துக்கேற்றவாறு இருபெருங் கடவுளரில் ஒருவரை ஏற்றமாகப் பல விடங்களிற் கூறும் வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் போலக் கம்ப ராமாயணமும் சைவ வைணவ பாரபட்சமில்லாத இதிகாசமென்பது அதனை முற்றப் படிப்போர்க்குத் தெற்றெனப் புலப்படும். மேற்கூறிய 'ஆதி அந்தம் அரி' யென்னும் பாட்டில் கம்பர் விட்டுணுவை உயர்த்துக் கூறியவாறே, பாலகாண்டம், தாடகை வதைப் படலம் ௩-ம் பாட்டில்,‡ சிவன் யோகிருந்த காமனாச்சிரம வருணனையில்,

> பற்றவா வேரொடும் பசையறப் பிறவிபோய்
> முற்றவா லுணர்வுமேல் முடுகினோர் அறிவுசென்
> றுற்றவானவன்

எனச் சிவனை மேம்படுத்துக் கூறியுள்ளார். அங்கே சிவனுக்குப் பரத்துவங் கூறப்பட்டிருத்தல்போல, பாலகாண்டம், வேள்விப் படலம், ௧௯-ம் பாட்டில்

> எங்கள்நால் மறைக்கும் தேவர் அறிவிற்கும் பிறர்க்கும் எட்டாச்
> செங்கண்மால்

என விட்டுணுவுக்குப் பரத்துவங் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. ஈரிடத்தும் இரு மூர்த்திகளையும் யோக நிலையிலிருந்தாராகக் கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

மேற்கூறிய இரண்டிடங்களில் விட்டுணுவை ஓரிடத்தும், சிவனை ஓரிடத்தும், சிறப்பித்துக் கூறிய கம்பர், சிவ விட்டுணுக்களைப்பற்றிப் பொதுப்படக் கூற நேர்ந்த சமயங்களில்,

> அரன் அதிகன் உலகளந்த அரிஅதிக
> னென்றுரைக்கும் அறிவி லார்க்குப்
> பரகதிசென் றடைவரிய பரிசேபோல் § என்றும்,

* பாரதம், அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம், ௱௭.

† இந்நூல், 44-ம் பாட்டு.

‡ ஷை, கிருட்டிணன் தூதுச் சருக்கம், ௧௫.

§ கிட்கிந்தா காண்டம், நாடவிட்ட படலம், ௨௬, இப்பாட்டுப் பகுதிக்கு வெளிப்படையான செம்பொருளுக்கு விரோதமாக வைணவ சமயவாதிகள் '(விட்டுணுவே பரம்பொருளென்பது நிச்சயமாயிருக்கவும்) அரன் அதிகன் . . . பரிசேபோல்' என்றும், சைவ சமய வாதிகள் 'அரன் அதிகன்; (இவ் உண்மைக்கு மாறாக) உலகளந்த அரி அதிகன் . . . , பரிசேபோல்' என்றும் பொருள் கூறுவர்.

யாரினும் உயர்ந்த மூலத் தொருவராம் இருவர் §

என்றும், இரு மூர்த்திகளையும் சமமாகக் கூறுவர். ஆகவே, சைவ வைணவ சமயங்களை ஏற்றத் தாழ் வில்லாத இரண்டு கண்கள் போலக் கம்பர் கருதினர் என்னலாம்.

கம்பர், பிறப்பினலோ, வளர்ப்பினலோ, பிறப்பு வளர்ப் பிரண்டினலுமோ, வைணவரா யிருந்திருக்கலாம்; அல்லது சைவரா யிருந்திருக்கலாம்; அல்லது வேறு சமயியா யிருந்திருக்கலாம். அவர், எச்சமயத்தினரா யிருந்தாலும், அச்சமய சம்பிரதாயங்களைத் தழுவி யொழுகி, அச்சமயிகள் பலரோ டொருவராய் அவரோடு பொருந்த இருந்திருப்பா ரென்பதிலும் தடையில்லை.

மிக மிகப் பலரான கண்ணில்லாரும் மிக மிகச் சிலரான கண்ணுள்ளாருஞ் சேர்ந்த ஒரு பெருங் கூட்டத்தில், பிந்திய சிலரே சூரியனைக் காணுதல்போல, மக்கட் பரப்பில் ஏகதேச மாகப் பரஞானக் கண் படைத்த ஒரு சிலரே பரம்பொரு ளென்னும் கடவுளைப் பார்ப்போராய்க் கடவுளுண்மையை நேராக அறிந்தவராவர்; மற்றைய சாதாரண சனங்களெல்லாம் கடவுள் உண்மையை அறியாதவரா யிருப்பதன்றி, அவ் வறியாமையை உணராராய்க் கடவுளில்லாரா யிருக்கின்றனர்.§§ கம்பர், பரஞானக் கண் படைத்தவராய்ப் பரம்பொருளைப் பார்த்து அநுபவித்தவரா யிருந்தாலு மிருக்கலாம்; அக்கண் ணில்லாமையால் பாராதவரா யிருந்தாலு மிருக்கலாம், அவர், சார்பால் எச் சமயத்தவ ராயினும், அநுபவ ஞானத்தாலோ ஆராய்ச்சி ஞானத்தாலோ, அவ் இருவகை ஞானங்களாலுமோ, கடவுள், சமயங்க ளெல்லா வற்றையுங் கடந்த பரம் பொருளென்றும், கடவுளின் ஓரோர் அம்ச பூதரே ஒவ்வொரு சமயக் கடவுளுமென்றும், கொண்ட கொள்கை யுடையவராகக் கருதற்பாலர். அதை உருபிக்க, அவரியற்றிய இராமாயணத்தில் அகச் சான்றுகள் மிகுந்துள்ளன. அவற்றுட் சில, பின்னர்க் குறிக்கப்படும்.

§ பாலகாண்டம், பரசுராமப் படலம், உ௯.

§§ 'With the exception of those who have rare spiritual gifts, the generality of men, without their knowing it, are Godless.' — RABINDRANATH TAGORE's *Presidential Message to the Parliament of Religions*, Calcutta, 28th January, 1929. (*Vide* The Visva Bharati Quarterly, Vol. VII, p. 3.)

கம்பர் மேற் கூறிய மேலான கொள்கை யுடையவ ராதலா னன்றே, அவர், விட்டுணுவின் அவதாரமான 'காசில் கொற்றத் திராமன் கதை'யில்,* இராமனைப் புகழ்தற் குரிய இடங்கள் இயல்பாகப் பலவா யுள்ளவைகளில், அவனைப் புகழு முகத்தால் விட்டுணுவைப் பரம்பொருளாகக் கொள்ளும்படி பலமுறை கூறி யிருப்பது போல, அக்கதையில் இயல்பாக ஏகதேசமாகச் சிவனைப் பற்றிக் கூற நேர்ந்தபோது சிவன் பரம்பொருளெனக் கருதும்படி கூறி யிருக்கிறார்.

'பற்றவா வேரொடும் பசைஅறப் பிறவிபோய்
முற்றவா லுணர்வுமேல் முடுகினார் அறிவுசென்
றற்ற வானவன்' †

என்றதை நோக்குக. இன்னும், கம்பர், சிவனைப் பற்றிப் பேச நேரும்போது, எவ்வளவு பத்தி பரவச ராகின்றா ரென்பதற்கு அடியில் வரும் பாட்டு ஓர் எடுத்துக் காட்டாம் —

ஆயதன் வடகீழ்ப் பாகத் தாயிரம் அருக்கர் ஆன்ற
காய்கதிர் பரப்பி அஞ்சு கதிர்முகக் கமலங் காட்டித்
தூயபே ருலகம் மூன்றும் தூவிய மலரிற் சூழ்ந்த
சேயிழை பாகத் தெண்டோள் ஒருவனை வணக்கம் செய்தான் ‡

சீதை, 'செங்கண்மால் நான்முகன் சிவனென் றேகொலோ—எங்கள் நாயகனையும் நினைந்த தேழைநீ'§ என, இராவணனை நோக்கிக் கூறியது, இங்கே ஆராய்தற்குரியது. செங்கண்மாலின் அவதாரமான இராமனைச் செங்கண்மாலென நினைந்தாயோ வென்பதன் பொருள் இராமன் திருமாலினும் அதிகன் என்பது தெளிவாம். இவ்வாறு கூறியதில் கம்பர் கருத்து யாதோ வெனில், பரம்பொருளின் அமிசம், இராமாவதார காலத்தில், திருமாலை யுள்ளிட்ட மும்மூர்த்திய ரெவர் பாலினும் அதிகமாக இராமன்பா லிருந்த தென்பது.

ஒரு பெரு நதி மூன்று கிளைகளாகித் திரும்பவும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரே நதியான தொப்ப, 'யாரினும் உயர்ந்த மூலத் தொருவராம்'$ ஏக மூர்த்தி, 'செங்கண்மால் நான்முகன்

* கம்பராமாயணம், சிறப்புப்பாயிரம், ௪.
† தாடகை வதைப் படலம், ௩. இந்நூல் 44-ம் பாட்டு.
‡ உயுத்த காண்டம், மருத்துமலைப் படலம், ௯0.
§ சுந்தரகாண்டம், நிந்தனைப் படலம், ௭௯.
$ பாலகாண்டம், பரசுராமப் படலம், உ௮.

சிவனென்'னும் திரிமூர்த்திகளாகி 'ஆலமும் மலரும் வெள்ளிப் பொருப்பும் [வீற்றிருந்து, அவ் இருக்கைகளை] விட்டு [இராம னென்னும் ஒரு மூர்த்தியாகி] அயோத்தி வந்தான்'* என்றதனு லும், இராமனைத் திரிமூர்த்திகளில் ஒரு மூர்த்தியும் தனித்து ஒப்பாக மாட்டார், ஒன்றுசேர்ந்தால் மட்டும் ஒப்பாவாரென 'மூளரிமேல் வைகுவான் முருகற் றந்தஅத் தளிரியல் பாகத்தான் தடக்கை ஆழியான் — அளவிஒன் ருவரே யன்றி ஐயமில் — ளவியர் தனித்தனி கிடைப்ப ரோதுணே?'† என்றதனுலும், கம்பர் கருத்து, பரம்பொருள் திரிமூர்த்திக ளெவர் பாலினும் அதிகமாக் இராமன்பால் முனைந்து நின்றதா மென்பது வலி யுறுதல் காண்க.

எச் சந்தர்ப்பத்தில் யார் பால் பரம் பொருள் முனைந்து நிற் கின்றதோ, அச் சந்தர்ப்பத்தில் அவரைப் பரம் பொருளெனக் கம்பர் உபசரித்துக் கூறுவர். உதாரணமாக, அநுமானைப் பற்றி இராமன் 'என்றும்—நாட்புடா மறைகளாலும் நவைபடா ஞானத் தாலும் — கோட்படாப் பதமே, ஐய, குரக் குருக் கொண்ட தென்றான்'‡ என்பதைக் காண்க.

கம்பர் உயிருக் குயிராகவும், உணர்வுக் குணர்வாகவும் ஒப் புயர் வற்ற தாகவும் கொண்ட கடவுள், எவ்வெத் தொழிலையும் நடத்துவோரையும் நடத்துவிக்கும் முழுத் தனி முதற் கடவு ளாய்ச் 'சமய வாதிகள் தத்தம் மதங்களில்—அமைவதாக அரற்றி மலைந்தனர்'§ ஆகும்படி செய்து நின்ற சமயாதீதப் பழம் பொரு ளான பரமபதியே யாம். (க)

அவையடக்கம்

2. நோய்தி ஞெய்யசோன் ஞற்கலுற் றேனேனே
வைத வைவின் மராமர மேழ்துளே
எய்த வெய்தவற் கெய்திய மாக்கதை
செய்த செய்தவன் சொன்னின்ற தேயத்தே.

---

* சுந்தர காண்டம், பிணிவீட்டு படலம், அ௦.

† கிட்கிந்தா காண்டம், கலன்காண் படலம், கரு.

‡ கிட்கிந்தா காண்டம், அனுமப் படலம், நரு. [நாட்படா - நாள் செல்லாத - இளமை மாருத. நவைபடா - குற்றப்படாத - குற்றமற்ற. கோட்படா - (அறிந்து) கொள்ளப்படாத. பதம் - பொருள்.—இலக்கியச் சொல்லகராதி.]

§ திருவாசகம், போற்றித் திரு அகவல், ௫உ-௫ரு.

கொண்டுகூட்டு : (முனிவர்) வைத வைவின் ஏழ் மராமரம் துளை எய்த எய்தவற்கு (இராமனுக்கு) எய்திய மாக்கதை(யைச்) செய்த செய் தவன் (வான்மீகி) சொல் நின்ற தேயத்தே நொய்தின் நொய்ய சொல் (லால் ஒரு நூலை) நூற்கலுற்றேன். எ(ன்)னை!

பொருள்: முனிவர் சபித்த சாபம் தப்பாமற் பலிப்பதை ஒப்ப ஒரே அம்பினால் ஏழு மராமரங்கள் ஒருங்கே துளைபடும்படி வன்மையோடு குறிதப்பாமல் எய்த இராகவனுக்கு உரியதாக அமைந்த பெருங்கதையைக் கூறிய வான்மீகி முனிவனது பிரபல மான வலிய காவியம் நிலைபெற்றிருக்கின்ற தேசத்திலே தானே எனது அற்பத்தினும் அற்பமான எளிய சொற்களால் அந்தக் கதையையே யான் கூறப் புகுந்தேன்! என் அறியாமை இருந்த வாறு என்னே!

நொய்தின் நொய்ய - மெல்லிதினும் மெல்லிய - அற்பத்தினும் அற்ப மான. நூற்கல் - நூல் செய்தல். எனை - என்னை; ஆச்சரியம் அல்லது இகழ்ச்சி அல்லது இரண்டும் குறித்தது; என் அறியாமை இருந்தவாறு என்னே! என்ற பொருள்படச் சுருங்கச் சொல்லல் என்னும் வனப் பமைந்து நின்றது. வைத வைவின் - (முனிவர்) சபித்த சாபம் (தப்பா தது) போல. எய்த எய்தவன் - பொருந்தும்படி (அம்பு) எய்தவன் - இராமன். செய் தவன் - செய்தற்குரிய தவத்தை யுடையவன் அல்லது செய்து முடித்த தவத்தை யுடையவன் - வான்மீகி. சொல், ஆகுபெய ராய் நூலை உணர்த்தி நின்றது; 'தேவர் குறளும்' என்ற வெண்பாவில் 'திருமூலர் சொல்', 'திருமூலர் திருமந்திரம்' என்னும் நூலைக் குறித்தது போல.

'எனை வைத வைவின்' என்பதற்கு 'என்னை யானே வைது கொண்ட வசவு போல' என்றும் பொருள் கூறுவர். இப்பொருள் கொள் வதற்கு 'எனை வைத வைவின் நூற்கலுற்றேன்' எனக் கூட்டுக.

• •

மேற்கூறிய பொருள்கள் அல்லாமலும் 'வைத வைவின் மராமர மேழ் துளை—எய்த வெய்தவற் கெய்திய மாக்கதை—செய்த செய்தவன்' என்பது வேறொரு முக்கிய விஷயத்தை உட்கொண்டு நிற்பதாம். என் னெனில்: வான்மீகர், ஒரு நாள் உச்சிப் போதில், தமசா நதிக்கு நீராடப் போகையில், ஆணும் பெண்ணுமாகக் கூடிக் களித்திருந்த கிரௌஞ்சப் பறவைகளில் ஆணை ஒரு வேடன் அம்பெய்து கொல்லப் பெண் கண்டு துடிக்கும் பரிதாப நிலையை (முனிவர்) நோக்கி மனம் பொறாமல்,

" மாநிஷாத ! ப்ரதிஷ்டாந்த்வம் " என்னுந் தொடக்கத்துச் சுலோகம் * தானே தமது வாக்கில் வர, அதனால் அவ் வனசரனைச் சபித்துச் சென்று நீராடி மீண்டு வந்த பின்னர், அச் சுலோகத்தின் மேற் சிந்தையோட, அதில் ஸ்ரீ ராம சரித்திர சங்கிரகப் பொருள் தொன் யார்த்த மாக விளங்கக் கண்டு, இது என்னையோ எனத் தெளியாது நிற்கையில், பிரம தேவர் அங்கு எழுந்தருளி ராமாயணத்தை உபதேசித்துப் பாடச்சொன்ன தாகச் சரித்திரம் வழங்கி வருதலால், அப் பொருளையுங் குறிப்பித்த வாறும். இப் பொருளுக்கு 'வைத வைவில் எய்திய மாக்கதை' எனக்கூட்டி வேடனை வைத வசை மொழியில் மராமரந் துளைத்த "ஸ்ரீ ராமனுக்குத் தொன்யார்த்த மூலமாகக் கிடைத்த மகத்துவமான கதை" யெனப் பொருள்கொள்க. இந்தச் சுலோகந்தான், முதன் முதலாகச் செய்யுள் வடிவமாக வெளிப்பட்ட தென்றும், சோகங் காரணமாக வெளிவந்ததனால் அதற்குச் 'சுலோகம்' என்று பெயராயிற்று என்றும், வான்மீகம் ஆதிகாவ்ய மென்றுங் கூறுவர்.—சாமி சரவணப் பிள்ளை. †

பஞ்சைக்கொண்டு இராட்டினத்தில் நூற்று நூல் செய்தல் போலச் சொற்களைக்கொண்டு நூல் (-காவியம்) செய்தலை 'நூற்கல்' என்ற சொல் லாற் குறிப்பித்தார். தம் சொற்கள் பஞ்சுபோல மெல்லியன வென்றும் அச் சொற்களைக் கொண்டு செய்யும் நூலும் நூல் போலவே நொய்ய தென்றும், உய்த்துணர வைத்தார்.

பஞ்சிதன் சொல்லாப் பனுவல் இழையாகச்
செஞ்சொற் புலவனே சேயிழையா—எஞ்சாத
கையேவாய் ஆகக் கதிரே மதியாக
மையிலா நூல்முடியு மாறு

என்ற (நூலென்னும் பெயர்க் காரணங் கூறும்) வெண்பா இக் கருத்தை இனிது விளக்கும். (உ)

---

* 'மாநிஷாத ! பிரதிஷ்டாந் த்வம் அகமச் சாச்வதீஸ் ஸமா: - யத் க்ரௌஞ்ச மிதுநா தேகம் அவதீ: காம மோஹிதம்' [வேடனே ! நீ க்ரௌஞ்ச மிதுனத்தினுள் காம மயக்கங்கொண்ட ஆண் பறவையைக் கொன்றதனால் என்றும் நற்கதியை அடையமாட்டாய்] என்று கூறிய சுலோகம் 'இலக்குமியை மார்பிற் கொண்டிருப் பவனே ! க்ரௌஞ்ச மிதுனம் போன்ற ராவணன் மண்டோதரி என்ற இருவருக்குள் காம மோகிதனை ஒருத்தனை [இராவணனை]க் கொன்றுயாதலால், நீ பல்லாண்டு களில் பெரும் புகழ் பெறுவாய்' என்று இராமனை வாழ்த்தியதாக, ஒரு பொருளை யும் கொண்டதாதல் காண்க.—வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியார்.

† விவேக பாநு, தொகுதி உ, பகுதி க, பக்கம் கசு.

3. வைய மென்னை யிகழவு மாசெனக்
கெய்த வும்மிதி யம்புவ தியாதெனின்
பொய்யில் கேள்விப் புலமையி னோர்புகல்
தெய்வ மாக்கவி மாட்சி தெரிக்கவே

கொண்டுகூட்டு: என்னை வையம் இகழவும், எனக்கு மாசு எய்தவும், இது (=இதை) இயம்புவது யாதெனில், பொய் இல்(லாத) கேள்வி (உடைய) புலமையினோர் புகல் தெய்வ மாக் கவி மாட்சி(யைத்) தெரி(வி)க்கவே (என்பது).

பொருள்: 'இவனா, இப்பெருங் காவியத்தைச் செய்யத் தக்கவன்!' என்று உலகத்தார் என்னை இகழவும், எனக்குத் தோஷம் வந்து சேரவும், யான் இந்த நூலைக் கூறிய நோக்கம் யாதெனில், உண்மையான கல்விச் செல்வத்தோடு கேள்விச் செல்வமும் உடைய முந்திய புலவோர்கள் கூறியுள்ள தெய்வீக மகத்துவமுடைய கவிகளின் மாட்சிமையைத் தெரிவிக்கவே என்பது.

வையம் - உலகம்; உலகத்தார்க்கு ஆகுபெயர்; கல்வி கேள்வி முதலியவற்றால் உயர்ந்தோரைக் குறித்தது, 'உலக மென்ப துயர்ந்தோர் மாட்டே' யாதலால். இயம்புவது, இயம்புங் காரணம் அல்லது இயம்புவதன் நோக்கம் என்ற பொருள் குறித்தது. 'பொய்யில் கேள்விப் புலமையினோர்' என்றதை மரியாதைப் பன்மையாகக் * கொண்டு, வான்மீகி முனிவரைக் குறித்த தென்று கூறுவாரு முளர். 'கேள்வி' என்றதனால், 'கல்வி' உபலக்கணத்தாற் கொள்ளப் பட்டது. யாரும் நிழ லருமையை வெயிலில் நின்று தெரிதல் போல, விற்பன்னர்கள் பழைய புலவர்களின் கவிகளின் அருமையை என் கவிகளின் கேவலத்தைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளும் பயன் கருதி, யான் எனக்குப் பழிப்பும் குற்றமும் வருவதைப் பொருட்படுத்தாமல் இந்நூலை இயற்றினே னென்பது கருத்து.

பாட பேதம்: புலமையினேன்; மாக்கதை. (௩)

4. அறையு மாடரங் கும்படப் பிள்ளைகள்
தறையிற் கீறிடிற் றச்சருங் காய்வரோ
இறையு ஞானமி லாதவென் புன்கவி
முறையி னூலுணர்ந் தாரு முனிவரோ

* Honorific Plural.

கொண்டுகூட்டு : பிள்ளைகள் அறையும் ஆடரங்கும் படத் தரையில் கீறிடில், தச்சரும் காய்வரோ? முறையின் நூல் உணர்ந்தார், இறையும் ஞானம் இ(ல்)லாத என் புன் கவி(யை) முனிவரோ?

பொருள் : விளையாடும் பிள்ளைகள் சிறு வீடும் பெரிய நடனசாலையும் போல வடிவம் தோன்றும்படி தரையிலே கோடுகள் கீறி விளையாடினால், அவைகள் சிற்ப நூற்படி யில்லையென்று சிற்பிகள் கோபிப்பார்களோ? கோபியார். அவ்வாறே, நூல்களுக்குரிய முறைகளையுடைய நூல்களைக் கற்று அறிந்தோர் ஆகிய வித்துவான்கள், அப்படிப்பட்ட அறிவு சிறிதுமில்லாத என்று வியற்றப்பட் டிருக்கிற முறை யற்ற அற்ப நூலை நோக்கி, 'இத்தகைய குற்றங் குறைக ளுள்ள நூலை ஏன் செய்தாய்' என்று என்னைக் கோபிப்பாரோ? கோபியார்.

அறை - சிறு வீடு. ஆடரங்கு - ஆடு அரங்கு - (கூத்து) ஆடும் சபை - நடன சாலை. பட - உண்டாக - தோன்ற. இறையும் - சிறிதும். முறையின் - முறையினை யுடைய. கவி - கவிகளா லாகிய காவியத்துக்கு ஆகு பெயர்.

பாட பேதம் : மடப்பிள்ளைகள், கீறிட, இறையுங் கேள்வியிலாத, நூலறிவாரும். (ச)

—லிரு—

கம்பராமாயண சாரம்

பால காண்டம்

[இராமனது பாலப்பருவ சரித்திரத்தைக் கூறுவது]

1. ஆற்றுப் படலம்

[சரயு நதியைப் பற்றிக் கூறுவது]

ஆற்றுக்குக் காரணமான மேகவருணனை

5. பம்பி மேகம் பரந்தது பானுவால்
நம்பன் மாதுலன் வெம்மையை நண்ணினான்
அம்பி னாற்றுது மென்றகன் குன்றின்மேல்
இம்பர் வாரி யெழுந்தது போன்றதே

கொண்டுகூட்டு: *மேகம் (விண்ணில்) பம்பிப் பரந்தது, நம்பன் மாதுலன் வெம்மையை நண்ணினான், (ஆதலால்) அம்பின் ஆற்றுது மென்று (அந்த மாதுலனாகிய) அகல் குன்றின்மேல் இம்பர் வாரி எழுந்தது போன்றது.*

பொருள்: *மேகம் இமய மலைக்கு மேலே விண்ணிலே பரவினது, 'சிவனுக்கு மாமன் ஆகிய இமய பர்வத ராசன் சூரியனால் வெப்ப மடைந் திருக்கிறான், ஆதலால் நாம் மேகமாக விண்ணிலே எழுந்து மழை நீரினால் அந்த வெப்பத்தைத் தணிப்போம்' என்று அந்த மலைக்கு மேலே கடல் பரந்தது போன்றது.*

பம்பி - எழுந்து. பானு - சூரியன். நம்பன் - சிவன். மாதுலன் - மாமன். அம்பின் - நீரின்; நீரினால். ஆற்றுதும் - தணிப்போம். இம்பர் - இவ்வுலகம். உமாதேவி இமயபர்வத ராசன் குமாரியாதலால், நம்பன் மாதுலன் என்பது இமயமலையைக் குறித்தது. 'நம் - (கடலாகிய) நமது; பன்னும் - சொல்லும், துதிக்கப்பெற்ற ; மாதுலன் - (கங்கை நதியாகிய நமது மனைவியைப் பெற்ற) மாமன் (ஆகிய இமயமலை)' என்றும் பொருள் கூறுவர். அவர் நம்பல் மாதுலன் எனச் சந்தி பிரித்து, நம்புதற்குரிய (-விரும்புதற்குரிய) மாமனென்று பொருள் கூறலுமா மென்பர். நதிகளை

மனைவியரென்றும் அவைகள் சங்கமிக்கும் கடலை அவற்றின் கணவனென்றும் கூறுதல் கவி மரபு. (சங்கமித்தல் - கலத்தல்.) 'தாயர்வீடு விட்டுத் தலைவர் வீடு நோக்கிச் செல்லும் கற்புடைத் தலைமகளிர், தாயர் வீட்டுக்கு என்றும் திரும்பிச் செல்ல எண்ணு ரன்றே! அப்படிப்பட்ட கற்புடையார் போல, நதிகள் தாம் பிறந்த மலையினின்று புறப்பட்டுக் கடலை நோக்கிச் செல்லா நிற்பன; ஒருகாலும் திரும்பி மலைநோக்கிச் செல்லுவதில்லை' என்ற கருத்துப் புலப்பட ஓர் ஆங்கில கவி கூறியது மேலே கூறிய கருத்தை ஒத்திருப்பது கவனிக்கத் தக்கது.

கார்காலத் துவக்கத்தில் கடல்நீரை உண்ட மேகம் இமய மலைக்கு மேலே பரந்த தோற்றம், உமா தேவியின் தந்தை யாகிய அந்த மலை கார்காலத்துக்கு முந்திய கோடை வெயிலால் தாபமுற்றிருப்பதைத் தண்ணீர் பொழிந்து தணிப்போ மென்று மண்ணில் உள்ள கடல் விண்ணில் எழுந்து விளங்கிய காட்சி போன்றிருந்தது, என்றவாறு.

பாட பேதம்: அம்பினுட்டுதும். (ரு)

சரயுநதியின் தன்மை

6. இரவி தன்குலத் தெண்ணில்பல் வேந்தர்தம்
பரவு நல்லொழுக் கின்படி பூண்டது
சரயு வென்பது தாய்முலை யன்னதிவ்
உரவு நீர்நிலத் தோங்கு முயிர்க்கெலாம்

கொண்டுகூட்டு: (கோசலநாட்டு ஆறு) இரவிதன் குலத்து எண் இல் பல் வேந்தர்தம் பரவு நல் ஒழுக்கின் படி பூண்டது; சரயு என்பது; இவ் உரவு நீர் (சூழ்ந்த) நிலத்து ஓங்கும் எல்லா உயிர்க்கும் தாய்முலை அன்னது.

பொருள்: கோசலநாட்டு ஆறு, என்றும் இடை வற்றுமல் ஒழுகுதலால், சூரியகுலத்தில் ஒருவர்பின் ஒருவராக நெடுங்காலம் இடையீடின்றி அரசாண்ட எண்ணிறந்த அரசரது இடையறாத நல்லொழுக்கின் தன்மையை உடையது; சரயு என்னும் பெயருடையது; உலகத்தில் அபிவிருத்தி அடையாநின்ற உயிர்களெல்லாவற்றுக்கும் தன் நீரையும் அதனால் விளையும் உணவுப் பொருள்களையும் உண்ண உதவி, நீரும் உணவும் ஒருங்கே அமைந்த பாலைக்கொடுத்துக் குழந்தைகளை வளர்க்கும் தாய்முலை ஒத்தது.

பரவு - புகழ்தற்குரிய. படி - தன்மை. ஒழுக்கு - ஒழுக்கம். என்பது - என்று சொல்லப்படுவது. 'இல்வாழ்வான் என்பான்' என்னும் குறளில் 'என்பான்' எனப்படுவான் என வருதல் காண்க. உரவு நீர் நிலம் - உலாவிய கடல் (சூழ்ந்த) பூமி. உரவுதல் - உலாவுதல். — த. அ. நீர் - கடல். — உரி. நிக. இடப்பெயர்த் தொகுதி, அ. உயிர்க்கெலாம் - உயிர்களெல்லாவற்றுக்கும் - உயிருள்ள சகல சராசரப்பொருள்களுக்கும். 'நீர்நிலம்' என்பது, பூமியைப் பொதுப்படக் குறிப்பதாயினும், இங்கே கோசல நாட்டைக் குறித்தது.

இருபது பாட்டுக்களடங்கிய இந்த ஆற்றுப்படலத்தில், இந்தப் பாட்டிலே தான் 'சரயு' என்று கோசலநாட்டின் ஆற்றுப்பெயர் கூறப்பட்டிருப்பது காண்க.

இப்பாட்டிலே கூறப்பட்ட 'உயிர்க்கெலாம் சரயு என்பது தாய்முலை அன்னது' என்ற உவமை மிகவும் சிறந்த உவமை. உவமானப் பொருளுக்கும் உவமேயப்பொருளுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை நயம், ஊன்றி நினையுந்தோறும் அதிகமாகப் புலப்பட்டு மேன்மேலும் பெருகும் மகிழ்ச்சியை விளைக்கின்றது. இதன் இனிமையை அவரவர் உணர்ந்தறியலாமே யன்றி, பிறர் எடுத்துச் சொல்லித் தாம் முழுதும் உணர்தல் முடியாதது. இத்தகைய உவமைகள், வான்மீகர், காளிதாசர், வள்ளுவர், கம்பர் போன்ற உத்தமோத்தம கவிகள் உள்ளத்திலேயே உதயமாவன. (சு)

சரயுநதி பரம்பொருளை ஒத்திருத்தல்

7. கல்லிடைப் பிறந்து போந்து கடலிடைக் கலந்த நீத்தம்
எல்லையில் மறைகளாலு மியம்பரும் பொருளீ தென்னத்
தொல்லையி லொன்றே யாகித் துறைதொறும் பரந்த சூழ்ச்சி
பல்பெருஞ் சமயஞ் சொல்லும் பொருளும்போற் பரந்த தன்றே

கொண்டுகூட்டு : கல் இடைப் பிறந்து போந்து கடலிடைக் கலந்த நீத்தம், எல்லை இல் மறைகளாலும் இயம்பு(தல்)அரும் பொருள் ஈது என்னத் தொல்லையில் ஒன்றே ஆகி(ப் பின்பு) துறை தொறும் பரந்த சூழ்ச்சி(யால்) பல் பெரும் சமயம் சொல்லும் (அப்) பொருள் போற் பரந்தது.

பொருள் : இமயமலையிலே உற்பத்தியாகி ஓடிக் கடலிலே சேர்ந்த அந்த நதி வெள்ளமானது, அளவில்லா வேதங்களாலும்

சொல்லுதற்கரிய பரம்பொருள் போல்வது இது என்று சொல்லும்படியாக, ஆதியில் ஒன்றேயாகிப், பின்பு பல பிரிவாய், ஏரி குளம் முதலிய நீர்த்துறைகள் ஒவ்வொன்றிலும் பரவிய தன்மையால், பலபெருஞ் சமயங்களும் தம் தம் தெய்வமென்று கூறும் ஒரு பரம்பொருள் பலவாய் எங்கும் வியாபித்தது போல வியாபித்தது.

கல் இடை - (இமய) மலையில். போந்து - சென்று. நீத்தம் - (சரயு நதியின்) வெள்ளம். தொல்லை - பூர்வம், ஆதி. துறை - நீர்த்துறை, இடம். சூழ்ச்சி - ஆராயும்படியான தன்மை(யால்). பொருள் - வஸ்து, கடவுள். 'பொருளும் போல்' என்பதில் உம்மை அசை.

'சூழ்ச்சி'யின் பின் ஆல் உருபு தொக்கது; இது போலத் 'தையல் தளிர்க்கை தடக்கை பிடித்தான்' (பாலகாண்டம், கடிமணப் படலம், ௬௦) என்பதில் 'தடக்கை'யின் பின் ஆல் உருபு தொக்கதனை நோக்குக.

இக்கவியை அடிஒற்றியது பின் வருவது —

திங்கள் சூடிய தேவ னொருவனே
பொங்கு பல்சம யப்பொரு ளாதல்போ
லங்கங் கேபகுத் தாயிர மாமுகக்
கங்கை போன்றது சித்திர கங்கையே * (எ)

சரயு நதி, உயிரை நேர்தல்

8. தாதுகு சோலை தோறுஞ் சண்பகக் காவு தோறும்
போதவிழ் பொய்கை தோறும் புதுமணற் றடங்க டோறும்
மாதவி வேலிப் பூக வனம்தோறும் வயல்க டோறும்
ஓதிய உடம்பு தோறு முயிரென வுலாய தன்றே

கொண்டுகூட்டு: (அந்த ஆற்று வெள்ளம்) தாது உகு சோலைதோறும் சண்பகக் காவு தோறும் போது அவிழ் பொய்கை தோறும் புதுமணல் தடங்கள் தோறும் மாதவி வேலிப் பூக வனந்தொறும் வயல்கள் தோறும் (சென்று) ஓதிய உடம்புதோறும் உயிர் (புகுந்து உலாவுதல்) என உலா(வி)யது.

பொருள்: அந்த ஆற்றுவெள்ளம், பலமரக் காவுகள், சண்பகச் சோலைகள், தடாகங்கள், மணற்கேணிகள், கமுக வனங்கள், வயல்கள், ஆகிய இவைக ளெல்லாவற்றிலும் சென்று, எல்லா உடம்புகளிலும் உயிர் புகுந்து உலாவுதல் போல உலாவியது.

---

* திருக்குற்றாலத் தலபுராணம், திருநதிச் சருக்கம். ௨௧.

தாது - பூந் தாது, மகரந்தத் தூள். உகுதல் - சிந்துதல். போது - மலரும் பருவத்தினை யுடைய அரும்பு. அவிழ்தல் - விரிதல் - மலர்தல். மணல் தடம் - மணற்கேணி. மாதவி - குருக்கத்தி மரம். பூகம் - கமுகு. உயிர் என - உயிர் (புகுந்து உலாவுதல்) போல.

உயிரின் சம்பந்தத்தால் உடல்கள் செழித் திருத்தல் போல, சரயு நதிச் சலத்தின் சம்பந்தத்தால் சோலைகள் முதலியவை செழிப்புடையன என்பது கருத்து.

பாட பேதம்: புது மணத் தடங்கள். (அ)

---

2. நாட்டுப் படலம்

[கோசல நாட்டைப் பற்றிக் கூறுவது]

மருதத் திணை அரசு வீற் றிருத்தல்

தண்டலை மயில்க ளாடத் தாமரை விளக்கந் தாங்கக்
கொண்டல்கண் முழவி னேங்கக் குவளைகண் விழித்து நோக்கத்
தெண்டிரை யெழினி காட்டத் தேம்பிழி மகர யாழின்
வண்டுக ளினிது பாட மருதம்வீற் றிருக்கு மாதோ

கொண்டுகூட்டு: தண்டலை (யில்) மயில்கள் ஆட, தாமரை விளக்கம் தாங்க, கொண்டல்கள் முழவின் ஏங்க, தெள்(ளிய) திரை எழினி காட்ட, வண்டுகள் தேம்பிழி மகர யாழின் இனிது பாட, (தன்) குவளைக் கண் விழித்து நோக்க, மருதம் (அரசு) வீற்றிருக்கும்.

பொருள்: கோசல நாட்டிலே சோலையாகிய அரசிருக்கை மண்டபத்தில், மயில்களாகிய நடனமாதர்கள் நர்த்தனஞ்செய்யச், செந்தாமரைக் கொடிகளாகிய பெண்கள் மலர்களாகிய தீபங்களை ஏந்த, மேகங்களாகிய மத்தளகாரர்கள் இடி முழக்கமாகிய மத்தள முழக்கம் செய்யத், தடாகங்களாகிய நாடகத் திரையிடுவோர் அலைகளாகிய திரையிட, வண்டுகளாகிய யாழ்ப்பாணர்கள் யாழோசை போல ரீங்காரமாகிய பாட்டுப்பாடக், குவளை மலர்களாகிய தன் கண்கள் மலர விழித்துக் கவனமாகப் பார்க்க, நிகழும் நாடகத்தின் ஆடல் பாடல்களைக் கண்டு கேட்டுக் களித்து மருதத்திணை அரசு, கொலு வீற்றிருக்கும்.

தண்டலை - சோலை. முழவின் - மத்தளம் போல. தெள் திரை - தெளிவான அலை. எழினி - (நாடகத்) திரைச் சீலை. தேம் பிழி யாழின் - இனிமை (உள்ள) தேன் (போன்ற இனிய) வீணை (ஓசை) போல. ' குவளைக் கண் ', ' குவளை கண் ' என வந்தது செய்யுள் விகாரம். (கூ)

அன்னக் குஞ்சு, எருமைப் பாலுண்டு, தவளை தாலாட்டத் தூங்குதல்

10. சேலுண்ட வொண்கணாரிற் றிரிகின்ற செங்கா லன்னம்
மாலுண்ட நளினப் பள்ளி வளர்த்திய மழலைப் பிள்ளை
காலுண்ட சேற்று மேதி கன்றுள்ளிக் கனைப்பச் சோர்ந்த
பாலுண்டு துயிலப் பச்சைத் தேரைதா லாட்டும் பண்ணை

கொண்டுகூட்டு : பண்ணை(யிலே), சேல் உண்ட ஒள் கண்ணாரின் திரிகின்ற செங்கால் அன்னம் மால் உண்ட நளினப்பள்ளி வளர்த்திய மழலைப்பிள்ளை, கால் உண்ட சேறு (உடைய) மேதி கன்று உள்ளிக் கனைப் பச் சோர்ந்த பால் உண்டு துயிலப் பச்சைத்தேரை தாலாட்டும்.

பொருள் : வயல்களிலே அன்னங்கள் தாமரைமலர்களாகிய படுக்கைகளிலே படுக்கவைத்த இளங்குஞ்சுகள், எருமைகள் ஊரில் விட்டுவந்த கன்றுகளை நினைத்துக் கனைக்க வடிந்த பாலை உண்டு தூங்க, தவளைகள் தாலாட்டுதல்போலக் கத்தும்.

' சேல் உண்ட ' என்பதில், ' உண்ட ' என்பது அதன் செம்பொருளாகிய 'புசித்த' என்று பொருள்படாமல், 'ஒத்த' அல்லது வென்ற என்று பொருள்பட நின்றது. 'உண்ட' உள்ள இடத்தில் 'வென்ற' இருப்பினும் செய்யுளிலக்கணமும் ஓசை நயமும் குன்றா எனினும், 'உண்ட' என்று கவி பாடியது தொடைநயங் கருதி. ஒள் கண்ணாரின் திரிகின்ற - ஒளி மிகுந்த கண்களையுடைய மாதர் போல நடக்கின்ற. மால் - (மற்றெல்லா மலர்களினும் சிறந்த) பெருமை. உண்ட - பொருந்திய. நளினப் பள்ளி - தாமரை மலராகிய படுக்கை(யில்). வளர்த்திய - கிடத்திய. வளர்த்தல்- வளரச் செய்தல் - கண்வளரச் செய்தல் - உறங்கச் செய்தல்-உறங்க (படுக்கையிலே) கிடத்துதல் : இவ்வாறாக, ' வளர்த்தல் ' என்பது ' படுக்கையில் (தூங்கும்படி) கிடத்துதல்' என்று பொருள்பட லுற்றது. 'மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்' என வருதல் காண்க. மழலை - குதலை. அன்னம் மாதர்போல நடப்பதாகவும் தவளை தாலாட்டுவ தாகவும் வருணித்ததற்கியைய அன்னக் குஞ்சை மழலைப்பிள்ளை யென்றார். கால் உண்ட சேற்று மேதி - காலிற்பொருந்திய சகதியையுடைய எருமை-

சகதியில் மிதித்துச் சகதி ஒட்டிய காலை உடைய எருமை. கன்று உள்ளி - (ஊரில்விட்டு வந்த) கன்றை நினைத்து. பண்ணை - வயல்(களிலே).

அன்னம், வயலிலே வேலைசெய்யும் மாதரது நடைபோல நடக்க விரும்பி, அவ்விருப்ப மிகுதியால் தூங்கக் கிடத்திய தன் குஞ்சை மறந்து, அம்மாதர் நடப்பது போல நடக்கப் பழகித் திரியா நிற்க, அக் குஞ்சு விழித்துப் பசியால் வருந்திக் கீச்சிடுவதைக் கண்ட எருமை தன் கன்றை நினைத்துக் கனைத்துப் பால் சொரிய, அப்பாலை அக்குஞ்சு உண்ணலால் அதற்கு அவ் எருமை தாய்க்குப் பதிலாகப் பாலூட்டும் முலைத்தாயாக, அக்குஞ்சு பசியாறித் தூங்கத் தொடங்க, அதற்குத் தாலாட்டத் தாயில்லாக் குறையை நிரப்பக் கருதிய வளர்ப்புத் தாய்போலப் பச்சைத் தவளைகள் கத்தித் தாலாட்டும் வளமுடையது வயல், என்றவாறு. (கo)

எருமைகள் பால் சொரிய நெற்பயிர் வளர்தல்

11. ஈர நீர்படிந் திந்நிலத் தேசில
கார்க ளென்ன வருங்கரு மேதிகள்
ஊரி னின்றகன் றுள்ளிட வுண்முலை
தாரை கொள்ளத் தழைப்பன சாலியே

கொண்டுகூட்டு: *இந் நிலத்தே சில கார்கள் (உண்டு) என்ன ஈர நீர் படிந்து வரும் கரு மேதிகள், ஊரில் நின்ற கன்று(களை) உள்ளிட, உண் முலை(யிலிருந்து பால்) தாரைகொள்ளச் சாலி தழைப்பன.*

பொருள்: *விண்ணிலேயன்றி மண்ணிலேயும் மேகங்கள் உண் டென்று சொல்லும் படியாக மேகங்கள் கடல் நீரிற் படிதல் போலத் தடாக நீரிற் படிந்து தம் ஊர் நோக்கி வரும் கரிய எருமை கள், தம்மோடுகூட மேய்ச்சல் நிலத்துக்கு வாராமல் ஊரிலே நின்று விட்ட தம் கன்றுகளை நினைக்க, அதனால் அக்கன்றுகள் உண்ணும் மடியிலிருந்து பால் வடிய, அந்தப் பால் வயலிற் பாய்தலால் நெற் பயிர்கள் செழித்தோங்கும்.*

ஈரம் - குளிர்ச்சி. உள்ளிட - நினைத்தலால். தாரை கொள்ள - வடிய. சாலி - நெல்; ஆகுபெயராய் நெற் பயிரை உணர்த்தியது.

விண்ணிலுள்ள மேகம் போலக் கருமை பெருமை யுடைமையால் எருமைகள் மண்ணில் உள்ள மேகங்க ளெனப் பட்டன. அதற்கியைய

அம் மேகங்கள் நீர் பொழிந்து பயிர் வளர்த்தல் போல இம் மேகங்கள் பால் சொரிந்து பயிர் வளர்க்குமென்றார். (கக)

மாதர்களது சிறப்பு

12. பெருந்த டங்கட் பிறைநுத லார்க்கெலாம்
பொருந்து செல்வமுங் கல்வியும் பூத்தலால்
வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும் வைகலும்
விருந்து மன்றி விளைவன யாவையே

கொண்டுகூட்டு: *பெரும்தடம் கண் பிறைநுதலார்க் கெல்லாம் பொருந்து செல்வமும் கல்வியும் பூத்தலால், (அவர்கள்) வைகலும் வருந்தி வந்தவர்க்கு ஈதலும் (விருந்தினர்க்கு) விருந்து (இடுவது) மன்றி விளைவன யாவையே.*

பொருள்: *மாதர்களுக் கெல்லாம் செல்வமும் கல்வியும் ஒருங்கே உண்டா யிருத்தலினால், நாள் தோறும் தரித்திரத்தினால் வருந்தித் தம்பால் வந்தோர்க்கு அவர்கள் வேண்டுவன கொடுத்தலும் விருந்தினர்க்கு விருந்திடலுமன்றி உண்டாவன ஆகிய வேறு சிறந்த வேலைகள் எவை இருக்கின்றன? ஒன்றுமில்லை.*

செல்வம், இரவலர்க்கு ஈதலுக்கும் விருந்தோம்புதலுக்கும் சாதனம்; கல்வியறிவு, அந்த ஈதலையும் ஓம்புதலையும் தக்கவாறு செய்தற்குச் சாதனம். இவ்வாறு கல்வியும் செல்வமும் ஒன்றற்கொன்று பொருத்தமா யிருத்தல் பற்றிப் 'பொருந்து செல்வமும் கல்வியும்' என்றார். கம்பர் காலத்தில் பெண்கல்வி பரவியிருந்த தென்பது இந்தக் கவியினால் பெறப்படுகிறது. 'எலாம்' என்பது பெண்கல்வி மிகுதியை வற்புறுத்துகின்றது. (கஉ)

நாட்டின் வளமும், குடிகளின் ஒழுக்கமும்

13. கலஞ்சு ரக்கும் நிதியங் கணக்கிலா
நிலஞ்சு ரக்கும் நிறைவள நன்மணி
பிலஞ்சு ரக்கும் பெறுதற் கரியதங்
குலஞ்சு ரக்கு மொழுக்கங் குடிக்கெலாம்

கொண்டுகூட்டு: *குடிக்கெலாம், கலம் கணக்கிலா நிதியம் சுரக்கும்; நிலம் நிறை வளம் சுரக்கும்; பிலம் நல் மணி சுரக்கும்; தம் பெறுதற்கரிய குலம் ஒழுக்கம் சுரக்கும்.*

பொருள்: *அந்த நாட்டுக் குடிக ளெல்லாருக்கும், மரக் கலங்கள், பிற தேயங்களினின்று கொண்டுவந்து திரவியங்களைக் கொடுக்கும்; பூமியின் மேலுள்ள அளவற்ற நிலங்கள், நிறைந்த விளைபொருள்களைக் கொடுக்கும்; பூமியின் கீழ்உள்ள சுரங்கங்கள், நல்ல இரத்தினங்களைக் கொடுக்கும்; அவர்களது பெறுதற்கருமை யான குடிப்பிறப்பு, நல்லொழுக்கத்தைக் கொடுக்கும்.*

கலம் - மரக்கலம். வளம்-(விளைபொருள்களாகிய) பல பண்டங்கள்; பிலம் - கீழ்ப்பூமி (யில் உலோகங்களும் மணிகளும் அகப்படும் சுரங்கம்; அல்லது கனி). (கங)

முறை பிறழாமை

14. நெறிக டந்து பரந்தன நீத்தமே
குறிய ழிந்தன குங்குமத் தோள்களே
சிறிய மங்கையர் தேயும் மருங்குலே
வெறிய வும்மவர் மென்மலர்க் கூந்தலே

கொண்டுகூட்டு: *நீத்தமே, நெறி கடந்து பரந்தன; குங்குமத் தோள்களே குறி அழிந்தன; மங்கையர் தேயும் மருங்குலே சிறிய; அவர் மென்மலர்க் கூந்தலே வெறிய.*

பொருள்: *அந்த நாட்டிலே வெள்ளங்களே நெறி கடந்து கரை புரண்டு செல்வன; மக்கள் தத்தமக் குரிய நெறி கடந்து செல் லார்கள். மைந்தரது குங்குமம் அணிந்த தோள்களே மாதரைத் தழுவி அக்குங்குமக் குறி அழிவன; தவசக் குவியல் திரவியசாலை முதலியவை களவு செய்யப்பட்டால் தெரியும்படி இடும் முத் திரைக்குறி அழிதல் இல்லை. மாதர் இடைகளே சிறுமை யுடை யன; அன்றிச் சிறுமை யுடையார் இல்லை. அவர்களது மலர் மாலை உடைய கூந்தலே வெறி (-வாசனை) உடையன; அன்றி வெறி (-மயக்கம்) உடையார் இல்லை.*

'சிறிய' என்பதற்குச் சிறுமை யுடையன வென்று பொருள் கொண் டதுபோல, 'வெறிய' என்பதற்கு வெறுமை யுடையன வென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அப்பொருள் கொண்டால், மேலே 'மயக்கம் உடையார் இல்லை' யென்றதனை, 'வெறுமை (-இன்மை - தரித்திரம்) உடையார் இல்லை' எனக் கொள்ளல் வேண்டும். இப்பாட்டில் குணங்களைக் குற்றங்கள்

போலக் கூறிச் சிறப்பித்திருக்கும் கவி சாதுரியம் கண்டுகளிக்கத்தக்கது. 'வெறியவும்' என்பதில் உம்மை அசை. (கச)

மாதர்கள் குழந்தைகட்குப் பால் ஊட்டல்

15. தாலி யைம்படை தழுவு மார்பிடை
மாலை வாயமு தொழுகும் மக்களைப்
பாலி னூட்டுவோர் செங்கை பங்கயம்
வானி லாவுறக் குவிவ மானுமே

கொண்டுகூட்டு: தாலி ஐம்படை தழுவும் மார்பிடை மாலை (ஆக) வாய் அமுது ஒழுகும் மக்களைப் பாலின் ஊட்டுவார் செம்கை (குவிவது) வால் நிலா உறப் பங்கயம் குவிவ மானும்.

பொருள்: தாலியும் அதனுடன் தாலிச் சரட்டிற் கோத்த ஐம்படை அணியும் புரளும் மார்பிலே அணைத்து ஏந்தப்பட்டு வாய் நீர் வடியும் குழந்தைகளுக்குப் பாலூட்டுவார் ஆகிய மாதர்களுடைய கை பாலுள்ள பாத்திரத்தைப் பிடிக்கக் குவிவது, வெள்ளிய நிலா உறத் தாமரை மலர் குவிவதனை ஒக்கும்.

ஐம்படை - ஐந்து ஆயுதங்கள் - திருமாலின் ஐந்து ஆயுதங்களாகிய சக்கரம், வில், வாள், தண்டு, சங்கு ஆகிய இவைகளின் உருவம் அமையச் செய்த பொன்னணிகள். தாலி ஐம்படை - தாலியாகிய பஞ்சாயுதம் புறநானூற் றுரைகாரர் ஐம்படைத் தாலி என்பர். (புற. எஎ).—அ. கு. தழுவும் - பொருந்திய. மாலை - ஒழுங்கு (ஆக). வாய் அமுது – வாய்நீர். மாலைவாய் அமுது ஒழுகும் என்பதற்கு (தம் மார்பின் மேல்) மாலை (போல) இரு கடைவாய் (நின்றும் உமிழ்) நீர் வடியும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பாலின், இன் சாரியை. மக்களைப் பாலின் ஊட்டுவார் - மக்களுக்குப் பாலை ஊட்டுவார். 'பாலின் ஊட்டுவார்' என்பதற்குப் பாலொடு சோற்றை யூட்டுவா ரென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வால் நிலா - வெண்மையான சந்திரிகை. 'குவிவது' எனற்பாலது அவ்விகுதி தொக்குக் 'குவிவ' என நின்றது: இந்நூல் 30-ம் பாட்டில் 'வருவது', 'வருவ' என வந்தது போல. கை, பங்கயம் குவிவ(னவற்றை) மானும் (- ஒக்கும்) எனவும் கொள்ளலாம்.

ஐம்படை, மாதருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் பொது ஆபரண மெனினும், இங்கே தாலியோடு இயைந்து மாதர்க்குரிய ஆபரணமாகக் கொள்ள

நின்றது. 'மாலை'க்கு மாலை நேரமெனப் பொருள்கொண்டு அதனை 'வால் நிலா'வோடு கூட்டுவாரும் உண்டு. அது வலிந்திற் கொண்டுகூட்டுதலாம்; இன்றியமையாததும் மன்று. தாமரை கைக்கும், நிலவு பாலுக்கும், தாமரை நிலவு அணுகக் குவிதல் கை பால் அணுகக் குவிதலுக்கும் உவமை. (கரு)

நாட்டின் நிறைவு

16. வண்மை யில்லையோர் வறுமை யின்மையால்
திண்மை யில்லைநேர் செறுந ரின்மையால்
உண்மை யில்லைபொய் யுரையி லாமையால்
வெண்மை யில்லைபல் கேள்வி மேவலால்

கொண்டுகூட்டு: ஓர் வறுமை இன்மையால், வண்மை இல்லை; நேர் செறுநர் இன்மையால், திண்மை இல்லை; பொய் உரை இலாமையால், உண்மை இல்லை; பல் கேள்வி மேவலால், வெண்மை இல்லை.

பொருள்: ஒருவருக்கும் அற்ப தரித்திரமும் இல்லாததனால் இரப்பார் இல்லை, இரப்பார் இல்லாததனால் கொடை இல்லை; எதிர்த்துப் போர் செய்யும் பகைவர் இல்லாததனால், வலிமை செலுத்தற்கு இடம் இல்லை; ஒருவரும் பொய் கூறுமையால், எவரையும் இவர் உண்மை சிறந்தெனச் சிறப்பித்துக் கூறுதற் குரிய உண்மை இல்லை; எல்லாரும் கல்வி கேள்வி அறிவு பொருந்தியிருத்தலினால் எவரிடத்தும் அறிவின்மை இல்லை.

வண்மை - ஈகை. ஓர் வறுமை - சிறிது தரித்திரமும். திண்மை - வலிமை - பராக்கிரமம். நேர்தல் - எதிர்த்தல். செறுநர் - பகைவர். வெண்மை - வெளிற்றுத் தன்மை - அறிவின்மை.

ஒவ்வோரடியும் பொருள் முடிபுடைமையால், இப் பாட்டு அடிமறி மாற்றுப் பொருள் கோட்கு உதாரணமாம்.

இப் பாட்டில், முதல் மூன்றடியிலும் முற்பாதியில் வண்மை திண்மை உண்மை யென்ற நற்பொருள்களும், பிற்பாதியில் வறுமை பகைமை பொய்மை யென்ற தீப்பொருள்களும், இருபாதிகளிலும் இன்மை குறிக்கும் மொழிகளும் அமையப் பாடிய கவி, அந்த மூன்றடிகளுக்கு முழுதும் பொருத்தமாகத் 'தண்மை இல்லை வெம் தாபம் இன்மையால்', 'ஒண்மை இல்லை பேதுறல் இலாமையால்' என்பவை போன்ற யாதாயினும் ஓர் அடியை நான்காம் அடியாகப் பாடாமல், அம் முதல் மூன்றடிகளுக்குக்

குறைவான பொருத்தமுடையதாக, 'வெண்மை இல்லை பல் கேள்வி மேவ லால்' என்று, முற்பாதியில் 'வெண்மை' யென்ற தீப்பொருளும், பிற் பாதியில் 'கேள்வி' யாகிய நற்பொருளுடன் இன்மைக்கு எதிர்மறையாகிய உண்மை குறிக்கும் 'மேவல்' என்பதும் உள்ள அடியை நான்காம் அடி யாகப் பாடியது கவனித்து ஆராயத்தக்கது. ஒண்மை - அறிவு; (உ-ம்) 'ஒண்மை உடையம் யாம் என்னும் செருக்கு', — வள்., அசச. — ச. அ.

'ஒண்மை யில்லை பல் கேள்வி யோங்கலால்' என்பதும் பாடம். அப் பாடத்திலும், ஏனைய மூன்றடிகளின் பிற்பாதியில் தீப்பொருளும் இன் மைச் சொல்லும் வருதல் போலன்றி, 'கேள்வி' யாகிய நற்பொருள் வரு தலும் இன்மைச் சொல் வாராமையும் குறிக்கத் தக்கவையாம். (கசு)

நாட்டின் பரப்பு

17. சோலை மாநிலந் துருவி யாவரே
வேலை கண்டுதா மீள வல்லவர்
சாலும் வார்புனற் சரயு வும்பல
காலி ேனாடியுங் கண்ட தில்லையே

கொண்டுகூட்டு : *சோலை மாநிலம் துருவி யாவரே தாம் (அதன்) வேலை கண்டு மீள வல்லவர்? சாலும் வார் புனற் சரயுவும் பல காலின் ஓடி யும் கண்ட தில்லையே.*

பொருள் : *அந்தக் கோசல மென்னும் பெரிய தேசம் முடியச் சென்று தேடி எவர் தாம் அதன் எல்லை கண்டு, திரும்ப வந்து சொல்ல வல்லவர்? ஒருவரும் இல்லை. இது ஆச்சரிய மன்று. சரயு நதியே எண் ணிறந்த கால்களின் ஓடியும் அத் தேசத்தின் எல்லை கண்ட தில்லையே!*

சோலை - சோலைகளையுடைய. மா நிலம் - பெரிய தேசம். துருவி - தேடி. வேலை - எல்லை. சாலும் - மிகும் - திரண்ட. வார் புனல் - நெடு நீர் - நீள ஓடிச் செல்லும் நீர். கால், சிலேடையாய்க் கால் என் றும் வாய்க்கால் என்றும் இரு பொருள் படப் பிரயோகிக்கப்பட் டிருக் கின்றது. காலின் - கால்களால்; வாய்க்கால்களால் - வாய்க்கால்கள் வழியாக.

இப் பாட்டின் கருத்து, பெரிய சரயுநதி எண்ணிறந்த காலாலும் ஓடிக் காண முடியாத கோசல நாட் டெல்லையைச் சிறிய மனிதர் இரண்டு காலாற் சென்று காண்ப தெவ்வாறு, என்றவாறு. (கள)

3. நகரப் படலம்

[அயோத்தி நகரத்தைப் பற்றிக் கூறுவது]

அயோத்தியின் பெருமை

18. செவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்தன பொருளிற்
சீரிய கூரிய தீஞ்சொல்
வவ்விய கவிஞ ரனைவரும் வடநூன்
முனிவரும் புகழ்ந்தது வரம்பில்
எவ்வுல கத்தோர் யாவருந் தவஞ்செய்
தேறுவா னாதரிக் கின்ற
அவ்வுல கத்தோ ரிழிவதற் கருத்தி
புரிகின்ற தயோத்திமா நகரம்

கொண்டுகூட்டு : *அயோத்திமாநகரம், செவ்விய மதுரம் சேர்ந்த நற்பொருளின் சீரிய கூரிய தீம் சொல் வவ்விய கவிஞர் அனைவரும், வட நூல் முனிவரும் புகழ்ந்தது ; வரம்பு இல் எவ் வுலகத்தோர் யாவரும் தவம் செய்து ஏறுவான் ஆதரிக்கின்ற அவ் வுலகத்தோர் இழிவதற்கு அருத்தி புரிகின்றது.*

பொருள் : ***அயோத்திமாநகரமானது, நேராகப் பொருள்படுவனவும், மனத்துக்கு இனிய நயமான அர்த்த முடையனவும், சிறந்தனவும், நுட்ப முடையனவுமாகிய, காதுக்கு இனிமையான சொற்களைக் கொள்ளை கொள்ளும் சடகோப முனிவர் முதலிய தென் மொழிக் கவிவாணரும் வான்மீகி முனிவர் முதலிய வடமொழிக் கவிவாணராகிய முனிவரும் வருணித்துப் புகழ்ந்த சிறப்புடையது ; எல்லா உலகங்களிலும் உள்ளோ ரெல்லாம் தவஞ் செய்து ஏறி யடைதற்கு விரும்புகின்ற பரமபதத்தி லுள்ளோர் இறங்கி யடைதற்கு விரும்புகின்ற மகத்துவ முடையதா யுள்ளது.***

எவ் வுலகத்தோரும் எனற் பாலது, செய்யு ளாதலால், எவ் வுலகத் தோரென உம்மை தொக்கது. ஆதரித்தல் - விரும்புதல். இழிதல் - இறங்குதல். அருத்தி - விருப்பம்.

வைகுந்த நாதன் வைகுந்தத்தை விட்டு (இராமனாக) அயோத்திக்கு வந்த மகிமையினால், வைகுந்தவாசிகளும் அந்த நகரத்துக்கு வர விரும்புவ ரென்பதை உய்த்துணரும்படி கம்பர் கூறி, அயோத்திக்கு அரசராகிய

'இராமர் போன இடம் அயோத்தி' என்னும் பழமொழிப்படி வைகுந்த நாதன் போன இடம் வைகுந்த மென்று வைகுந்தவாசிகள் அயோத்தியை வைகுந்தமாகக் கருதும் இயல்பை இனிது குறிப்பித்தார்.

அடியில் வருவது இப் பாட்டின் பின்னிரண்டடியை அடியொற்றியதாகக் கொள்ளலாம் —

> ' மாண்டு பிறப்பொழிந்து வைகுந்தம் புக்கவரும்
> மீண்டுதொழக் காதலிக்கும் வேங்கடமே' (கஅ)

19. நிலமகண் முகமோ திலகமோ கண்ணோ
 நிறைநெடு மங்கல நாணோ
இலகுபூண் முலைமே லாரமோ வுயிரி
 னிருக்கையோ திருமகட் கினிய
மலர்கோலோ மாயோன் மார்பினன் மணிகள்
 வைத்தபோற் பெட்டியோ மலரோன்
உலகின்மே லுலகோ வூழியி னிறுதி
 யுறையுளோ யாதென வுரைப்பாம்

கொண்டுகூட்டு : (அந்த நகரம்) நில மகள் முகமோ? திலகமோ? கண்ணோ? நிறை நெடு மங்கல நாணோ? இலகு பூண் முலை மேல் ஆரமோ? உயிரின் இருக்கையோ? திருமகட்கு இனிய மலர்கோலோ? மாயோன் மார்பில் நல் மணிகள் வைத்த பொற் பெட்டியோ? மலரோன் உலகின் மேலுலகோ? ஊழியின் இறுதி உறையுளோ? யாது என உரைப்பாம்?

பொருள் : அந்த நகரம், இராமனை அவதரித்த திருமாலின் மனைவியாகிய பூமிதேவியின் முகமோ? அம் முகத்தைச் செயற்கையாக அலங்கரிக்கும் திலகமோ? இயற்கையாக அழகு செய்யும் கண்ணோ? அவள் மாங்கலியமோ? அவள் மார்பின் மேல் அணியும் ஆபரணமோ? அவள் உயிர்த் தானமோ? திருமாலின் மற்றொரு மனைவியாகிய இலக்குமிக்கு இருப்பிடமாகிய தாமரை மலரோ? திருமால் மார்பில் அணியும் கவுத்துவ மணி போன்ற ரத்தினங்கள் வைக்கப்பெற்ற பொற் பெட்டியோ? பிரமாவின் உலகத்துக்கும் மேல் உலகமாகிய திருமால் வாழும் வைகுண்டமோ? உகாந்த காலத்தில் எல்லா இடங்களும் அழிந்தொழியத், தானொன்றே,

தன்னிடத்தே திருமால் அவதரித்து வளர்ந்து அரசாண்ட மகத் துவத்தினால், அழியாமல் உயிர்கள் வாழத்தக்கதாய் உள்ள வாச ஸ்தலமோ? இவற்றுள் அந்த நகரத்தை யாதென்று துணிந்து சொல்வோம்?

இப்பாட்டு முழுதும் திருமால் சம்பந்தமான பொருள்கள் நிரம்பி யிருப்பது நோக்கத் தக்கது. (கக)

பெண்களின் அழகு

20. பொழுதுணர் வரியவப் பொருவின் மாநகர்த்
தொழுதகை மடந்தையர் சுடர்வி ளக்கெனப்
பழுதறு மேனியைப் பார்க்கு மாசைகொல்
எழுதுசித் திரங்களு மிமைப்பி லாதவே

கொண்டுகூட்டு: பொழுது உணர் வரிய அப் பொரு இல் மா நகர் (உள்ள) தொழு தகை மடந்தையர்(களுடைய) சுடர் விளக்கெனப் பழுது அறு மேனியைப் பார்க்கும் ஆசைகொல், எழுது சித்திரங்களும் இமைப்பிலாதவே!

பொருள்: எங்கும் இரத்தினப் பணிகள் மிகுந்து, அவற்றின் பேரொளியால் எப்போதும் பகல்போ லிருத்தலால், இது பகல் இது இரவு என்று பொழுது விகற்பம் அறிய முடியாத அந்த நகரத்தில் உள்ள மாதரது வடிவத்தைப் பார்க்கும் விருப் பத்தினாலோ, அவர் வாழும் மாளிகையில் எழுதப் பெற்றுள்ள சித்திரங்களும் இமையாதவைகளா யிருக்கின்றன!

பொருவு - ஒப்பு. இல் - இல்லாத. தொழு தகை மடந்தையர் - (கற்பினால்) தொழுந் தகுதி யுடைய மாதர். மடந்தையர் மேனி எனக் கூட்டுக. இயல்பாக இமையாத சித்திரங்களை, மாத ரழகைப் பார்க்க விரும்பியோ இமையாதனவா யிருக்கின்றனவென்று, அவரழகை அவாவி நோக்கும் ஆடவர் கண் இமையாத் தன்மையைச் சித்திரங்களின்மேலேற்றிக் கூறியது, தற்குறிப்பேற்ற அணி. இதனை உற்பிரேட்சை அலங்கார மென் பர் வடநூலார். மாதர் வனப்பை வாஞ்சித்து நோக்கும் மைந்தர் கண் இமையாமை பின்வரும் சிந்தாமணிப் பாட்டில் இனிது வருணிக்கப்பட் டிருப்பதைக் காண்க —

மாதர் தன் வனப்பு நோக்கி, மகிழ்ந்து, கண் இமைத்தல் செல்லான்,*
காதலித்(து) இருப்பக், கண்கள் கரிந்து நீர் வாக்கண் (டு), அம்ம!
பேதமை, பிறரை உள்ளி அழுபவர்ச் சேர்தல் என்றாள்;
வேதனை பெருகி வேற் கண் தீ உமிழ்ந் திட்ட அன்றே (உ०)

* இமைக்கமாட்டாதவனாய்.

தெருக்கள், யானைத் தானங்கள், குதிரை வரிசைகள்

21. இரவியிற் சுடர்மணி யிமைக்குந் தோரணத்
தெருவினிற் சிறியன திசைகள் சேண்விளங்
கருவியிற் பெரியன வானைத் தானங்கள்
பரவையிற் பெரியன புரவிப் பந்தியே

கொண்டுகூட்டு: *இரவியின் சுடர்மணி இமைக்கும் தோரணத் தெருவினும் திசைகள் சிறியன; ஆனைத் தானங்கள் சேண் விளங்கு அருவியினும் பெரியன; புரவிப் பந்தி பரவையினும் பெரியன.*

பொருள்: *அந்த நகரத்துத் தெருக்களைக் காட்டிலும் திசைகள் சிறியவை (தெருக்கள் திக்குகளிலும் விசாலமானவை); யானைகளின் மதநீர் அருவிகள் மலை அருவிகளினும் பெரியவை; குதிரைப் பந்திகள் கடலினும் பெரியவை.*

இரவியின் - சூரியனைப் போல. சேண் - ஆகாயம்; தூரம்; மலையினுச்சி. சுடர்மணி - ஒளியுடைய இரத்தினங்கள். இமைக்கும் - ஒளி செய்யும். சேண் விளங்கு அருவி - (மலையுச்சியில் தோன்றி) ஆகாயத்திலே பிரகாசிக்கும் அருவி. வெகு தூரத்துக்கு விளங்கித் தோன்றும் அருவியுமாம். தானம் - மதம். பரவை - கடல். புரவி - குதிரை. பந்தி - நிரை - வரிசை.

தெருக்களின் விசால மிகுதியும் யானைத் திரள் குதிரைத் திரள்களின் மிகுதியும் விதந்து கூறப் பட்டன. (உக)

கல்விச் சிறப்பு

22. ஏகம் முதற்கல்வி முளைத்தெழுந் தெண்ணில் கேள்வி
ஆகும் முதற்றிண் பணைபோக்கி யருந்த வத்தின்
சாகந் தழைத்தன் பரும்பித்தரு மம்ம லர்ந்து
போகங் கனியொன்று பழுத்தது போலு மன்றே

கொண்டுகூட்டு: *(அந்த நகரத்தில்) கல்வி (மரம்) ஏகம் (ஆன) முதல் முளைத்து எழுந்து, எண் இல் கேள்வி ஆகு அம் முதல் திண் பணை போக்கி, அரும் தவத்தின் சாகம் தழைத்து, அன்பு அரும்பித் தருமம் மலர்ந்து போகம் (ஆகிய) கனி ஒன்று பழுத்தது.*

பொருள் : அந்த நகரத்திலே கல்வி ஆகிய ஒரு மர மூலம் முளைத்து வளர்ந்து, கேள்வியாகிய கிளை கிளைத்து, தவமாகிய தழை தழைத்து, அன்பாகிய அரும்பு அரும்பி, தருமமாகிய மலர் மலர்ந்து, போகமாகிய பழம் பழுத்தது, என்று கூறும்படி, அந்த நகரத்து மாந்தர், கல்வி கேள்வி தவம் அன்பு தருமம் போகம் ஆகியவைகளைச் சிறப்பாக உடையார்.

கல்வி ஏகம் முதல் முளைத்து - கல்வியாகிய ஒரு (மரத்து) மூலம் உண்டாகி. கேள்வி ஆகு அம் திண் முதல் பணை போக்கி - கேள்வியாகிய அழகிய வலிய அடிக் கிளை விட்டு. அரும் தவத்தின் சாகம் - அரிய தவமாகிய இலை. (தவத்தின் என்பதில் உள்ள அத்து இன் இரண்டும் சாரியைகள்.) அன்பு அரும்பி - அன்பாகிய அரும்பு அரும்பி. தருமம் மலர்ந்து - தருமமாகிய பூப் பூத்து. போகம் கனி ஒன்று பழுத்தது - போகமாகிய பழம் ஒன்று பழுத்தது. போகம் என்பதில் அட்ட போகமும் அடங்கும். அட்ட போகம், எட்டு நுகர் பொருள்கள். அவையாவன : 1. பெண், 2. ஆடை, 3. அணிகலன், 4. போசனம், 5. தாம்பூலம், 6. பரிமளம், 7. பாட்டு, 8. பூ அமளி. (அமளி - மெத்தை.) போலும், அன்று, ஏ, அசைகள். (உஉ)

4. அரசியற் படலம்

[தசரதனது அரசாட்சி முறையைப் பற்றிக் கூறுவது]

தசரதன் குடிகளுக்கு உதவி புரிந்த துறைகள்

23. தாயொக்கு மன்பிற் றவமொக்கு நலம்பயப்பிற்
சேயொக்கு முன்னின் றொருசெல்கதி யுய்க்குநீரால்
நோயொக்கு மென்னின் மருந்தொக்கு நுணங்குகேள்வி
ஆயப்பு குங்கா லறிவொக்கு மெவர்க்கு மன்னோன்

கொண்டுகூட்டு : அன்னோன், எவருக்கும் அன்பின் தாய் ஒக்கும் ; நலம் பயப்பின் தவம் ஒக்கும் ; முன் நின்று ஒரு செல்கதி உய்க்கும் நீரால் சேய் ஒக்கும் ; நோய் ஒக்கும் என்னில், மருந்து(ம்) ஒக்கும் ; நுணங்கு கேள்வி ஆயப் புகுங்கால் அறிவு ஒக்கும்.

பொருள்: இராமாயணக் கதை தொடங்கும் காலத்தில் அயோத்தி நகரத்திலிருந்து அரசாண்ட அரசன், எல்லாருக்கும், அன்பினால் தாயை நிகர்வான்; நற்பலன் அளிப்பதில் தவத்தை ஒப்பான்; செல்லுதற் குரிய நற்கதியிற் செலுத்துவதில் மறுமையில் நற்கதியிற் சேர்க்கும் புத்திரனை நேர்வான்; தண்டனை செய்வதில் நோய் போல்வான் என்றாலோ, தயை செய்வதில் மருந்தும் போல்வான்; நுண்ணிய நூல்களை ஆராயப்புகுந்தால் நுட்பமான பொருள்களைக் கண்டு பிடிக்கும் அறிவுக்குச் சமான மாவான்.

'எவர்க்கும்' என்பதைத் 'தாய் ஒக்கும்' 'தவம் ஒக்கும்' என்பவை முதலியவற்றுக்கு முன் இயைத்துப் பொருள் கொள்க. நலம் பயப்பின்-நன்மை பயப்பதில். உய்க்கும் நீரால் - செலுத்தும் தன்மையினால். நுணங்குதல் - நுணுகுதல். கேள்வி - நூல். —சிந்தா. அன்னான் - அத் தன்மையினன் - இப் படலத்தில் இதற்கு முந்தியவையான முதல் மூன்று பாட்டுக்களிற் கூறிய தன்மைகளை யுடையவன்.

'நோயொக்கு மென்னின் மருந் தொக்கும்' என்பதற்கு 'நோய் பொருந்தினால் (அதனை நீக்குவதில்)மருந்துபோல்வான்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஒத்தல் - இயைதல்.—பரிபா.; பொருந்தல்.—ச. அ. (உங)

தசரதனது வண்மை, நூலாராய்ச்சி, முதலியன

24. ஈந்தே கடந்தா னிரப்போர்கட லெண்ணினுண்ணூல்
ஆய்ந்தே கடந்தா னறிவென்னு மளக்கர்வாளாற்
காய்ந்தே கடந்தான் பகைவேலை கருத்துமுற்றத்
தோய்ந்தே கடந்தான் றிருவிற்றொடர் போகபௌவம்

கொண்டுகூட்டு: இரப்போர் கடல் ஈந்தே கடந்தான்; அறிவென்னும் அளக்கர் எண் இல் நுண் நூல் ஆய்ந்தே கடந்தான்; பகை வேலை வாளால் காய்ந்தே கடந்தான்; திருவின் தொடர் போக பௌவம் கருத்து முற்றத் தோய்ந்தே கடந்தான்.

பொருள்: அவன், யாசகராகிய சமுத்திரத்தை அவர்கள் திரும்ப இரவாதபடி நிரம்பக் கொடுத்தே தாண்டினான்; அறிவாகிய சமுத்திரத்தை அள வற்ற நுண் பொருள் நூல்களை ஆராய்ந்தே தாண்டினான்; பகைவராகிய சமுத்திரத்தை வாளாற் கொன்றே தாண்டினான்; போக சமுத்திரத்தை ஆசை தீர அனுபவித்தே தாண்டினான்.

அளக்கர் – கடல். காய்தல் - கொல்லல் (உ-ம். 'தந்தையைக் காயில் என்பெறுவாயென', திருவிளை., மாபாத., கக.—ச.அ.) கருத்து - இச்சை (உ-ம். 'ஒத்த கருத்திலர்', கோயிற்பு., இரணி., எச.—ச. அ.) - (கருத்தில் உள்ள) ஆசை. முற்ற - நிறைவேற. தோய்தல் - (இன்பத்தில்) முழுகல் - (இன்பத்தை) அநுபவித்தல். திருவின் - செல்வத்தினால். தொடர் - பின் தொடர்கின்ற - வந்தடைகின்ற. போகம்—மேலே 22-ம் பாட்டின் உரையைப் பார்க்க. பௌவம் - கடல்.

அவன் யாசகக் கடலை கொடைக் கப்பலாற் கடந்து எற்பா ரின்மைக் கரை ஏறினன் : அவ்வாறே, முறையாக அறிவு, பகை, போக மாகிய கடல்களை, ஆராய்தல், கொல்லல், அநுபவித்த லாகிய கப்பல்களாற் கடந்து, இனி யறியத்தக்க தின்மை, பகை யின்மை, நிராசை யாகிய கரைகளை அடைந்தான் என்க. (உச)

தசரதனது ஆட்சியின் பரப்பு

25. நேமிமால் வரைமதி லாக நீள்புறப்
பாமமா கடல்கிடங் காகப் பன்மணி
வாமமா ளிகைமலை யாக மன்னற்குப்
பூமியு மயோத்திமா நகரம் போன்றதே

கொண்டுகூட்டு : நேமி மால் வரை மதில் ஆக, நீள் பாமம் மா புறம் கடல் கிடங்கு ஆக, மலை(கள்) பல் மணி வாம மாளிகை(கள்) ஆக, மன்னற்குப் பூமியும் அயோத்திமா நகரம் போன்றதே.

பொருள் : சக்கரவாள கிரி மதிலாகவும், பெரும் புறக் கடல் அகழியாகவும், மலைகள் மாளிகைக ளாகவும், பூமி தசர தனுக்கு அயோத்தியை ஒத்தது.

மால் (- பெருமை) நேமி (- சக்கரம்) வரை (- மலை) - பெரிய சக்கர வாளகிரி. பாமம் - பரப்பு. மா புறக் கடல் - பெரும் புறக் கடல். கிடங்கு - அகழி. வாமம் - அழகு. 'புற மா கடல்' என்றிருப்பதை 'மா புறக் கடல்' என்றும், 'மாளிகை மலை ஆக' என் றிருப்பதை 'மலை மாளிகை யாக' என்றும், கூட்டுக.

இக் கவிக் கருத்து, பூமியும் அயோத்தி போன்று தசரதன் ஆளுகைக் குள் அடங்கியது, என்பது. (உரு)

குடிகளைத் தசரதன் பாதுகாத்த முறை

26. வயிரவான் பூணணி மடங்கன் மொய்ம்பினான்
உயிரெலாந் தன்னுயி ரொப்ப வோம்பலாற்
செயிரிலா வுலகினிற் சென்று நின்றுவாழ்
உயிரெலா முறைவதோ ருடம்பு மாயினான்

கொண்டுகூட்டு: *வயிர வான் பூண் அணி மடங்கல் மொய்ம்பினான், உயி ரெலாம் தன் உயி ரொப்ப ஓம்பலால், செயிர் இலா உலகினில் சென்று நின்று வாழ் உயிர் எல்லாம் உறைவது (ஆகிய) ஓர் உடம்பு ஆயினான்.*

பொருள்: *அவன் மன்னுயி ரெல்லாம் தன்னுயிர் போலப் பாதுகாத்தலால், உலகத்தில் உள்ள சகல சராசர ஜீவராசிகளும் வாழும் ஓர் உடம்பு போன்றான்.*

வயிர வான் பூண் அணி மடங்கல் மொய்ம்பினான் - வயிர மிழைத்த சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்த சிங்கம் போன்ற பல முடையவன். ஓம்பல் - பாதுகாத்தல். சென்று வாழ் உயிர் - சஞ்சரிக்கும் உயிர்கள் - சரம். நின்று வாழ் உயிர் - இடம் பெயராத உயிர்கள் - அசரம். உறைவ தோர் உடம்பு - உறைவதாகிய ஒப்பற்ற உடல். ஆயினான் - ஒத்தான். 'ஆள்வாரிலிமா டாவேனோ' (திருவாசகம்) என்பதிலும், 'ஆதல்' ஒத்தல் எனப் பொருள் படுதல் காண்க. உடல் உயிரைத் தாங்குவது போலத், தசரதன் உலகத்து வாழ்வாரை யெல்லாம் தாங்கினான் என்பதும், உடலினும் உயிர் அருமை யானது போலத் தன்னினும் தன் குடிகளை அருமையாகக் கருதினான் என்பதும், உய்த்துணர வைத்தார். (உசு)

தசரதன் குடைச் சிறப்பு

27. மண்ணிடை யுயிர்தோறும் வளர்ந்து தேய்வின்றித்
தண்ணிழல் பரப்பவு மிருளைத் தள்ளவும்
அண்ணறன் குடைமதி யமையு மாதலான்
விண்ணிடை மதியினை மிகையி தென்பவே

கொண்டுகூட்டு: *அண்ணல் தன் (வெண்) குடை மதி, வளர்ந்து தேய் வின்றி மண் இடை உயிர் தொறும் இருளைத் தள்ளவும் தண் நிழல் பரப்ப வும் அமையும்; (ஆதலால்) விண் இடை மதியினை (அறிஞர்) இதுமிகை என்ப.*

பொருள்: *தசரதனுடைய வெண் கொற்றக் குடையாகிய சந்திரன், வளர்த லுடையதாய்த், தேய்தல் இல்லாததாய், எல்லா உயிர்களுக்கும் துன்ப மாகிய அக இருளை நீக்கவும், இன்ப மாகிய அக ஒளியைப் பரப்பவும் அமையும்; ஆதலால், ஆகாயத்தி லுள்ள சந்திரன் அநாவசியம் என்று அறிஞர் கூறுவார்கள்.*

நிழல் - ஒளி - நிலவு; அருள் — பத்துப்பா. இருள் - இருட்டு; துன்பம்; மயக்கம். — பரிபா. குடை, நிழல் பரப்பல் அருள் செய்த லெனவும், இருளைத் தள்ளல் துன்பத்தை அல்லது மயக்கத்தை நீக்குதலெனவும், பொருள் கொள்ளலு மாம். அமையும் - போதும். மிகை - (வேண்டும் அளவுக்கு) மிகுந்தது. என்ப - என்று சொல்லுவர். (உஎ)

தசரதன் சக்கரச் சிறப்பு

28. குன்றென வுயரிய குவவுத் தோளினன்
வென்றியந் திகிரிவெம் பரிதி யாமென
வொன்றென வுலகிடை யுலாவி மீமிசை
நின்றுநின் றுயிர்தொறு நெடிது காக்குமே

கொண்டுகூட்டு: *குன்று என உயரிய குவவுத் தோளினன் வென்றி அம் திகிரி, வெம் பரிதி ஆம் என ஒன்று என உலகிடை உலாவி மீ மிசை நின்று நின்று நெடிது உயிர் தொறும் காக்கும்.*

பொருள்: *மலை போல உயர்ந்த திரட்சியுடைய தோளுடையனாகிய அவனது வெற்றி பொருந்திய ஆக்கினை சக்கரம், சூரியன் போல உலகத்துக்கு ஒன்று போதும் என உலகிலே எங்கும் சென்று, மற்றைய அரசரது ஆக்கினை சக்கரங்களுக்கு மேலாக நின்று, நிலையானதாய் எல்லா உயிர்களையும் அததற்கு அப்போ தப்போது வரும் ஆபத்துக்களை நீக்கி, தனித் தனி பாதுகாவா நிற்கும்.*

உயரிய - உயர்ந்த. குவவு - திரட்சி. வென்றி - வெற்றி. ஒன் றென - உலகத்துக்குச் சூரியன் ஒன்றே அமையும், பல சூரியர் வேண்டிய தில்லை என்பது போல, தான் (- தசரதனது சக்கரம்) ஒன்றே உலகத்துக்குப் போதும், ஏனைய அரசரது சக்கரங்கள் வேண்டிய தில்லை, என.

உலக முழுவதுக்கும் சூரியன் ஒன்றே ஆயினமை போல, தசரதன் ஆக்கினை சக்கரமும் ஒன்றே ஆயினது. (உஅ)

தசரதன் உலகம் ஓம்பிய பண்பு

29. எய்யென வெழுபகை யெங்கு மின்மையால்
மொய்பொரு தினவுறு முழவுத் தோளினான்
வையக முழுவதும் வறிஞ னோம்புமோர்
செய்யெனக் காத்தினி தரசு செய்கின்றான்

கொண்டுகூட்டு: எய் என எழு பகை(வர்) எங்கும் இன்மையால், மொய் பொரு தினவு உறும் முழவுத் தோளினான், வறிஞன் ஓம்பும் ஓர் செய் என வையகம் முழுவதும் காத்து இனிது அரசு செய்கின்றான்.

பொருள்: அம்புகளை எய் யென்று போர் முழக்கஞ் செய்து கொண்டு தன்மேல் வரும் பகைவர் எவ்விடத்தும் இல்லாததனால், பகைவரோடு போர் செய்தற்கு உண்டாகும் தினவு பொருந்திய தோள்களை யுடைய் தசரதன், ஒரு தரித்திரன் மிகுந்த சாக்கிரதை யாகப் பாதுகாக்கின்ற அவனுக் குள்ள ஒரே வயல் போல, உலக முழுவதையும் கவனமாகக் காவல் செய்து அரசாட்சி செய் கின்றான்.

மொய் - போர் ; பகை. — புற. வெ. மா. பொருதல் - போர் செய்தல். மொய் பொரு தினவு - போர் பொருதற்கு உண்டாகும் தினவு - பகைவரோடு போர் செய்தற்கு உண்டாகும் தினவு. முழவு-மத்தளம். ஓம்புதல் - காத்தல். செய் என - வயலினைப் போல.

தசரதன் அரசு செய்தது நம் கண் ணெதிர் நிகழ்வதுபோலச் செய் யக் கருதி, 'அரசு செய்கின்றான்' என நிகழ் காலத்தாற் கூறினார். இவ் வாறு நடந் தொழிந்ததை நடக்கின்றதாகக் கூறும் நிகழ் காலத்தைச் சரித்திர நிகழ் காலம் (Historic Present) என்பர் ஆங்கிலேயர். (உகூ)

5. திரு அவதாரப் படலம்

[திருமால் இராமனாக அவதரித்ததைக் கூறுவது]

புத்திரனில்லா வருத்தத்தைத் தசரதன் தெரிவிக்க, முன் நிகழ்ச்சிகளை வசிட்டன் நினைவு கூர்தல்

[தசரதன் வசிட்டனை நோக்கித் தனக்குப் புத்திரன் இல்லாத தனால், தனக்குப் பின், உலகம், காப்பா ரின்றி வருந்துமே என்ற

கவலை. தன்னை வருத்துகின்றது என்று கூற, வசிட்டன் முன் நிகழ்ச்சிகளை நினைவுகூர்ந்தான். அவையாவன: தேவர்களெல்லாம் தங்களுக்குத் துன்பஞ் செய்துவந்த இராக்கதரை விட்டுணுவே அழித்தா லன்றித் தங்களுக்குப் பிழைப் பில்லை யென்று ஆலோசித்து முடிவு செய்து, அப் பெருமான் உதவியை வேண்டி அவனைத் தியானித்தார்கள். அப்போது,]

திருமால் தோன்றுதல்

30. கருமுகி றாமரைக் காடு பூத்துநீ
டிருசுட ரிருபுறத் தேந்தி யேந்தலர்த்
திருவொடும் பொலியவோர் செம்பொற் குன்றின்மேல்
வருவபோற் கலுழன்மேல் வந்து தோன்றினான்

கொண்டுகூட்டு: கரு முகில், தாமரைக் காடு பூத்து, நீடு இரு சுடர் இரு புறத்து ஏந்தி, ஏந்து அலர் திருவொடும் பொலிய, ஓர் செம் பொன் குன்றின் மேல் வருவ(து) போல, கலுழன் மேல் வந்து தோன்றினான்.

பொருள்: கரிய மேகம் உடல் நிறையத் தாமரை பூத்துச் சந்திர சூரியரை இரு பக்கங்களிலே தரித்து இலக்குமி நடுவிலே விளங்கச் செம் பொன் மலை மேல் வருவது போல, மேகம் போன்ற கரிய திருமேனியை யுடைய திருமால், செந் தாமரை மலர்கள் போலக் கண் வாய் உந்தி கை பாதங்கள் பொலிய, முறையே சந்திர சூரியர் போன்ற சங்க சக்கரங்களை இடப் புறத்தும் வலப் புறத்தும் இரு கைகளில் ஏந்தி, திருமகள் திருமார்பில் வீற் றிருந்து விளங்க, செம் பொன் மலை சிறகு படைத்தாற் போலும் கருடன் மேல் ஏறி வந்தருளி அவர்களுக்குப் பிரசன்ன மானான்.

தாமரைக் காடு - (செந்) தாமரை (மலர்) மிகுதி. இரு சுடர்—சூரியன் சந்திரன். ஏந்து அலர்த் திரு - (தன்னைத்) தாங்கிய (தாமரை) மலரிடத் துள்ள இலக்குமி. 'ஏடவிழ் திரு' என்று பல பிரதிகளில் உள்ளது. அதற்கு இதழ் விரிந்த (தாமரை மலரிடத் துள்ள) இலக்குமி யெனப் பொருள் செய்யப்பட் டிருக்கிறது. ஏடு என்பதற்கே பூ என்ற பொருள் உண்டு. ஏடு - பூ; உ-ம். 'ஏடவிழ் கூந்தலாய்'.—சீ. அ. 'வருவது' எனற் பாலது, செய்யுள் வழக்காக 'வருவ' என ஈறு குறைந்தது. கலுழன் - கருடன். (௩0)

தேவர்களுக்குத் திருமால் கொடுத்த வரமும், தசரத குமாரர் பிறப்பு வளர்ப்பும்

[அவ்வாறு பிரசன்ன மானவன் 'அரக்கரை அழிக்க நானும் சங்க சக்கரங்களும் ஆதிசேடனும் தசரத குமாரராக அவதரிப் போம். எமக்குத் துணையாக நீங்க ளெல்லீரும் வானர ராகுங்கள்' என்று கூறிச் சென்றான். அவ்வாறே, அவர்கள் வானர ராகப் பிறந்தார்கள். இம் முன் நிகழ்ச்சிகள் நினைவில் வர, வசிட்டன் தசரதனைப் 'புத்திரகாமேட்டி என்னும் யாகம் செய்க' என்றான். தசரதன் அப்படியே செய்ய, அவன் மனைவியரில், கோசலைக்கு இராமனும், கைகேயிக்குப் பரதனும், சுமித்திரைக்கு இலக்குமண சத்துருக்கனரும் பிறந்தார்கள்.

அந்தப் பிள்ளைகள் வளர்ந்து கல்வி டயின்று யௌவனப் பருவம் அடைந்த காலத்தில், இணை பிரியாத இராம லக்குமண ரைக் காண்போ ரெல்லாம் மழை கண்டு செழிக்கும் பயிர் போலக் களித்தார்கள். 'இவ் அர சிளங் குமரருக்கு நல் வாழ்வு அருள்க' என்று தத்தம் இஷ்ட தெய்வங்களைப் பிரார்த்தனை செய்வதில் ஆடவரும் மாதரும் முறையே தசரதரையும் கோசலையையும் போன்றனர். அவர்கள், கரிய நிற முள்ள இராமனும் பொன் னிற முடைய இலக்குமணனும் கூடி உலாவுதலைக் கண்டு களித்து (கண் வாய் உந்தி கை கால்க ளாகிய) 'தாமரை பூத்த கருங் கடல் மேரு மலையோடு திரித லொக்கும்' என்பார்கள்.

இராமன், தன் எதிர் வருவோரை, அகம் நெகிழ, முகம் மலர, புன்னகை அரும்ப, கண்கள் கருணை ததும்ப, இனிது நோக்கி, 'உமக்குத் துன்ப மில்லையே? உம் மனைவியர் மக்கள் சுகமோ? குறித்துச் செல்லும் காரியம் யாது?' என்று அன் புடன் வினவ, அவர்கள் 'திக்கற்றவர்களுக்குத் தந்தையாக உள்ள உம்மை அரசாகப் பெற்ற எமக்கு யாதொரு குறைவு மில்லை; நீர் இவ்வுலகத்தை நீடூழி ஆள்வீராக' என்று மனமார வாழ்த்திச் செல்வர். இவ்வாறு அயோத்தி மா நகர மாந்தர் அனைவரும் வாழ்த்தத் தம்பியர் தன் திருவடி நிழல் நீங்காராய்ப் போற்ற, இராமன் வாழ்தல் கண்டு, தசரதன் அள வில்லாத ஆனந்தக் கட லுள் ஆழ்ந்திருந்தான்.]

6. கையடைப் படலம்

[விசுவாமித்திரனிடம் இராம லக்குமணரை அடைக்கலமாகத் தசரதன் கொடுத்ததைக் கூறுவது]*

தசரதன், அரசிருக்கை மண்டபம் அடைதல்

[இவ்வாறு தசரதன் களித்து வாழுங் காலத்திலே, அவன், ஒரு நாள், தேவர்கள் 'இந்திர சபா மண்டபமோ' என்று சந்தேகிக்கும்படியான தனது அரசிருக்கை மண்டபத்தை அடைந்தான்.]

தசரதன் கொலு விருத்தல்

31. தூயமெல் லரியணைப் பொலிந்து தோன்றினன்
சேயிரு விசும்பிடைத் திரியுஞ் சாரணர்
நாயக னிவன்கொலென் றயிர்த்து நாட்டமோர்
ஆயிர மில்லையென் றயிர்ப்பு நீங்கவே

கொண்டுகூட்டு : *சேய் இரு விசும் பிடைத் திரியும் சாரணர், 'நாயகன் இவன் கொல்?' என்று அயிர்த்து, ஓர் ஆயிரம் நாட்டம் இல்லையென்று அயிர்ப்பு நீங்க, தூய மெல் அரியணைப் பொலிந்து தோன்றினன்.*

பொருள் : *அந்தச் சமயத்திலே இந்திரனது காரியமாக, அவ் வழியே விண்ணிலே சென்று கொண்டிருந்த தேவ தூதர்கள் பலரும், தனித் தனியே, தம் மனத்தினுள்ளே, 'இந்தக் கொலு மண்டபம் நம் அரசன் கொலு மண்டபமே யாகத் தோன்றுகின்றது, இதில் கொலுவிருக்கும் அரசன் தேவராசன் போன்றிருக்கின்றான், உண்மையிலே இவன் தேவராசனோ ?' என்று சந்தேகித்து, பின்பு, அவனுக்கு இந்திரன் போல ஆயிரம் கண் இல்லையென்று கண்டு, அவன் இந்திர னல்லனென்று சந்தேகம் நீங்கும் படியாக, சிங்காதனத்திலே இந்திரன் போல விளங்கிக் கொலுவீற்றிருந்தான்.*

அரி (-சிங்கம்) அணை (-ஆதனம்) - சிங்காதனம். 'சேய் இரு விசும்பு', 'சிந்தாமணி'யில் 'சேயுயர் மதில்', 'சேயுயர் உலகம்', என்பவை வருதல் போல வந்தது. சேய் இரு விசும்பு - தூரமான பெரிய ஆகாயம். சேய்.

---

* *கையடை - அடைக்கலம். ('கையடையாகும்'. — கிட்கிந்தா காண்டம் வாலிவதைப்படலம், சுருக.) படலம் - நூற் பகுதி.*

தூரம். —ச. அ. 'வாய்மை', 'வாய்', என்பவை 'உண்மை' என்ற பொருளில் வருதல் போல, 'சேய்மை', 'சேய்', என்பவை 'தூரம்' என்ற பொருளில் வருகின்றன. சாரணர் - தூதர். நாயகன் - (தேவர்க்குத்) தலைவன்- அயிர்த்து - சந்தேகித்து. நாட்டம் - கண். ஐயம் - சந்தேகம். (௩௧)

விசுவாமித்திரன் வரவு

[கொலு வீற்றிருந்த தசரதன் முன்னே, உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் அவைகள் உறையும் உலகங்களையும் தேவர்களோடு பிரமதேவனையும் 'இதோ படைக்கின்றேன்!' என்று படைக்கத் தொடங்கிய விசுவாமித்திர முனிவன் வந்தான். அவன் வரவும், தசரதன், பிரமதேவன் வரக் கண்ட இந்திரன் போல விரைந்தெழுந்து, கீழ் வீழ்ந்து வணங்கி, ஆதனத்தில் இருத்தி அருச்சித்து, அவனை வரவேற்பானுனான்.]

விசுவாமித்திரனுக்கு வரவேற்பு

32. நிலஞ்செய்தவ மென்றுணரி னன்றுநெடி யோயென்
நலஞ்செய்வினை யுண்டெனினு மன்றுநகர் நீயான்
வலஞ்செய்துவ ணங்கவெளி வந்தவிது முந்தெங்
குலஞ்செய்தவ மென்றினிது கூறமுனி கூறும்

கொண்டுகூட்டு: 'நெடியோய்! (இந்த) நகரில் யான் வலம் செய்து வணங்க நீ எளி(து) வந்த இது, நிலம் செய் தவமோ என்று உணரின், (அது) அன்று, என் நலம் செய் வினை உண் டெனினும் (அதுவும்) அன்று, முந்து என் குலம் செய் தவம்,' என்று (தசரதன்) இனிது கூற, முனி கூறும்.

பொருள்: 'இந்த நகரத்திலே தேவரீரை அடியேன் வலம் வந்து வணங்கும்படி வருதற் கரிய நீர் இலேசில் வந்த இந்தப் பாக்கியத்துக்குக் காரணம், இந்தப் பிரதேசத்தி லுள்ளார் செய்த தவமோ என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால், அது அன்று, அடியேன் செய்த நல்வினை யுண்மையோ வென்றால், அதுவு மன்று, வேறு யாதெனின், முற் காலத்தில் என் வமிசத்தார் செய்த தவமே,' என்று இனிதாகச் சொல்ல, முனிவன் சொல்வான்.

நலம் செய் வினை - நன்மையைச் செய்கின்ற வினை - நல்வினை. நகர் - நகரில். இவ்வாறு, ஏழாம் வேற்றுமை உருபு தொக்கு, தாரணியில் (பூமியில்) என்பது தாரணி என, இக்காண்டம், திரு அவதாரப் படலம், ௨௨-ம் பாட்டில் வருதல் காண்க. ('தசரதன் மதலையாய் வருதும் தாரணி'.) *எளி வந்த - எளிதிற் கிடைத்த, இலேசில் வந்த.* —சு. அ. *இது - இந்தச் செயல் - இந்தச் செயலாகிய பாக்கியத்துக்குக் காரணம். மூந்து என் குலம் - (எனக்கு) முந்திய என் குலத்தார்.*

'எங் குலஞ் செய் தவம் என்றதின் கருத்து: இப்பொழுது அரசனும் நானும், என்னுடைய பிரஜைகளும் செய்த சிறிய தவத்தின் பயனாய்த் தாம் வந்தவ ரல்லீர்; என்னைப் போன்ற அரசர்களான என் மூதாதையர் பலரும் அவர்கள் பிரஜைகள் பல் கோடியினரும் செய்த தவத் தொகுதியின் பயனாய் வந்தீர்; என்பது.'—வை. மு. கோ. (௩௨)

விசுவாமித்திரன் தசரதனைத் துதி செய்தல்

33. என்னனைய முனிவரரு மிமையவரு
மிடையூறொன் றுடைய ரானாற்
பன்னகமு நகுவெள்ளிப் பனிவரையும்
பாற்கடலும் பதும பீடத்
தந்நகரும் கற்பகநாட் டணிநகரும்
மணிமாட வயோத்தி யென்னும்
பொன்னகரு மல்லாது புகலுண்டோ
விகல்கடந்த புலவு வேலோய்

கொண்டுகூட்டு: 'இகல் கடந்த புலவு வேலோய்! என் அனைய முனிவரரும் இமையவரும் இடையூறு ஒன்று உடையரானால், பல் நகமும் (நோக்கி) நகு வெள்ளிப் பனிவரையும், பாற் கடலும், பதும பீடத்து அந் நகரும், கற்பக நாட்டு அணி நகரும், மணிமாட அயோத்தி என்னும் பொன் நகரும் அல்லாது புகல் உண்டோ?'

பொருள்: 'பகைவரைக் குத்தி வென்றதனால் அவரது ஊன் தங்கிய வேலாயுதத்தை யுடைய சக்கரவர்த்தியே! என்னைப் போன்ற முனி சிரேட்டர்களும் தேவர்களும் யாதாயினுமோர் இடையூற்றை அடைந்தார்களானால், பல மலைகளையும் நோக்கி, நீங்கள் எனக்கு ஒப்பாவீர்களோ வென்று, வாயால் மட்டுமன்றி உடம்பு முழுவதனாலும் சிரித்ததனால் மேனி முழுதும்

வெண்ணிறமடைந்த தென்னும்படி, அப் பல மலைகளையும் எள்ளி நகைக்கும் வெள்ளி மலையும், பாற்கடலும், சத்திய லோகமும், அமராவதியும், இரத்தின கசிதமான மாளிகைகளை யுடைய அயோத்தி மாநகரமும் புகலிடமாக அடைதல் அல்லாமல் வேறு வழி உண்டோ? இல்லை.'

என்(னை) அனைய - என்னைப் போன்ற. முனி - தவசி. வரம் - சிரேட்டம். வரர் - சிரேட்டர். முனிவரர் - தவ சிரேட்டர்கள். இடையூறு - இடை(யில்) உறுதல் - (ஒரு காரியம் செய்யப் புகுந்தார்க்கு, அது முடியாதபடி இடையே உறும்) தடை - விக்கினம். பன்னகம் - பல் நகம் -பல மலைகள். நகுதல் - சிரித்தல். பனி வரை - குளிர்ந்த மலை. 'பதும பீடத் தன்னகர்' என்ற பாடமே பெரும் பான்மையான அச்சுப் பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது. அதன் பொருள், (பதுமபீடத்தன் நகர் -) தாமரை மலரை ஆதனமாக உடைய பிரமனது நகரம், என்பது. 'ன'கரம் அப் பாடத்தில் எதுகை நோக்கி இரட்டித்தது. மொழியை முறித்து எதுகை அமைத்தல் சிறந்த முறையன்று. அதனிலும் இவ்வாறு விகாரமாகப் பதச் சேதம் பண்ணி எதுகை பெறுதல் விலக்கற் பாலது. இராமாயண முழுவதிலுமே, இப்படிப் பட்ட சிறப்பற்ற எதுகை வேறிருக்குமோ என்பது சந்தேகம். ஆதலால், 'பதுமபீடத் தந்நகர்' என்ற பாடம் சிறந்ததாக எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டது. இதனைப் 'பதும பீடத்து அம் நகர்' எனப் பிரித்துப் (பிரமனது சிங்காதனமாகிய) பத்மாசநத்தை (தன்னிடத்தே) உடைய அழகிய நகரம் என்று பொருள் கூறலாம்; அன்றியும், 'பதும பீடத்து அந் (த) நகர்' எனப் பிரித்து, பதும பீடத்தை யுடையது எந்த நகரமோ, அந்த நகரம், எனவும் உரை செய்யலாம். கற்பக நாடு - கற்பக தருக்கள் உள்ள பொன்னாடு. அணி நகர் - அழகுடைய நகரம் - அமராவதி யென்னும் இந்திரனது இராசதானி நகரம். புகல் - புக லிடம் - தஞ்சமாகப் புகு மிடம் - பற்றுக் கோடு. இகல் - பகை. இகல் கடந்த - பகைவரைக் கொன்று செயித்த. புலவு - மாமிசம்.

இந்தப் பாட்டைப் பற்றித் திரு. அ. வரதநஞ்சைய பிள்ளை கீழ்க் கண்டபடி கூறியுள்ளார் —

'மஹாரிஷி யாகியும் விசுவாமித்திரனுக்கு ஜன்ம சுபாவமாகிய ரஜோ குணம் நீங்கிற் றில்லை என்பார் என்னனைய முனிவரரும் (-என்னைப் போன்ற சிறந்த முனிவர்களும்) என்ற சொல்லால் உணர்த்தினார். சாபாநுக்கிரக சாமர்த்தியத்தால் தேவரையும் பணி கொள்ளும் சிறப்பினால், முதலில் முனிவரையும், பிற்படத் தேவரையும், எண்ணியது. இவர்கட்கு

ஓரோர் காலத்தில் யாதானும் துன்பம் தங்களுக்குத் தாமே நீக்கிக் கொள்வதற்கேலாதவாறு சம்பவிக்கு மென்னும் கருத்துப் போதர, " இடையூறு ஒன்று " எனக் கூறினர்.

'**பன்னகம்** - பல்நகம் - பல மலைகள். குன்றுதோறாடல் முருகக் கடவுளின் படைவீடாறனுள் ஒன்றாதலானும், (அவர்) குறிஞ்சி நிலத் தெய்வ மாதலானும், பல மலைகளை நாடல், அவரிடம் முறையிட்டுத் தங் குறை தீர்க்க வேண்டிக் கொள்வத னிமித்தமாம். இங்ஙனமே, கயிலாயம், பாற்கடல், பிரம னுலகம், இந்திரன் நகரம் இவற்றை முறைப்பட எண்ணினர். ஈசனாலும் அழிக்க இயலாத சூரனை அழித்த பெருமை தோன்ற முருகக் கடவுளை முன்னும், மகாவிஷ்ணு முதலியோர்க் கிடுக்கண் விளைத்த திரிபுராதியர் சலந்தரன் போன்றோரை ஜயித்த காரணத்தாலும் ஸம்ஹார கிருத்தியத் தலைவனாதலின் தங்கள் சத்துருவைச் சம்ஹரிக்குமாறு வேண்டிக் கொள்ளும் நிமித்தத்தானும் பரமசிவத்தையும், காத்தற் கடவுளாதலின் தமக் கெய்திய இடுக்கணினின்று காத்தருளும் பொருட்டு மஹாவிஷ்ணுவையும், ரிஷிகணங்கட்குத் தலைமை பூண்டவ னாதலானும் நேரே தம் குறை யறிந்து தவிர்க்கும் வழி கூறுவோ னாதலானும் பிரமனையும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கட்கு அரசனாய் வச்சிராயுதமும் அயிராவதமும் உடைய சுவர்க் காதிப னாதலானும், முன் விருத்திரன் முதலிய அசுரரை வெற்றி கொண்டமையானும் இந்திரனையும், அவ் இந்திரனுக் குற்ற இடுக்கண் தீரச் சம்பரனை வதைத்து உதவிய கருணை உடைமை யாதலின் நின்னையும், நாடிக் குறைதீர்த்துக்கொள்ள வருவோ மென்று குறிப்பித்தவாறு. எனவே, கைலாயம் பாற்கடல் முதலியன போல், நீ தலைவனாதலின் அயோத்தியும் அவற்றோடு சேர்த் தெண்ணும் தரத்த தாயிற்று எனக் குறிப்பித்தார்.

'ஒருவரை விசேஷித் துரைக்கும் போது, அவர் சாதி தருமங் கூறிச் சிறப்பித்தல் மெய் யுவகை விளைப்பதாகலின், " இகல்கடந்த புலவு வேலோய் " என க்ஷத்திரிய தருமம் கூறியவாறு. இன்னும் இதனானே, தான் கோரி வந்ததும் ஒரு பகை தீர்க்கும் கருத்தாலே கூறினர் என்பதும் கூறாக் கூற்றாய் விளங்கல் காண்க.

'**பன்னகமும் நகுவெள்ளிப் பருப்பதமும்** என்பதற்குப் பல மலைகளையும் தனக்கு இணை சாலா என்று நகைப்பது போல வெண்மையாய் விளங்கும் கயிலாய கிரி என்பாரும் உளர்.

'**மணிமாட அயோத்தி யென்னும் பொன்னகர்** என விசேடித்து, ஏனைய இடங்களை அவ்வாறு கூறாமையால், அயோத்தியி னிடத்துத் தமது பேரபிமானம் சிறத்தல் விளக்கிய வாறாயிற்று. முழு வலிக் கடவுளர்

பாற் குறை மொழிந்து ஒருகால் மறுக்கவும் பெற்றுத் தலை தாழ்ந்து நிற்ற லினும், நின்பால் வரின் உனது வணக்கத்தைப் பெற்று இறுமாந்து எண் ணிய குறையும் தீர்வோ மாதலின் எங்கட்குப் பெருமையும் துக்க நிக்கிரக மும் நின்னால் எய்துமென்றே நாங்கள் இங்கு வருவோம், என்பதும், மற்றும், இக்கவிநயமாய் அமைந்தன, அறிக.' *

என்னனைய முனிவர்களும் என்றும் பாடம். அந்தப் பாடம் கொண் டால் தற்புகழ்ச்சி என்னும் குற்றம் சொல்ல இடம் இல்லை.

முனிவரர் என்ற பாடத்தையே கொண்டு, திரு. வை. மு. கோபால கிருஷ்ணமாச்சாரியார் கூறுவது வருமாறு —

'பற்பல இடையூறுகளைக் கடந்து நெடுங்காலம் இடைவிடாது அரிய பெரிய தவத்தைச் செய்து முடித்துப் பிரம விருடிப் பட்டம் பெற்ற தமது சிறப்பைக் கருதி, "என்னனைய முனிவரர்" என்றார். அப்படிப்பட்டவர் களுக்கும் "நீயே கதி" என்று தசரதனைப் புகழ்தலில் நோக்காதலால், இது தற்புகழ்ச்சிக் குற்றத்தின்பாற் படாது.'†

பாட பேதம்: முனிவர்களும், பருப்பதமும், அணிகவரும். (௩௩)

34. இன்றளிர்க்கற் பகநறுந்தே னிடைதுளிக்கும்
நிழலிருக்கை யிழந்து போந்து
நின்றளிக்குந் தனிக்குடையி னிழலொதுங்கிக்
குறையிரந்து நிற்ப நோக்கிக்
குன்றளிக்குங் குலமணித்தோட் சம்பரனைக்
குலத்தோடுந் தொலைத்து நீகொண்
டன்றளித்த வரசன்றே புரந்தரனின்
றுள்கின்ற தரச வென்றான்

கொண்டுகூட்டு: 'அரச! இன் தளிர்க் கற்பக நறும் தேன் இடை துளிக்கும் நிழல் இருக்கை(யை) இழந்து போந்து நின்று அளிக்கும் (உன்) தனிக் குடையின் நிழலில் ஒதுங்கி (இந்திரன்) குறை யிரந்து நிற்ப, நீ நோக்கி, குன்று அளிக்கும் குல மணித் தோட் சம்பரனைக் குலத்தோடும் தொலைத்து (அவன் அரசை உன் கைக்) கொண்டு அன்று அளித்த அரசன்றே புரந்தரன் இன்று ஆள்கின்றது?' என்றான்.

* 'தமிழன்', தொகுதி 5, பகுதி 10 (டிஸெம்பர் 1917), பக்கம் 183–4.
† பாலகாண்டப் பதிப்பு, பக்கம் 223.

பொருள்: 'இனிய தளிர்களை யுடைய கற்பக தரு இடை யிடையே வாசனை யுள்ள தேன் துளி தூவும் நிழலில் உள்ள சிங்கா தனத்தில் அரசு வீற்றிருக்கும் பதவியைச் சம்பராசுரன் பறித் துக் கொண்டதனால் அங்கு இருத்தலை இழந்து, அயோத்திக்கு வந்து, உனது ஏக வெண் கொற்றக் குடை நிழலில் ஒதுங்கி இந்திரன் குறை கூறி இரந்து நிற்க, அவனது பரிதாப நிலையைக் கண்டு, மலை போலும் தோள்களையுடைய அந்தச் சம்பராசுரனை அவனுடைய குலத்தோடு நிர்மூலமாகப் போரிலே கொன்று நாச மாக்கி, அவன் கைப்பற்றி யிருந்த இந்திர பதவியை நீ கைப்பற்றி உன்னதாக்கிக் கொண்டு, பின்பு இந்திரனுக்கு அக்காலத்திற் கொடுத்த இராச்சிய மன்றோ, அவன் இக்காலத்தில் ஆள்கின்றது!' என்று விசுவாமித்திரன் கூறினான்.

போந்து - வந்து. நின்று அளிக்கும் தனிக் குடை - (உலகத்துக்கு ஆதாரமாக) நின்று காக்கும் ஒப்பற்ற குடை. 'பலகுடை நீழலும் தம் குடைக்கீழ்க் காண்' கின்ற சக்கரவர்த்தியின் குடை யாதலால், உலகத்துக் கெல்லாம் ஒரு குடையாக வுள்ள தென்பதைக் குறிக்கத் 'தனிக் குடை' என்றான், எனலுமாம். 'நின் தளிக்கும் குடை - உனது குளிர்ந்த குடை' என்னலும் உண்டு. குன்று அளிக்கும் - மலையை ஒத்த. அளித்தல் என்பதற்கு இயல்பாக ஒத்தல் என்ற பொரு ளில்லை யாயினும், அது எதுகையில் வருதலால் அதற்கு அப் பொருள் கூறப் பட்டது. புறப் பொருள் வெண்பா மாலையில் 'பிணங்கமருள்' என்ற வெண்பாவில் 'சிலை யளித்த தோளான் சினவிடலைக் கன்றே — தலையளித்தான் றண்ணடை யுந் தந்து,' என வருதல் காண்க. அளித்தல் - ஒத்தல். (ஷை நூல் அரும் பதவுரை.) குலம் மணி தோள் - மேலான அழகுடைய தோள்.

முன் பாட்டில், தேவரும் முனிவரும் சரண மடையும் மஹா புருட ருள் ஒருவனாகத் தசரதனைத் துதித்த விசுவாமித்திரன், அத் துதிக்கு மேல் துதியாக, இப்பாட்டில், அந்த மஹா புருஷருள் ஒருவனாகிய இந்திரனே தசரதனைச் சர ணடைந்தா னென்று, அவனுக்கு முன்னைய துதியில் உண்டாயிருந்த மகிழ்ச்சியை மிக அதிகப் படுத்திய சாதுரியம், கம்பர் கவித் திறத்தை விளக்குகின்றது. இவ்வாறு துதி மேல் துதி செய்தது, அடுத்த பாட்டிற் கூறும் 'கரைசெய்ய அரியது ஒரு பேருவகைக் கடல் பெருக'ச் செய்தது காண்க. (௩௪)

தசரதன், முனிவன் வேண்டுவது யாதென
அறிய முற்படல்

35. உரைசெய்யு மளவிலவன் முகநோக்கி
யுள்ளத்தி லொருவ ராலுங்
கரைசெய்ய வரியதோரு பேருவகைக்
கடல்பெருகக் கரங்கள் கூப்பி
அரசெய்தி யிருந்தபய னெய்தினன்மற்
றினிச்செய்வ தருளு கென்று
முரசெய்து கடைத்தலையான் முன்மொழியப்
பின்மொழியு முனிவ னுங்கே

கொண்டுகூட்டு: *உரை செய்யும் அளவில் (தசரதன் தன்) உள்ளத்தில் ஒருவராலும் கரைசெய்ய அரியது (ஆகிய) ஒரு பேருவகைக் கடல் பெருக, அவன் (முனிவன்) முகம் நோக்கிக் கரங்கள் கூப்பி, 'அரசு எய்தி யிருந்த பயன் எய்தினன், இனிச் செய்வது அருளுக' என்று முரசு எய்து கடைத் தலையான் முன் மொழிய, ஆங்கே முனிவன் பின் மொழியும்.*

பொருள்: *அவ்வாறு சொல்லவே, தசரதனது மனத்திலே யாவராலும் கரை காண முடியாததோர் பெரு மகிழ்ச்சிக் கடல் பெருகாநிற்க, முனிவன் முகத்தைப் பார்த்து அஞ்சலி செய்து 'யான் இவ்வாறு முனி ராசராகிய தம்மால் நன்கு மதிக்கப்பெற்றதனால், இப்போதுதான் அறுபதினாயிரம் வருடம் அரசாள் பதவியை அடைந்திருந்ததின் பயனை அடைந்தேன். யான் இனி மேற் செய்ய வேண்டிய காரியத்தைக் கூறி யருள்வீராக.' என்று சக்கரவர்த்தி கூற, முனிவன் கூறுவான்.*

முரசு எய்து கடைத் தலை - முரசு (முழங்குதல்) பொருந்திய தலை வாசல். கடை - வாசல். தலைக் கடை, கடைத் தலையாக மாறியது. முன் மொழியப் பின் மொழியும், முரண்தொடை.

இக்கவியில், தசரதன் மன மகிழ்ச்சிக் கெல்லை யில்லாதது போல, வாசிப்போர் மன மகிழ்ச்சிக்கும் எல்லை யில்லை, — சொல்நயம், பொருள் நயம், தொடைநயம், நடைநயம், தொனிநயம் எல்லாம் சிறந்திருத்தலால். (௩௫)

விசுவாமித்திரன், வேள்வி காக்க இராமனைத் தர வேண்டுதல்

36. தருவனத்துள் யானியற்றுந் தவவேள்விக்
கிடையூறாத் தவஞ்செய் வோர்கள்
வெருவரச்சென் றடைகாம வெகுளியென
நிருதரிடை விலக்கா வண்ணஞ்
செருமுகத்துக் காத்தியென நின்சிறுவர்
நால்வரினுங் கரிய செம்மல்
ஒருவனைத்தந் திடுதியென வுயிரிரக்கும்
கொடுங்கூற்றி னுளையச் சொன்னான்

கொண்டுகூட்டு : *'தவஞ் செய்வோர்கள் வெருவரச் சென்று அடை காம வெகுளி எனத் தருவனத்துள் யான் இயற்றும் தவ வேள்விக்கு இடையூறாக நிருதர் இடை(யே) விலக்கா வண்ணம் "செருமுகத்துக் காத்தி" என, நின் சிறுவர் நால்வரினும் கரிய செம்மல் ஒருவனைத் தந்திடுதி' என, உயிர் இரக்கும் கொடும் கூற்றின் உளையச் சொன்னான்.*

போருள் : *' தவஞ்செய்வோர் தவத்துக்கு இடையூறாக அவர்கள் அஞ்சும்படி அவர்களிடம் வந்து சேரும் காமத்தையும் கோபத்தையும் போல, யான் செய்யும் யாகத்துக்கு இடையூறாக வந்து தாக்குகின்ற சுவாகு மாரீசன் என்னும் அரக்கர்கள், இடையே புகுந்து அந்த யாகத்தைத் தடுக்காதபடி "அவர்களைப் போரில் எதிர்த்து விலக்கி யாகத்தைப் பாதுகாப்பாயாக" என்று இராமனுக்குக் கட்டளையிட்டு அவனை எனக்கு உதவியாகத் தருவாயாக ' என்று, உயிரைக் கொடு என்று யாசிக்கும் கொடிய யமன் போல, தசரதன் மனம் வருந்தும்படி விசுவாமித்திரன் கூறினான்.*

தரு வனம் - மரங்கள் (அடர்ந்த) வனம். தவ வேள்விக்கு - தவ வேள்விகளுக்கு - தவத்துக்கும் வேள்விக்கும்; தவத்தோடு கூடிய வேள்விக்கு. வெரு வர - வெருவ - அஞ்சும்படி. நிருதர் - இராக்கதர். செரு முகத்து - போரில். காத்தி - காப்பாய். செம்மல் - புத்திரன்; பெருமையிற் சிறந்தோன். தந்திடுதி - தந்திடுவாய். கூற்றின் - யமனைப் போல. உளைய - மனம் வருந்த.

உயிர் இரக்கும் கொடும் கூற்று என்றது, பல வகையில் மிகப் பொருத்தமான உவமானம். தசரதனுக்கு இராமன் உயிரென்பது,

இராமன் காட்டுக்குச் செல்வானாய் நீங்கியபோது தசரதனுக்கு உயிர் நீங்கியதனால் தெளிவாம். இராமன் தசரதனுக்கு உயிரென்ப் பல சமயங்களிற் கூறப்பட் டிருக்கிறது.

'இரக்கும்' என்றதனால், இராமனைத் துணையாகத் தரும்படி நயமாக வேண்டியதனையும், 'கொடும் கூற்று' என்றதனால், தசரதன் அவ் வேண்டுகோளால் அளவிறந்த மன வேதனை யடைந்து தானே இராமனுக்குப் பிரதியாக வேள்வியைக் காப்பதாகக் கூறிய போது விசுவாமித்திரன் இரக்க மின்றிப் பெருங் கோபம் கொண்ட கொடுமையையும்,* உயிரை வேண்டிய யமன் அதனைக் கொண்டு போகா தொழியாதது போல, இராமனை வேண்டிய விசுவாமித்திரன் அவனைக் கொண்டு போகா தொழியானென்பதையும், குறிப்பித்தார்.

இப் பாட்டிற்குத் திரு. கவிராஜ பண்டிதர் ஜெகவீரபாண்டியனர் விசேட வுரை வருமாறு —

'**வேள்விக்கு இடையூறு நிருதர் இடை விலக்கா வண்ணம்** என்றதற்கு இடையே பெய்து வைத்திருக்கும் உவமையின் அருமை உய்த்துணர்தற் பாலது. காம வெகுளி என்றது தொடர்புடைய சுபாகு மாரீசர்களைக் குறித்து நிற்றலைக் கூர்ந்து காண்க. இவ்விரு குணங்களும் உடன் பிறப்பு முறையில் ஒன்றையொன்று அவர் உபமேயத்தில் குறித்ததற்கு உரிமையெய்தி நிற்றலை யூன்றி யுணர்க.

'**வனம்** என்று மாத்திரம் கூறின் பாலை முதலிய கொடிய காடுகளோ! என்று அரசன் கருதி, தன் அருமைத் திருமகனை, அனுப்புதற்கு அறவே இசையான் என எதிர் நினைந்து **நருவனம்** என்றார்.

'**இயற்றும்** எனின் எது குறித்தோ? யார் செய்வதோ! என்று ஐயுற நேருமாதலால் அது நீங்க **யான் இயற்றும்** என்றார்; யான் என்றது முன்பு உன்போல் உலக முழுவதும் உடையவனா யிருந்து பின்பு அதனை அறவே துறந்து இது பொழுது தவ நெறியில் நிற்கின்றவன் என்றவாறு, எல்லாந் துறந்த யான் என் பொருட்டு இயற்றுதற்குரியது யாதொன்றும் இல்லை யாதலால், அவ் இயற்றுதல் உலக நலத்துக்கே உரிமையாம் என அரசன் உணர்ந்துதவுதற்குத் தகுதியாக நிற்றலால் இது தற்புகழ்ச்சி யன்றென்க.

'**வேள்வி** என்று மாத்திரம் கூறின் மாரண வேள்வி முதலாகக் கேடு பயப்பனவு முளவாதலால், அங்ஙனம் அவமாய தன் றென்பது தோன்ற,

* கீழ், 37, 38, 39-ம் பாட்டுக்கள்.

தவவேள்வி என்றார். தரு, யான், தவ என்பன, வனம், இயற்றும், வேள்வி. என்பவற்றிற்கு விசேடணமாய் நின்று பின் வேண்டும் உதவிக்கு உபகாரமா யிருத்தலை யூன்றி யுணர்க.

'காத்தி என முன்னிலை ஏவலொருமை வினையால் அரசனை நோக்கிக் கூறி, பின்பு என என்று இறக்கி, அதன்பின் நீவீ என நிறுத்தி, "படையை அனுப்பும்படி வேண்டுகின்றாரோ?" என்று அவன் கருதும்படி வைத்து, அடுத்துச் சிறுவர் என நெருக்கி, அவன் திகைத்து "அவர்களுள் யாரையேனும்·ஒருவனை அனுப்பலாமா?" என உளையும்படி செய்து, உடனே நால்வரினும் என வரையறுத்துத் தாமே குறித்துவிடுவது போல் தோற்றி, "இனி எவரைக் கேட்பரோ?" என எண்ணி யேங்குமாறு இயற்றி, அங்ஙனம் நிற்கும் நிலையில் கரிய என உரிமையில் மிகவும் அணுகி, "கருமையிலும் இரண்டுள்ளன, அவற்றுள் இளையதை அனுப்பிவிடலாமா?" என்று தளருங்கால், செம்மல் ஒருவனைத் தந்திடுதி எனத் துணிவு தோன்ற இராமனைச் சுட்டி, திடீர் என்று அரசன் நிலைகுலைந்து போகா வண்ணம் வாழைப்பழத்தில் ஊசி இறக்கியது போல் முனிவர் இதில் உரையாடி யிருக்கும் அருமை மிக வியந்து நோக்கத் தக்கது.'

பாடபேதம்: தகைவேள்வி, தவஞ்செய்வோரை. (௩௬)

அது கேட்ட தசரதன் துயரம்

37. எண்ணிலா வருந்தவத்தோ னியம்பியசொன்
மருமத்தி னெறிவேல் பாய்ந்த
புண்ணிலாம் பெரும்புழையிற் கனனுழைந்தா
லெனச்செவியிற் புகுத லோடும்
உண்ணிலா வியதுயரம் பிடித்துந்த
வாருயிர்நின் றூச லாடக்
கண்ணில்லான் பெற்றிழந்தா லெனவுழந்தான்
கடுந்துயரங் கால வேலான்

கொண்டுகூட்டு: கால வேலான், எண்ணிலா அரும் தவத்தோன் இயம்பிய சொல் மருமத்தின் எறிவேல் பாய்ந்த புண்ணில் ஆம் பெரும் புழையில் கனல் நுழைந்தாலெனச் செவியில் புகுதலோடும், உள் நிலாவிய துயரம் பிடித்து உந்த, ஆருயிர் நின்று ஊசலாடக், கண் இ(ல்)லான் பெற்று இழந்தா லெனக் கடும் துயரம் உழந்தான்.

பொருள்: *அவன் கூறிய வார்த்தை, தசரதனுக்கு மார் பிலே வேல் பாய்ந்த புண்ணிலே உண்டாகிய பெரும் புரையி னுள்ளே நெருப்பு நுழைந்தாற் போலக் காதிலே புகுந்த வுடனே, அவன் மனத்தில் உண்டாகிய துன்பம் அவன் உயிரைப் பிடித்து உடலி னின்று வெளியே தள்ள, உயிர், தான் நெடுங் காலம் வாழ்ந்த உட லாதலால், அதனைப் பிரிய மாட்டாமல் திரும்ப உள்ளே புகத், துன்பம் மறுபடியும் வெளியே தள்ள, உயிர் மீண் டும் உள்ளே புக, இவ்வாறாக, உயிர் போவதும் வருவது மாகி ஊஞ்சல் போல ஆட, அவன் நெடுங் காலம் பிள்ளை யில்லா திருந்து வருந்தி அருமையாகப் பெற்ற பிள்ளையை இழந்து விட்ட தாக நினைந்து, ஒரு பிறவிக் குருடன் கண் பெற்றுப் பின்பு இழந் தால் அடையும் கடுந் துன்பத்தை அடைந்தான்.*

எண்ணிலா - எண் இல்லா - சங்கியை இல்லாத - அளவில்லாத; எண்ணுதல் இல்லாத - (விசுவாமித்திரன் தன் வார்த்தையால் தசரத னுக்கு எவ்வளவு துன்ப முண்டா மென்று) எண்ணிப் பாராத. 'அஞ்சாப் புறங்கிடக்கும் நீர்ப்பாம்பு' என்பதில் 'அஞ்சாமல்' என்பது 'அஞ்சா' என வந்தது போல, 'இலாமல்' என்பது 'இலா' என வந்ததாகக் கொண்டு 'எண் இலா' என்பதற்கு 'யோசனையில்லாமல்' எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். எண் (-எளிமை) இலா - வலிய. எண் (-மனம்) நி(ல்)லா - (விசுவாமித்திரனது தவத்தின் பெருமையை நினைவாரது) மனம் (இடம் போதாமையால் அதில் அடங்கி) நில்லாத. எண் - மனம்.—ச. அ. 'எண்ணிலா' என்பதற்கு இந்த நான்காம் பொருள் கொண்டால், இப் பாட்டுத் திரிபு என்னும் கவியாம். எண் (-மனத்தில்) நிலாவு (-விளங்கிய) அருந் தவத்தோ னென்றும் பதம் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளலுமாம். புழை - துவாரம். உள் (-மனத்தில்) நிலாவிய துயரம் (-துன்பம்) பிடித்து உந்த (-தள்ள) ஆருயிர் (-அருமையான உயிர்) நின்று (தள்ளப்பட்டும் வெளியே போகாது உடலுள் நின்று) ஊசல் ஆட (-ஊஞ்சலைப் போல் ஆட) ஊஞ்சலைப் பிடித்துத் தள்ளத் தள்ள, அது திரும்பத் திரும்பத் தான் முன் இருந்த இடத்துக்கு வருவது போலத், துன்பம் வெளியே பிடித்துத் தள்ளத் தள்ள, உயிர் தன் நிலையமாகிய உடலுக்கு மீண்டும் மீண்டும் திரும்பியதாக, கவி துக்க வருணனை செய்தது மிக்க பொருத்த மானது. அவர் இப்படிப் பட்ட மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் 'ஆவி வருவது போவ தாகி' என்று கூறுவர்; வேறோரிடத்தில் 'உண்டிலை யென்னநின்ற உயிர்' என்பர். 'காலவேலான் கடுந்துயரம் உழந்தான்' என மாற்றிக் காலனை ஒத்த வேலாயுதத்தை யுடைய தசரதன் கொடிய துன்பத்தை வருந்தி யநுபவித்தான் என்று பொருள் கொள்க.

'தவத்தோன் இயம்பிய சொல் மருமத்தின் எறிவேல் பாய்ந்த புண்ணில் ஆம் பெரும் புழையிற் கனல்நுழைந்தாலெனச் செவியிற் புகுதல்' என்பதனில் உள்ள உவமான உவமேயப் பொருத்தத்தை நோக்கி அறிஞர் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைவர். அடைந்தவர், அதனினும் அதிக இன்பம் பயக்கும் 'உள்நிலாவிய துயரம் பிடித்துந்த ஆருயிர் நின்றூசலாட' என்பதனில் உள்ள அரிய கருத்தின் சுவையை ருசித்து நுகர்ந்து ஆனந்தித்த போது அது போலச் சுவை யுடைய கவிக் கருத்திரா தென்று இயல்பாகக் கருதுவர். ஆயினும், அதனை அடுத்து வருகின்ற, அதற்குப் பிந்தாத சிறப்புடைய, 'கண் இலான் பெற்றிழந்தால் என உழந்தான் கடுந்துயரம் காலவேலான்' என்பதன் நயத்தில் ஈடுபட்டு அவர்கள் அடையும் ஆநந்தத்துக்கு எல்லையே இல்லை.

இவ்வாறாக இப்பாட்டு, துவக்க முதல் இறுதி வரையும், மேன் மேல் மகிழ்ச்சி விளைக்கும் மூன்று சிறந்த கருத்துக்கள் அடங்கி யுள்ளது. இப்படலத்தில் இதற்கு முந்திய இனிமை மிகுந்த கவிகள் மற்றைய அங்கங்களில் அணியும் ஆபரணங்களாக, இது சிரசில் அணியும் மகுடம் போல விளங்குகின்றது.

பாட பேதம்: இழந்தானென. (௩௭)

அச் சங்கடத்தி னின்று தப்பத் தசரதன் முயலல்

38. தோடையூற்றிற் றேன்றுளிக்கு நறுந்தாரா
ஞெருவண்ணந் துயர நீங்கிப்
படையூற்ற மிலன்சிறிய னவர்பெரியோர்
பணியிதுவேற் பனிநீர்க் கங்கை
புடையூற்றுஞ் சடையானும் நான்முகனும்
புரந்தரனும் புகுந்து செய்யும்
இடையூற்றுக் கிடையூறு யான்காப்பன்
பெருவேள்விக் கெழுக வென்றான்

கொண்டுகூட்டு: தொடை ஊற்றின் தேன் துளிக்கும் நறும் தாரான் ஒரு வண்ணம் துயரம் நீங்கி, '(உன்) பணி இதுவேல், (இவன்) படை ஊற்றம் இலன், சிறியன்; அவர் பெரியோர்; பனி நீர்க் கங்கை புடை ஊற்றும் சடையானும் நான்முகனும் புரந்தரனும் புகுந்து செய்யும் இடையூற்றுக்கு இடையூறாய் யான் காப்பன்; பெரு வேள்விக்கு எழுக,' என்றான்.

பொருள்: பின்பு அவன் சமாளிக்கும் வழி உன்னி ஒருவாறு துன்பம் நீங்கி, 'இராமன் போர் வலிமை இல்லாதவன்; சிறியவன்;

அவ் அரக்கரோ பெரியவர்; ஆதலால் உமது வேள்வியை நான் காப்பேன். வேள்வி செய்தற்குப் புறப்படுக.' என்றான்.

தொடை ஊற்றின் தேன் துளிக்கும் நறும் தார் - தொடுத்து ஊற்றைப் போலத் தேன் சொட்டும் வாசனை யுடைய மாலை. தொடை ஊற்றின் - தொடையின் ஊற்றுப் போல. தொடை - தேன் கூடு. ஊற்றம் - வலி. பணி - கட்டளை. பனி நீர்க் கங்கை - குளிர்ச்சியுடைய நீரை யுடைய கங்கையை. புடை ஊற்றும் - (ஒரு) பக்கத்தில் வடியச் செய்யும் - பாய விடும். புரந்தரன் - இந்திரன்.

பாட பேதம்: *சிறியன் இவன், பெரியோய்.* (ருஅ)

விசுவாமித்திரன் கோபம்

39. என்றனனேன் றலுமுனிவோ டெழுந்தனன்மண்
படைத்தமுனி யிறுதிக் காலம்
அன்றெனவா மெனவிமையோ ரயிர்த்தனர்மேல்
வெயில்கரந்த தங்கு மிங்கும்
நின்றனவுந் திரிந்தனமீ நிவந்தகொழுங்
கடைப்புருவம் நெற்றி முற்றச்
சென்றனவந் ததுநகையுஞ் சிவந்தனகண்
ணிருண்டனபோய்த் திசைக ளெல்லாம்

கொண்டுகூட்டு: *என்றனன்; என்றலும், மண் படைத்த முனி, முனிவோடு எழுந்தனன். இறுதிக் காலம் அன்று என, ஆம் என, இமையோர் அயிர்த்தனர்: மேல் வெயில் கரந்தது! நின்றனவும் அங்கும் இங்கும் திரிந்தன! மீ நிவந்த கொழும் கடைப் புருவம், நெற்றி முற்றச் சென்றன! நகையும் வந்தது! கண்கள் சிவந்தன! எல்லாத் திசைகளும் இருண்டு போயின!*

பொருள்: *என்று இவ்வாறு தசரதன் கூறினான். கூறின உடனே, 'பிரமா முதலிய சகல ஜீவராசிகளோடு உலகத்தைச் சிருட்டிப்பேன்' என்று சிருட்டிக்கத் தொடங்கி ஒரு பாகம் உலகத்தைச் சிருட்டித்து விட்ட பெரு வல்லபம் உள்ள விசுவாமித்திர முனிவன் கோபத்தோடு புறப்பட எழுந்தான். அவனுடைய கோபாக்கினி எங்கும் பரவ, இந்தப் பிரளய காலாக்கினி இப்போது எப்படி வந்தது, யுக முடிவு காலம் வர இன்னும் நெடுங் காலம் உண்டே, ஆதலால் இப்போது உலக முடிவு காலம் போலத்*

தோன்றினும், உண்மையில் உலக முடிவு காலம் அன்று என்றும், இவ் அக்கினி உலகத்தை முடித்தே விடுமாதலால், இது முடிவு காலமே ஆம் என்றும், எது நிச்சயமென்று துணியக் கூடவில்லையே என்றும், தேவர்கள் சந்தேகிப்பா ராயினர். அந்தக் கோபாக்கினி யின் புகையினால் சூரியனும் மறைந்தது! விண் ணுலகத்தும் மண் ணுலகத்தும் உள்ள நிலை பெயர்ந்து சரிக்கும் இயல்புடைய சரப் பொருள்களோடு நிலை பெயராத அசரப் பொருள்களும் நிலை பெயர்ந்து அங்கும் இங்குமாக அலைவன வாயின! கோபத்தால் மே லேறிய உரோம அடர்ச்சி வளமுடைய அவனுடைய புருவக் கடைகள் நெற்றி முழுதும் வியாபிக்கும்படி மேல் நோக்கிச் செல் வன வாயின! கோபச் சிரிப்பும் உண்டாயிற்று! கண்களும் அந்தக் கோபத்தாற் சிவந்தன! அப்படிப்பட்ட கோபமாகிய நெருப்பினது புகையினால் சூரியன் மறைந்ததோடு, எல்லாத் திக்குகளும் இருண்டு போயின!

என்றலும் - என்ற வுடனே. முனிவு - கோபம். இறுதி - முடிவு. வெயில் - வெயில்; சூரியன். கரந்தது - மறைந்தது. மீ - மேல். நிவந்த - உயர்ந்த - ஏறின. இருண்டன போய் - இருண்டு போயின. 'திசைக ளெல்லாம் போய் இருண்டன' என மாற்றித் திசைக ளெல்லாம் (விளங்குதல்) போய் (க் கண்ணுக்குத் தெரியாதன வாக) இரு ளடைந்தன என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 'அன்றென ஆமென, அங்கும் இங்கும், நின்றன திரிந்தன, சென்றன வந்தன, சிவந்தன இருண்டன — தொடை முரண்.'—வை. மு. கோ.

இப் பாட்டில் விசுவாமித்திரனது கோபம் அதி காம்பீரியமாய் மிக்க அதிசயம் விளைப்பதாய் வருணிக்கப்பட் டிருக்கிறது.

விசுவாமித்திரனைக் குறிக்க, எத்தனையோ சொற்றொடர்கள் இருக்க வும் இங்கே 'மண் படைத்த முனி' என்று கூறியது, அவன் கோபம், உலக முடிவு வந்து விட்டதோ என்று தேவர்கள் சந்தேகிக்கவும் சூரியன் மறைய வும் திசைகள் இருளவும் செய்த தென்பது, அசம்பாவித மன்றெனக் கொள்ளும்படி, பூர்வ பீடிகையாகக் கூறிய தென்னலாம். (௩௯)

தசரதன் இராம லக்குமணரை விசுவாமித்திரனிடம் ஒப்புவித்தல்

40. கறுத்த மாமுனி கருத்தை யுன்னிநீ
போறுத்தி யென்றவற் புகழ்ந்து நின்மகற்
குறுத்த லாகலா வுறுதி யெய்துநாள்
மறுத்தியோ வென வசிட்டன் கூறினன்

கொண்டுகூட்டு : *கறுத்த மாமுனி கருத்தை உன்னி, வசிட்டன், 'நீ பொறுத்தி' என்று அவற் புகழ்ந்து, (தசரதனை நோக்கி) 'நின் மகற்கு உறுத்தலாகலா உறுதி எய்தும் நாள் மறுத்தியோ?' எனக் கூறினான்.*

பொருள் : *இவ்வாறு கோபித்த விசுவாமித்திரன் இராம னுக்கு மிக்க நன்மை செய்யக் கருதியிருக்கும் கருத்தை ஆராய்ந் தறிந்துகொண்டு, வசிட்டன், 'அளவற்ற தவ வலிமை யுடைய நீ கோபித்தால், யார்தாம் தாங்கவல்லார்! பொறுத்தருள்க' என்று அவனுக்குப் புகழ்மொழி கூறிச் சாந்தப் படுத்திவிட்டு, தசரதனை நோக்கி, 'உனது மகனுக்கு விசுவாமித்திரனு லன்றி வேறெவரா லும் அடைவிக்க முடியாத நன்மைகள் அடையுங் காலத்தில் அவைகள் அடைய வொட்டாமல் தடுக்கிறாயோ?' என்று கூறி னான்.*

கறுத்த - கோபித்த. உன்னி - ஆராய்ந் தறிந்து. 'உன்னினேன் உனதுள்ளத்தின் உள்ளத்தை உரவோய்' என அநுமான் சுக்கிரீவனை நோக்கிக் கூறியதிலும், 'உன்னுதல்', 'ஆராய்ந் தறிதல்' எனப் பொருள் படல் காண்க. பொறுத்தி - பொறுப்பாய். அவற் புகழ்ந்து - அவனைப் புகழ்ந்து. 'அவற் புகன்று' என்றும் பாடம். அப் பாடத்துக்கு, 'அவ னுக்குச் சொல்லி' என்பது பொருள். உறுத்த லாகலா-உறுவிக்க லாகலா- அடைவிக்க முடியாத. உறுதி - நன்மை. — சீ. அ. நல்லது. — சிந்தா. மறுத்தியோ - மறுப்பாயோ - தடுப்பாயோ.

பாட பேதம் : *அவற்புகன்று.* (௪௦)

41. பெய்யு மாரியாற் பெருகு வெள்ளம்போய்
மொய்கொள் வேலைவாய் முடுகு மாறுபோல்
ஐய நின்மகற் களவில் விஞ்சைவந்
தெய்து காலமின் றெதிர்ந்த தென்னவே

42. குருவின் வாசகங் கொண்டு கொற்றவன்
திருவின் கேள்வனைக் கொணர்மின் சென்றென
வருக வென்றன னென்ற லோடும்வந்
தருகு சார்ந்தன னறிவி னும்பரான்

கொண்டுகூட்டு : *'ஐய, பெய்யும் மாரியால் பெருகு வெள்ளம் போய் மொய் கொள் வேலைவாய் முடுகும் ஆறுபோல், நின் மகற்கு அளவு இல் விஞ்சை வந்து எய்து காலம் இன்று எதிர்ந்தது' என்னவே,*

கொற்றவன், குருவின் வாசகம் கொண்டு, (தூதர்களை) 'சென்று திருவின் கேள்வனைக் கொணர்மின்' என, (அவர்போய்) 'வருக என்றனன்' என்றலோடும், அறிவின் உம்பரான் வந்து அருகு சார்ந்தனன்.

பொருள் : 'மழையினால் பெருகும் வெள்ளங்கள் கடலினிடத்து விரைந்து சென்றடைதல் போல, உன்னுடைய மகனுக்கு அளவற்ற வித்தைகள் வந்து சேரும் காலம் இன்று நேர்ந்தது' என்று வசிட்டன் கூற, தசரதன் அவன் வார்த்தையை ஏற்று உடம்பட்டு, தூதர்களை நோக்கி, 'நீங்கள் போய் இராமனை அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள்' என்று ஏவ, அவ்வாறே, அவர்கள்போய்ச் 'சக்கரவர்த்தி உன்னை "வருக" என்றான்' என்றவுடனே, அவன் வந்து தசரதன் அருகே அடைந்தான்.

மொய் - கூட்டம்.—பிங்கல. மொய் கொள் வேலை - (முந்தி வந்த வெள்ளக்) கூட்டத்தைத் (தனக் குள் ளாக்கிக்) கொண்டிருக்கின்ற கடல். வெள்ளங்கள் வித்தைகளுக்கும் கடல் ராமனுக்கும் உவமான மாதலால், மேற்கூறிய பொருளுக் கேற்ப, உவமேயத்தில் முன்னமே வசிட்டன் கற்பித்துத் தந்த வித்தைக் கூட்டங்களைத் தன்னுடையன வாக்கிக்கொண்டிருக்கின்ற இராமன் என்று பொருள் வருவித்துக் கொள்க. முடுகும் ஆறு - விரைந்து அடையும் விதம். விஞ்சை - வித்தை. கொண்டு - ஏற்றுக் கொண்டு (உடம்பட்டு) திருவின் கேள்வன் - இலக்குமி நாயகன் - விட்டுணுவைப் போன்றவன் - இராமன். கொணர்மின் சென்று என - (தூதரை நோக்கி நீங்கள்) சென்று கொணர்மின் (- கொண்டு வாருங்கள்) என. வருக என்றனன் - (உன் பிதா உன்னைத் தன்பால்) வருவாயாக என்றான். அருகு - (தசரதன்) அருகு. அறிவின் உம்பரான் - அறிவின் மேலோன் - அறிவுக்கு மேற்பட்டவன் - அறிவுக் கெட்டாதவன் - கடவுள் அவதாரமானவன் - இராமன். 'திருவின் கேள்வன்', தசரதன் கூற்று. 'அறிவின் உம்பரான்', கம்பர் கூற்று. தசரதனுக்கு இராமன் விட்டுணுவின் அவதாரமென்பது தெரியா தாதலால், 'திருவின் கேள்வன்' என்பதற்கு விட்டுணுவின் அவதாரமான இராமன் என்று பொருள் கூறவில்லை. மேகம் முனிவனுக்கும், மேகம் மழை பொழிதல் அவன் விஞ்சை அளித்தலுக்கும், மழை வெள்ளம் விரைந்து கடலை அடைதல் விஞ்சைத் திரள் விரைந்து இராமனை அடைதலுக்கும், உவமை.

'கொணர்மின்' என்பதற்கு முன் 'தூதரை நோக்கி' என்று சொல்லற் பாலது, சொல்லாதிருக்கவும் விளங்குகின்றது. அத் தூதர் இராமனை அடைந்து அவனை நோக்கி, 'உன் தந்தை உன்னைத் தன்பால் வருக

என்றனன்' எனக் கூறற் பாலதை 'வருக என்றனன்' எனச் சுருக்கிக் கூறியதிற் பொருள் விளக்கம் அமையா திருக்கவில்லை. இவ்வாருக, இப் பாட்டு, 'சுருங்கச் சொல்லல்', 'விளங்கவைத்தல்', என்ற ஒன்றுக் கொன்று இயல்பிலே முரணுன இரண்டு வனப்புக்கள் ஒருங்கே அமைய இயற்றப்பெற் றிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது. (சக - உ)

43. வந்த நம்பியைத் தம்பி தன்னோடு
முந்தை நான்மறை முனிக்குக் காட்டிநற்
தந்தை நீதனித் தாயு நீயிவர்க்
கெந்தை தந்தன னியைந்த செய்கென்றான்

கொண்டுகூட்டு : வந்த நம்பியைத் தம்பி தன்னொடும் முந்தை நால் மறை முனிக்குக் காட்டி, 'எந்தை (யே), இவர்க்கு நல் தந்தை (யும்) நீ, தனித் தாயும் நீ. (இவர்களை உனக்குத்) தந்தனன், இயைந்த செய்க' என்றான்.

பொருள் : தன் அருகு வந்த இராமனைத் தசரதன் இலக்கு மணனோடு விசுவாமித்திரனுக்குச் சுட்டிக் காட்டி 'இவர்களுக்கு நீயே தாயும் தந்தையும்; நீ கேட்டபடியே இவர்களை உனக்கு அடைக்கலமாகக் கொடுத்தேன். இவர்களைக் கொண்டு உனக்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்துகொள்வாயாக' என்றான்.

நம்பி - ஆடவரிற் சிறந்தோன் - இராமன். தம்பி - இலக்குமணன். முந்தை - பழமை. காட்டி - சுட்டிக் காட்டி. எந்தை! - எமது தந்தையே! இயைந்த - இயைந்தவை - பொருந்தியவை - பொருத்தமான காரியங் கள். (சங)

விசுவாமித்திர இராம லக்குமணர் காமனுச்சிரமம் அடைதல்

[அவ்வாறு கொடுத்த குமரரை ஒப்புக்கொண்டு முன் கொண்ட கோபத்தை நீக்கித் தசரதனை வாழ்த்தி, இனி நாம் தொடங்கிய வேள்வியை முடிக்கச் செல்வோமென்று விசுவாமித் திரன் புறப்பட்டான். இராமனும் இலக்குமணனும், தசரதனுயிர் அவனைப் பிரிந்து சென்றாற் போலவும், விசுவாமித்திரனை நீங்கா மல் அவன் நிழல் சென்றாற் போலவும், சென்று, அயோத்தியைக் கடந்து, சரயு நதியைத் தாண்டி, அத்தமன சமயத்தில் ஒரு சோலையை அடைந்தார்கள். 'அது யாது' என்று இராமன் விசுவாமித்திரனைக் கேட்டான்.]

—o—

7. தாடகை வதைப்படலம்

[இராமன் தாடகையைக் கொன்றதைக் கூறுவது]

காமனாச்சிரமத்தின் பெருமை

['சிவன் மன்மதனை யெரித்த காலத்தில் அவன் அங்கம் (-எலும்பு) விழுந்ததனால், இந்த இடமெல்லாம், அங்க நாடு எனப் பெயர்பெற்றது. இந்தச் சோலை, காமனாச்சிரமம் என வழங்கலானது' என்று விசுவாமித்திரன் கூறிப் பின்னும் கூறுவான் —]

44. பற்றவா வேரொடும் பசையறப் பிறவிபோய்
முற்றவா லுணர்வுமேன் முடுகினா ரறிவுசென்
றுற்றவா னவனிருந் தியோகுசெய் தனனெனிற்
சொற்றவா மளவதோ மற்றிதன் றூய்மையே

கொண்டுகூட்டு : *'பற்று அவா வேரொடும் பசை அறப், பிறவி முற்றப் போய், வால் உணர்வு மேல் முடுகினார் அறிவு சென்று உற்ற வானவன் (இங்கு) இருந்து யோகு செய்தனன் எனில், மற்று இதன் தூய்மை சொற்றவாம் அளவதோ!'*

பொருள் : *'யான் எனது என்னும் இருவகைப் பற்றும் ஆசையும் வேரொடு முழுதும் ஈரப்பசை யற்றுக் கெட்டழியவும், பிறவி அற்றுப் போயொழியவும், மெய் யுணர்வு பரம் பொருளை அறியும்படி மேல் நோக்கி விரைந்து சென்றார் ஆகிய ஞானிகளின் அறிவு முடிவாகச் சென்று அடையும் திருவடிகளை யுடைய பரம சிவன் இவ் ஆச்சிரமத்தி லிருந்து யோகஞ் செய்தா னென்றால், இதன் தூய தன்மை சொல்லுக்கடங்கும் தரத்தின தாமோ!'*

பற்று - முன்னமே அடைந்திருக்கிற பொருள்களின் மேலுள்ள அபிமானம். அவா - அடையாத பொருள்களை அடைய விரும்பும் இச்சை. 'பற்று அவா' என்பவைகளைப் 'பற்று ஆர்வம்' என்பர் சிந்தாமணி யாசிரியர். 'பற்று - உள்ளதன்மேற்று. ஆர்வம் - பெறக் கடவதன் மேலது'.—சிந்தா. பற்று அவா வேரொடும் பசை அற - பற்று, அவா என்னும் மரங்கள், இலை வளார் கொம்பு கிளை பணை தூரே யன்றி, வேரும் ஈரப்பசை யற்றொழிய. வால் அறிவு - மெய் யுணர்வு. வானவன் - தேவன் - மகா தேவன் - சிவன். சொற்ற (-சொன்ன) ஆம் அளவதோ -

(இதுவரை) சொல்லப் பட்டனவாம் அளவினதோ - (இவ் வாச்சிரமத் தின் தூய தன்மை இதுவரை தன்னைப் பற்றிப் பலராலும் வியந்து) சொல்லப் பட்டன ஆகிய அளவுடையதோ! (அன்று: அவ்வளவுக்கு மேற் பட்டது.) சொற்ற - சொல்ல, ஆம் - கூடிய எனலுமாம்.

அறியாமை அல்லது மயக்க அறிவு காரணமாக உண்டாகும் பற்றும் அவாவும் ஒழியப் பிறப் பொழியும், பிறப் பொழிய வீடு (-இறைவன் திருவடி யடைதல்) சித்திக்கும் என்ற ஞான விஷயம் இப்பாட்டிற் கூறப்பட்டது. இதனைச் சுருக்கமாக 'அற்றது பற்றெனில், உற்றது வீடு' என்னும் ஞான வாக்கியத்திற் காணலாம். (சச)

மூவரும் ஒரு பாலை நிலத்தை அடைதல்

[அன்று அவர்கள் அங்கே தங்கி மறுநாள் உதயம் ஒரு பாலை நிலத்தை அடைந்தார்கள்.]

பாலை வருணனை

45. பரிதிவா னவனிலம் பசையறப் பருகுவான்
விருதுமேற் கொண்டுலாம் வேனிலே அன்றிவே
றிருதுவொன் றின்மையா லெரிசுடர்க் கடவுளுங்
கருதின்வே முள்ளமுங் காணின்வே நயனமும்

கொண்டுகூட்டு : பரிதி வானவன் நிலம் பசை அறப் பருகுவான் விருது மேற் கொண்டு உலாம் வேனிலே அன்றி வேறு இருது ஒன்று(ம்) இன்மையால், (அந்தப் பாலை வனத்தை) எரிசுடர்க் கடவுளும் காணின் நயனம் வேம்; கருதின் உள்ளமும் வேம்.

பொருள் : நிலம் ஈரப்பசை முற்றும் அற்றுப் போம்படி உறிஞ்சி விடச் சூரியன் வெற்றிக் கொடியை மேல் உயர்த்துப் பிடித்துக் கொண்டு சஞ்சரியாநின்ற கோடைப் பருவ மொன்றே யன்றி வேறெந்தப் பருவமும் அந்தப் பாலை வனத்தில் எக்கால மும் வருதல் இல்லாததனுல் அந்த நிலத்தை அக்கினி தேவனே காண்பா னானல் அவன் கண்கள் வெந்து விடும்! கருதுவா னயின், கருத்தும் வெந்து விடும்!

பரிதி (- சூரியன்) வானவன் (- தேவன்) - சூரிய (னகிய) தேவன். பருகுவான் - பருகும்படி - குடிக்கும்படி. விருது - வெற்றி - வெற்றிச் சின்னம் - வெற்றிக்கொடி. மேல் கொண்டு - மேலாகக் கொண்டு-

உலாம் - உலாவும், சஞ்சரிக்கும். வேனில் - கோடை. இருது - பருவம். எரி சுடர்க் கடவுள் - சுவாலிக்கும் அக்கினி தேவன். கருதின் - கருதினால். வேம் - வேகும். (சரு)

46. படியின்மேல் வெம்மையைப் பகரினும் பகருநா
முடியவே முடியமூ டிருளும்வான் முகடும்வேம்
விடியுமேல் வெயிலும்வே மழையும்வே மின்னினோ
டிடியும்வே மென்னின்வே றியாவைவே வாதவே

கொண்டுகூட்டு : படியின் மேல் (உள்ள) வெம்மையைப் பகரினும், பகரும் நா முடிய வேம்! முடிய மூடு இருளும் வான் முகடும் வேம்! விடியு மேல் வெயிலும் வேம்! மழையும் வேம்! மின்னினொடு இடியும் வேம்! என்னில், வேறு வேவாத (பொருள்) யாவை?

பொருள் : அந்தப் பாலை நிலத்தில் உள்ள வெப்பத்தைப் பற்றிச் சொன்னால் சொல்லும் நாக்கு முழுதும் அடியோடு வெந்துபோம்! அந்த வெப்பத்தால், அந்த நிலத்தை முழுதும் மூடிய இருளும் ஆகாய முகடும் வெந்துவிடும்! விடியுமானால் அந் நிலத்தின் மேல் எறிக்கும் வெயிலும் வெந்துவிடும்! அந் நிலத்துக்கு மேலாக வந்தால் மேகமும் வேகும்! அந் நிலத்தில் மின்னும் மின்னும் இடிக்கும் இடியும் வெந்துவிடும்! என்றால், வெந்து விடாத பொருள்கள் தாம் யாவை இருக்கின்றன?

படி - நிலம் - அந்தப் பாலை நிலம். முடிய வேம் - முழுதும் வேகும். முடிய மூடு - (அந்த நிலம்) முழுதும் மூடிய. வேவாத - வேகாதவை. (சசு)

47. விஞ்சுவான் மழையின்மே லம்பும்வே லும்படச்
செஞ்செவே செருமுகத் தன்றியே திறனிலா
வஞ்சர்தீ வினையினால் மானமா மணியிழந்
தஞ்சினோர் நெஞ்சுபோ லென்றுமா றுதரோ

கொண்டுகூட்டு : விஞ்சுவான் மழையின் மேல் அம்பும் வேலும் படச் செம் செவே செருமுகத்து அன்றியே, திறன் இலா வஞ்சர் தீவினையினால் மானம் ஆம் மணி இழந்து, அஞ்சினோர் நெஞ்சு போல் என்றும் (கொதிப்பு) ஆறாது (அந்தப் பாலை வனம்).

பொருள் : மிகுந்த மழைத் தாரைகளினும் அதிகமாக அம்புகளும் வேல்களும் தாக்க, மிக நேர்மையாகக் கிரமமான

யுத்தத்திலே இயல்பாகத் தோல்வி அடைதல் அல்லாமல், போர் செய்யும் வல்லமை யில்லாத வஞ்சகர்களது (யுத்த முறைக்கு விரோதமாக, எதிர் நில்லாமல், பின்புறத்து நின்று காயப்படுத்தல் போன்ற கபடமான) கொடிய செய்கையால் மானமாகிய மணியை யிழந்து அநியாயமாகவும் அவமானமாகவும் தோல்வி யடைந்தார் ஆகிய வீரர்களுடைய மனம் கொதிப்பு ஆறுதது போல, என்றும் கொதிப்பாறுதது அந்தப் பாலை வனம்.

வான் - மேகம் - மேகத்தின். மழையின் மேல் - மழைத் தாரையினும் அதிகமாக. மான மா மணி, எனக்கொண்டால், மான மென்னும் பெரிய இரத்தினம் என்பது பொருளாம். அஞ்சல் - தோல்வி.—பிங்கல. (சஎ)

48. தாவரும் மிருவினை செற்றுத் தள்ளரு
மூவகைப் பகையரண் கடந்து முத்தியிற்
போவது புரிபவர் மனமும் பொன்விலைப்
பாவையர் மனமும்போற் பசையு மற்றதே

கொண்டுகூட்டு: தா வரும் இரு வினை செற்றுத் தள்ளரும் மூவகைப் பகை அரண் கடந்து, முத்தியில் போவது புரிபவர் மனமும், பொன்விலைப் பாவையர் மனமும் போல் பசை அற்றது (அப் பாலைவனம்).

பொருள்: நல்வினை தீவினை யென்னும் இரு வினைகளாகிய காடுகளாம் கோட்டைப் புறத்து அரண்களையும் தொலைத்து, காமம் வெகுளி மயக்க மென்னும் மூன்று வகைப் பகைக் கோட்டைகளையும் தாண்டி, முத்தி நகரத்தில் ஜெயசாலிகளாய்ச் சேர்தற்கு விரும்புவோரது மனத்தையும் வேசையரது மனத்தையும் போல ஈரப்பற்று இல்லாதது அந்தப் பாலைவனம்.

தா வரும் - துன்பம் வரும் - துன்பம் வருவதற்குக் காரணமான. இருவினை - நல்வினை தீவினை. நல்வினையும் பிறவிக்குக் காரணமாதலால், துன்பம் தரும் வினை என்றார். 'இரு வினைக்கு' பெரியவினை, என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். செறுதல் - அழித்தல். செற்று - அழித்து. தள் அரும் - நீக்குதற்கரிய. மூ வகை - மூன்று வகை. அரண் - கோட்டை. புரிபவர் - விரும்புபவர். பொன் விலைப் பாவையர் - (போகத்துக்குப்) பொன்னை விலையாகக் கொள்ளும் பெண்கள் - வேசியர். பசை - பற்று (செய்யுள் வழக்கு —சிந்தா); ஈரம் (உலக வழக்கு). முத்தியை விரும்புவோர் மனம் ஈசன் திருவடிப் பற்றன்றி வேறு பற்றில்லாதது; வேசியர்

மனம் பொருட் பற்றன்றி வேறு பற்றில்லாதது; பாலைவனம் கொதிப்புப் பற்றன்றி வேறு பற்றில்லாதது—ஈரப் பற்றில்லாதது. (சஅ)

விசுவாமித்திரன், தாடகை கொடுமையால், மருதம் பாலையானது என உரைத்தல்

[*இராமன், 'தசரதன் நாட்டில் ஒரு பகுதி இவ்வாறு அழிந்ததற்குக் காரணம் யாது?' என, விசுவாமித்திரன் கூறுவான் —*]

49. பெருவரை யிரண்டொடும் பிறந்த நஞ்சொடும்
உருமுறழ் முழக்கொடு மூழித் தீயொடும்
இருபிறை செறிந்தெழு கடலுண் டாமெனின்
வெருவரு தோற்றத்தண் மேனி மானுமே

50. சூடக அரவுறழ் சூலக் கையினள்
காடுறை வாழ்க்கையள் கண்ணிற் காண்பரேல்
ஆடவர் பெண்மையை யவாவுந் தோளினாய்
தாடகை யென்பதச் சழக்கி நாமமே

கொண்டுகூட்டு : *கண்ணிற் காண்பரேல், ஆடவர் பெண்மையை அவாவு தோளினாய்! ஊழித் தீயொடும் பிறந்த நஞ்சொடும், உரும் உறழ் முழக்கொடும், பெருவரை இரண்டொடும் இரு பிறை செறிந்து எழு கடல் உண்டாம் எனின், வெருவரு தோற்றத்தள் மேனி மானும். (அவள்) சூடக(மாக அணிந்த) அரவு உறழ் சூலம் (ஏந்திய) கையினள்; காடு உறை வாழ்க்கையள்; அச் சழக்கி நாமம் தாடகை என்பது.*

பொருள் : *புருடர்கள் எப்படிப் பட்ட தோள்களைக் கண்களாற் காண்பாரானால், அவைகளின் அழகில் ஈடுபட்டு அவைகளைத் தழுவப் பெண்ணாகப் பிறந்தோ மில்லையே யென்று பெண் தன்மை அடைய விரும்புவார்களோ, அப்படிப்பட்ட தோள்களை யுடையவனே! யுக முடிவு காலத்துத் தீயும் இரண்டு ஆலகால விடமும் இரண்டு பிறையும் இடி முழக்கமும் இரண்டு மலையும் பொருந்தித் தோன்றும் பெருங் கருங் கடல் ஒன்று உண்டாமானால், அந்தக் கடல், பெரு நெருப்புச் சுவாலித்து எரிதல் போன்ற செம் பட்டைத் தலைமயிரும், இரண்டு ஆலகால விடங்கள் போன்ற பெரிய கரிய கொடிய கண்களும், இரண்டு பிறைகள் போன்ற கோரப் பற்களும், இடி முழக்கம் போன்ற ஆரவாரமும், இரண்டு*

பெரிய மலைகள் போன்ற தனங்களும் ஆகிய இவைகளோடு, பார்த்தோர் பயப்படும் படியான தோற்றமுடைய வளான இந்தப் பிரதேசத்தைப் பாழ் படுத்தியவள் தேகத்தை ஒக்கும்; அவள் கையில் சூலாயுத முடையவள்; காடே வாழு மிட மாகக் கொண்டவள்; அவள் பெயர் தாடகை.

இரண்டு பெரு வரையொடும் நஞ்சொடும் எனக் கூட்டி 'இரண்டு' என்பதை 'நஞ்சு'க்கும் அடை மொழியாகக் கொள்க. பிறந்த நஞ்சு - கடலில் (தேவர்கள் அமுதத்துக் காகக் கடைந்த காலத்தில்) உண்டாகிய ஆலகால விடம். உரும் - இடி. உறழ்தல் - உவமை யாதல். செறிதல் - இயைதல் - பொருந்தல். எழுதல் - தோன்றுதல். வெருவரல் - பயப்படல். வெருவரு தோற்றத்தள் - பயப்படுதற்குக் காரணமான தோற்றத்தை யுடையவள். மானும் - ஒக்கும்

சூடக அரவு உறழ் சூலம் - (கையில் அணிந்த) சூடகமாகிய (படம் விரித்த) பாம்பு போலும் (ஒடுங்கி நீண்ட உடலும் பரந்த தலையும் உடைய) சூலாயுதம். சூடகம் - கைவளை. 'சூடக அரவு உறழ் கை' எனக் கூட்டிச் சூடகமாக அணிந்திருக்கிற பாம்பு போன்ற கை யென்றும் பொருள் கூறலாம் பின் வரும் காஞ்சிப்புராணப் பாட்டில் பாம்பைக் கைக்கு உவமான மாக வருணித் திருத்தல் காண்க —

முருகுகொப் புளிக்கும் கொன்றை நறுந்தொடை முடித்த வேணி
ஒருவர்வாள் முகத்துக் கண்ணுய் உறையினும் விடேங்கள் என்று அவ்
இரு திறத்து அரவும் கூடி எல்லை பார்த்து உண்டது ஒக்கும்,
விரி மலர்க் காங்கள் தம்மால் விழித்துணை புதைத்த தோற்றம்.

'சூடக அரவுறழ் சூலக் கையினள்' என்பது சூடகமாக அணிந்த படம் விரிந்த அரவு உறழ்கின்றதும் சூலாயுதத்தைத் தாங்கியதுமான கையினை யுடையாள் என விரியும்.

காடு உறை - வனங்களில் வாழ்கின்ற. சழக்கு - நீதிக்கு மாறுனது; வழக்கிற்கு மாறுனது, என்பது கருத்து. (உ - ம்) —

'இழக்கின்றேன் மைந்தனையென் றெல்லீருஞ் சொல்லியவிச்
சழக்கின்று நானிசைந்தாற் றருமந்தான் சலியாதோ'
பெரிய புரா., திருவாரூர், ௩ு.—ச. அ.

தாடகையினது பயங்கரமான கரிய பெரிய தேகம் கடல் போலு மென்றதற்குப் பொருத்தமாக, அத் தேகத்தில் உள்ள செம்பட்டைத் தலை மயிர், கரிய கொடிய கண்கள், வக்கிர தந்தங்கள், ஆர்ப்பரித்து அதட்டும் ஓசை, தனங்கள், ஆகியவைகள் முறையே (கடலோடு சம்பந்தப்பட்ட) வடவைத்தீ, ஆலகால விடம், பிறை, ஓசை, மலை ஆகியவைகளாக உவமித் திருக்கும் கவி சாதுரியம் பாராட்டத் தக்கது.

மலை, கடல் கடைந்த மந்தரம் என்க. நஞ்சும் பிறையும் மலையும் அவற்றின் உவமேயங்களான கண்ணும் வக்கிர தந்தமும் தனமும் இரட்டையா யிருப்பது பற்றி இரட்டையாகக் கூறினர். ஆலகாலமும் பிறையும் பிறந்ததும் மலை கடைந்ததும் வெண் பாற் கடலாயினும், கடலென்ற மாத்திரையானே அதனைத் தாடகை கரிய உடம்புக்கு உவமையாகக் கூறினர். மகா மேருவாகிய பொன் மலை, மலை யென்ற மாத்திரத்தால் கீழ் 59-ம் பாட்டில், கரு நிறமுடைய இராமனுக்கு உவமையாகக் கூறி யிருத்தல் காண்க. (சக, ௫௦)

51. உளப்பரும் பிணிப்புறு வுலோப மொன்றுமே
அளப்பருங் குணங்களை யழிக்கு மாறுபோற்
கிளப்பருங் கொடுமைய வரக்கி கேடிலா
வளப்பரும் மருதவைப் பழித்து மாற்றினள்

கொண்டுகூட்டு : உலோபம் ஒன்றுமே, உளப் பரும் பிணிப்பு உறு, அளப்பு அரும் குணங்களை அழிக்குமாறு போல், கிளப்பு அரும் கொடுமைய அரக்கி கேடு இலா வளப் பரும் மருத வைப்பை அழித்து (பாலை நிலமாக) மாற்றினள்.

பொருள் : 'உலோப குணம் ஒன்றே எனினும் அது ஒருவனது உள்ளத்தின் பெரிய பந்தமாக உற்று அவனுடைய அளவற்ற நற் குணங்களை அழித்து விடுதல் போல, சொல்ல முடியாத கொடுமைகளை யுடைய இந்த இராட்சசி, முன் குறை வில்லாத வளப்பத்தை யுடைய விசாலமான மருதநிலமா யிருந்த இந்த இடத்தை அடைந்து இதன் வளங்க ளெல்லாவற்றையும் அழித்துப் பாலைநிலமாக மாற்றினள்.'

உள - உள்ளத்தின். பரும் - பருமையான - பெரிய. பிணிப்பு - கட்டு. உறு - உற்று. அளப்பு அரும் - அளத்தல் அரிய - அள வற்ற. ஆறு - விதம். கிளப்பு அரும் - சொல்லுதல் அரிய - சொல்ல முடியாத. கேடு - குறைவு; (உ-ம்) 'வைப்புழிக் கோட்படா வாய்த்தீயிற் கேடில்லை' (நாலடி-கஙச).—ச. அ. வளம் (உடைய) பரும் - (பெரிய - விசாலமான). மருத வைப்பு (-மருத நிலம்). வைப்பு - இடம்; இங்கே நிலத்தைக் குறித்தது.

ஒருவனது; எல்லா நற் குணங்களும் நிறைந்திருக்கும் மனத்தில், உலோப குணம் ஒன்று தோன்றுமானல், அது அந்த நற் குணங்கள்

அனைத்தையும் நாச மாக்கி அம் மனத்தைப் பாழ்மன மாக்குதல் போல, சகல வளங்களும் நிரம்பி யிருந்த மருத நிலத்தில் தாடகை ஒருத்தி தோன்றி எல்லா வளங்களையும் அழித்து அந்த நிலத்தைப் பாழ்நில மாக்கினுள், என்பது கருத்து. (ருக)

இராமன் தாடகை இருப்பிடம் யாதெனா வினவல்

52. அங்கிறைவ னப்பரிசு ரைப்பவது கேளாக்
கொங்குறைந றைக்குலம லர்ச்சென்னிகு லுக்கா
எங்குறைவ தித்தொழிலி யற்றுபவ ளென்றான்
சங்குறைக ரத்தொருத னிச்சிலைத ரித்தான்

கொண்டுகூட்டு : அங்கு இறைவன் அப்பரிசு உரைப்ப, அதைச் சங்கு உறை கரத்து ஒரு தனிச்சிலை தரித்தான் கேளா, கொங்கு உறை நறைக்குல மலர்ச் செ(ன்)னி குலுக்கா, 'இத் தொழில் இயற்றுபவள் உறைவது எங்கு?' என்றான்.

பொருள் : என்று இவ்வாறாகத் தவ ராசனாகிய விசுவாமித்திரன் கூற, திருமாலாக இருந்த போது சங்கு தங்கிய இடக் கையிலே தசரத குமாரனாய் வில்லைத் தாங்கிய இராகவன் கேட்டு, வாசனை தங்கிய மலர் மாலை யணிந்த முடித் தலையை, அப்படியா! என்று அசைத்து, 'இப்படிப்பட்ட கொடிய தொழில் செய்பவள் தங்குவது எங்கு?' என்று கேட்டான்.

இறைவன் — இராசன் - தவராசன் ஆகிய விசுவாமித்திரன்; குரு. அப் பரிசு - அவ்வாறு. கொங்கு - வாசனை. நறை - தேன். குல மலர் - சிறந்த புட்பம். சென்னி - சென்னி - தலை. குலுக்கா - குலுக்கி - அசைத்து. தனிச் சிலை - ஒப்பற்ற வில்.

இங்கே இராமன் தலை யசைத்துக் கேட்டதைக் கம்பர் நமது மனக் கண்ணெதிரே இப்போதுதான் நிகழ்வது போலத் தோன்றும்படி, தொனி வருணங்களும் சொல் இரேகைகளும் கொண்டு, கவிப் படத்திற் சித்திரித்திருப்பது கவனித்து நோக்கிக் களிக்கத் தக்கது. இராமன் திருமாலின் அவதாரம் என்பதைச் 'சங்குறை கரத்தொரு தனிச்சிலை தரித்தான்' என்று நயம் படக் கூறியதும் மிக்க மகிழ்ச்சி விளைக்கின்றது. (ருஉ)

பக்கத்திலுள்ள மலையே தாடகை இருப்பிடம் என்று விசுவாமித்திரன் பதில் உரைப்பதும், அதற்குள் அவள் தோன்றலும்

53. கைவரையே னத்தகைய காளையுரை கேளா
ஐவரைய கத்திடைய டைத்தமுனி யைய
இவ்வரையி ருப்பதவ ளென்பதனின் முன்போர்
மைவரைநெ ருப்பெரிய வந்ததென வந்தாள்

கொண்டுகூட்டு: *ஐவரை அகத்திடை அடைத்த முனி, கைவரை எனத் தகைய காளை உரை கேளா, 'ஐய! அவள் இருப்பது இவ்வரை' என்பதனின் முன்பு, (அவள்) ஓர் மைவரை, நெருப்பு எரிய வந்தது என வந்தாள்.*

பொருள்: *இராமன் கூறியதைக் கேட்டு 'அவள் இருப்பது, இதோ! சமீபத்தில் தோன்றுகின்ற இந்த மலை தான்.' என்று விசுவாமித்திரன் சொல்லி முடிவதன் முன், கரிய மலை ஒன்று உச்சியிலே தீ எரிய எதிரே நடந்து வந்தது போலத் தாடகை வந்தாள்.*

கை வரை - கையை யுடைய வரை (-மலை) - யானை. எனத் தகைய - என்று சொல்லத் (தக்க) தகுதியை உடைய. காளை - கட்டிளமை யுடையவன். ஐம் பொறிகளை ஐவரென உபசரித்தார். அடைத்த - (புலன் வழிச் செல்லாமல் அடக்கிக் காவல் செய்து மனச் சிறைக்குள்) அடைத்து வைத்த. ஐய - ஐயனே - அப்பா. மை - கறுப்பு. மை வரை - கரிய மலை.

கரிய மலை தாடகையின் கரிய பெரிய உடலுக்கும், நெருப்பு எரிதல் அவள் தலையில் உள்ள செம்பட்டை மயிர்த் தோற்றத்துக்கும், மலை (நடக்கு மானால் அதன்) நடத்தல் அவள் நடத்தலுக்கும், உவமானம்.

பொறிகள் என்ற பொருள்களை நேராகக் கூறாமல், அவற்றின் எண்ணாகிய ஐந்தையும் கூட ஐவரென மாற்றிக் கூறி, அந்த ஐவர், பாண்டவர் ஐவர், கன்னியர் ஐவர், என்பவர்போன்ற ஐந்தெண்ணுடைய உயர்திணைப் பொருள்களைவற்றையும், மற்றைய ஐந் தெண்ணுடைய பஞ்ச தருப் போன்ற அஃறிணைப் பொருளெவற்றையும் குறியாமல், 'அகத்திடை அடைத்தமுனி' என்ற சொற் சேர்க்கையால் ஐம் பொறிகளை ஐயமின்றித் தெளிவாகக் குறிக்கும்படி கூறிய சமற்காரம் வியப்பும் நயப்பும் விளைப்பது. 'மைவரை நெருப் பெரிய வந்த தென வந்தாள்' என்று தாடகையின் உடல் அவள் செம்பட்டைத் தலைமயிர் என்ற உவமேயப் பொருள்களைக் கூறாமலே அவைகளின் சிறந்த உவமானங்களால் அவை

களை நன்கு புலப் படுத்தியது ஊன்றி நோக்கி உள்ளங் களிகூரத் தக்கது. இவ்வாறே, மேல் 'கருமுகில்' என்ற 30-ம் பாட்டிலும், 'பெருவரை' என்ற 49-ம் பாட்டிலும், இதற் கடுத்த பாட்டிலும், இக்காண்டம் அகலிகைப் படலத்தில் 'பெய்யும் மாமுகில்' என்ற கூ-ம் பாட்டிலும் மிகப் பொருத்தமான உவமானங்களால் உவமேயப் பொருள்களைக் கூறுமற் கூறி யிருத்தல் காண்க. இங்கு உள்ளாள் என்று கூறு நிற்கையிலேயே தாடகை வந்தது நாடக நிகழ்ச்சி போலக் கூறப்பட் டிருப்பதையும் நோக்குக. (டூரு)

தாடகையின் பயங்கரத் தோற்றமும், அவள் கோபப் பார்வையும்

54. இறைக்கடைது டித்தபுரு வத்தளெயி றென்னும்
பிறைக்கடைபி றக்கிடம டித்தபில வாயள்
மறக்கடைய ரக்கிவட வைக்கனலி ரண்டாய்
நிறைக்கடன்மு ளைத்தெனநெ ருப்பெழவி ழித்தாள்

கொண்டுகூட்டு : கடை இறை துடித்த புருவத்தள்; எயிறு என்னும் பிறைக்கடை பிறக்கிட மடித்த பிலவாயள்; மறக்கடை அரக்கி; நிறைக் கடலில் வடவைக்கனல் இரண்டாய் முளைத்ததென நெருப்பு எழ விழித்தாள்.

பொருள் : இறுதிப் பாகத்திலே சிறிது துடிக்கின்ற புருவங் களை யுடையவளும் இளஞ் சந்திரனது ஈற்றுப் பகுதிக ளென்று சொல்லத்தகும் கோர தந்தங்கள் நன்கு வெளிப்பட்டுக் கடைவாய் களுக்குப் பின்னுகும்படி மடித்த குகை யொத்த வாயை யுடைய வளும் மிக்க பாபியும் ஆகிய அந்த இராட்சசி, கரிய கடலிலே சிவந்த வடவாமு காக்கினி இருகூறுகித் தோன்றினாற் போலக் கருங் கடல் போலப் பரந்த கரிய பெரிய முகத்திலே இரு பெருந் தீ சுவாலித்து எரிவது போலக் கண்கள் சிவந்து விளங்கக், கோபத் தீ தோன்ற, கண்களை அலர விழித்துப் பார்த்தாள்.

இறை - சிறிது. கடை - இறுதி (ப் பாகம்). 'இறை கடை துடித்த' எனற் பாலது, எதுகை நோக்கி 'இறைக்கடை துடித்த' என்பப்பட்டது. எயிறு - பல் - வக்கிர தந்தம் - கோரப் பல். பிறை - இளஞ் சந்திரன். கடை - இறுதி. பிறக்கிட - பின்ற - பிந்த. 'பின்றல் பிறக்கிடல் பிறகிட லாகும்.'—பிங்கல., கககூரு. பிலம் - குகை. மறக்கடை - பாவத்தின் முடிவு - அத்தியந்த பாவம் - மிக்க பாவம். வடவை - வடவாமுகாக்கினி. நிறைக் கடல் - நிறைவுள்ள கடல். இப் பாட்டிற் கூறும் தாடகையின் வலிய கொடிய செயல் தோற்றம் குணங்களுக் கேற்ப இப் பாட்டு வல் லோசை மிக் குடைத்தா யிருப்பது காண்க. (டூச)

பெண் கொலைக்கு அஞ்சி,
தாடகையோடு போர் புரியானய் இராமன் திகைத்தல்

[*அப்படிப் பார்த்த தாடகை, 'இக்காட்டில் உள்ள யாவும் நிர்மூலமாக அழித்து விட்டேனாதலால், இனி இவளுக்கு உண்ண மாமிச மில்லையே என்று கருணை தூண்ட, தியாக புத்தியுடன் வந்தீர்களோ? அல்லது, உங்கள் விதி, பிடர் பிடித்துத் தள்ள, வந்தீர்களோ? சொல்லுங்கள்.' என்று ஆரவாரித்து, 'கொல்வேன்' என்று உறுமி, சூலத்தை யெறியத் தொடங்க, அவளைக் கொல்வது முனிவன் கருத் தென்று குறிப்பால் தெரிந்தும், 'பெண் கொலை பாவம்' என்று இராமன் எண்ண, அதனை ஊகித் துணர்ந்த விசுவாமித்திரன் கூறுவான் —*]

தாடகையைப் பெண் என்று கருதலாகாதென
இராமனை விசுவாமித்திரன் தேற்றுதல்

55. தீதென் றுள்ளவை யாவையுஞ் செய்தெமைக்
கோதென் றுண்டில ளித்தனை யேகுறை
யாதென் றெண்ணுவ திக்கொடி யாளையும்
மாதென் றெண்ணுவ தோமணிப் பூணினாய்

கொண்டுகூட்டு: *'மணிப் பூணினாய்! தீது என்று உள்ளவை யாவையும் செய்து, எமைக் கோது என்று உண்டிலள்; இத்தனையே குறை. இக் கொடியாளை யாது என்று எண்ணுவது? மாது என்று எண்ணுவதோ?'*

பொருள்: *'கொலை யாதி சகல பாவங்களையும் செய்தவள்; தவத்தால் வற்றித் தசையற்ற எலும்பும் தோலுமே யுள்ள முனிவர் உடல் சார மற்ற சக்கை யென்று எங்களைத் தின்னமல் விட்டிருக்கிறாள்; இவள் செய்யாது விட்ட பாவக் குறையின் அளவு எங்களை மட்டும் கொல்லாது விட்ட இவ் வளவே. இப்படிப் பட்ட கொடியவளைப் பூதங்கள் பேய்கள் துட்ட மிருகங்கள் முதலிய நாசகரமான கொடியவைகளுள் எது என்று கருதுதல் தக்கது? இன்ன தென்று தெரியவில்லை; அப்படியிருக்க, இவளைப் பெண் ணென்று கருதலாமோ?'*

தீது - பாவம்.—ஐந்துறு. *கோது - சக்கை. மணிப் பூணினாய் - இரத்தினாபரணங்களைப் பூண்டவனே.*

பாட பேதம்: *எண்ணுதியோ.* (௫௫)

56. நாண்மை யேயுடை யார்ப்பிழைத் தானகை
வாண்மை யேபெற்ற வன்றிற லாடவர்
தோண்மை யேயிவள் பேர்சொலத் தோற்பரேல்
ஆண்மை யென்னும தாரிடை வைகுமே

கொண்டுகூட்டு: '*நாண்மை உடையாரைப் பிழைத்தால் நகை; வாண்மை பெற்ற வல்திறல் (உடைய) ஆடவர், தோள் (வன்)மையை இவள் பேர் சொலத் தோற்பரேல், ஆண்மை என்னும் அது ஆரிடை வைகும்?*'

பொருள்: '*நாணம் மாதர்க் குரியது; அது இம்மி யளவும் இல்லாத இவள் பெண் ணெனற் குரிய ளல்லள்; ஆதலாற் கொல்லற் குரியவளே. நாண முடையராகிய பெண்களைக் கொன்றால், அது இகழ்ச்சிக் கிடமாம்; வாளாண்மை யுடைய வலிய புருடர்கள், தம் தோள் வல்லமையை இவள் பேர் சொல்லவே தோற்பாரானால், ஆண்மை யென்பது இவளிடத் தன்றி வேறு யாரிடத்தே தங்கும்?*'

நாண்மை - நாணின் தன்மை - நாணம். பிழைத்தல் - தவறு செய்தல் இங்கே கொல்லுதலைக் குறித்தது. நகை - இகழ்ச்சி; இகழ்ச்சிக்குக் காரணமானதைக் குறித்தது. வாண்மை - வாள்மை - வாள் (உபயோகிக்கும்) வல்லமை. வல் - வலிய. திறல் - வலி. மிக்க வலிமை என்று பொருள் பட 'வல் திறல்' எனப் பட்டது. தோண்மை - தோள்மை - தோள் ஆண்மை. ஆண்மை என்னும் அது - ஆண் மக்களின் தன்மை (-வீரம்) என்று பொருள் பட 'ஆண்மை' யென்று சொல்லப் படுகின்ற, (சிறந்ததென்று) சுட்டிக் கூறுதற் குரிய குணம். இத் தகைய பொருள் குறித்தற்கே, 'ஆண்மை யென்பதி யாரிடை வைகுமே' என்னது, 'ஆண்மை யென்னும் அது ஆரிடை வைகுமே' என்றான். (ருசு)

தாடகை வதத்துக்கு இராமன் இசைதல்

57. ஐய னங்கது கேட்டற னல்லவாய்
எய்தி னும்மிது செய்கவென் றேவினன்
மெய்ய நின்னுரை வேதமே னக்கொடு
செய்கை யன்றோ வறம்செயு மாறென்றான்

கொண்டுகூட்டு: *ஐயன், அங்கு அது கேட்டு, 'மெய்ய, அறன் அல்லவாய் எய்தினும், "இது செய்க" என்று (நீ) ஏவினால், (அந்த) நின் உரை(யை) வேதம் எனக் கொ(ண்)டு செய்கை அன்றோ அறம் செய்யும் ஆறு' என்றான்.*

பொருள்: என்று விசுவாமித்திரன் கூறியதைக் கேட்டு இராமன், 'சத்திய மூர்த்தியே! தரும விரோத மானவைகளாய்க் காரியங்கள் நேருமானால், அவற்றுள் எதனை யாவது "இதனைச் செய்வாயாக" என்று தேவரீர் கட்டளை யிட்டால், உமது வாக்கை வேத வாக்காகக் கொண்டு நீர் கட்டளை யிட்டபடி செய்தலன்றோ தருமம் செய்யும் முறை' என்றான்.

உண்மையோனே, உண்மையே உரு வெடுத்தாற் போன்றோனே, என்று பொருள்படும் 'மெய்ய' என்ற விளியினால் விசுவாமித்திரன் கூறியது உண்மை யல்லாமல் வேறு யிரா தென்றும், உண்மையின் வழி ஒழுகலே தருமமென்றும், அவன் கூறுவன தோற்றத்தில் அதருமமாக இருந்தாலும் உண்மையில் தருமமே யென்றும் இராமன் குறிப்பித்த தாகக் கொள்க. (௫எ)

தாடகையும் இராமனும் போர் செய்தல்

[இவ்வளவில், தாடகை இராமன் கருத்தை அறிந்து, சூலம் முதலியவற்றை எறிந்து போர் செய்ய, அவன் எதிர்த்துப் போர் செய்தான்.]

இராம பாணம் தாடகையின் நெஞ்சை ஊடுருவிப் போதல்

சொல்லொக்குங் கடிய வேகச் சுடுசரங் கரிய செம்மல்
அல்லொக்கு நிறத்தி னாண்மேல் விடுதலும் வயிரக் குன்றக்
கல்லொக்கு நெஞ்சிற் றங்கா தப்புறங் கழன்று கல்லாப்
புல்லர்க்கு நல்லோர் சொன்ன பொருளெனப் போயிற் றன்றே

கொண்டுகூட்டு: கரிய செம்மல், (முனிவர் சாபச்) சொல் ஒக்கும் கடிய வேகச் சுடு சரத்தை 'அல் ஒக்கும் நிறத்தினாள் மேல் விடுதலும், (அது) வயிரக் குன்றக் கல் ஒக்கும் நெஞ்சில் தங்காது அப்புறம் கழன்று, கல்லாப் புல்லர்க்கு நல்லோர் சொன்ன பொருளெனப் போயிற்று.

பொருள்: இராமன், தன் பயனைத் தப்பாமல் தருகின்ற முனிவரது சாப வாக்குப் போன்ற பாணத்தைத் தாடகையின் மீது ஏவின வுடனே, அது, அவள் நெஞ்சிலே தைத்து, அங்கே தங்காமல் மறுபுறம் உருவி நீங்கி, கல்லாத கீழ் மக்களுக்குக் கற்ற மேல் மக்கள் கூறிய நூற் பொருள் 'ஒரு காது வழியே புகுந்து, இடையே மனத்தே தங்காது, மறு காது வழியே

போனது' என உலக வழக்கிலே சொல்வது போலப் போய் விட்டது.

'கடிய', 'வேக', என்ற சொற்கள், ஒரு பொருள் குறித்தவை; 'அதி வேகமான' என்று பொருள்பட நின்றன. கல் - மலை. வயிரக் குன்றக் கல் ஒக்கும் நெஞ்சு - (சாதாரணமான கல் மலையாகிய மலையா யில்லாமல்) வயிர மலையாகிய மலையை (கடினத்திலும் பருமையிலும்) ஒத்த நெஞ்சு. 'கடிய வேக', 'குன்றக் கல்', என்பவைகள் 'மீ மிசை ஞாயிறு', 'உயர்ந்து ஓங்கு பெருவரை', போல ஒரு பொருட் பன் மொழி. 'கல்லாப் புல்லர்க்கு' என்று கூறிப் பின் 'நல்லோர்' என்றதனால், நல்லோர் என்பது கற்றோரெனப் பொருள் கொள்ளப் பட்டது. இவ்வாறே,

நல்லார் பிறர் குற்றம் நாடார்; நலம் தெரிந்து
கல்லார் பிறர் குற்றம் காண்பரோ? — அல்லாத
என்போல்வார் என்னை இகழ்வரோ? என் கவிக்குப்
பின்பாரோ சொல்வார் பிழை?

என்ற வெண்பாவிலும்,

நல்லார்கட் பட்ட வறுமையின் இன்னாதே
கல்லார்கட் பட்ட திரு

என்ற குறளிலும், 'நல்லார்' என்பது 'கல்லாதார்' என்பதற்கு எதிர்மறையாய்க் 'கற்றார்' என்று பொருள் பட வருதல் காண்க. பொருள் - நூற்பொருள். —சிந்தா. பொருளுக்கு உண்மை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (ருஅ)

தாடகை அலறி விழுந்து மடிதல்

59. பொன்னெடுங் குன்ற மன்னான் புகர்முகப் பகழி யென்னும்
அந்நெடுங் கால வன்காற் றடித்தலு மிடித்து வானிற்
கன்னெடு மாரி பெய்யக் கடையுகத் தெழுந்த மேகம்
மின்னொடு மசனி யோடும் வீழ்வதே போல வீழ்ந்தாள்

கொண்டுகூட்டு: பொன் நெடும் குன்றம் அன்னான் புகர் முகப் பகழி என்னும் அந் நெடும் காலவன் காற்று அடித்தலும், இடித்து வானில் கல் நெடு மாரி பெய்யக் கடையுகத்து எழுந்த மேகம் மின்னொடும் அசனி யோடும் வீழ்வதே போல வீழ்ந்தாள்.

பொருள்: இராமனது பாணமாகிய ஊழிக் காற்று மோதவே, கல் மழை பெய்வதற்காக யுகாந்த காலத்திலே இடித்துக் கொண்டு

ஆகாசத்திலே தோன்றிய மேகம் மின்னோடும் இடியோடும் பூமியிலே வீழ்வது போலத் தாடகை மடிந்து விழுந்தாள்.

புகர் முகப் பகழி - ஒருவகை அம்பு. — த. அ. அசனி - இடி. கரிய பெரிய மேகம் கரிய பெரிய தாடகைக்கும், இடித்தல் அவள் போரில் ஆரவாரித்தலுக்கும், மின் அவள் கோர தந்தத்துக்கும், இடி அவள் சாகும் போது கதறியதற்கும், உவமானம். ஆகாசம் அளாவி யுறுதலும், கல் மழை பெய்தலும், உவமானமாகிய மேகத்துக்கும் உவமேயமாகிய தாடகைக்கும் பொதுத் தன்மைகள்.

இப் படலத்தில், இதன் முன் தாடகை 'கல்லின் மாரியைக் கை வகுத்தாள்' என்றது, இப்போது 'கல் நெடு மாரி பெய்யக் கடை யுகத்தெழுந்த மேகம்' என்றதை விசேடமான பொருத்தமுடைய தாக்குதல் கவனிக்கத் தக்கது. (௫௯)

இராவணன் வீழ்ச்சிக்குத் தாடகை வீழ்ச்சி அறிகுறி யாதல்

60. பொடி யுடைக் கானமெங்குங் குருதிநீர் பொங்க வீழ்ந்த
தடியுடை யெயிற்றுப் பேழ்வாய்த் தாடகை தலைக டோறும்
முடியுடை யரக்கற் கந்நாண் முந்தியுற் பாத மாகப்
படியிடை யற்று வீழ்ந்த வெற்றியம் பதாகை யொத்தாள்

கொண்டுகூட்டு: பொடி உடைய கான மெங்கும் குருதி நீர் பொங்க வீழ்ந்த தடி உடைய எயிற்றுப் பேழ்வாய்த் தாடகை, அந்நாளில், தலைகள் தோறும் முடி உடைய அரக்கற்கு (முடிவை) முந்தி (அறிவிக்கும்) உற்பாதமாகப் படி இடை அற்று வீழ்ந்த வெற்றி அம் பதாகை ஒத்தாள்.

பொருள்: அந்தக் காடெல்லாம் இரத்தம் பொங்க விழுந்த தாடகை, இராவணனுக்கு இனி நிகழும் தீங்கைத் தெரிவிக்கும் அப சகுனமாக அற்று விழுந்த அவன் வெற்றிக் கொடியை ஒத்துக் கிடந்தாள்.

பொடி உடை - புழுதியை யுடைய. குருதி - இரத்தம். தடி - (தாடகை உண்ட பிராணிகளின்) சதை. உடை - யைச் செய்யும். எயிறு - பல். பேழ் வாய் - பெரு வாய். அரக்கன் - இராக்கதன் - இராவணன். உற்பாதம் - பின் நிகழும் தீமைகளைக் காட்டும் குறி. படி - பூமி. பதாகை - கொடி. தாடகையினது நீண்ட வுடல் கொடியின் கம்பத்துக்கும், அவள் உடலினின்று பொங்கிய இரத்தப் பரப்பு கொடிச் சீலைக்கும், உவமம். கீழ் வீழ்ந்து கிடத்தல், இரண்டுக்கும் பொது. (௬௦)

அப்பொழுது உண்டாகிய இரத்த வெள்ளத்தின் தோற்றம்

61. கான்றிரிந் தாழி யாகத் தாடகை கடின மார்பத்
தூன்றிய பகழி வாயூ டொழுகிய குருதி வெள்ளம்
ஆன்றவக் கான மெல்லா மாயின வந்தி மாலைத்
தோன்றிய செக்கர் வானந் தொடக்கற்று வீழ்ந்த தொத்தே

கொண்டுகூட்டு: *கான் திரிந்து ஆழி ஆகத் தாடகை கடின மார்பத்து ஊன்றிய பகழி (தைத்த) வாய் ஊடு ஒழுகிய குருதி வெள்ளம், அந்தி மாலைத் தோன்றிய செக்கர் வானம் தொடக்கு அற்று வீழ்ந்தது ஒத்து, ஆன்ற அக்கான மெல்லாம் ஆயின(து).*

பொருள்: *அவள் விழுந்த அந்தக் காடு தன் நிலை மாறிக் கட லாகும்படியாக, அவள் மார்பிலே அழுந்திய அம்பு தைத்த வாய் வழி ஒழுகிய இரத்தப் பிரவாகமானது, சாயங் காலத்திலே தோன்றும் செவ்வானம் ஆகாயத்திலே தொடுப் புண்டிருந்த தொடுப்பு அற்றுக் கீழ் வீழ்ந்தது போல, அக் காடெல்லாம் பரவியது.*

கான் - காடு. ஆழி - கடல். மார்பம் - மார்பு. பகழி - அம்பு. குருதி - இரத்தம். ஆன்ற - அகன்ற. ஆயினது - பரவினது; 'எங்கும் ஆகிய உன்னை'. — வில்லி பாரதம், *பதினேழாம் போர்ச் சருக்கம், உசகூ. தொடக்கு - கட்டு. தூக்கப் பட்டுத் தொங்கிக் கொண் டிருந்த ஒரு விதானம், தூக்கி யிருந்த கயிற்றின் கட்டு அறுபட்டுக் கீழே விழுவது போல, செயற்கையாக வன்றி இயற்கையாக ஆகாயத்தில் தங்கிய செவ்வானம் 'தொடக் கற்று வீழ்ந்தது' எனச் சாதுரியமாகக் கூறி, கவி, வாசிப்போர் மனத்திலே மயக்கவுணர்ச்சி உண்டாம்படி செய்தது கவனிக்கத்தக்கது. (கூக)*

தாடகை உயிரை உண்டு, இயமன் இராக்கத உயிர்ச் சுவை அறிதல்

62. வாசநாண் மலரோ னன்ன மாமுனி பணிம றுத
காசுலாங் கனகப் பைம்பூட் காகுத்தன் கன்னிப் போரில்
கூசிவா ளரக்கர் தங்கள் குலத்துயிர் குடிக்க வஞ்சி
ஆசையா லுழலுங் கூற்றுஞ் சுவைசிறி தறிந்த தன்றே

கொண்டுகூட்டு: *வாச நாள் மலரோன் அன்ன மாமுனி பணி மறுத காசு உலாம் பைங் கனகப் பூண் (அணிந்த) காகுத்தன் கன்னிப் போரில், வாள் அரக்கர் தங்கள் குலத்து உயிர் குடிக்கக் கூசி அஞ்சி ஆசை யால் உழலும் கூற்றும் சுவை சிறிது அறிந்தது.*

பொருள் : விசுவாமித்திரன் கட்டளையை மறுக்காது செய்த இராமனது முதற் போரிலே, அரக்கர் கூட்டத்தின் உயிரை உண்ணக் கருதி, உண்டால், தன் உயிர்க்கு அபாயம் வருமே யென்று, நோயுற்ற கண், ஒளியை நோக்கக் கூசுவது போலக் கூசி, பயந்து, சமயம் வாய்த்த போது உண்ண வேண்டுமென்று ஆசையோடு அலைந்து கொண்டிருந்த இயமன், அரக்கர் உயிரின் உருசியைச் சிறிது தெரிய லானான்.

நாள் மலர் - அன்று பூத்த பூ - புதுப் பூ. மலரோன் - (அப்படிப்பட்ட தாமரை) மலரில் வசிக்கும் பிரமன். காசு - இரத்தினம். உலாம் - உலாவும்: இங்கே எதுகையில் 'இழைத்த' என்று பொருள்பட நின்றது. காசு உலாம் - முத்துக்கள் முதலான புரை மணிகள் தொங்கி அசையும். 'கனகப் பைம் பூண்' என்பதைப் 'பைங் கனகப் பூண்' எனக் கூட்டிப் பசும் பொன் னாபரணம் எனப் பொருள் செய்க. பூட் காகுத்தன் - பூண் காகுத்தன் - பூணை யுடைய அல்லது பூணை யணிந்த இராமன். கன்னிப் போர் - முதற் போர். கன்னி முதலாவதென்று பொருள்பட நின்றது. முதல் முறையாகச் செய்யும் தொழில்களைக் கன்னி (Maiden) என்ற அடைசேர்த்துக் கூறுவது ஆங்கிலத்தும் உண்டு. ஒருவருடைய பிரதமப் பிரசங்கத்தைக் கன்னிப் பிரசங்கம் (Maiden Speech) என்பது ஆங்கில வழக்கு. குலம் - கூட்டம் ('பேடிப்போர் வல்லரக்கர் பெருங் குலத்தை,' இராமா., சூர்ப்ப., கஉஈ. — சு. அ.); வமிசம். அரக்கர் குலத் துயிர் - இராட்சச வமிசத்தாரது உயிர்; இராட்சச சமூகத்தின் உயிர். உழலும் - (சமயம் நோக்கி) அலையும். 'ஆட்பார்த் துழலும் அருளில் கூற்று'.—நாலடி. (கூஉ)

தேவர்கள் இராமனுக்குத் தெய்வப் படைகள் கொடுக்கும்படி விசுவாமித்திரனிடம் சொல்லல்

யாமுமெம் மிருக்கை பெற்றே முனக்கிடை யூறு மில்லை
கோமகற் கினிய தெய்வப் படைக்கலங் கொடுத்தி யென்னா
மாமுனிக் குரைத்துப் பின்னர் விற்கொண்ட மழைய னான்மேற்
பூமழை பொழிந்து வாழ்த்தி விண்ணவர் போயினாரே

கொண்டுகூட்டு : விண்ணவர், 'யாமும் எம் இருக்கை பெற்றேம். உனக்கு (இனி) இடையூறு இல்லை. கோமகற்கு இனிய தெய்வப் படைக் கலம் கொடுத்தி' என்னா மா முனிக்கு உரைத்து, பின்னர், வில் கொண்ட மழை அன்னான் மேல் பூ மழை பொழிந்து, வாழ்த்தி, போயினாரே.

பொருள்: *நிகழ்ந்த போரை விண்ணினின்று நோக்கிக் கொண்டிருந்த தேவர்கள், 'தாடகை வதை, இராவணாதி அரக்கர் முடிவதற்கு நிச்சயமான அறிகுறி. அவர்கள் முடியவே, அவர்களாற் பறிக்கப்பட்ட எங்கள் இருப்பிடங்களை நாங்கள் பெற்றேங்களாயினேம். உன்னுடைய தவத்துக்கும் வேள்விக்கும் இடையூறு செய்ய வரும் அரக்கர் இராமனால் மடிவாராதலால் உனக்கு இனி இடையூறு வருதல் இல்லை. எங்கள் அம்சமாக உன்னிடத்தேயுள்ள தேவாஸ்திரங்களை அவனுக்குக் கொடுப்பாயாக.' என்று விசுவாமித்திரனுக்குக் கூறி, வான வில்லோடு கூடிய மேகத்தை ஒத்தவனாகிய கோதண்ட ராமன் மீது பூமழை பொழிந்து, அவனை ஆசீர்வதித்து, தத்தம் இடங்களை நோக்கிச் சென்றார்கள்.*

இருக்கை - இருப்பிடம் - குடியிருக்கு மிடம். கோ மகன் - இராசகுமாரன் - இராமன். பெறுவேம் என்பது, பெற்றேம் எனத் துணிவுபற்றிக் கூறப்பட்டது; காலவழுவமைதி. தெய்வப் படைக்கலம் - தேவாயுதங்கள்; கீழ், 64-ம் பாட்டில், இவைகளையே 'உம்பர் தம் படைகள்' என்றார். கொடுத்தி - கொடுப்பாய். வில் கொண்ட மழை - வான வில்லோடும் விளங்கும் மேகம். அது வில் லேந்திய கரு நிற முள்ள இராமனுக்கு உவமானம். 'எம் இருக்கை பெற்றேம்,' 'உனக்கு இடையூறும் இல்லை,' என்பவைகளில் எவ்வளவு விரிவான பொருள்கள் எவ்வளவு சுருக்கமான சொற்களால் உய்த் துணர வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நோக்குக. (கூங)

8. வேள்விப் படலம்

[விசுவாமித்திரன் செய்த வேள்வியைக் கூறுவது]

இராமன் தெய்வப் படைகள் பெறுதல்

[*விசுவாமித்திரன் தேவாயுதங்களை மனமுவந்து இராமனுக்குக் கொடுத்தான்.*]

64. ஆறிய வறிஞன் கூறி யளித்தலு மண்ண றன்பால்
ஊறிய வுவகை யோடு மும்பர்தம் படைக ளெல்லாந்
தேறிய மனத்தான் செய்த நல்வினைப் பயன்க ளெல்லாம்
மாறிய பிறப்பிற் றேடி வருவபோல் வந்த வன்றே

கொண்டுகூட்டு: உம்பர் தம் படைகள் எல்லாம், (தங்களை) ஆறிய அறிஞன் (அவ்வப் படைக்குரிய மந்திரம்) கூறி அளித்தலும், தேறிய மனத்தான் செய்த நல்வினைப் பயன்க ளெல்லாம் மாறிய பிறப்பில் (அவனைத்) தேடி வருவது போல், அண்ணல் தன்பால் ஊறிய உவகையோடு வந்த(ன).

பொருள்: தேவாயுதங்க ளெல்லாம், தம்மை விசுவாமித்திரன் இராமனுக்குக் கொடுத்த உடனே, ஒருவன் முன் சென்மத்திற் செய்த புண்ணிய பல மெல்லாம் அவனுடைய மறு சென்மத்தில் அவனைத் தேடி அடைவது போல, இராமனிடம் சந்தோஷத்துடன் அடைந்தன.

ஆறிய - '(காம வெகுளி மயக்கங்கள்) தணிந்த;' '(அரக்கரால் ஆன துயர்) தணிந்த'. கூறி-(அந்த அந்த அஸ்திரங்களுக்குரிய மந்திரங்களை) உபதேசித்து. தேறிய - (சந்தேகம் இல்லாமல்) தெளிந்த. வருவ-வருவது என்பதன் விகாரம். மாறிய பிறப்பு - மாறுகிய பிறப்பு - வேறுகிய பிறப்பு - மறு பிறப்பு. 'தேறிய மனத்தான் செய்த நல்வினைப் பயன்க ளெல்லாம்—மாறிய பிறப்பில் தேடி வருவ போல்' என்றது,

பல் ஆவுள் உய்த்து விடினும் குழக் கன்று
வல்லதாம் தாய்நாடிக் கோடலை—தொல்லைப்
பழவினையும் அன்ன தகைத்தே தற் செய்த
கிழவனை நாடிக் கொளற்கு

என்ற நாலடியார் வெண்பாவின் கருத்தைத் தழுவியது. (சுச)

விசுவாமித்திர ராம லக்குமணர்,
முன் திருமால் தவஞ் செய்த சோலையை அடைதல்

[மூவரும் வழிச் சென்று ஒரு சோலையை அடைய, 'இது யாது' என்று இராமன் வினவ, முனிவன் கூறுவான்—]

65. தங்கணா யகரிற் றெய்வந் தவம்பிறி திலவென் றெண்ணும்
மங்கைமார் சிந்தை போலத் தூயது மற்றுங் கேளாய்
எங்கண்மா மறைக்குந் தேவ ரறிவிற்கும் பிறர்க்கு மெட்டாச்
செங்கண்மா லிருந்துமேனாட் செய்தவம் செய்த தன்றே

கொண்டுகூட்டு: '(இந்தச் சோலை) தங்கள் நாயகரின் (மேலாகத்) தெய்வம் தவம் பிறிது இலை என்று எண்ணும் மங்கைமார் சிந்தை போலத் தூயது; மற்றும் கேளாய், மாமறைக்கும் தேவர் அறிவிற்கும் பிறர் (அறிவு)க்கும் எட்டா எங்கள் செம் கண் மால், மேல் நாள் இருந்து தவஞ் செய்தது.

பொருள் : 'தங்கள் கணவரினும் சிறந்த தெய்வமும் தவமும் வேறில்லை யென்று கருதும் கற்புடைய மாதர் மனம் போலப் பரிசுத்தமா யிருப்பது இந்தச் சோலை. இன்னும் இதன் பெருமையை கேட்பாயாக. நான்கு வேதங்களுக்கும், தேவரது அறிவுக்கும், மற் றெவர் அறிவுக்கும் எட்டாத திருமால் முன்னொளிலே இங்கே யிருந்து தவஞ் செய்யப் பெற்ற மகிமை உடையது.

பாடபேதம் : தெய்வந்தான் பிறிதில்லை. (சுரு)

மாவலியை ஒடுக்கத் தேவர்கள் வேண்ட, திருமால் இசைதல்

['திருமால் இங் கிருந்த காலத்தில், மாவலிச் சக்கரவர்த்தி மூன் றுலகங்களையும் கவர்ந்து, ஒரு பெரிய யாகஞ் செய்யத் தொடங்கி, யாசகர்க்கு வேண்டியவை யாவையும் கொடுக்கத் துணிந்தவனு யிருந்ததை அறிந்து, "அவனை ஒடுக்கி இந்திரனுக்கு அரசு நல்க வேண்டும்" என்று தேவர்கள் திருமால் பால் இரந்தனர். அவன் அதற் கிசைந்தான்.]

மாவலியை ஒடுக்கத் திருமால் வாமனவதாரம் எடுத்தல்

66\. காலம் நுனித்துணர் காசிப னுக்கும்
வால திதிக்குமோர் மாமக வாகி
நீல நிறத்து நெடுந்தகை வந்தோர்
ஆலமர் வித்தி னருங்குற ளானன்

கொண்டுகூட்டு : 'நீல நிறத்து நெடுந்தகை, காலம் நுனித்து உணர் காசிபனுக்கும் வால் அதிதிக்கும், ஓர் மா மகவு ஆகி வந்து ஓர் ஆல் அமர் வித்தின் அரும் குறள் ஆனன்.

பொருள் : 'காசிபனுக்கும் அவன் மனைவி அதிதிக்கும் பிள்ளையாய், மிகப் பெரிய ஆல மரம் அடங்கிய நுண்ணிய விதை போலத் தனது விசுவரூப மடங்கிய சிறிய வாமன மூர்த்தியாய்த் திருமால் அவதரித்தான்.

நுனித்து உணர் - நுட்பமாக அறிகிற. வால் - தூய. குறள் - குள்ளன். (சுசு)

வாமனன் யாசிக்க, மாவலி அவனுக்கு மூன்றடி மண் கொடுக்க ஒப்பியதும், அதைத் தடுத்துச் சுக்கிரன் கூறியதும்

['அவ் வாமனன் மாவலி பாற் போக, அவன் உபசரித்து, "உம்மினும் சிறந்த பிராம ணோத்தமர் இலர்; நீர் வரப் பெற்ற என்னினும் சிறந்தாரும் இலர்" என்று கூற, அவன், "யாசக ருக்கு அவர் ஆசைக்கும் அதிகமாகக் கொடுக்கும் நின்பால் வந்த வர் சிறந்தவர்; வராதவர் சிறவாதவர்" என, அவன் "உமது விருப்பம் யாது?" என, "மூன்றடி மண்" என, உடனே "தந்தேன்" என, அப்போது சுக்கிராசாரி "இவ்வுருவம் வஞ்சக மானது; இவன் அண்டம் உண்ட நெடு மால் என்று தெரிந்து கொள்" என்று கொடுப்பதைத் தடுக்க, அவன் கூறுவான் —]

கொடையின் சிறப்பைப் பற்றிச் சுக்கிரனுக்கு மாவலி எடுத்து ஓதி, வாமனனுக்கு மூன்று அடி மண் ஈதல்

67. நினைக்கிலை யென்கை நிமிர்ந்திட வந்து
தனக்கிய லாவகை தாழ்வது தாழ்வில்
கனக்கரி யானது கைத்தல மென்னில்
எனக்கிதன் மேனலம் யாதுகொ லென்றான்

கொண்டுகூட்டு: ' "என் கை நிமிர்ந்திட, வந்து தனக்கு இயலா வகை தாழ்வது தாழ்வு இல் கனம் கரியானது கைத் தலம் என்னில், எனக்கு இதன் மேல் நலம் யாது? நினைக்கிலை கொல்" என்றான்.

பொருள்: ' "கொடுத்தற்கு என் கை மேலாக உயர, வாங்குதற்குத் தன் தகுதிக்கு ஏலாதவாறு கீழாகத் தாழ்வது திருமாலின் கையே யானால், எனக்கு இதனினும் மேம் பட்ட நன்மை யாதுளது?" என்றான்.

நினைக்கிலை - (சரியாக) நினைக்கின்றா யில்லை - உன் எண்ணம் தப்பு; (ஊன்றி) நினைக்கின்றா யில்லை. தாழ்வு இல் - எவ்வகைத் தாழ்வும் இல்லாத. கனக் கரியான் - மேகக்கறுப்பு நிறமுடையான் - விட்டுணு. கனம் - மேகம். (சுஎ)

68. வெள்ளியை யாதல் விளம்பினை மேலோர்
வள்ளிய ராக வழங்குவ தல்லால்
எள்ளுவ வென்சில வின்னுயி ரேனுங்
கொள்ளுத றீது கொடுப்பது நன்றால்

கொண்டுகூட்டு: ' "வெள்ளியை ஆதல் விளம்பினை. மேலோர் வள்ளியராக வழங்குவ தல்லால், எள்ளுவ என்? சிலவே. இன்னுயி ரேனும் கொள்ளுதல் தீது; கொடுப்பது நன்று!"

பொருள்: ' "நீ வெள்ளறிவுடையாய் ஆதலைக் கொடுப்பதைத் தடுத்துக் கூறியதனால் வெளிப் படும்படி உரைத்தாய். மேலோர், கொடையாளராகக் கொடுப்ப தல்லாமல், கொடுத்தால் இகழ்வா மென்று இகழ்வன யாவை? அவை, மாதரது கற்பு, மைந்தரது மானம் போன்ற சிலவே. இனிய உயிரை யாயினும், அதனை நீக்கப் புகுந்தானைக் கொல்லுதல் முதலிய வேறு வகையால் விலக்க முடியாமல் அவனை யாசித்து, அது நீங்காது நிற்கப் பெறு தல் தீமையாம்; கன்னன் தனக்குப் பிரா ணுதாரமாய்ப் பிராணனே யாகிய கவச குண்டலங்களைக் கொடுத்தது போல உயிரையும் கொடுப்பது நன்மையாம்."

வெள்ளியை - சுக்கிரன் என்னும் பெய ருடையாய்; வெள்ளறி வுடையாய். வெள்ளறி வுடையாய் என்று வெளிப்படை யாகக் கூறுமல், ஆசிரியனுதலின், குறிப்பாக 'வெள்ளியை' என்று சிலேடை யாகக் கூறினன். 'வெள்ளியை' என்பதற்குச் சுக்கிரன் என்னும் பெய ருடையாய் என்று பொருள் கொள்ளும் போது, 'ஆதல் விளம்பினை' என்பதற்கு (உன் புத்திக்கு நல்லது)ஆதலைச் சொன்னுய், என்று பொருள் கொள்க. இப் பாட்டின் நான்காம் அடியில், கொள்ளுவது தீது என்பது 'கொள்ளுதல் தீது' என வந்தது போல 'ஆவது', 'ஆதல்' என வந்தது. ஆவது - ஆகும் காரியம்; 'ஆவது கருதாளுகில் அமைச்சர் சொற் கேளா ளுகில்' — வில்லி பாரதம், கிருட்டிணன் றூதுச் சருக்கம், கசஉ. எள்ளுவ - எள்ளுவன - இகழ்வன. என் - என்ன - யாவை? 'என்னே செயவேண்டிற் றவையெல்லாம்', கந்தபு., அசுரர் தோற்று., ரு. — ச. அ. 'கொள்ளுதல் தீது கொடுப்பது நன்றால்' என்றது 'நல்லாறெனினும் கொளல் தீது மேலுலகம்—இல்லெனினும் ஈதலே நன்று' என்ற குறட் கருத்தைக் கொண்டது. அ. குமாரசுவாமிப் பிள்ளையும், த. கனக சுந்தரம் பிள்ளையும், 'மேலோய்! வள்ளியராகி வழங்குவதல்லார் எள்ளுவ தென் சில' என்ற பாடங் கொண்டு, 'வழங்குவ தல்லார் எள்ளுவ தென் சில' என்பதற்குக் 'கொடுப்பதைக் கொடாதவர் சில வார்த்தை கூறி இகழுவ தென்' என்று பொருள் கூறி யிருக்கின்றனர். (சுஅ)

69. மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவ ரல்லர்கண் மாயா
தேந்திய கை கொடி ரந்தவ ரேந்தாய்
வீந்தவ ரென்பவர் வீந்தவ ரேனும்
ஈந்தவ ரல்ல திருந்தவர் யாரே

கொண்டுகூட்டு : ' " எந்தாய் ! மாய்ந்தவர், மாய்ந்தவர்க ளல்லர்கள்; மாயாது ஏந்திய கை கொடு இரந்தவர், வீந்தவ ரென்பவர்; ஈந்தவர், வீந்தவ ரேனும், (அவர்) அல்லது இருந்தவர் யார் ? "

பொருள் : ' " இறந்தவர் இறந்தவரல்லர் : பின்னை யாவர் இறந்தவரெனின், இரத்தலினும் இறத்தல் நன்றென்று இறவாமல், பொருள் வாங்குதற்கு ஏந்திய கையோடு இரந்தவர், இருந்தும் செத்தாரொத்தா ராதலால், இறந்தவர்; ஈந்தவர் பூத உடம்பு ஒழிய இறந்தா ராலும், அவரன்றி உலகத்திற் புக ழுடம்போடு இருந் தவர் யாவர் ? "

கை கொடு - கை கொண்டு. எந்தாய் - எம் தந்தையே. குரு வாத லால் இவ்வாறு விளித்தான். வீந்தவர் - இறந்தவர். ' இல் வாழ்வா னென்பான்' என்ற குறளில் 'என்பான்' என்பது 'என்று சொல்லப் படு வான்' என்ற பொருளில் வருதல்போல, 'வீந்தவ ரென்பவர்' என்பதனில் ' என்பவர் ' என்று சொல்லப் படுபவர் என்று பொருள்பட வந்தது.

இக்கவி, மேல் நோக்காக நோக்க, விரோதப் பொருள்களும், உள் ஆழ்ந்து நோக்க, மிகப் பொருத்தமான பொருள்களும் உள்ளது ; ஈந்து (புகழுடம்பை நிறுத்தி) இறந்தார், தோற்றத்தில் இறந்தாரே யன்றி, உண்மையில் இருந்தா ரென்றும், இரந்து (அந்த இழிவினால் நடைப் பிண மாய்) இருந்தார், தோற்றத்தில் இருந்தாரே யன்றி, உண்மையில் இறந்தா ரென்றும், உய்த்துணரும்படி கூறி, ஈதலின் ஏற்றத்தையும், இரத்தலின் இழிவையும் மிகஇனிமையாகப் பசுமரத் தாணி போல மனத்தில் நன்கு அழுந்தும்படி வற்புறுத்திக் கூறுவது. இது, இனிய கவிகளுட் சிறந்த இனிய கவிகளுள் ஒன்று. (சுகூ)

[' "கொடுப்பவனைத் தடுப்பவன் கொடுப்பவனையும் தன்னையும் பாவத்துக்குள்ளாக்கிக் கெடுப்பவன்; இருவரையும் கெடுப்பதால், கொடுப்பதைத் தடுப்பதுபோலக் கெடுப்ப தொன்று மில்லை. ஆத லால், கொடுப்பதைத் தடுப்பது உமக்கு அழகன்று " என்று கூறினான்.]

வாமனன் திரிவிக்கிரம னாதல்

70. கயந்தரு நறும்புனல் கையிற் றீண்டலும்
பயந்தவர் களுமிகழ் குறளன் பார்த்தெதிர்
வியந்தவர் வெருக்கொள விசும்பி னோங்கினான்
உயர்ந்தவர்க் குதவிய வுதவி யொப்பவே

கொண்டுகூட்டு : *'கயம் தரும் நறும் புனல் கையில் தீண்டலும், பயந்தவர்களும் இகழ் குறளன், எதிர் (நின்று) பார்த்து (முதலில்) வியந்தவர் (பின்பு) வெருக்கொள, உயர்ந்தவர்க்கு உதவிய உதவி ஒப்ப விசும்பின் ஓங்கினான்.*

பொருள் : *'பின்பு அவன் "நீ வேண்டிய மூன்றடி மண் தந்தேன்" என்று வார்த்த தான நீர் கையிற் பட்டவுடனே, "காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு," "குரங்குக்கும் தன் குட்டி பொன் குட்டி," என்றவாறு தம் பிள்ளை எவ்வளவு விரூபியாயினும் கண்டு மகிழும் இயல்புடைய பெற்றோருமே அருவருத்து வெறுத்து இகழும்படியுள்ள குள்ளன், எதிர் நின்று பார்த்தோர் முதலில் ஆச்சரியப்பட்டு பின்பு பயம் அடையும்படி, உத்தமர்க்கு உபகரித்த உபகார பலம் ஒன்று பலகோடி மடங்காக வளர்தல் போல, திரிவிக்கிரம மூர்த்தியாய் ஆகாயம் அளாவ வளர்ந்தான்.*

கயம் - குளம். நறும் புனல் - நல்ல நீர். நறுமை - நன்மை. 'நறுந் தொகை' என்னும் நூற் பெயரில் 'நறும்' என்பது, 'நல்வழி,' 'நன்னெறி' என்பவற்றி லுள்ள 'நல்' போல, 'நல்ல' என்ற பொருள்பட நிற்றல் காண்க. பயந்தவர் - பெற்றவர். குறளன் - குள்ளன் - வாமனனாக அவதரித்த திருமால். 'எதிர் (எதிரில்) பார்த்து' என வரற் பாலது, செய்யுளாதலால், 'பார்த்தெதிர்' எனப் பிறழ்ந்து வந்தது. வியந்தவர் அதிசயித்தவர். (ஆகி) வெரு - பயம்; வெருவு எனவும் வரும்.

தம் பிள்ளைகள் விகார ரூபமா யிருப்பினும், பெற்றோருக்கு அழகாகத் தோன்றுவதும், வாமன வடிவத்தை முதலிற் கண்ட போதும் அது வளரத் தொடங்கியதைக் கண்டபோதும் ஆச்சரியப் பட்டவர்கள் அவ்வடிவம் பயங்கரமான பரிமாணம் அடைய உடனே பயப்பட லுற்றதும், ஆகிய இயல்பான மனத் தன்மைகளைக் கவி இனிது கூறி யிருக்கின்றனர். அவர், தாம் இப் பாட்டிற் கூறக் கருதியது 'ஓங்கினான்' என்று மூன்றும்

அடி முடிந்ததனோடு கூறி முடிந்துவிட, நான்காம் அடியைப் பூரிப்பாராய், "உதவி வரைத்து அன்(று) உதவி ; உதவி—செய்யப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து" என்ற குறளிற் கூறிய வுண்மையைத் திருட்டாந்தப் படுத்திப் பூரித்தார் போலும். அத் திருட்டாந்த விளக்கம் வருமாறு: இப்போது கூறப்பட்ட உப கதையில் 'உதவி செய்யப்பட்டார்,' உலகம் தோன்றிய கால முதல் உதவி செய்யப்பட்டா ரெல்லாரினும் உத்தம ரென்பதை விளக்கும் புருடோத்தமப் பெயரினராகிய மகா விட்டுணுவே. அவருக்குச் செய்த வுதவி எவ்வளவு சிறிதாயினும் அவ்வுதவிப் பயன் அவ ரவ்வளவு பெருமையை யுடையதாம். அவர்க்குச் செய்த வுதவி அவரது வாமன வடிவம் போலச் சிறிது ; அவ்வுதவிப் பயன் அவரது திரிவிக்கிரம ரூபம் போலப் பெரிது. (எ௦)

மாவலியைத் திரிவிக்கிரமன் தன் பாதத்தின் கீழ் வைத்ததைக் கூறி முடித்து, விசுவாமித்திரன், திருமால் தவம் செய்த இடத்திலேயே தன் வேள்வியைச் செய்தல்

['ஆகாயம் அளாவ வளர்ந்தவனது ஒரு கால், பூமி முழுவதும் வியாபித்து, அதற்கு மேற் பூமி யில்லை யாதலால், அவ்வளவில் நின்றது ; பூமி விரியுமாயின், அதுவும் விரிவதாய் நின்றது. மற்றொரு கால் வான மெல்லாம் பரந்து மேற் செல்ல இடமின்றி மீண்டது ; வானம் மேற்கொண்டு பரவுமாயின், அதுவும் பரவுவதாம். இவ்வாறு அவன் மண்ணையும் விண்ணையும் இரண்டடியாக அளந்து, மூன்றாம் அடி அளவுக்கு வேறிட மின்மையால், மாவலியின் சரீரத்தையே அளவிட மாக்கி அவனைத் திருவடிக் கீழ் இருத்தினான். திருமால் தவம் செய்த இந்த இடத்திலேயே யான் யாகம் செய்வேன்' என்று கூறி, விசுவாமித்திரன் வேள்வி செய்யத் தொடங்கினான்.]

இராம லக்குமணர் விசுவாமித்திரனது வேள்வியைக் காத்தல்

71. எண்ணுதற் காக்கரி திரண்டு மூன்றுநாள்
விண்ணவர்க் காக்கிய முனிவன் வேள்வியை
மண்ணினைக் காக்கின்ற மன்னன் மைந்தர்கள்
கண்ணினைக் காக்கின்ற இமையிற் காத்தனர்

கொண்டுகூட்டு : மண்ணினைக் காக்கின்ற மன்னன் மைந்தர்கள், இரண்டு மூன்று நாள் விண்ணவர்க்கு ஆக்கிய முனிவன் (விசுவாமித்திரன்)

வேள்வியை எண்ணுதற்கு ஆக்க அரிது (ஆகக்) கண்ணினைக் காக்கின்ற இமையின் காத்தனர்.

பொருள்: இராம லக்குமணர்கள், கண்ணை இமை காத்தல் போல, விசுவாமித்திரனது வேள்வியை மற்றவர்கள் நினைத்தற்கும், நினைத்தாலும் செய்தற்கும், அரிது ஆன விதமாகக் காத்தார்கள்.

எண்ணுதற்கு அரிது, ஆக்க அரிது, என இயைக்க. ஆக்க-செய்ய. ஆக்கல்-செய்தல். (உ-ம்) 'திக்கொர் நாலிரண்டினும் தன்செய்ய-கோல் வரும்படியே யாக்கிக் கொணர்ந்தன திறைகள்,' பாரதம்., இராச. கூகூ—க. அ. இரண்டு மூன்று நாள் - ஆறு நாள். விண்ணவர்க்கு ஆக்கிய - தேவர்களுக்காக (அவர் பிரீதிப்பொருட்டு) செய்த. இமையின் - இமை போல.

எண்ணுதற்கு ஆக்க அரிது (ஆக) காத்தனர் எனக் கூட்டுக. இவ் வாறு கூட்டிப் பொருள் கொண்டா ரன்றி, 'எண்ணுதற் காக்கரி திரண்டு மூன்று நாள் - விண்ணவர்க்கு ஆக்கிய முனிவன் வேள்வி' என்பதற்கு 'நினைக்கவும் செய்யவும் அருமையாக ஐந்து நாண் மீன்களைத் தன் கட்டளையை அவமதித்த தேவர்கள் பொருட்டுப் படைத்த முனிவனது யாகத்தை' என்றும், 'நினைக்கவும் செய்யவும் அரிய, ஆறு நாளும் தேவர் பொருட்டுச் செய்த முனிவனது யாகத்தை' என்றும், பொருள் கொண்டாரும் உண்டு. நாள், மீன், நட்சத்திரம் என்பவை ஒரு பொருள் குறித்தவை. வேள்வி செய்த நாள்கள் ஆறு என்று வான்மீகத்திற் கூறப்பட் டிருக்கிறது. மன்னன் - தசரதன். மைந்தர்கள் - இராம லக்குமணர்கள்.

இமையின் காத்தனர்: இதற்கு நிலையா யிருக்கும் கீழிமையை அசைந்து கொண்டிருக்கும் மேலிமை தட்டி வருவது போல, ராமன் சாரி வந்து, ஓரிடத்தில் நின்ற லக்ஷ்மணனைத் தட்டிக் கொடுத்தான் என்று விசேஷார்த்தம் சொல்வது வழக்கமா யிருக்கிறது. இது, கம்பனாலேயே சொல்லப் பட்டதாகவும் கர்ண பரம்பரை. ஆனால், 'இமைகள் கண்ணைக் காப்பது போல அருமையாகக் காத்தார்கள்' என்ற பொருளில் உள்ள சுவை, இந்த 'விசேஷார்த்தத்தில்' இல்லை. இதற்கடுத்த பாட்டில் இரண்டு வீரரும் திரிந்தார்கள் என்று கவி சொல்லுவதைக் கூடக் கவனிக்காமல் விசேஷார்த்தம் கற்பித் திருப்பது விநோதமா யிருக்கிறது.

'விசேஷார்த்தங்களில், பெரும்பான்மை உண்மையான ருசி யற்றவைகளாகவே யிருக்கின்றன. ஆனால், செய்யுளுக்கு அமோகமாக

விசேஷார்த்தங்கள் சொல்லுகிறவர்கள் மகா ரவிகர்கள் என்ற அநர்த்த மான அபிப்பிராயம் காட்டில் மிக அதிகமா யிருக்கிறது. இந்த அபிப்பிரா யம் என்று நீங்குகிறதோ அன்று தான் உண்மையான சுவை பிறக்கும்.' — வ. வே. ஸுப்ரஹ்மண்ய ஐயர், கம்பராமாயணச் சுருக்கம், பால காண்டம், அரும் பொருள் விளக்கம், பக்கம் கசo. (எக)

வேள்விக்கு இடையூறாக வந்த இராக்கதர் தோல்வி அடைதலும் வேள்வி முடிதலும்

[அவ்வாறு காத்த ஆறு நாள் முடிவிலே வில்லும் வாளும் தாங்கிய கரிய அரக்கர் படை, வில்லோடும் மின்னோடுங் கூடிய கார்மேகம் போல, ஆகாயத்திலே திரண்டு இடி போல ஆர வாரித்து, மழை போல அம்பு பொழிய, இராமன் அவைகளைத் தனது பாணங்களால் விலக்கி, ஓர் அம்பால் தாடகை மக்கள் இருவரில் மாரீசனைச் சமுத்திரத்திலே யெறிந்து, மற்றோ ரம்பால் சுவாகுவைக் கொன்று, வேறு கணைகளால் அரக்கர் தலை மலை களும், இரத்த ஆறும் புரளும்படி செய்ய, உயிர் தப்பிய இராக்க தர் ஓடி யொழிந்தார்கள். வேள்வி விக்கின மின்றி முடிந்தது. அப்போது விசுவாமித்திரன் மன முவந்து இராமனை நோக்கிக் கூறுவான் —]

விசுவாமித்திரன் இராமனைப் புகழ்தல்

72. பாக்கி யம்மெனக் குளதென நினைவுறும் பான்மை
போக்கி நிற்கிது பொருளென வுணர்கிலேன் புவனம்
ஆக்கி மற்றவை யகிலமும் மணிவயிற் றடக்கிக்
காக்கும் நீயொரு வேள்விகாத் தனையெனுங் கருத்தே

கொண்டுகூட்டு : 'பாக்கியம் எனக்கு உளது என நினைவுறும் பான்மை போக்கி நிற்கு இது பொருளென உணர்கிலேன் : புவனம் ஆக்கி, மற்றவை அகிலமும் அணி வயிற்று அடக்கிக் காக்கும் நீ ஒரு வேள்வி காத்தனை எனும் கருத்தே (எனக்கு இல்லை).'

பொருள் : 'என் வேள்வியை நீ காக்கும் பாக்கியம் நான் முன் செய்த தவத்தால் எனக்கு உள்ளது ஆகியது என்று நினைப்பதை விட்டு, உனக்கு இது சாதிக்கக் கடினமான காரியம் என்று நினைக்கின்றிலேன் : ஏனெனில், அகிலாண்டங்களையும் சிருட்டித்து அவைகளைப் பிரளய கால ஆபத்துக்குத் தப்பும்படி

திருவயிற்றினுள் அடக்கி வைத்துக் காக்கும் அவ்வளவு அபார வல்லமை யுடைய நீ சிறிய வேள்வியைக் கடைபோகக் காத்தா யென்று கருதும் கருத்து என் மனத்தில் உண்டாமோ? உண்டா யின் அது எவ்வளவு பேதைமை யானது?'

நினை வுறும் பான்மை - நினையும் தன்மை. போக்கி - நீக்கி - விட்டு; அன்றி யெனலுமாம். பொருள் - காரியம்; (உ-ம்) "துணிபெவனோ பொருள் விளங்கச் சொல்லென்றான்." சேதுபு. பிரமகத். ௨௨. — ௪. அ. 'கருத்தே' என்பதற்கு, வினை முடிபு இல்லாமல், வேண்டு மென்றே விடப்பட் டிருக்கிறது. மனம் அவச முறுங்கால், சொல்லக் கருதியதில் ஒரு பகுதியைச் சொல்லி, சொல்லாமலே அறிந்து கொள்ளக்கூடிய எஞ் சிய பகுதியைச் சொல்லாது விடுதல் உலக வழக்கிற் போலச் செய்யுள் வழக்கிலும் உண் டென்பதற்கு இஃது ஓர் உதாரணமாம். வில்லி பார தத்தில், கன்னன் மாணுந்த காலத்தில், 'மாதவத்தால் ஒரு தமியன் வாழ்ந்தவாறே' என்றது மற்றோ ருதாரணம். பிற, பல உள. வந்துழிக் காண்க.

பாலகாண்டம் பதிப்பித்தாருள் ஒருவர் மேற் கூறிய 'கருத்து' என்ற முடிபில்லாததை 'உளத்து ஆகுமா' என்றும், மற்றொருவர் 'எப்படி உண் டாகும்' என்றும் கூறி முடித்திருக்கின்றார்.

'எல்லா உலகங்களையும் (ஆதி காலத்தில் பிரம ரூபியாய்) படைத் தருளி, பின்பு (பிரளய காலத்தில்), அவ் வுலகங்க ளெல்லாவற்றையும் அழகிய திரு வயிற்றிலே அடங்கச் செய்து வைத்துக் காத்தருளுகின்ற நீ (எனது சிறிய) யாக மொன்றைக் காத்தருளினா யென்கின்ற எண்ணத் தினால், (பொருளல்லாத என்னை நீ ஒரு பொருளாக மதித்து வந்து உன்னால் வேள்வி காக்கப்படுதற்கு ஏதுவான தொரு) நல் வினை எனக்கு இருந்த தென்று (யான்) எண்ணுவேனே யன்றி, அத் தன்மையை ஒழித்துச் (சர்வ ரக்ஷகனான) உனக்கு இந்த யாக ரக்ஷணம் ஒரு பெருங் காரிய மென்று அறிகின்றே னில்லை.' — வை. மு. கோ. (எ௨.)

இவ்வண்ணம் வேள்வி முடித்த பின், மிதிலைக்குப் போகத் தீர்மானித்தல்

[மூவரும் அன்று அங்கே தங்கி யிருந்தார்கள். மறு நாள் இராமன், 'இனி எனக்குக் கட்டளை யாது' என, முனிவன், 'நீ செய்தற் கரியது ஒன்று மில்லை. பெரிய காரியங்கள் பின் முடிக்க வேண்டுவன இருக்கின்றன. இப்போது மிதிலை அரசன் செய்யும் வேள்வியைப் பார்க்கப் புறப்படுவோம்.' என்றான்.]

9. அகலிகைப் படலம்

[அகலிகையின் சாபத்தை இராமன் நிவிர்த்தி செய்ததைக் கூறுவது]

[அவ்வாறே அவர்கள் புறப்பட்டுப் பல ஆறுகள் சோலைகளைக் கடந்து,]

விசுவாமித்திர ராம லக்ஷ்மணர் மிதிலை நாடு அடைதல்

73. பள்ளி நீங்கிய பங்கயப் பழனநன் னாரை
வெள்ள வான்களை களைவுறு கடைசியர் மிளிர்ந்த
கள்ள வாணெடுங் கண்ணிழல் கயலெனக் கருதா
அள்ளி நாணுறு மகன்பணை மிதிலைநா டடைந்தார்

கொண்டுகூட்டு : *பள்ளி நீங்கிய பங்கயப் பழன நல் நாரை, வெள்ள வான்களை களைவுறும் கடைசியர் மிளிர்ந்த கள்ள வாள் நெடும் கண் நிழல் கயல் எனக் கருதா அள்ளி நாண் உறும் அகன் பணை மிதிலை நாடு அடைந்தார்.*

பொருள் : *தாமரைகள் மலிந்த வயலில் உள்ள நித்திரை நீங்கிய நாரை, அந்த வயல் நீரில் முளைத்த களைகளைப் பிடுங்கும் பள்ளிகளது கண் நிழலைத் தூக்க மயக்கத்தில் மீனென்று கொத்தி எடுத்து மீனல்லாமையால் நாணுகின்ற மருத நிலம் சூழ உள்ள மிதிலா நகரத்தைத் தன்னிடத்தே உடைய விதேக நாட்டை அவர்கள் அடைந்தார்கள்.*

பள்ளி - நித்திரை. பழனம் - வயல். வெள்ளம் - நீர். வான் - பெருமை: இங்கே மிகுதியைக் குறித்தது. கடைசியர் - பள்ளப் பெண்கள். மிளிர்தல் - பிரகாசித்தல். கள்ள - கள்ளத் தன்மை யுள்ள. வாள் - ஒளி. கயல் - கெண்டை மீன். அகன் - அகன்ற. பணை - மருத நிலம்.

களை பிடுங்கும் மாதர் கண் நிழல் அக் களைகள் உள்ள நீரிலே தோன்ற அதனை மீனென் றெண்ணி நாரைகள் மயங்கின என்பதற்குப் பொருத்தமாகக் களைக்கு 'வெள்ள' என்ற அடை கொடுத்ததும், மாதர் கண் மீன் போல்வன வாதலால் அவர் கண் நிழல் மீன் போலத் தோன்றி மீனென மயங்குதற் கேதுவா யிருப்ப, அவ்வேதுவைப் பலப் படுத்த நாரைக்குப் 'பள்ளி நீங்கிய' என்ற அடை கொடுத்ததும் கவனிக்கத் தக்கவை. (எங)

நாட்டு வருணனை

74\. வரம்பில் வான்சிறை மதகுகண் முழவொலி வழங்க
அரும்பும் நாண்மல ரசோகுக ளலர்விளக் கெடுப்ப
நரம்பி னான்றதேன் றாரைகோ ணறுமல ரியாழிற்
சுரும்பு பாண்செயத் தோகைநின் றாடுவ சோலை

கொண்டுகூட்டு : *சோலை(யில்) வரம்பு இல் வான் சிறை மதகுகள் முழவு ஒலி வழங்க, அரும்பு நாள் மலர் (பூத்த), அசோகுகள் (அந்த) அலர் விளக்கு எடுப்ப, நரம்பின் நான்ற தேன் தாரை கொள் நறு மலர் யாழின் சுரும்பு பாண் செய, தோகை நின்று ஆடுவ.*

பொருள் : *அந்த விதேக நாட்டிலே, சோலைகளிலே உள்ள குளங்களின் மடைகள் அவற்றின் வழியே நீர் செல்லும் ஒலி யாகிய மத்தள முழக்கம் செய்ய, அசோக மரங்கள் மலர்கள் ஆகிய விளக்குகளை ஏந்த, வண்டுகள் நரம்பு போலத் தேன் தாரை யுடைய மலராகிய யாழில் இசை பாட, மயில்கள் தோகை விரித்து நின்று கூத்தாடும்.*

வரம்பு இல் - அள வில்லாத. வான் - பெரிய. சிறை - குளம்.—நு. அ. அரும்பும் - அரும்புகின்ற - தோன்றுகின்ற. நரம்பின் - நரம்பைப் போல. நான்ற - தொங்கிய - தொங்கிறாற் போல ஒழுகிய. தாரை கொள் - ஒழுக் கைக் கொண்ட. யாழின் - யாழ் (ஓசை) போல். பாண் செய - இசை பாட. பாண் - இசைப் பாட்டு. தோகை - மயில். சோலை - சோலையில்; ஏழன் உருபு தொக்கது.

சோலைகளி லுள்ள மதகுக ளாகிய மத்தளிகர்கள் அம் மதகுகள் வழியே விரைந்து செல்லும் நீரோசை யாகிய மத்தளத் தொனி எழுப்ப, அசோக மரங்க ளாகிய மசால்சிக ளென்னும் விளக்குப் பணியாளர் சிவந்த மலர்க ளாகிய தீபங்களை ஏந்தி நிற்க, தேன் தாரை யாகிய நரம்போடு கூடிய மலர்க ளாகிய யாழ்களில் வண்டுக ளாகிய யாழ்ப் பாணர்கள் ரீங்கார மாகிய யாழ்ப் பண் ணொலி செய்ய, பல வண்ணக் கலாப ஆடை யணிந்த மயில்க ளாகிய நர்த்தன மாதர்கள் நாட்டிய மாட, ஏக காலத்தில் கண்ணுக் கும் காதுக்கும் இன்ப மளிக்கும் நாட்டிய சாலைகளாக, விதேக நாட்டுச் சோலைகள், மரங்கள் நெருங்கி இருண்டு, பகலையும் சதிர்க் கச்சேரி நடத்தற் கேற்ற இரவாகச் செய்து இனிது விளங்குகின்றன, என்றவாறு. இப் பாட்டு, நாட்டுப் படலத்தில் 'தண்டலை மயில்களாட' என்ற பாட்டுப் போன்றது. (எச)

75. தூவி யன்னந்த மினமேென்று நடைகண்டு தொடரக்
கூவு மென்குயிற் குதலையர் குடைந்ததண் புனல்வாய்
ஓவில் குங்குமச் சுவடுற வொன்றொடொன் றூடிப்
பூவு றங்கினும் புள்ளுறங் காதன பொய்கை

கொண்டுகூட்டு: *பொய்கை (யில்) தூவி அன்னம் (மாதர்) நடை கண்டு தம் இனம் என்று தொடரக் கூவும் மெல் குயிற் குதலையர் குடைந்த தண் புனல் வாய் ஓவு இல் குங்குமச் சுவடு உற, ஒன்றொடு ஒன்று ஊடி (- ஊடுதலால்), பூ உறங்கினும் புள் உறங்காதனவாம்.*

பொருள்: *அந்த நாட்டு நீர் நிலைகளிலே, மாதர்கள் குளித்த நீரிலே, அம் மாதர் பூசியிருந்த குங்குமம் தோய, அக் குங்குமம் பட்ட அடையாளம் சேவல்களும் பேடைகளும் பொருந்த, நிறம் மாறியதன் காரணம் அறியாமல், இச் சேவல் என் சேவ லன்று இப் பேடை என் பேடை யன்று என்று கருதி, துணைப் பறவைகள், ஒன்றோடொன்று ஊடல் செய்து, இரவில் அந்தக் குளத்துத் தாமரை மலர்கள் இதழ் குவிந்து உறங்கினாலும், உறங்கா திருப்பனவாம்.*

தூவி - இறகு. மெல் குயில் குதலையர்-மென்மையான குயி லோசை போலும் மழலை மொழிகளை யுடைய மாதர்கள். குடைந்த - குளித்த. புனல் வாய் ஓவு இல் - நீரில் (கலந்து அதனி னின்று) நீங்குதல் இல் லாத. சுவடு - அடையாளம். பொய்கை - இயற்கையாய் அமைந்த (மானிடர் ஆக்காத) நீர் நிலை. தொடரச் (சென்று) குடைந்த எனக் கூட்டுக.

மலர் கண்ணுக்கும், மலர் மடல் கண் மடலுக்கும், மலர் மடல் ஒன்றோ டொன்று பொருந்தல் கண் மடல்கள் பொருந்தலுக்கும் ஒப்பாம். இதனை உட்கொண்டு, கவி, இரவில் தாமரை மலர்கள் குவிவ தனை மனோபாவனையால் அம் மலர்கள் உறங்குவதாகக் கொண்டு கூறிய நயம் பாராட்டத் தக்கது.

விதேக நாட்டுத் தடாகங்களில் பகலில் மலர்ந் திருக்கும் தாமரை மலர்களின் மேலிருந்து ஊடிக்கொண்டிருந்த அன்னப் பறவைகள், பகல் நீங்கி இரவு வந்ததைத் தாமாகத் தெரியவில்லை யாயினும், தாம் உறைந்த தாமரை மலர்கள் குவிந்து தெரிவித்தும் தெரியாதனவாய், ஊடலை நிறுத் தாமல் உறங்கா திருந்தன, என்ற கருத்தை மிக இனிமையாக, உள்ளுந் தோறும் உள்ளுந்தோறும் உவகை உவட்டெடுக்கும்படி 'பூவு றங்கினும்

புள்உறங் காதன பொய்கை' என்பதனாற் புலப்படுத்திய கவித் திறத்தினைக் கண்டு களியாார் அரியர். (எரு)

76. படைநெ டுங்கண்வா ளுறைபுகப் படர்புனன் மூழ்கிக்
கடைய முன்கடற் செழுந்திரு வெழும்படி காட்டி
மிடையும் வெள்வளை புள்ளொடு மொலிப்பமெல் லியலார்
குடைய வண்டினங் கடிமலர் குடைவன குளங்கள்

கொண்டுகூட்டு: குளங்களில், மெல்லியலார், நெடும்கண் வாள்(ப்) படை உறை புகப் படர் புனல் மூழ்கி, முன் கடல் கடையச் செழும் திரு எழும்படி காட்டி, மிடையும் வெள்வளை புள்ளொடும் ஒலிப்பக் குடைய, வண்டினம் கடி மலர் குடைவன.

பொருள்: அந்த நாட்டுத் தடாகங்களிலே, மாதர்கள், கண்களாய வாளாயுதங்கள் இமைகளாகிய உறைகளிலே புகும்படி நீரில் முழுகி, முன் காலத்தில் தேவர்கள் கடல் கடைய அதனினிருந்து திருமகள் மேலெழுந்த தன்மையை அந் நீரில் முழுகிய தாம் அந் நீரின் மே லெழுதலால் காட்டி, அத் தடாகங்களில் குடைந்து கொண்டிருக்க, வண்டுகள், அங்குள்ள மலர்களைக் குடையா நிற்பனவாம்.

'நெடுங்கண் வாட் படை' யெனவும் 'முன்கடல் கடைய' எனவும் கூட்டுக. படர் புனல் - பரவிய நீர். மிடையும் - நெருங்கிய. குடைதல் - நீராடுதல்; (வண்டுகள் தேனுக்காகப் பூக்களைக்) குடைதல்.

நீராடும் போது இயல்பாகக் கண் மூடுதலைக் 'கண் வாள் உறை புக' என்று நயம்படக் கூறினார். நீருள் முழுகின மாதர் எழுதலைப் பாற் கடலில் திருமகள் எழுந்தது போலு மென, (உவமான உவமேயங்களாகிய) இரு காட்சிகளும் நம் மனக்கண் ணெதிரே தோன்றும்படி கூறிய வனப்பு நோக்கத் தக்கது. 'பூ உறங்கினும் புள் உறங்காதன பொய்கை' என்பதனிலும், 'மெல்லியலார் குடைய வண்டினம் கடி மலர் குடைவன குளங்கள்' என்பதனிலும் இனிதாகப் பொருள் வேறுபடச் சொற்களை அடுக்கியிருக்கும் கவி சாதுரியம் கவனிக்கத் தக்கது. (எகூ)

பூவரும் மிதிலை நகருக்குச் செல்லுகையில், இராமன் பாத தூளி பட, அகலிகை கல் உருவம் நீங்கித் தன் உருவம் அடைதல்.

[அந்த விதேக நாட்டிலே அவர்கள் சிறிது தூரம் சென்று, மிதிலை நகரத்துக் கோட்டையை அடுக்க உற்ற போது, அங்கே

கல் லுருவா யிருந்த அகலிகை, இராமன் பாத தூளி படவே, தொல் லுரு வாகி நிற்க, முனிவன், 'இவள் கௌதமன் மனைவி' என, இராமன், 'இவள் இவ்வா றுவானேன்?' என, அவன், 'இந்திரன் இவளை இச்சித்துக் கௌதமனைக் கிருகத்தி னின்று வெளியே போம்படி உபாயம் செய்து அவன் வடிவத்தோடு உள்ளே புகுந்து தன்னைக் கௌதம னென்று நம்பிய இவளைச் சேர்ந் திருந்த சமயத்தில், கௌதமன் வந்து, அவனைக் கண்டார் நகைக்கும் விகார உரு அடையும்படி சபிக்க, அவன் விகார உரு அடைந்து வெட்கப்பட்டு ஓடிப்போக, பின்பு இவளைக் கல்லாகும் படி சபிக்க, இவள் "அச் சாபத்துக்கு முடிவு அருள்க" என, "இராமன் கழலி லொட்டிய புழுதி பட்டிட முடிவாம்" என்றான். பின்பு, தேவர் வேண்ட, இந்திரன் விகார உரு நீங்கி ஆயிரங் கண்ணுறும்படி கௌதமன் அநுக்கிரகித்தான்.' என்று, பின் னும் கூறுவான் —]

விசுவாமித்திரன் இராமனைப் பாராட்டல்

இவ்வண்ண நிகழ்ந்த வண்ண மினிஇந்த வுலகுக் கெல்லாம்
உய்வண்ண மன்றி மற்றோர் துயர்வண்ண முறுவ துண்டோ
மைவண்ணத் தரக்கி போரில் மழைவண்ணத் தண்ண லேயுன்
கைவண்ண மங்குக் கண்டேன் கால்வண்ண மிங்குக் கண்டேன்

கொண்டுகூட்டு : 'மழை வண்ணத்து அண்ணலே! இவ் வண்ணம் நிகழ்ந்த வண்ணம். இனி இந்த உலகுக் கெல்லாம், உய் வண்ணம் அன்றி மற்று ஓர் துயர் வண்ணம் உறுவது உண்டோ? அங்கு, மை வண்ணத்து அரக்கி போரில், உன் கை வண்ணம் கண்டேன்! இங்கு, (உன்) கால் வண்ணம் கண்டேன்.'

பொருள்: 'இந்த வண்ணம் நடந்த வண்ணம் என்று தெரிவா யாக. இவளுக்குச் சாபம் நீக்கி அருளிய உனது பாத மகிமை யால் இனிமேல் இந்த உலகத்தா ரெல்லாருக்கும் உய்யும் வண்ண மன்றி நையும் வண்ண மொன்றும் உண்டாகுவ தில்லை. மெய் யின் வண்ணம் மையின் வண்ணமான தாடகை யுத்தம் நிகழ்ந்த அந்த இடத்திலே உனது கையின் வண்ணத்தைக் கண்டேன்! அகலிகை சாப நீக்கம் நிகழ்ந்த இந்த இடத்திலே உனது காலின் வண்ணத்தைக் கண்டேன்!' என்றான்.

'வண்ணம்' என்பது, 'இவ் வண்ணம்', 'நிகழ்ந்த வண்ணம்', என்பவைகளில் விதத்தையும், 'உய்(யும் - உச்சீவிக்கும்) வண்ணம்', 'துயர் - (துயரும் - துன்பம் உறும்) வண்ணம்', என்பவைகளில் ஆறு அல்லது வழியையும், 'மை வண்ணம்', 'மழை வண்ணம்', என்பவைகளில் நிறத்தையும், 'கை வண்ணம்', 'கால் வண்ணம்' என்பவைகளில், குணம் அல்லது தன்மையையும், குறித்தல் காண்க.

இந்தப் பாட்டுக்குப் பல பாட்டுகளுக்கு முந்திய 'அவ்வுரை இராமன் கூற அறிஞனும் நோக்கி'* என்ற பாட்டி லுள்ள 'நோக்கி' என்ற வினையெச்சம் இப் பாட்டில், 'கண்டேன்' என்ற வினைமுற்றுக் கொண்டு முடிகின்றதே யன்றி, 'அறிஞன்' என்ற படர்க்கை எழுவாய்க்குப் பயனிலை இல்லை: 'என்றான்' என்று பயனிலை வருவித்து முடிபு செய்க. இவ்வாறே மேல் 75-ம் பாட்டில் 'தொடரச் (சென்று) குடைந்த' என்று 'சென்று' என்ற சொல் வருவித்து முடிவு செய்ய வேண்டி யிருந்தது காண்க. (எஎ)

—«ஓம்»—

10. மிதிலைக் காட்சிப் படலம்

[விசுவாமித்திரனும் இராம லக்குமணரும் மிதிலா நகரக் காட்சிகளை கண்டதைக் கூறுவது]

மூவரும் மிதிலை நகர் அடைதலும், இராமனை அழைத்தல் போன்று மதிற் கொடிகள் அசைதலும்

[பின்பு அவர்கள் அகலிகையைக் கௌதமனிடம் சேர்த்து விட்டு, வழிச் சென்று, மிதிலை நகரத்து மதிலைக் கண்டார்கள்.]

78. மையறு மலரி னீங்கி யான்செய்மா தவத்தின் வந்து
செய்யவ ளிருந்தா ளென்று செழுமணிக் கொடிக ளென்னுங்
கைகளை நீட்டி யந்தக் கடிநகர் கமலச் செங்கண்
ஐயனை யொல்லை வாவென் றழைப்பது போன்ற தம்மா

கொண்டுகூட்டு: *அந்தக் கடி நகர், 'செய்யவள், மை அறு மலரின் நீங்கி யான்செய் மா தவத்தின் வந்து இருந்தாள்' என்று செழும் மணிக் கொடிக ளென்னும் கைகளை நீட்டிக் கமலச் செங்கண் ஐயனை 'ஒல்லை வா!' என்று அழைப்பது போன்றது, அம்மா!*

---

* இப் படலம் எசு-ம் பாட்டு.

பொருள்: அப்போது, அந்த மதிலுக்கு மேலாகத் தோன்றிய கொடிகள் காற்றால் அலைந்தது, அந்த நகரம் ஆகிய பெண், 'இலக்குமி தேவி, எப்பொழுதும் வசிக்கும் செந் தாமரை மலரினின்று நீங்கிச் சீதையாகி, யான் செய்த பெரும் புண்ணியத்தினால் என்னிடம் வந்திருக்கின்றாள்' என்று கைகளை உயர நீட்டி அசைத்துச் சைகை செய்து, திருமாலாகிய இராமனை 'அவளை அடையச் சீக்கிரம் வருவாயாக' என்று அழைப்பது போன்றிருந்தது.

மை அறு - குற்றமற்ற. மலரின் - (செந்தாமரை)ப் பூவினின்று. செய்யவள் - இலக்குமி. கடிநகர் - காவலையுடைய நகரம். ஒல்லை - சீக்கிரம். (எஅ)

அரம்பையர் ஆடுதலை ஒப்ப மாடக் கொடிகள் ஆடுதல்

நிரம்பிய மாடத் தும்பர் நிரைமணிக் கொடிக ளெல்லாம்
தரம்பிற ரின்மை யுன்னித் தருமமே தூது செல்ல
வரம்பில்பே ரழகி னாளை மணஞ்செய்வான் வருகின் றானென்
றரம்பையர் விசும்பி னாடு மாடலி னாடக் கண்டார்

கொண்டுகூட்டு: நிரம்பிய மாடத்து உம்பர் நிரை மணி கொடிகள் எல்லாம் பிறர் தரம் இன்மை உன்னித் தருமமே தூதுசெல்ல, வரம்பில் பேரழகினாளை மணஞ் செய்வான் (இராம பிரான்) வருகின்றான் என்று (மகிழ்ந்து), அரம்பையர் விசும்பின் ஆடும் ஆடலின் ஆட, (அதனை மூவரும்) கண்டார்கள்.

பொருள்: மிதிலா நகரத்து மாடங்களின் மேலேயுள்ள கொடிகள், தூது போதற்கு வேறொருவரும் தகுதியில்லாமையை உட்கொண்டு தரும தேவதை தானே தூது போய் அழைக்கச், சீதையைக் கல்யாணம் செய்யும் பொருட்டு இராமன் வருகின்றானென்று மகிழ்ந்து அரம்பையர்கள் வானரங்கத்தில் ஆடுதல் போல ஆட, அவர்கள் கண்டார்கள்.

நிரம்பிய - (சிற்ப சித்திர வேலைப்பாடுகள்) நிறைந்த. மாடத்து உம்பர் - மாளிகைகளின் மேல். நிரை - வரிசை. தரம் - தகுதி. வரம்பு இல் - எல்லை யில்லாத. ஆடலின் - ஆடலைப் போல.

முந்திய பாட்டுக் கொடிகளை மதிற் கொடிக ளென்றும், இந்தப் பாட்டுக் கொடிகளை மாளிகைக் கொடிக ளென்றும் வேறுபடுத்திக் கூறி யிருப்பதும் உண்டு. (எக)

மூவரும் மிதிலை நகர் புகுதல்

ஆதரித் தமுதில் கோலந்தோய்த் தவயவ மமைக்குந் தன்மை
யாதெனத் திகைக்கு மல்லான் மதனற்கு மெழுத வொண்ணுச்
சீதையைத் தருத லாலே திருமக ளிருந்த செய்ய
போதெனப் பொலிந்து தோன்றும் பொன்மதின் மிதிலை புக்கார்

கொண்டுகூட்டு: (மதனன்) ஆதரித்துக் கோலை அமிழ்தில் தோய்த்து அவயவம் அமைக்கும் தன்மை யாது எனத் திகைக்கும் அல்லால் (அந்த) மதனற்கும் எழுத வொண்ணுச் சீதையைத் தருதலாலே, திருமகள் இருந்த செய்ய போது எனப் பொலிந்து தோன்றும் பொன் மதில் மிதிலை (யுள்ளே மூவரும்) புக்கார்.

பொருள்: அழகின் தன்மையை அறிதலிற் சிறந்த மன்மதன், 'வரம்பில் பேரழகினள்' ஆகிய சீதையின் வடிவத்தைச் சித்திரிக்க இயல்பாக ஆசை பூண்டு, தனது சித்திரம் எழுது கோலை அமிழ்தமே தக்க வருணப் பொரு ளென்று அமிழ்தத் திலே தோய்த்து, அவளது அவயவங்களைச் சித்திரத்தில் புலப்பட அமைக்கும் வகை எவ்வகை என்று திகைப்பானே யல்லாமல், அந்த மன்மதனாலும் சித்திரிக்கக் கூடாத சீதை யாகிய இலக்கு மியைக் காண்போர் களிக்க அளித்ததனால், இலக்குமி காண்போர் களிக்க வீற் றிருக்கின்ற சிவந்த தாமரை மலர் போல விளங்கும் மிதிலை நகரத்தி னுள்ளே அவர்கள் பிரவேசித்தார்கள்.

ஆதரித்து - விரும்பி. திகைக்கும் - திகைப்பான். செய்ய - சிவந்த; அழகிய.

'திகைக்கும்' என்பது 'செய்யும்' என்னும் வாய்பாட்டு வினை முற்று. இவ் வாய்பாடு, 'அது செய்யும்' 'அவை செய்யும்' என உலக வழக்கிலும், இவைக ளல்லாமல் 'அவன் செய்யும்' 'அவள் செய்யும்' எனச் செய்யுள் வழக்கிலும் வழங்கும். (அ0)

அவர்கள் அந்நகர் வீதி வழியே செல்லுதல்

81. சொற்கலை முனிவ னுண்ட சுடர்மணிக் கடலுந் துன்றி
அற்கலந் திலங்கு பன்மீ னரும்பிய வானும் போல
விற்கலை நுதலி னாரு மைந்தரும் வெறுத்து நீத்த
பொற்கலன் கிடந்த மாட நெடுந்தெரு வதனிற் போனார்

கொண்டுகூட்டு : (அவர்கள்) *சொற்கலை முனிவன் உண்ட சுடர் மணிக் கடலும் அல்(லில்) துன்றிக் கலந்து இலங்கு பல் மீன் அரும்பிய வானும் போல, விற் கலை நுதலினாரும் மைந்தரும் வெறுத்து நீத்த பொற் கலன் கிடந்த மாட நெடும் தெரு அதனில் போனார்.*

பொருள் : *அகஸ்தியர் குடித்த காலத்தில் நீர் வற்றித் தரை தெரிய லுற்றபோது வெளியாய்ப் பிரகாசித்த இரத்தினங் களை யுடைய கடலையும், இரவில் நக்ஷத்திரங்கள் தோன்றப் பெற்ற வானத்தையும் போல, ஆடவரும் மகளிரும் செல்வ மிகுதியால் புதியன புதியனவாக ஆபரணங்கள் அணியும் போது வெறுத்துக் களைந் தெறிந்த பழையன வாகிய, இரத்தின மிழைத்த பொன் னாபரணங்கள் கிடந்த தெருக்கள் வழியே அவர்கள் சென்றார்கள்.*

சொல் கலை முனிவன் - சொல்லா லாகிய நூல்கள் அல்லது சாத்தி ரங்களை அறிந்த அல்லது அருளிச் செய்த அகத்திய ரிஷி. சுடர் மணி - பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினங்கள். அல் கலந்து இலங்கு பல் மீன் - இர விற் பொருந்தி விளங்குகின்ற பல நக்ஷத்திரங்கள். வில் கலை நுதலினார் - (வடிவத்தில்) வில்லைப் போன்ற பிரகாசத்தை யுடைய நெற்றியை யுடைய மாதர்; ஒளியை யுடைய சந்திர கலை (-பிறை) போன்ற நெற்றியை யுடைய பெண்கள்.

கடலும் வானமும் பரப்பினாலும், இரத்தினங்களும் நட்சத்திரங்களும் பிரகாசத்தினாலும், முறையே தெருக்களுக்கும் ஆபரணங்களுக்கும் உவம மாதல் காண்க. (அக)

82. தாறுமாய் தறுகட் குன்றந் தடமத வருவி தாழ்ப்ப
ஆறுமாய்க் கலின மாவி லாழியா லழிந்தோ ராறாய்ச்
சேறுமாய்த் தேர்க ளோடத் துகளுமா யொன்றோ டொன்று
மாறுமா றாகி வாளா கிடக்கிலா மறுகிற் சென்றார்

கொண்டுகூட்டு : *தாறு மாய் தறுகண் குன்றம் தடம் (கரிய) மத அருவி தாழ்ப்ப, (கரிய) ஆறும் ஆய் கலின மா(வின்) விலாழியால் அழிந்து ஓர் (வெள்ளை) ஆறும் ஆய், தேர்கள் ஓடச் சேறுமாய், (அவை மேலும் மேலும் ஓடத்) துகளும் ஆய் ஒன்றோடொன்று மாறு மாறாகி வாளா கிடக்கிலா மறுகில் சென்றார்.*

பொருள் : *தெருக்களின் இடத்திலே செல்லும் யானைகள் கருமையான பெரிய மத அருவி பொழிய அதனால் அத் தெருக்கள் கரு நிற ஆறாகி, அங்கே செல்லும் குதிரைகளின் வெண்மையான வாய் நுரையால் கரு நிறம் சிதைந்து மாறி வேறு ஓர் வெண்ணிற ஆறாகித், தேர்கள் ஓடப் புழுதி கலப் புற்றுச் சேறாகி, திரும்பவும் தேர்கள் ஓடப் புழுதி அதிகமாகக் கலந்து புழுதியாக, ஒரு சமய நிலைமையி னின்று மறு சமய நிலைமை மாறி மாறி வேறுபட்டுச் சும்மா இருந்த படியே ஒரு தன்மையாகக் கிடவாத தெருக்களிலே அவர்கள் சென்றார்கள்.*

தாறு - இரும்பு முள்; மதங் கொண்ட யானைகளை அடக்க, அவைக ளின் மதம் வழியும் கன்னத் துளையுட் செலுத்தப் படுவது. மாய் - மாய்கின்ற - முறிக்கின்ற. தறு கண் - கடுகக் கொல்லுதல்.—**டத்துப்பா.** *தாழ்ப்ப - தாழச் செய்ய - சொரிய. கலினம் - கடிவாளம். மா - குதிரை. விலாழி - குதிரை வாய் நுரை. வாளா - சும்மா.* (அஉ)

நடன சாலைக் காட்சி

83. நெய்திர ணரம்பிற் றந்த மழலையி னிறைந்த பாடல்
தைவரு மகர வீணை தண்ணுமை தழுவித் தூங்கக்
கைவழி நயனஞ் செல்லக் கண்வழி மனமுஞ் செல்ல
ஐயநுண் ணிடையா ராடு மாடக வரங்கு கண்டார்

கொண்டுகூட்டு : *நெய் திரள் நரம்பின் (இசை போலத்) தந்த மழலையின் நிறைந்த பாடல், தைவரு மகர வீணை தண் ணுமை தழுவித் தூங்கக், கைவழி நயனம் செல்லக், கண் வழி மனமும் செல்ல, ஐய நுண் இடையார் ஆடும் ஆடகம் அரங்கு கண்டார்.*

பொருள் : *உண்டோ, இன்றோ, என்று கண்டோர் சந்தே கித்தற் கிடமான நுண்ணிய இடையை யுடைய நாட்டியப் பெண் கள், தேன் தாரை போல நீண்டு உருண்ட நரம்புகளின் இசையை ஒத்த இனிய ஓசை யுடையனவான அப் பெண்கள் வழங்குகின்ற*

நிரம்பா மென் சொற்களால் நிரம்பப் பெற்ற, ஆடும்போது பாடுகின்ற வாய்ப் பாட்டின் ஓசை, தடவி வாசிக்கும் மகர வீணை ஓசையோடும் தட்டி முழக்கும் மத்தள நாதத்தோடும் பொருந்தி ஒலிக்க, அந்தப் பாட்டுக் கருத்துப் புலப்பட அவிநயிக்கும் கை போன வழியே அக் கருத்தைக் குறிப்பிக்கும் பார்வை யோடு கூடிய கண் போகவும், கண் போன வழியே கையோடு கண்ணைப் போகச் செய்த கருத்துத் தானும் போகவும் அந் நாட்டியப் பெண்கள் நருத்தனஞ் செய்கின்ற நாடக சாலையை அவர்கள் கண்டார்கள்.

நெய் - தேன். நெய் திரள் நரம்பு - தேன் தாரை போல உருட்சியான நரம்பு. 'நரம்பின் நான்ற தேன்.' — இக்காண்டம், அகலிகைப் படலம், கூச. இங்கே 'நரம்பு' ஆகு பெயராய் அதன் ஓசையைக் குறித்தது. நரம்பின் - நரம்பின் ஓசைபோல. தந்த - (பாடிக்)கொடுத்த - பாடிய. தைவரு - (விரலால்) தடவுகின்ற. வீணை, ஆகுபெயராய் வீணையின் ஒலியைக் குறித்தது. தண்ணுமை (- மத்தளம்), அதன் ஒலிக்கு ஆகுபெயர். ஐய நுண் இடையார் (உண்டோ இன்றோ வென்று) சந்தேகித்தற்குரிய மிகச் சிறிய இடையை யுடைய மாதர்; அழகை யுடைய மிகச் சிறிய இடையை யுடைய மாதர். ஐயம் - சந்தேகம். ஐ - அழகு. ஐய - அழகை யுடைய.

மனம், எல்லா அவயவங்க ளிடத்தும் சென்று, அவற்றோடு கூடி அவற்றைத் தொழிற் படுத்துவ தாதலால், அது, அவிநயக் குறி காட்டக் கையை, செலுத்தி, கை வழியே கண்ணைச் செலுத்தி, கண் வழியே தானும் சென்றது, என்றார். (அங)

மாதர்கள் ஊசலாடுங் காட்சி

84. பூசலி னெழுந்த வண்டு மருங்கினுக் கிரங்கிப் பொங்க
மாசறு பிறவி போல வருவது போவ தாகிக்
காசறு பவளச் செங்காய் மரகதக் கமுகிற் பூண்ட
ஊசலின் மகளிர் மைந்தர் சிந்தையோ டுலாவக் கண்டார்

கொண்டுகூட்டு: பூசலின் எழுந்த வண்டு, மருங்கினுக்கு இரங்கிப் பொங்க, மாசு உறு பிறவி போல வருவது போவது ஆகிக், காசு அறு பவளச் செம் காய் மரகதக் கமுகில் பூண்ட ஊசலில், மகளிர், மைந்தர் சிந்தையோடு உலாவக் கண்டார்.

பொருள்: ஊஞ்சலாடும் மாதர்கள் அணிந்த பூமாலைகளிலிருந்து சண்டை யிட்டு, அந்தச் சண்டையினால் மேலெழும்பிய வண்டுகள், மாலைப் பாரத்தோடு தம் பாரமும் சேர்ந்தால், இடை முறிந்துவிடு மென்று, இடையின் மென்மைக்கு இரங்கி எழுந்தாற் போல எழா நிற்க, மாறி மாறி வரும் பிறப்புப் போலச் செல்லுவதும் திரும்புவது மாகிக் கமுக மரத்திலே பூட்டப்பட்டுள்ள ஊஞ்சலிலே யிருந்து அந்த மாதர்கள், தம் அழகிலே யீடுபட்டுத் தம்மை விட்டுப் பிரியாத ஆடவர் மனத்தோடு ஊஞ்சலாட, அவர்கள் கண்டார்கள்.

பூசல் - சண்டை. மருங்கு - இடை. இரங்கி - வருந்தி; கருணை செய்து. பொங்கல் - எழுதல்—புற. வெண். மா.; கிளர்தல்—பரிபா.; மேன்மேற் கிளர்தல்.—புறநா. மாசு - குற்றம். காசு - குற்றம். மரகதக் கமுகு - பச்சை (இலை)க் கமுகு; ஊசல் - ஊஞ்சல். மகளிர் உலாவ - மாதர் அலைய. (அச)

மாதர்கள் வீணை வாசித்தல்

85. வள்ளுகிர்த் தளிர்க்கை நோவ மாடகம் பற்றி வார்ந்த
கள்ளென நரம்பு வீக்கிக் கண்ணொடு மனமுங் கூட்டி
வெள்ளிய முறுவ றோன்ற விருந்தென மகளி ரீந்த
தெள்விளிப் பாணித் தீந்தேன் செவிமடுத் தினிது சென்றார்

கொண்டுகூட்டு: மகளிர், வள் உகிர்த் தளிர்க்கை நோவ மாடகம் பற்றி வார்ந்த கள் என நரம்பு வீக்கிக், கண்ணொடு மனமுங் கூட்டி, வெள்ளிய முறுவல் தோன்ற, விருந்து என ஈந்த தெள் விளிப் பாணித் தீம் தேன் செவி மடுத்து, இனிது சென்றார்.

பொருள்: வீணை வாசிக்கும் மாதர்கள், கூரிய நகங்களை யுடைய தளிர் போலும் கை வருந்த வீணை முறுக் காணிகளைப் பிடித்து முறுக்கி, ஒழுகும் தேன் தாரை போன்ற நரம்பைக் கடுமைபட இறுகச் செய்து, கண்ணும் மனமும் ஒன்றுபடச் செய்து நோக்கி, சிறிதே வெண் பற்கள் தோன்றப் புன்னகை செய்து, விருந்துணவு போல அளித்த தெளிந்த இசைப் பாட்டாகிய இனிய தேனை, செவி வாயால் உண்டு அவர்கள் இனிதாகச் சென்றார்கள்.

வீணை வாசிக்கும் மாதர்கள், தாம் விருந்தூட்டுவோராக, கேட்போர் விருந்துண்போராக, விருந்தூட்டும் மன மகிழ்ச்சி வெளிப்பட உள்ளன் போடு நோக்குதலும் புன்னகையும் செய்து, வீணை வாசிப்பாகிய விருந்துணவை அவ் விருந்தினர் செவியாகிய வாயால் உண்ணும்படி செய்தா ரென்பது கருத்து. வீணை வாசிப்போர்க்கு அவ் வாசிப்பால் இயல்பாக வுண்டாகும் மன மகிழ்ச்சியைக் காட்டும் இனிய பார்வையையும் புன்னகையையும், விருந்தினரை இனிது நோக்கிப் புன்முறுவல் புரிந்து இன்முகங் காட்டி உபசரிக்கும் குறிகளாகக் கவி ஆக்கிக் கொண்ட நயம் கவனிக்கத் தக்கது. (அரு)

சாளரங்களில் மாதர் முகச் சந்திரன்கள் தோன்றல்

86. வாளரம் பொருத வேலு மன்மதன் சிலையும் வண்டின்
கேளொடு கிடந்த நீலச் சுருளுஞ்செங் கிடையுங் கொண்டு
நீளிருங் களங்க நீக்கி நிரைமணி மாட நெற்றிச்
சாளரந் தோறுந் தோன்றுஞ் சந்திர வுதயங் கண்டார்

கொண்டுகூட்டு: வாள் அரம் பொருத வேலும், மன்மதன் சிலையும், வண்டின் கேளொடு கிடந்த நீலச் சுருளும், செம் கிடையும் கொண்டு, நிரை மணி மாட நெற்றிச் சாளரம் தோறும் நீள் இரும் களங்கம் நீக்கித் தோன்றும் சந்திர உதயம் கண்டார்.

பொருள்: வேலும், வில்லும், வண்டுகளோடு கிடக்கும் நீல மலர்ச் சுருளும், செங்கிடைச்சும் தன்னிடத்தே கொண்டு, மாளிகை களின் முகப்புக்களில் உள்ள பலகணிகள் தோறும் தோன்றும் சந்திரோதயத்தை அவர்கள் கண்டார்கள்.

வாள் அரம் பொருத வேல் - ஒளியை யுடைய அரத்தினால் அராவப் பட்ட வேலாயுதம். பொருதல் - போர் செய்தல்; இங்கே தாற்பரியார்த்த மாக அராவுதலைக் குறித்தது. வண்டின் கேளொடு கிடந்த - வண்டின் உறவொடு கிடந்த - வண்டு மொய்க்கப் பட்டுக் கிடந்த. செம் கிடை - சிவந்த கிடைச்சு. நீள் இரும் களங்கம் - நீண்ட (காலமாக வுள்ள) பெரிய களங்கம். நிரை மணி மாட நெற்றிச் சாளரம் - வரிசையாக வுள்ள இரத் தின கசிதமான மாளிகைகளின் முன் பக்கத்தில் உள்ள பலகணிகள்.

மாதர் முகத்துக்குக் களங்கம் நீங்கிய சந்திரனும், அவர்கள் கண்ணுக்கு வேலும், நெற்றிக்கு வில்லும், முடித்த கூந்தலுக்கு நீல மலர்ச் சுருளும்,

இதழுக்குச் செங்கிடைச்சும் உவமம். டலகணி வழியாகத் தெருவில் நிகழ்பவைகளைப் பார்க்கும் மாதர் முகங்கள் தோன்றுதலைச் சந்திரோதய மென வியப்பும் நயப்பும் உறும்படி கூறினார். சந்திரன் ஒன்றே. அது வும் பகலில் ஒளி மழுங்கும் தன்மை யுள்ளது. அன்றிக் களங்க முடை யது. அவ்வா றிருக்கவும், பகலிலே ஒளி கெடாத களங்க மில்லாத பல சந்திரன்கள் உதய மாயின என்ற புதுமை நயம் பாராட்டத் தக்கது. (அசு)

மாதர்கள் பந்தாடுங் காட்சி

87. மெய்வரு போக மொக்க வுடனுண்டு விலையுங் கொள்ளும்
பைஅர வல்கு லார்த முள்ளமும் பளிங்கும் போல
மையரி நெடுங்க ணோக்கம் படுதலுங் கருகி வந்து
கையுறச் சிவந்து காட்டும் கந்துகம் பலவுங் கண்டார்

கொண்டுகூட்டு : மெய் வரு போகம் ஒக்க உடன் உண்டு விலையும் கொள்ளும் பை அரவு அல்குலார் தம் உள்ளமும் பளிங்கும் போல மை அரி நெடும் கண் நோக்கம் படுதலும், கருகி வந்து கை உறச் சிவந்து காட்டும் கந்துகம் பலவும் கண்டார்.

பொருள் : காம இன்பத்தை ஆடவரோடு தாமும் சமமாக அநுபவித்தும் அதிகமாக அவ் இன்பத்துக்கு விலையையும் வாங்கிக் கொள்கின்ற விலைமாதர் மனத்தையும், பளிங்குக் கல்லை யும் போல, மாதர்களுடைய கருமையான கண்பார்வை படக் கறுத்தும், அவர்களுடைய சிவந்த கை படச் சிவந்தும், தம்மைச் சார்ந்த பொருளின் நிறமாகத் தம் நிறத்தை மாற்றிக் காட்டும் பந்துகளை மாதர் ஆடுதலை அவர்கள் கண்டார்கள்.

மெய் வரு - (ஐம் புல நுகர்ச்சிக் கிடமான) உடம்பினால் வருகின்ற. ஒக்க - ஏற்றம் தாழ்வு இல்லாமல். உடன் உண்டு - கூட அநுபவித்து. 'பை அரவு அல்குலார்' என்பதை 'அரவுப் பை அல்குலார்' எனக் கூட்டிப் 'பாம்பின் படத்தை யொத்த அரையை யுடையார் (ஆகிய வேசி யர்)' எனப் பொருள் கொள்க. அரை, நிதம்பம், அல்குல் என்பவை ஒரு பொருள் குறித்தவை. — உரி. நிக. ௫எ. கடிதடம், நிதம்பம், அரையே, அல்குல்.—பிங்கலம், ௬௦௦௨. இந்தச் சொற்கள். 'ஜனனேந்திரியத்துக்கு மேலாக வுள்ள அவயவம்' என்ற பொருள் குறித்தவை. ஆண்டோர், மாதர் அல்லது மைந்தர்களுடைய அவயவ வருணனை செய்யு மிடங் களில் வரும் இச் சொற்கள், சாதாரண மாகக் கருதப் படுகிற படி, இடக்கரடக்கற் பொருள் குறிப்பன வல்ல. 'அல்குல், கடிதடம், என்னும்

பதங்கள் ஆண் மக்களை வருணிக்கு மிடத்தும் உபயோகிக்கப் பட்டிருக் கின்றன. "பூந்துகில் சேரல்குல் காமனெழில்" எனத் தசரதன் ராமனை நோக்கிப் புலம்புவ தாகக் குலசேகராழ்வார் கூறுகின்றார். தவ நிலையில் நின்ற அருச்சுனனும், வேட வடிவங் கொண்டு வந்த சிவபெருமானும், மற்போர் செய்கின்ற காலத்தில், கடிதடத்தாலும் மற்போர் செய்தா ரென்று வில்லிபுத்தூரார் கூறுகின்றார்.' — செந்தமிழ், உ௦-வது தொகுதி, ௩-வது பகுதி, பக்கம் உஉ௫-௬.

வேசியர், தம்மை யடைந்த ஆடவர்பால் காதல் இல்லா ராயினும், உடையார் போல நடித்தலால், அவர் மனத்தில் இல்லாத காதல் உள்ள தாகத் தோன்றும்; பளிங்குக் கல்லை அடுத்த பொருளின் நிறம் அக் கல் லில் இல்லை யாயினும், உள்ள தாகத் தோன்றும்; அவ்வாறே பந்துகளைச் சேர்ந்த மாதர் கண் ணிறம் கைந் நிறங்கள் அப் பந்துகளில் இல்லா திருந் தும் உள்ளன வாகத் தோன்றின, என்றார்.

இப் பாட்டின் முதலடிக் கருத்துப் பின் வரும் பாட்டில் இனி தெடுத் தாளப் பட்டிருப்பது காண்க:

அலை விழிக் கணிகை மாதர் ஆடவர் தமக்கு நல்கும்
இலை நிகர் எனும் இன் பத்திற்கு இன்பமும் சமமாக் கொண்டு
விலை என நிதியும் கோடல் வியப்பிற்றே ! ஏற்றம் ஆக,
மலை நிகர் தனங்கள் ஈந்தோர் மலை நிகர் தனமும் கொள்வார்.

— காஞ்சிப் புராணம், நகரப் படலம், ௫௪. (அ௭)

மூவரும் சீதையைக் காணல்

88. பொன்னின் சோதி போதினி னாற்றம் பொலிவேபோற்
றென்னுண் டேனிற் றீஞ்சுவை செஞ்சொற் கவியின்பங்
கன்னிம் மாடத் தும்பரின் மாடே களிபேடோ
டன்னம் மாடு முன்றுறை கண்டங் கயனின்றார்

கொண்டுகூட்டு: (மூவரும்) கன்னி மாடத்து உம்பரின் மாடே களி பேடோடு அன்னம் ஆடும் துறை முன், பொன்னின் சோதி போதின் இன் நாற்றம் தென் உண் தேனின் தீம் சுவை செஞ் சொற் கவி(யின்) இன்பம் பொலிவே (-பொலிதலே) போல் (சீதையைக்) கண்டு அங்கு அயல் நின்றார்.

பொருள்: விசுவாமித்திர ராம லக்குமணர், கன்னியா மாடத்து மேடையிலே, களிக்கின்ற பெண் அன்னங்களோடு

ஆண் அன்னங்கள் விளையாடும்படி அம்மேடையில் அமைக்கப் பட்டிருந்த தடாக நீர்த் துறை முன்னே, பொன்னினது ஒளியும் வண்டுகள் உண்ணும் தேனினது இனிய சுவையும் திருத்தமான சொற்களாலமைந்த பாட்டினது இன்பமும் ஆகியவை அனைத்தும் ஓர் உருக் கொண்டு விளங்குதல் போலும் சீதையைக் கண்டு பிர மித்து, அவளைக் கண்ட அந்த இடத்திலே, அந்த மாடத்துக்கு அருகே நின்றார்கள்.

பொன்னொளி, பூ மணம், தேன் சுவை, கவி யின்பம், உவமானங்கள்; சீதை உவமேயம். கூறப்பட்ட உவமானங்களி லிருந்து கூறப்படாத உவ மேயம் பெறப்பட்டது.

போதின் இன் நாற்றம் - பூவின் இனிய மணம். பொலிவு - சிறத் தல். பொலிவே போல் - சிறத்தல் போன்ற - சிறத்தல் போன்ற சிறப்புடைய. 'பொலிவேபோல்' என்பதை, சோதி பொலிவே போல், நாற்றம் பொலிவே போல், சுவை பொலிவே போல், இன்பம் பொலிவே போல், எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

இயல்பாக இரண்டாம் அடியின் இறுதியில் நிற்றற் பாலதாகிய 'பொலிவே போல்' என்பது, செய்யுளாதலால் முறை பிறழ்ந்து முதலடி யின் இறுதியில் நின்றது. (சீதையைப்) பொன்னின் சோதி, போதின் நாற்றம், தேனின் சுவை, கவி(யின்) இன்பம் (ஆகியவை ஒருங்கே திரண்டு (ஓர் உருவாய்ப்) பொலிவு (-பொலிதல்) போலக் கண்டு நின்றார், என முடிக்க.

தென் உண் தேனின் தீம் சுவை - வண்டு உண்ணும் தேனின் இனிய உருசி. எதுகைக்கு இயையத் 'தேன்' (வண்டு) 'தென்' ஆயினது. இவ்வாறு நெட்டெழுத்துக் குற்றெழுத் தாக்கப் பட்டிருப்பது அரிதாகச் செய்யுளிற் காணப்படும். 'தீயேன்' 'கூறினும்' என்பவை யிரண்டி னும் முதல் நெட்டெழுத்துக் குறுக்கப்பட்டு, முறையே, 'திருத்தார்நன் றென்றேன் தியேன்' என நன்னூல் ரு-ம் சூத்திர வுதாரணத்திலும், கோலாற்கடாய்க் குறினும்' என நாலடியாரினும் வருதல் காண்க. 'தென், உண் தேன்' என்பதற்கு அழகு பொருந்திய தேன் என்றும் பொருள் கூறலாம். மாடத்து உம்பரின் மாடே - மாடத்தின் மேல் இடத்தில் - மேல் மாடத்தில் - மேல் மாடியில் - மேடையில். உம்பர் - மேல். மாடு- இடம். பேடு - பெட்டை (அன்னம்). ஆடல் - விளையாடல். 'முன் துறை' என்பது 'துறைமுன்' என்ற பொருளில், மணிமேகலையினும், ஐங்குறுநூற்றினும், பரிபாடலினும், கலித்தொகையினும் வருகின்றது.

(ஷெ நூல்களின் அரும்பதவுரை பார்க்க.) 'கன்னிம்மாடம்' 'அன்னம் மாடும்' என்பவைகளில் எதுகை பற்றி மகர ஒற்றுக்கள் மிகுக்கப்பட்டன.

'துறைக் கண்டு' எனற்பாலது இன்னோசைப் பொருட்டு 'துறை கண்டு' எனப் பட்டது. அங்கு - (சீதையை எந்த இடத்தி னின்று கண்டார்களோ) அந்த இடத்திலே. அயல் - (கன்னியா மாடத்துக்கு) அருகே. 'ஏ' இரண்டும் அசைகள். முதல் 'ஏ' தேற்றமாகவும் கொள்ளலாம்.

மேடையிலே தடாகம் அமைக்கப் பட்டிருந்த தென்றது, சில நூற் றாண்டுகளுக்கு முன் தென் ஐரோப்பாவை அரசாண்டவரும், இக் காலத்திய ஐரோப்பிய நாகரிகத்துக்கும் சாஸ்திரத்துக்கும்* நேர் காரணரு மான மோரியர்† தொங்கு தோட்டங்கள்‡ அமைத்திருந்தார்க ளென்று சரித்திரக்காரர் கூறுவதை நினைவுறுத்துகின்றது.

இப் பாட்டினுள், பின்னிரண் டடிகட்குப் பேதப்பட்ட பல உரை கள் உள்ளன. அவை வருமாறு —

'கந்நிகா மாடத்தி னருகில் அன்பின் மிக்க பெட்டை யன்னங்களுடன் ஆணன்னங்கள் கூடி விளையாடாநின்ற முன்றில்களைப் பார்த்து அவ் விடத்துச் சமீபமாய் நின்றார்கள்.'—இ. நா.

'கன்னிமாடத்தின் மேலிடத்தில் (சீதாபிராட்டி வீற்றிருக்கிறாள்.) இளமை மிகுந்த பெட்டை அன்னங்களோடு ஆணன்னங்கள் விளையாடு கின்ற முன்னிடத்தைப் பார்த்து அவ்விடத்துக்குப் பக்கத்தில் நின்றார்.'

'உபமானத்திற் கேற்ப உபமேயம் வருவிக்கப்பட்டது. "களி பேடோ டன்ன மாடும்" என்பதை உபமேயமாகக் கொள்ள லாகாதோ வெனில், சீதாபிராட்டி வீற்றிருத்தலை யாண்டு மோதாமையானும், "அன் றம்மாடத் தும்ப ரளிக்கும் மமுதன்னாள்" என்று இம்மாடத்தைச் சுட்டிக் கூறினமையானும் அன்னத்தைக் கொள்ள லாகா தென்க'. — து. பு.

'பொன்னின் சோதியை, நாற்றத்தை, சுவையை, இன்பத்தை முன்றுறைக்கு அயல் மாடத்து உம்பரின்மாடே கண்டு நின்றார் என்க. சோதி, நாற்றம், சுவை, இன்பம் என்னும் நான்கும் சீதையைச் சுட்டி

---

* Science.

† Moors.

‡ Hanging gardens (vide Draper's Intellectual Development of Europe)

நின்றன. "பொன்னி னொளி பூவின் வெறி சந்து பொதிசீதம்—மின்னி னிழ லன்னவள்" என்பர் பின்னும் (கோலங்காண்—உஅ). "அன்ன மாடுறையுளுக் கருகுநின் றாளையக் — கன்னிமா டத்திடைக் கண்டதும்" என்பர் பின்னும் (நாடவிட்ட-கஎ)'—அ. கு.

'பொன்னும் (அதனிடத்து) ஒளியும், பூவும் (அதனிடத்து) நறு மணமும், அழகும், வண்டுகள் உண்ணும்படியான தேனும், (அதனிடத்து) இனிய உருசியும், திருத்தமான சொற்களினு லமைந்த செய்யுளும் (அதனிடத்து) இரசமும் போல (ஒன்றை யொன்று விட்டுப்) பிரியாமல், (அன்பிலே) மிகுந்த பெட்டை யன்னங்களுடனே ஆண் அன்னங்கள் கூடி விளையாடப் பெற்ற கன்னி மாடத்தினது மேலிடத்தின், முன் பக்கத்தைப் பார்த்து (மூவரும்) அவ்விடத் தருகிற் சென்று நின்றார்கள்.' — வை. மு. கோ.

கதாநாயகிக்கு இப் பாட்டிற் கூறிய உவமானங்களிற் சிலவற்றோடு, வேறு சில உவமானங்களை இனிமை மிகும்படி கலந்து கூறுவது, பின் வரும் சுப்பிரமணிய பாரதியார் ' குயிற் பாட்டு 'ப் பகுதி —

. . . . . . கவிதைக் கனி பிழிந்த
சாற்றி னிலேபண்கூத் தெனுமிவற்றின் சாரமெலாம்
ஏற்றி யதனோடே இன் னமுதைத் தான்கலந்து
காதல் வெயிலிலே காயவைத்த கட்டியினால்
மாதவளின் மேனி வகுத்தான் பிரம னென்பேன்.

இங்கே சீதையை விசுவாமித்திர முனிவனும் இராம லக்குமணரும் பார்த்த பார்வை சாதாரணமாக ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கும் பொதுப் பார்வை யென்பதும், கீழ் 98-ம் பாட்டில் ' அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள் ' என்ற இடத்தில் இராமனும் சீதையும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்த பார்வை காதற் பார்வை யென்பதும் கவனிக்கத் தக்கவை.

கவி, கதா நாயகிக்கு உவமான மாகக் கூறிய பொருள்க ளெல்லாம் மிக இனிய பொருள்களிற் சிறந்தவைகளா யிருப்பதும், அவைகளை அடுக்கிக் கூறி முடிவில் அவற்றின் மகுடமாகச் செஞ் சொற் கவி யின்பத்தைக் கூறி யிருப்பதும், சொல் நயம், பொருள் நயம் ஒருங் கமைந்து இனிமை மிகுந்த அரிய கவிகளை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து அறிந்து அநுபவித்து ஆனந்திக்கும் அறிவாளர்க்கு அளவிறந்த அக மகிழ்ச்சியை அளிப்பனவாம். இதுவரையும் மிதிலை நகரிலே பல இனிய காட்சிகளைக் கண்டு கொண்டு ஓரிடத்தும் நில்லாமற் சென்றவர்கள், இப்போது சீதாபிராட்டியைக்

கண்ட காட்சி நிகழ்ந்த இடத்தில் நின்று சொன்றதனால், அந்தக் காட்சி தன்னைக் காணலுற்றார் அவசமாய்ப் பிரமித்து நிற்கச் செய்யும் நனி யினிய அதி யற்புதக் காட்சியா மெனா உய்த் துணர வைத்தார்; அன்றி, நின்றவர் சென்று சொன்றால், சென்றவர் காணும் வேறு காட்சிகள் கூறற் பாலனவாய், இப்போது பிண்டமாகக் கூறிய கதா நாயகி வருணனை விரி வாய்க் கூறற் கியலாதா மாதலால், அவ்வாறு விரித்துக் கூறுதற்கு அவ காசம் அமைத்துக் கோடலும் செய்தா ரென்க.

பாட பேதம்: சோதிப்போதினின், தேறற் றீஞ்சுவை, இன்னுண் டேனிற், கழி பேடு. (அஅ)

சீதை வருணனைக்கு முகவுரை

89. செப்புங் காலைச் செங்கம லத்தோன் முதல்யாரும்
எப்பெண் பாலுங் கொண்டுவ மிப்போ ருவமிக்கும்
அப்பெண் டானே யாயின போதிங் கயல்வேறோர்
ஒப்பெங் கேகொண் டெவ்வகை நாடி யுரைசெய்வேம்

கொண்டுகூட்டு: செப்புங்காலை, செங் கமலத்தோன் முதல் யாரும், எப் பெண்பாலும் கொண்டு உவமிப்போர் உவமிக்கும் அப் பெண் தானே (சீதை) ஆயினபோது (அவளுக்கு) இங்கு அயல் வேறு ஓர் ஒப்பு எவ்வகை நாடி எங்கே (கண்டு) கொண்டு உரை செய்வேம்?

பொருள்: பிரம தேவன் முதலிய யாவரும் தாம் வருணிக்க எந்தப் பெண்ணை யாயினும் எடுத்துக் கொண்டு, அவளுக்கு ஒப் புக் கூறு நிற்போர் ஆனபோது, தாம் தாம் குறித்த பெண்ணுக்கு ஒப்பாகக் கூறும் அந்தப் பெண் ஆகிய இலக்குமி தேவி தானே யாம் ஒப்புக் கூறவேண்டிய சீதை ஆகி யிருக்கின்றதனால், அவ ளுக்கு அந்நியமான வேறோர் ஒப்பை எப்படித் தேடி எங்கே கண்டு கொண்டு யாம் கூறுவேம்.

செப்புங் காலை - சொல்லுங்கால் - சொல்லுமிடத்து. செங்கமலத் தோன் - பிரமன். பெண்பால் - பெண். உவமித்தல் - ஒப்புக் கூறுதல். அயல் - அந்நியமானது. உரை செய்வேம், கவிகளுக் குரிய பன்மை.

கம்பர், 'கவிஞ ரெல்லாரும் தத்தம் காவிய நாயகிகளுக்கு உவமை கூறுதல் முறை. அந்த முறை எனக்கும் வந்தது. அம் முறையை நிறைவேற்ற என்னு லியல வில்லை. ஏனெனில், அவர்க ளனைவரும்

தத்தம் காவிய நாயகிகளுக்கு இலக்குமி ஒப்பென உவமித்தல் இயல்பாகவும், இயைபாகவும் இருந்தது. அந்த இலக்குமியே இந்தக் காவிய நாயகியா யிருக்கும்போது, அவளுக்கு வேறுவமை யாதுளது? எங்குளது? அதனை எப்படித் தேடிக் கண்டு பிடித்து, யான் முறைப்படி கூற வேண்டிய உவமையைக் கூறி முடிப்பது? சொல்லுங்கள்.' என்று அவையோரை நோக்கிக் கூறியதாக உள்ளது இந்தக் கவி. இதன் பிண்டப் பொருள், 'சீதைக்கு உவமை வேறில்லை, அவள், தானே உவமை தனக்கு' என்பது.

இப் பாட்டுடன் இத னடியில் வரும் பாட்டு ஒப்பு நோக்குதற் குரியது —

அன்னது தானே ஆகும் அண்ணலே பாண்டி வேந்தாய்
இந் நகர்க் கரசன் ஆவான் இக்கவிக் கிறைவன் ஆவான்
தன் நிகர் உயர்ச்சி இல்லான் காப்பியத் தலைவ னாக
முன்னவர் மொழிந்த தேனோர் தமக்கெலாம் முகம னன்றோ (அக)

சீதை வருணனை

90. உமையா ளொக்கும் மங்கைய ருச்சிக் கரம்வைக்கும்
கமையாண் மேனி கண்டவர் காட்சிக் கரைகாணார்
இமையா நாட்டம் பெற்றில மென்றா ரிருகண்ணால்
அமையா தென்றா ரந்தர வானத் தவரேல்லாம்

கொண்டுகூட்டு: உமையாள் ஒக்கும் மங்கையர் உச்சிக் கரம் வைக்கும் கமையாள் மேனி கண்டவர், காட்சிக் கரை காணார், 'இமையா நாட்டம் பெற்றிலம்' என்றார். அந்தர வானத்தவ ரெல்லாம் 'இரு கண்ணால் அமையாது' என்றார்.

பொருள்: சீதையின் திருமேனி அழகைக் கண்டவர்கள் தாம் கண்ட காட்சிக் கடற்குக் கரை காணார் ஆக, அவர்களுள், மண்ணவர்கள், 'இக் காட்சியை இடை விடாமல் நோக்கிக்கொண்டிருக்க, விண்ணவர் போல, இமையாத கண்கள் பெற்றிருந்தேமில்லையே' என்றார்கள். விண்ணவர்கள், 'இக் காட்சி இரண்டு கண்களால் பார்த்தற்கு அடங்காது' என்றார்கள்.

உச்சிக் கரம் வைக்கும் கமையாள் - தலையிற் கை வைத்துத் தொழுதற் குரிய (சிறந்த) பொறுமை யுடையாள். சீதை, ஒருவர் வயிற்றினும்

பிறவாததனால், 'அயோநிசை' என்ற பெயர் படைத்து, 'அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்' என்று கூறும்படி பொறுமைக்குச் சிறந்த உவமான மான பூமியி னின்று தோன்றி, பின்னாளில், இலங்கையிலே, சிறையி லிருந்த காலத்தில் அநுமானை நோக்கி

'அல்லல் மாக்கள் இலங்கைய தாகுமோ
எல்லை நீத்த உலகங்கள் யாவும் என் சொல்லினாற் சுடுவேன்; அது தூயவன்
வில்லின் ஆற்றற்கு மாசென்று வீசினேன்.' *

என்று கூறிய அறக் கற் புடைய பொறுமைசாலி யாதலால், 'கமையாள்' என்றது மிகப் பொருத்தமானது.

இரு கண்ணு லமையாது என்பதனோடு பின் வரும் கார்முகப் படலக் கவி கருத் தொற்றுமை யுடையதா யிருத்தல் காண்க —

நம்பியைக் காண நங்கைக் காயிர நயனம் வேண்டுங்
கொம்பினைக் காணுந் தோறுங் குரிசிற்கு மன்ன தேயால்
தம்பியைக் காண்மி னென்பார் தவமுடைத் துலக மென்பார்
இம்பரிந் நகரிற் றந்த முனிவனை யிறைஞ்சு மென்பார். (கூ0)

91. வென்றம் மானைத் தாரயில் வேலுங் கொலைவாளும்
பின்றம் மானப் பேர்கய லஞ்சப் பிறழ்கண்ணாள்
குன்றம் மாடக் கோவி னளிக்குங் கடலன்றி
அன்றம் மாடத் தும்ப ரளிக்கு மமுதன்னாள்

கொண்டுகூட்டு: அம் மானை வென்று, தார் (அணிந்த) அயில் வேலும் கொலை வாளும் பின்றப் பேர் கயல் அஞ்சப் பிறழ் மானக் கண்ணாள், குன்றம் ஆடக், கோவின் அளிக்கும் கடல் அன்றி அன்று அம் மாடத்து உம்பர் அளிக்கும் அமுது அன்னாள்.

பொருள்: சீதை, கடல் கொடுத்த அமுதம் அல்லாமல் மாடம் கொடுத்த அமுதம் போன்றாள்.

அம் மானை வென்று - அழகிய மானைச் செயித்து. தார் அயில் வேல் - (வெற்றி) மாலை (அணிந்த) கூர்மை (பொருந்திய) வேலாயுதம். பின்ற - (கொலைத் தொழில்) பிந்த. பேர் கயல் அஞ்சப் பிறழ் மானக் கண்ணாள் - பெயர்கின்ற (தன்மை யுடைய) கெண்டை மீன் அஞ்சும்படி பிறழ்கின்ற பெரிய கண்களை யுடையாள். குன்றம் - (மந்தர) மலை. கோ - அரசன்; பெருமையிற் சிறந்தோன்; இங்கே திருமாலைக் குறித்தது.

* சுந்தர காண்டம், சூளாமணிப் படலம்—கஅ;

கோவின் அளிக்கும் கடல் - திருமாலினுற் (பள்ளி கொள்ளப் பட்டுக்) காக்கப்படும் (பாற்) கடல்: 'எழுதும் ஓலை' என்பது எழுதப் படும் ஓலை யென்று பொருள் படல் போல, 'அளிக்கும் கடல்', அளிக்கப் படும் (காக்கப்படும்) கட லெனப் பொருள் பட நின்றது. 'கோவின் - கோ என்ற ஆரவாரத்தோடு'. (கூக)

92. பெருந்தே ரல்குற் பெண்ணிவ ளொப்பா ளொருபெண்ணைத்
தருந்தா னென்றால் நான்முக னின்னும் தரலாமே
அருந்தா வந்தத் தேவி ரந்தா லமிர்தென்னும்
மருந்தே யல்லா தென்னினி நல்கும் மணியாழி

கொண்டுகூட்டு: பெரும் தேர் அல்குற் பெண் இவள் ஒப்பாள் ஒரு பெண்ணை நான்முகன் தரும் தான் என்றால், இன்னும் தரலாம்: (அமுதத்தை) அருந்தா (-அருந்திவிட்டு) அந்தத் தேவர் இரந்தால், மணி ஆழி மருந்தே அல்லாது இனி என் நல்கும்?

பொருள்: தான் படைத்த சீதையை ஒப்பவள் ஆக வேறு ஒரு பெண்ணைப் பிரமதேவன் தருவா னென்றால், அவன் இன்னமும் தரலாம்: அப்படித் தருவது, தன்னையே தான் ஒத்த சீதையை யன்றி வேறொரு பெண்ணை யன்று. இது எதுபோ லெனில், தான் கொடுத்த அமுதத்தைச் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தேவர் கள் தன்னிடம் வந்து 'முன் கொடுத்த அமிழ்தத்தைப் போன்ற வேறோர் அமிழ்தம் தா' என்று இரந்தால், கடல், அமிர்தத்தையே கொடுப்ப தல்லாமல் அமிழ்தை யொத்த பொருள் அமிழ் தன்றி வேறின்மையால், வேறு எதனைக் கொடுக்கும்?

பெரும் தேர் அல்குல் பெண் - பெரிய தேர்(த்தட்டினை ஒத்த) அரை (யையுடைய) பெண். தரும் - தருவான். தான், அசை. அருந்தா - அருந்தி - புசித்து. அமிர் தென்னும் மருந்து - அமிர் தென்று சொல்லப் படுகின்ற (சாவைத் தடுக்கும்) மருந்து. என் - யாது. மணி - இரத்தினம், அழகு. ஆழி - கடல்.

'அல்லாது' என்பதன் முன் 'நல்குதல்' என்ற சொல்லை (ப் பின் வரும் 'நல்கும்' என்பதற்குப் பொருத்தமாக) வருவித்துக் கொண்டு பொருள் காண்க.

உணவுப் பொருள்களுள் அமிழ்தத்தை ஒத்தது வேறு இல்லாதது போல, மாதருள்ளே சீதையை யொத்தார் வேறு இலர், என்பது கருத்து. (கூஉ)

93. மலர்மே னின்றிம் மங்கையிவ் வையத் திடைவைகப்
பலகா லுந்தம் மெய்ந்நனி வாடும் படிநோற்றார்
அலகோ வில்லா வந்தண ரோநல் லறமேயோ
உலகோ வானோ வும்பர்கோ லோவீ துணரேமால்

கொண்டுகூட்டு: *இம் மங்கை மலர் மேல் நின்று இவ்வையத் திடை வைக, பலகாலும் தம் மெய் நனி வாடும்படி நோற்றார், அலகோ இல்லா அந்தணரோ? நல் அறமேயோ? உலகோ? வானோ? உம்பர்கொலோ? ஈது உணரேம்.*

பொருள்: *இந்தப் பெண் தான் வாழும் தாமரை மலர் மேலிருந்து இறங்கி இந்த உலகத்திலே தங்கும்படியாக, பல முறை தம் உடம்பு மிகவும் வாடும்படி தவஞ் செய்தவர்கள் அந்தணர்களோ? தரும தேவதையோ? மண்ணுலகோ? விண்ணுலகோ? பிரமாதி தேவர்களோ? என்பதை யாம் அறியேம்!*

வையத்திடை - பூமியில். வைக - தங்க. அலகு - அளவு. ஓ, அசை.

சீதை (பின் நாளில்) இலங்கையிலே சிறையிருந்ததனால் இராவணாதி இராக்கதர் நாசமடையப் பாவம் தாழப், புண்ணியம் ஓங்க, அந்தணர் முதலிய மண்ணுலகத்தோரும் பிரமதேவர் முதலிய விண்ணுலகத்தோரும் உய்ந்தார்களாதலால், இவர்களில் எவர் செய்த புண்ணியத்தினால் இலக்குமிதேவி சீதையாகப் பூமியில் அவதரித்தாளோ? தெரியேம், என்றார். எல்லாரும் செய்த புண்ணியத்தின் பயனாக அவதரித்தாள் என்பது போந்த பொருள். (கூங)

94. தந்நே ரில்லா மங்கையர் செங்கைத் தளிர்மானே
அன்னே தேனே யாரமிர் தேயென் றடிபோற்றி
முன்னே முன்னே மொய்ம்மலர் தூவி முறைசாரப்
பொன்னே சூழும் பூவி னொதுங்கிப் பொலிகின்றாள்

கொண்டுகூட்டு: *(சீதை) தம் நேர் இல்லா மங்கையர், 'தளிர்ச் செங்கை மானே! அன்னே! தேனே! ஆரமிர்தே!' என்று அடி போற்றி, முன்னே முன்னே மொய் மலர் தூவி, முறை சாரப், பொன் சூழும் பூவின் ஒதுங்கிப் பொலிகின்றாள்.*

பொருள்: *சீதை, செவிலித் தாயர் முதலிய மாதர்கள், 'மானே! தேனே! அமுதே! அம்மே!' என்று அருமையாகக் கூறி*

அழைத்து, 'இந்தப் பூத் திரள் மேல் நடப்பாயாக,' 'இந்தப் பூத் திரள் மேல் நடப்பாயாக,' என்று சொல்லிக் கொண்டு அவள் பாதங்கள் நோவாமற் காப்பதற்காக அவள் செல்லும் வழிக்கு முன்னாக முன்னாகத் திரளான மலர்களைச் சொரிந்து கொண்டு முறையாகப் பக்கத்திலே வர, அந்தப் பூத்திரள் மேல் நடவா நின்று விளங்குகின்றாள்.

அன்னே - அன்னையே - தாயே. ஆரமிர்து - அருமையான அமிழ்தம். அடி போற்ற மலர் தூவி - (சீதையின்) பாதங்கள் நோவாமற் காக்கும்படி (அவள் செல்லும் இடங்களிலே) பூச் சொரிந்து. முறை சார - முறையாக அடுத்து வர. பொன்னே சூழும் - அழகு பொருந்திய. ஏகாரம், அசை. பூவின் - (தூவிய) பூமேல். ஒதுங்கி - நடந்து.—பத்துப்பா.; - சென்று.—பரி பா. அடி கஅ. பொலிகின்றாள், சரித்திர நிகழ்கால வினை. (கூச)

95. கோல்லும் வேலுங் கூற்றமு மென்னும் மிவையெல்லாம்
வெல்லும் வெல்லும் மென்ன மதர்க்கும் விழிகோண்டாள்
சோல்லுந் தன்மைத் தன்றது குன்றுஞ் சுவருந்திண்
கல்லும் புல்லுங் கண்டுரு கப்பெண் கனிநின்றாள்

கோண்டுகூட்டு : (சீதை,) கொல்லும் வேலும் கூற்றமும் என்னும் இவை எல்லாம் வெல்லும் வெல்லும் என்ன மதர்க்கும் விழி கொண்டாள். (அது) சொல்லும் தன்மைத்து அன்று; (ஏனெனின்) குன்றும், சுவரும், திண் கல்லும், புல்லும் கண்டு உருகப், பெண் கனி நின்றாள்.

பொருள் : சீதை, கொல்லுகின்ற வேலும் கூற்றும் என்று சொல்லப்பட்ட இவை முதலிய கொலை செய்வன எல்லாவற்றையும் நிச்சயமாக வென்றுவிடு மென்று சொல்லும்படி களிக்கின்ற கண்களைக் கொண்டாள். அவ்வாறு கொண்டது இன்ன தென்று புலப்படும்படி சொல்லக்கூடிய தன்மையது அன்று. அவள், பெரிய மலையும், சிறிய சுவரும், வன்மையான கல்லும், மென்மையான புல்லும், முதலிய எல்லாப் பொருள்களும் கண்டு உருகும்படி பெண் நலம் கனிந்த கனியாக நின்றாள்.

சீதையைக் காணும் சேதன ராகிய மாதரும் சேதன சிரேட்ட ஞாகிய இராமனும் எவ்வளவு இன்ப மடைவா ரென்பதை மனத்தினுற் பாவித்துக் கொள்ளுமாறு அடுத்த பாட்டிற் கூறுதற்குப் பூர்வ பீடிகையாக, இப் பாட்டில், மலை முதலிய அசேதனங்களே 'கண்டுருகப் பெண் கனி நின்றாள்' என்றார். சேதனர் - அறிவுடையோர். அசேதனம் - அறிவில்லாதது. (கூரு)

96. வெங்களி யினுக்கோரு விழவு மாயவர்
கண்களிற் காணவே களிப்பு நல்கலான்
மங்கையர்க் கினியதோர் மருந்து மாயவள்
எங்களு யகற்கினி யாவ தாங்கோலோ

கொண்டுகூட்டு: *மங்கையர்க்கு வெம் களியினுக்கு ஒரு விழவும் ஆய் அவர் கண்களில் காணவே களிப்பு நல்கலால், (அவர்க்கு) இனியது ஓர் மருந்து ஆயவள், எங்கள் நாயகற்கு இனி யாவது ஆம் கொலோ!*

பொருள்: *கண்டு களித்தற்கு ஒரு திருவிழாவும் ஆகி, மாதர்கள் கண்களாற் கண்ட அளவிலேயே களிப்பை அளிப்ப தால் அவருக்கு இனிய அமிர்தமும் ஆகிய சீதை இராமனுக்கு வேறு எப்பொரு ளாவளோ!*

வெம் களி - விருப்பமான களிப்பு. விழவு - திருவிழா. அவர், மூன்றும் அடியில் வரும் மங்கையரைச் சுட்டியது. ஓர் - ஒப்பற்ற. மருந்து - அமிர்தம். இனி - மற்று.— உரி. நிக., கசுo. யாவது - யாது. ஆம் - ஆவாள்.

முந்திய பாட்டில் மலை முதலிய பொருள்களுக்குச் சீதை கனி யாளு ளென்று, இந்தப் பாட்டில் மாதருக்குக் கனியினு மினிய அமிழ்த மாளு ளென்று, அமிழ்தினு மினிய பொரு ளின்மையால் இராமனுக்கு எப் பொரு ளாவளோ என்றதனுல் அமிழ்தினும் இனியவ ளாயினு ளென்பதை இனிது புலப்படுத்தினுர்.

'வெங்களிவிழிக்கு' என்ற பாடம் கொண்டால், அதற்கு (மாதரது) விருப்பத்தைத் தருகின்ற களிக்கின்ற கண்க ளெனவும், அதற்குப் பொருத்தமாக 'அவர் கண்களிற் காணவே' என்பதற்கு அவர்களுடைய அந்தக் கண்களாற் கண்ட மாத்திரையே எனவும் பொருள் கொள்க.

சீதை, அவளைக் காண்பாருள் அவளைப் போலப் பெண்பாலா யுள்ளார்க்கு அமிழ்தம் போல இனியளா யிருந்தா ளாதலால், ஆடவருக்கு அதிகமாக இனியளா யிருந்தா ளென்பது கூற வேண்டிய தில்லை. அவ்வாறாக, மாதரைப் போல அவளைப் பொது நோக்காக நோக்கும் ஆடவருக்கே அத்தன்மைய ளென்றால், காதலித்துக் காணும் இராம னுக்கு எத்தன்மைய ளென்பே மென்பார் 'ஆயவள் எங்கள் நாயகற்கு இனி யாவ தாம்கொலோ' என்றார். (கூசு)

97\. இழைகளுங் குழைகளு மென்ன முன்னமே
மழைபொரு கண்ணிணை மடந்தை மாரொடும்
பழகிய தெனினுமிப் பாவை தோன்றலால்
அழகெனு மணியுமோ ரழகு பெற்றதே

கொண்டுகூட்டு: *அழகு எனும் அணி, இழைகளும் குழைகளும் என்ன முன்னமே மழை பொரு கண் இணை மடந்தை மாரொடும் பழகிய தெனினும், இப் பாவை தோன்றலால் ஓர் (புதிய) அழகு பெற்றது!*

பொருள்: *தான் தோன்றிய நாள் தொட்டுத் தன்னை அணி வார்க்கு அழகு செய்வது என்னும் காரணத்தினால் அழகென்னும் பொருள் உள்ள அணி என்னும் பெயரை யுடைய ஆபரண மானது, கழுத்தி லணியும் மாலைகள் முதலிய பே ரணிகலன்களும் காதி லணியும் குழைகள் முதலிய சிற்றணிகலன்களு மெனச் சீதை பிறக்கும் முன்னேயே மாதரோடு அவர்களால் அணியப் பட்டுப் பழகியுள்ள தென்றாலும், தான் அவர்களுக்கு அழகு அளித்ததே யன்றி அவர்களால் தான் அழகு பெற வில்லை; சீதை அவதரித்ததினால் அவளது திருமேனியில் அணியப் பட்டுப் புதிதாகிய ஓர் அழகினைப் பெற்றது.*

இழை - பே ரணிகலம்.—**பத்துப்பா.** *குழை - குண்டலம். மழை பொரு - குளிர்ச்சி பொருந்திய. 'விண் பொரு புகழ்' எனப்* **புற நானூற்றில்,** *கக-ம் பாவில் வருதல் பார்க்க.*

'இன்ன முன்னமே' என்றும், 'அழகெனுமதுவும்' என்றும், 'அழகெனுமழகும்' என்றும் பாட பேதங்கள் உண்டு.

'அழகெனும் அழகும்' என்ற பாடங் கொண்டால், ஆபரண மென் னும் பொரு ளுடைய அணி யென்பது, தன்னை அணிவோர்க்கு அணி (- அழகு) செய்தலால் அணி எனப்பட்டு, அணியப் பட் டிருக்குங் காலத் தும் அல்லாக் காலத்தும் அணியாக (- அழகாக) இருத்தலால் அந்த அணியை 'அழகெனும் அழகு' என்று ரென்க.

அப்படிப்பட்ட அணி, இதுகாறும், தன் சேர்க்கையால், எல்லா மாதருக்கும் அழகு தந்ததே யன்றி, தான் எந்த மாதின் சேர்க்கையாலும் அழகு பெற வில்லை. இப்போது, இதற்கு முன் பிறந்த எல்லா மாதரினும் சிறந்தவ ளாகப் பிறந்தவ ளான இந்த மாதின் சேர்க்கையால் புதுமையாக

ஓர் அழகு பெற லாயிற் றென்பார் 'மடந்தை மாரொடும் பழகிய தெனினும் இப் பாவை தோன்றலால் அழகெனும் அணியு மோர் அழகு பெற்றதே' என்றார். (கூஎ)

சீதா ராமர் காதல் நோக்கு

98. எண்ணரு நலத்தினா ளிணைய ணின்றுழிக்
கண்ணொடு கண்ணிணை கௌவி யொன்றையொன்
றுண்ணவு நிலைபெறா துணர்வு மொன்றிட
அண்ணலு நோக்கினா னவளும் நோக்கினாள்

கொண்டுகூட்டு: *எண் அரும் நலத்தினள் இணையள் நின்ற உழி கண்ணொடு கண் இணை கௌவி ஒன்றை ஒன்று உண்ணவும் உணர்வும் நிலைபெறாது ஒன்றிட. அண்ணலும் நோக்கினான், அவளும் நோக்கினாள்.*

பொருள்: *அளவிடற் கரிய அழகுடைய சீதை இத்தன்மைய ளாய் நின்ற காலத்தில், ஒருவர் பார்வையோடு ஒருவர் பார்வை ஒன்றை யொன்று பற்றி விழுங்கினாற் போல ஒற்றுமைப் படவும், இருவர் உணர்வுகளும் தத்தம் இடத்தே நிலைபெற மாட்டாமல் ஒன்றை யொன்று நாடிக் கூடி ஒன்றாய்க் கலக்கவும் காதற்பார்வை யாக இராமனும் பார்த்தான், சீதையும் பார்த்தாள்.*

'எண் அரும்' 'என்பது பார்த்தற்கும் சொல்லுதற்குமே யன்றி நினைத்தற்கு மரிய என்பது பட நின்றமையின் எண் என்பத னீற்றில் தொக்கு நின்ற வும்மை இறந்தது தழீஇயது. எண்-முதனிலைத் தொழிற் பெயர்'.—இ. நா.

பாட பேதம்: *உண்ண வுண்ணிறையொடு முணர்வும்.* (கூஅ)

ஒவ்வொருவர் இதயத்தும் மற்றவர் மாறிப் புகல்

99. பருகிய நோக்கெனும் பாசத்தாற் பிணித்
தொருவரை யொருவர்தம் முள்ள மீர்த்தலால்
வரிசிலை யண்ணலும் வாட்க ணங்கையும்
இருவரு மாறிப்புக் கிதய மெய்தினார்

கொண்டுகூட்டு: *பருகிய நோக்கம் என்னும் பாசத்தால் பிணித்து ஒருவரை ஒருவர் தம் உள்ளம் ஈர்த்தலால் வரிசிலை அண்ணலும் வாட்கண் நங்கையும் (ஆகிய) இருவரும் இதயம் மாறிப் புக்கு எய்தினார்,*

பொருள்: இராமனும் சீதையும் கண்ணாகிய வாயால் ஒருவரை ஒருவர் விழுங்கியவர்போலப் பார்த்த பார்வை யென்ற கயிற்றினால் கட்டி ஒருவரை மற்றொருவர் மனம் இழுத்ததால் இருவரும் அவ ரவர் மனமாகிய இருப்பிடம் விட்டு மாறி, ஒருவர் மற்றொருவர் மனத்துட் பிரவேசித் திருந்தார்கள்.

பருகுதல் - விழுங்குதல்.—பத்துப்பா. வரி சிலை - கட்டிய வில். வரி வில் - வரிந்த வில்.—பத்துப்பா.

ஒருவர் மனத்தில் ஒருவர் குடிகொள்ள, இருவரும் தம்மை மறந்து மற்றவரையே நினைப்பா ராயினா ரென்பது கருத்து. (கக)

இருவரும் ஈருடம்புக்கு ஓருயி ராதல்

100. மருங்கிலா நங்கையும் வசையி லையனும்
ஒருங்கிய விரண்டுடற் குயிரொன் றாயினார்
கருங்கடற் பள்ளியிற் கலவி நீங்கிப்போய்ப்
பிரிந்தவர் கூடினாற் பேச வேண்டுமோ

கொண்டுகூட்டு: மருங்கு இலா நங்கையும் வசை இல் ஐயனும் ஒருங்கிய இரண்டு உடற்கு உயிர் ஒன்று ஆயினார். கருங் கடற் பள்ளியில் கலவி நீங்கிப் போய்ப் பிரிந்தவர் கூடினால் பேச வேண்டுமோ ?

பொருள்: இருவரும் ஈருடம்பிற்கு ஓருயி ராயினார்: பாற் கடலிலே சர்ப்ப சயனத்திலே கூடியிருத்தலை விட்டுப் பிரிந்து போனவர்கள் திரும்ப எதிர்பாரா தெதிர்ப்பட்டுக் கூடினால் அவர் களுக் குண்டாம் காதற் பெருக்கைச் சொல்ல வேண்டுமோ ? வேண்டா.

ஒருங்கிய - ஒருங்கும்படி - ஒன்றும்படி. இது 'செய்யும்படி' என்று பொருள்படும் 'செய்யிய' என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். கருங் கடல் - பெருங்கடல்; கரிய கட லன்று, பாற்கடலைக் குறித்தலால். பள்ளி - படுக்கை. போய்ப் பிரிந்தவர் என்பதைப் 'பிரிந்து போயவர்' என விகுதி மாற்றிக் கூட்டுக. (க00)

இராமன் முதலியோர் சீதை கண்பார்வையி னின்று அகலுதல்

101. அந்தமி லழகனை யணைகி லாமையாற்
பைந்தொடி யோவியப் பாவை போன்றனள்
சிந்தையு நிறையுமெய்ந் நலனும் பின்செல
மைந்தனு முனியொடு மறையப் போயினான்

கொண்டுகூட்டு : அந்தம் இல் அழகனை அணைகிலாமையால் பைந் தொடி ஓவியப் பாவை போன்றனள். (அவளுடைய) சிந்தையும் நிறையும் மெய்(யின்) நலனும் (தனக்குப்) பின் செல்ல, மைந்தன் முனியோடு (கண்) மறையப் போனான்.

பொருள் : எல்லை யில்லாத அழகுடையானாகிய இராமனை அடையாமையால் சீதை உயிரில்லாத சித்திரப் பாவையை ஒத்தாள்: அவளுடைய மனமும் கற்பும் தேக சௌந்தரியமும் தன்னைப் பின் தொடர இராமன் விசுவாமித்திர முனிவனுடன் கண் மறையச் சென்றான்.

விரக தாபத்தால் அழகு மழுங்கியதை 'நலனும் பின் செல' என்றதனாற் குறிப்பித்தார். (கoக)

இராமன் மறையவும் சீதை அவசமுறுதல்

102. பிறையெனும் நுதலவள் பெண்மை யென்படும்
நறைகம ழலங்கலா னயன கோசரம்
மறைதலு மனமெனு மத்த யானையின்
நிறையெனு மங்குச நிமிர்ந்து போயதே

கொண்டுகூட்டு : பிறை எனும் நுதலவள் பெண்மை என்படும் ? நறை கமழ் அலங்கலான் நயன கோசரம் மறைதலும், (அவளுடைய) மனமென்னும் மத்த யானையின் நிறை எனும் அங்குசம் நிமிர்ந்து போயது.

பொருள் : அவன் சென்றதனால் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பரமானந்தத்தை இழந்த சீதையின் நாணம் முதலிய பெண்மைக் குணங்கள் என்ன பாடு பட்டன? அது சொல்லும் தரத்தின தன்று; ஒருவாறு சொல்வின், இராமன் கண் பார்வையி னின்று மறைந்த வுடனே, சீதையின் மன மென்ற மத யானையினது நிறை யென்ற தோட்டி அவ் யானை அடங்காது செல்வதை அடக்குதற்குப் பலமாக அவளால் இழுக்கப்பட்ட போது நிமிர்ந்துபோய்விட்டது.

பெண்மை - பெண்தன்மை - மாதர்க் குரிய அமைதி அல்லது அடக்கமுடைமை. பெண்மை - அமைதித் தன்மை.—சிந்தாமணி. நறை - நறு

நாற்றம். கோசரம் - புலனுக்கு விடயம் ஆனது. நயன கோசரம் - கண்ணுக்குத் தெரிதல். மத்த யானை - மத யானை. 'மத்தப் புகர்முகக் களிறு'. —மணிமே. நிறை - நெஞ்சைக் கற்பு நெறியில் நிறுத்தல்.—மணிமே., பக்கம் ௧௧௫.

மனம் விவேகத்துக் கடங்காமல் காமாவேச முற்ற தென்பது கருத்து. (௧0௨)

காதல் வளரச் சீதை தளர்தல்

103. மாலுற வருதலு மனமு மெய்யுந்தன்
நூலுறு மருங்குல்போ னுடங்கு வாணெடுங்
காலுறு கண்வழி புகுந்த காதனோய்
பாலுறு பிரையெனப் பரந்த தெங்குமே

கொண்டுகூட்டு: மால் உற வருதலும், மனமும் மெய்யும் நூல் உறு மருங்குல் போல் நுடங்கு வாளின் நெடும் கால் உறு கண்வழி புகுந்த காதல் நோய் பால் உறு பிரை என எங்கும் பரந்தது.

பொருள்: ஆசை அதிகமாக வளர்ந்த வுடனே, மனமும் தேகமும் இடை போல மெலி வுற்ற சீதையின் கண் வழியாக உள்ளே பிரவேசித்த காம நோய் பாலில் உற்ற பிரை போலக் கண்ணோடு மற்றைப் பொறிகளும் அடங்கிய உட லெங்கும் வியாபித்தது.

மால் உற வருதலும் - மோகம் மிகுதியாக வளர்ந்த வுடனே. வருதல் - வளர்தல்.— ச. அ. நூல் உறு - நூல் போன்ற. உறுவது - ஒப்பது.— சிந்தா. கால் உறு கண்வழி புகுந்த காதல் நோய் - தான் புகுதற்கு வழியாக உற்ற கண் வழியாக உள்ளே பிரவேசித்த காம வியாதி. கால் - வழி.—பிங்கலம், ௯௯, ௯௭. பிரை - உறை - பால் தயிராவதற்கிடும் மோர்த் துளி.

காரணம் மிகச் சிறி தாயினும் காரியம் மிகப் பெரி தாவதற்குப் பாலில் இடு பிரை சிறந்த உதாரணம். இதனை இன்னும் சிறப்பாகச் 'சீரிய பாலின் வேலை சிறுபிரை தெறித்த தன்னான்' என்பர் பின்னர். (௧0௩)

தோழியர் சீதையைப் படுக்கையில் சேர்த்தல்

[மனத்தில் நினைந்ததை வாயாற் சொல்ல மாட்டாத ஊமர் போலத் தான் உற்ற காம நோயைச் சொல்ல மாட்டாதவளாய்,

தேவர்களுடைய யாவையும் கொடுத்து வெறுமை யான பாற் கடல் போல, உடையும் வளையும் உணர்வும் உள்ளமும் உட லொளியும் இழந் திருந்த சீதையைத் தோழியர்கள் கொண்டுபோய் மலர்கள் பரப்பிய படுக்கையிற் சேர்த்தார்கள். அப்போது அவள் காம பரவசையாய், வில் லேந்திய கரிய மேனியை யுடைய இராமனை நினைந்து, அவன் வில்லோடு பூமியிலே இறங்கிய மேகமோ, என்பாள்.]

சீதையின் பிரி வாற்றமை

104. நெருக்கியுள் புகுந்தரு நிறையும் பெண்மையும்
உருக்கியென் னுயிரோடு முண்டு போனவன்
பொருப்புறழ் தோள்புணர் புண்ணி யத்தது
கருப்புவில் லன்றவன் காம னல்லனே

கொண்டுகூட்டு : நெருக்கி உள் புகுந்து, அரும் நிறையும் பெண்மையும் உருக்கி என் உயிரொடும் உண்டு போனவ னுடைய பொருப்பு உறழ் தோள் புணர் புண்ணியத்தது, கருப்பு வில் அன்று : அவன் காமன் அல்லன்.

பொருள் : வலாற்காரமாய் என் நெஞ்சி னுள்ளே பிரவே சித்து எனது அருமையான நிறையையும் பெண் தன்மையையும் நெகிழச்செய்து அவற்றை என் உயிரோடும் கவர்ந்து கொண்டு போனவ னுடைய மலை யொத்த தோளைச் சேரும் பாக்கியத்தைப் பெற்று விளங்கும் வில், கரும்பு வில்லன்று : ஆதலால் அவன் காமன் அல்லன்.

நெருக்கி உள் புகுந்து - வலாற்காரமாய் மனத்தினுட் பிரவேசித்து. உண்டு போனவன் - கவர்ந்து கொண்டு போனவன் (தாற்பரியப் பொருள்) பொருப்பு உறழ் - மலை போன்ற.

அழகினால் மன்மதனோ என் றெண்ணின சீதை, அவன் தோளி லிருப்பது மூங்கில் வில்லே, கரும்பு வில் அன்று, என் றுணர்ந்து, அத னால் அவன் மன்மத னல்லன் என்று தேறினாள், என்பது கருத்து. மூங்கி லாற் செய்யப்பட்ட வில் அவன் தோள்களைப் புணர்தற் குரிய புண்ணியஞ் செய்திருந்ததே, அதுவும் யாம் செய்திலமே, என் றிரங்கினாள் என்பது குறிப்பு. —இ. நா. (கዐச)

105. பெண்வழி நலனொடும் பிறந்த நாணொடும்
எண்வழி யுணர்வுநா னெங்குங் காண்கிலன்
மண்வழி நடந்தடி வருந்தப் போனவன்
கண்வழி நுழையுமோர் கள்வ னேகொலாம்

கொண்டுகூட்டு: *நான் பெண்வழி நலனொடும், பிறந்த நாணொடும், எண் வழி உணர்வும் எங்கும் காண்கிலன்: மண்வழி நடந்து அடி வருந்தப் போனவன், கண்வழி நுழையும் ஓர் கள்வனே கொல்!*

பொருள்: *எனது பெண் நலங்களையும் அவற்றுடன் தோன்றிய நாணத்தையும் என் அறிவையும் நான் என் அகத் துள்ளே எங்கும் தேடிப் பார்த்தும் காண்கின்றிலேன். ஆதலால், அவை களவுபோ யிருக்க வேண்டும். அவை அவன் வருமளவும் இருந்து பின்பு காணாமையால் அவைகளை அவனே களவு செய் திருக்க வேண்டும். ஆயின் அவன் எவ்வழியே என் அகத்துட் புகுந்து களவாடினு னென்பது தெரிய வில்லை. வேறு வழி யில்லை யாதலால், அவன், கண் வழியே நுழையும் கள்வன் போலும்!*

பெண் வழி நலன் - பெண்களுக்கு வழி வழியாக வரும் நற் குணங் கள். பிறந்த நாண் - (அந்த நலங்களோடு கூடவே) தோன்றிய (அவற் றுள்ளே சிறந்த) நாணம். 'எண்வழி உணர்வு - மனத்தி னிடத் துள்ள அறிவு. எண் வழி - எண்ணு மிடத்து.'

சீதை, இராமனைக் கள்வன் என்றதனால் வெறுப்பது வெளிப்படை யும் தோற்றமு மாகவும், மென்மையான பூ மேல் நடவாமல் வன்மை யான மண் மேல் அடி வருந்த நடந்து போனவன் என்றதனால் விரும்பு வது குறிப்பும் உண்மையு மாகவும் இருத்தல், கவனிக்கத் தக்கது. (கoரு)

106. இந்திர நீலமொத் திருண்ட குஞ்சியுஞ்
சந்திர வதனமுந் தாழ்ந்த கைகளுஞ்
சுந்தர மணிவரைத் தோளு மேயல
முந்தியென் னுயிரையம் முறுவ லுண்டதே

கொண்டுகூட்டு: *இந்திரநீலம் ஒத்து இருண்ட குஞ்சியும், சந்திர வதனமும், தாழ்ந்த கைகளும், சுந்தர மணிவரைத் தோளும் அல்ல, முந்தி என் உயிரை உண்டது (மற்று யாதெனின்) அம்முறுவலே!*

பொருள்: நீல ரத்தினக் கதிர்க் கூட்டத்தை ஒத்து இனிதாக இருண்ட கேசமும், பூரண சந்திரன் போன்ற முகமும், முழந் தாள் வரை தாழ்ந்த கைகளும், அழகிய நீல மலை நேரான தோள் களும் அல்ல, முதல் முதலாக என் உயிரை உண்டவை! மற்று எது முன்னதாக உண்ட தெனின், என் மனத்தை விட்டு நீங்காத அந்தப் புன்னகையே!

இந்திர நீலம் - நீல ரத்தினம். குஞ்சி - ஆண் மக்கள் தலை மயிர். மணி - நீல ரத்தினம். முறுவல் - சிரிப்பு; இங்கே புன் சிரிப் பென்று பொருள் பட நின்றது.

அவன் சம்பந்தமான எல்லாம் என் உயிரை உண்டன; ஆயினும் அவற்றுள் முற்பட்டு என் னுயிரை யுண்டது அவன் புன்னகையே; புன்னகை உண்டு எஞ்சிய உயிர்ப் பகுதியைக் கேசம் முதலியவை உண்டன, என்பது கருத்து. (கOசு)

107. படர்ந்தொளி பரந்துயிர் பருகு மாகமுந்
தடந்தரு தாமரைத் தாளு மேயல
கடந்தரு மாமதக் களிநல் யானைபோல்
நடந்தது கிடந்ததென் னுள்ள நண்ணியே

கொண்டுகூட்டு: படர்ந்து ஒளி பரந்து உயிர் பருகும் ஆகமும் தடம் தரு தாமரைத் தாளுமே அல; கடம்தரு மாமதக் களி நல் யானை போல் நடந்தது, என் உள்ளம் நண்ணிக் கிடந்தது.

பொருள்: மார்பழகினும் தாளழகினும் அதிகமாக நடை யழகு மனத்தில் நிலைத்திருக்கின்றது.

தடம் தரு தாமரை - தடாகம் (உண்டாக்கிக்) கொடுக்கின்ற தாமரை மலர்; (மலர்களிற் சிறந்த தென்ற) பெருமையைக் கொண்ட தாமரை மலர். தருதல் - கொள்ளுதல்.— புற. வெண். மா. (கO௭)

108. பிறந்துடை நலநிறை பிணித்த வேந்திரம்
கறங்குபு திரியுமென் கன்னி மாமதில்
எறிந்தவக் குமரனை யின்னும் கண்ணிற்கண்
டறிந்துயி ரிழக்கவு மாகு மேகொலாம்

கொண்டுகூட்டு : (என்னுடன்) பிறந்து உடை (மையாயுள்ள) நலம் நிறை (ஆகிய) பிணித்த எந்திரம் கறங்குபு திரியும் என் கன்னி மா மதில் எறிந்த அக் குமரனை இன்னும் கண்ணிற் கண்டு அறிந்து, உயிர் இழக்கவும் ஆகுமே ?

பொருள் : என்னுடன் கூடப் பிறந்து என் உடைமையா யுள்ள கற் பெனும் யந்திரம் எவரும் அணுகாமல் காத்தற்கு எப் பக்கமும் சுழன்று திரியப் பெற்ற எனது கன்னித் தன்மை யாகிய மதிலை அழித்த அந்த அரசிளங் குமரனை இன்னும் ஒரு முறை கண்ணாரக் கண்டு அவனை நன்கு அறிந்து கொள்ளும் பாக்கியம் பெற்ற பின்பு என் உயிர் போவதானாலும் எனக்குச் சந்தோஷமே; அப்படி யாயினும் நேரிடுமா ?

உடை - உடைமை.— ச. அ. நல நிறை - நல்ல கற்பு. பிணித்த - கட்டிய. கறங்குபு - சுழன்று. மதில் எறிந்த - மதிலை அழித்த. (௧0௮)

அத்தமன வருணனையும் அந்தி வருணனையும்

[என்று இவை போல்வன பல கூறி, இராமனது உரு வெளித் தோற்றத்தைக் கண்டு 'இதோ வந்தான்' என்றும் அது மறையவே 'அதோ! போய்விட்டான்' என்றும் புலம்பிச் சீதை வருந்தும் போது, அவளைச் சுட்ட காமாக்கினி தன்னையுஞ் சுடத் தாங்க மாட்டாதவனாய் அச்சூட்டைத் தணிக்க மேல் கடலில் விழுந்தான் போலச் சூரியன் அத்தமித்தான். தென்ற லாகிய பாசத்தை வீசி, செவ் வான மாகிய சிவந்த தலை மயிரும் இரு ளாகிய கரு நிறமுங் கொண்டு காலன் வந்தது போல மாலைப் பொழுது வந்தது. பொழுது போயினமையால், கூடு தேடி அடையும் பறவை யொலி தான் கொட்டும் பறை யொலி யாக, கட லொலி தன் காற் சிலம் பொலியாக, இருள் கரு நிறச் சட்டையாகப் பூதம் புறப்பட்ட தென்று சொல்லும் படியாக, அந்தி மாலை தோன்றி யது. அதனை நோக்கிச் சீதை கூறுகின்றாள் —]

சீதை, அந்திப் பொழுதை நோதல்

மைவானி றத்து மீனெயிற்று வாடை யுயிர்ப்பின் வளர்செக்கர்ப்
பைவா யந்திப் படவரவே யின்ன விளைத்துப் பகைத்தியால்
எய்வா னொருவன் கையோயா னுயிரு மொன்றே யினியில்லை
உய்வா னுறவிப் பழிபூண வுன்னோ டெனக்குப் பகையுண்டோ

கொண்டுகூட்டு: மைவான் நிறத்து மீன் எயிற்று வாடை உயிர்ப்பின் வளர் செக்கர்ப் பைவாய் அந்திப்பட அரவே! இன்று விளைத்துப் பகைத்தி. எய்வான் ஒருவன் கை ஓயான்; உயிரும் ஒன்றே. உய்வான் உற இனி (உயிர்) இல்லை. இப்பழி பூண, உன்னோடு எனக்குப் பகை உண்டோ?

பொருள்: ஆகாய நிறத்தையும் நட்சத்திரப் பற்களையும் வாடைக் காற்றுப் பெருமூச்சையும் செவ்வான வாயையுமுடைய அந்திப் பாம்பே! துன்பம் உண்டாக்கி என்னை எதற்காக விரோதிக்கின்றாய்? என் உயிருக் காக வென்றால், அதற்காக, நீ வருமுன்பே வந்து என் மேல் அம்பு எய்வா னொயினன் ஒருவன்; அவன் அதைக் கொண்டா லன்றி எய்யும் கை ஓயான்; உயிரோ, எனக்கு ஒன்றே உள்ளது; அதை அவன் கொண்ட பின், நான் பிழைத் திருக்க வேறு உயிர் இல்லை; உயிர் இல்லாது போகவே, நீ என் மீது பகை செலுத்தலால் என் உயிரை உண்ணும் பயனைப் பெறாய்; பெறா யாகவும் என்னை வீணே பகைக்கின்ற இந்தப் பழி பூணுதற்கு, முன் பகை இருத்தல் வேண்டும்; அப்படி உனக்கும் எனக்கும் பகை யுண்டோ? இல்லை; உண்டேல், சொல்வாயாக!

வான் மை நிறத்து - ஆகாசக் கரு நிறத்தை யுடைய. மீன் எயிற்று - நட்சத்திரப் பற்களை யுடைய. வாடை உயிர்ப்பின் - வாடைக் காற்றுப் பெரு மூச்சினை யுடைய. வளர் செக்கர்ப் பை வாய் - பெருகிய செவ்வான மாகிய, நஞ்சுப் பையுள்ள வாயினை யுடைய. பை வாய், பரந்த வாயெனலு மாம். பைத்தல் - பரத்தல். — ச. அ. இன்று - துன்பம். பகைத்தி - பகைக்கின்றாய். 'ஒருவன்', மன்மதனைக் குறித்தது. இனி - மற்று - வேறு. — உரி. நிக., கசுo. உய்வான் உற - உய்தலை அடைய. உய்தல் - பிழைத்தல் - சீவித்தல். — புறநா. 'உய்வான் உற இனி இல்லை' எனக் கூட்டி 'பிழைத் திருக்க வேறு (உயிர்) இல்லை' என்று பொருள் கூறப்பட்டது. உய்வான் உறவு இனி இல்லை - உய்தலுறுதல் இனி இல்லை, எனலு மாம்.

'மீனெயிற்று' என்ற பாடமே யன்றி, 'மின்னெயிற்று' என்ற பாடமும் உண்டு. இப் பாடம், இரவிலேயன்றி அந்தியிலே நட்சத்திரங்கள் காணப்படுதல் இல்லையென்பதுபற்றிக் கொள்ளப்பட்டதுபோலும். 'இப்போது மாலை போயிற்று', 'இப்போது இரவு வந்தது', என்று சொல்லக் கூடாத நேரமும் உண் டன்றே? மாலை முடியாமலும் இரவு தொடங்காமலும் உள்ள அந்தச் சந்தி நேரத்திலே, இரவிற் பே ரொளி வீசும்

நட்சத்திரங்களிற் சிறந்தன சில, மற்றைச் சிற்றொளி நட்சத்திரங்கள் தோன்றுமுன் தோன்றுபவைகளை உட்கொண்டு, கவி 'மீனெயிற்று' என்று பாடினாரெனல் பொருந்தும். இப்படலம் ௬௨-ம் பாட்டில், இவ் அந்திமாலையை வருணிக்குமிடத்து, 'எரி நிறச் செக்கரும் இருளும் காட்டலால்' என்றார். இப் பாட்டிற்கு அடுத்த 'ஆலமுலகில்' என்ற பாட்டையும் பார்க்கவும். (க௦௯)

சீதை, இரவை நோதல்

ஆல முலகிற் பரந்ததோ வாழி கிளர்ந்த தோவவர்தந்
நீல நிறத்தை யெல்லாரு நினைக்க வதுவாய் நிரம்பியதோ
கால னிறத்தை யஞ்சனத்திற் கலந்து குழைத்துக் காயத்தின்
மேலு நிலத்து மெழுகியதோ விளங்கு மிருளாய் விளைந்ததுவே

கொண்டுகூட்டு : *ஆலம் உலகில் பரந்ததோ! ஆழி கிளர்ந்ததோ! அவர் தம் நீல நிறத்தை எல்லாரும் நினைக்க அது ஆய் நிரம்பியதோ! காலன் நிறத்தை அஞ்சனத்தில் கலந்து குழைத்துக் காயத்தின் மேலும் நிலத்தும் மெழுகியதோ! (எது) விளங்கும் இருளாய் விளைந்தது?*

பொருள் : *'ஆலகால விடம் உலகத்திலே பரவியதோ! சமுத்திரம் மேலோங்கி எங்கும் பெருகியதோ! அவருடைய நீல நிறத்தை யெல்லாரும் நினைக்க அந்த நிறமே எங்கும் ஆகி நிறைந்ததோ! இயமனது நிறத்தைக் கண்ணுக்கிடும் மையோடு கலந்து குழப்பி ஆகாயத்தின்மேலும் பூமியின்மேலும் மெழுகியதோ! இவற்றுள் எது, இவை ஒவ்வொன்றும் செய்யும் துன்பத்தைச் செய்கின்ற இருளாய் விளைந்தது!'*

கிளர்தல் - பெருகுதல்.—புறப். வெண். மா. *காயம் - ஆகாயம்.*

இப்போது கூறிய இருள் மாலையிருள் போனபின் வந்த இரவின் இருளை. அவ் விருளினும் இவ் விருள் மிகுந்து புலப்பட்டதனால் 'விளங்தும் இருள்' என்றார். ஆலகால விடம் முதலியவை விதையாக, அவை முளைத்து வளர்ந்து, விளைந்தது இருள் என்றும், விதையை நோக்க அவ்விதையின் விளைவு மிகவும் பெருக்கமா யிருப்பது போல, ஆலகால விடம் முதலியவற்றினும் இருள் (இருண்ட தன்மையினும் துன்பஞ் செய்தலினும்) மிகவும் பெரியதா யிருந்த தென்றும் 'விளைந்ததே' என்றதனால் குறிப்பித்தார்.

(கக௦)

தீபம் வைத்தல்

[இவ்வண்ணம் சீதை பிரலாபித்துத் துன்புறும்போது, அவளுக்கு வெப்பஞ் செய்யுமென்று சாதாரண விளக்கேற்றாமல், தூண்டுதல் வேண்டாத இரத்தின தீபம் வைத்துத் தாதியர் இரவைப் பகல் போலச் செய்தார்கள்.]

சந்திரோதய வருணனை

111. பெருந்திண் ணெடுமால் வரைநிறுவிப்
பிணித்த பாம்பின் மணித்தாம்பால்
விரிந்த திவலை யுதிர்ந்தமணி
விசும்பின் மீனின் மேல்விளங்க
அருந்த வமரர் கலக்கியநா
ளமுத நிறைந்த போற்கலசம்
இருந்த திடைவந் தெழுந்த தென
வெழுந்த தாழி வெண்டிங்கள்

கொண்டுகூட்டு: பெரும்திண் நெடுமால் வரை நிறுவிப் பிணித்த பாம்பின் மணித்தாம்பால், (பாற்கடல் அமுது) அமரர் அருந்த (அக் கடலைக்) கலக்கிய நாளில், விரிந்த திவலை(யும்) உதிர்ந்த மணி(யும்) விசும்பில் மீனின் மேல் விளங்க, அமுதம் நிறைந்த பொற் கலசம் (அக் கடலுள்) இருந்தது (வெளி) இடை எழுந்தது என ஆழி(யில்) வெண் திங்கள் எழுந்தது.

பொருள்: திருமால் மந்தர மலை யாகிய மத்திலே கட்டின வாசுகி என்னும் பாம்புக் கயிற்றினால் பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதம் எடுத்துத் தேவர்கள் உண்ணும்படி அந்தக் கடலைக் கலக்கிய காலத்தில், நீர்த் துளிகளோடு தெறித்த மணிகள் நட்சத்திரங்களினும் அதிகமாக விளங்க, அமிர்த கலசம் அக்கடலினுள் இருந்தது அக்கடலிலிருந்து வெளிப்பட்டு எழுந்தது போலக் கடலிலே சந்திரன் உதய மாயிற்று.

நிறை நிறுவிப் பிணித்த - (மந்தர மலையாகிய மத்திலே விலகாது) நிற்கும்படி செய்து கட்டின. அருந்த - (பாற் கடலி னின்று அமுதம் கடைந் தெடுத்து) உண்ணும்படி. ஆழி - கடல். பெரும் திண் நெடுமால் வரை, பெரிய வலிய உயர்ந்த கரிய மலை யெனலு மாம். (மால்-கருமை).

இப் பொருள் கொண்டால், 'அருந்த' என்பதற்கு மட்டுமே யன்றி, 'திறவி', 'பிணித்த', 'கலக்கிய' என்பவைகளுக்கும் 'அமரர்' வினை முதலாம்.

'பிரதான உபமான மான அமுத கலசத்துக்குத் துணையாக வந்த நீர்த் திவலைகளும் ரத்தினங்களும் உபமேயங்க ளாகவும், பிரதான உபமேயத்துக்குத் துணையான நக்ஷத்திரங்கள் உபமானங்க ளாகவும் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன.'

உதய மாகும் சமயத்தில் சந்திரன் சிவந்து தோன்றுதலால் செம் பொற் கலசம் உதய சந்திரனுக்குப் பொருத்தமான உபமானம். வெண் சந்திர னென்றது உதய காலத்துக்குப் பிந்திய பெரும் பான்மையான காலத்தில் உள்ள நிறம் பற்றி யென்க.

பொன், உலோகப் பொதுவாய்ச் செம்பொன் (தங்கம்), வெண் பொன் (வெள்ளி), பொன் (இரும்பு), மூன்றையுங் குறிப்பதால், இங்கே 'பொன் கலசம்' என்றதை வெள்ளிக் கலச மெனலு மாம். (ககக)

வண்டா யயன்நான் மறைபாட மலர்ந்த தொருதா மரைப்போது
பண்டா லிலையின் மிசைக்கிடந்து பாரு நீரும் பசித்தான்போல்
உண்டா னுந்திக் கடல்பூத்த தோதக் கடலுந் தான்வேறோர்
வெண்டா மரையின் மலர்பூத்த தொத்த தாழி வெண்டிங்கள்

கொண்டுகூட்டு: பண்டு ஆலிலையின் மிசைக் கிடந்து பசித்தான் போற் பாரும் நீரும் உண்டான் உந்திக் கடல், அயன் வண்டாய் நால் மறை பாட, ஒரு தாமரைப் போது மலர்ந்தது (என்று), ஓதக் கடலும் தான் வேறு ஓர் வெண் தாமரையின் மலர் பூத்தது (பூத்ததை) ஒத்தது ஆழி வெண் திங்கள்.

பொருள்: முன் காலத்தில் ஆலிலை மேற் பள்ளி கொண்டு பசித்தவன் போலப் பூமியையும் கடலையும் உண்ட திருமாலின் நாபி யாகிய கடலானது, பிரமன் வண்டு போன்று அதன் ரீங்காரம் போல வேதங்களைப் பாடா நிற்க, ஒரு (செந்) தாமரைப் பூப் பூத்தது என்று, கடலும் வே றொரு வெண்டாமரைப் பூப் பூத்ததை ஒத்தது கடலிற் பிறந்த சந்திரன்.

ஆய் - போன்று. மலர்ந்த தொரு தாமரைப் போது மலர்ந்த தாகிய ஒரு தாமரைப் பூவை. நீர் - கடல். உந்தி - கொப்பூழ். ஓதம் - அலை. — ஐந்துறு. ஆழி - கடல் - கடலிற் பிறந்த; வட்ட வடிவமான.

'தாமரைப்போது' என்றதற் கியைய அதனிற் றோன்றிய பிரமனை 'வண்டு' என்றும், வண்டு ரீங்காரம் செய்தல் போல 'அயன் நான்மறை பாட' என்றும், பூமியை யுண்டதற்குப் பொருத்தமாக (இயல்பிலே பசி யில்லாதவனைப்) 'பசித்தான் போல்' என்றும், ஒரு கடல் ஒரு தாமரைப் பூப் பூத்ததை நோக்கி மற் றொரு கடல் தானும் அது போல பூப்பே னென்று 'வே றோர் வெண் டாமரையின் மலர் பூத்தது' என்றும் பல வகை நயம் படக் கூறினார். (ககஉ)

113. வண்ண மாலைக் கைபரப்பி
யுலகை வளைந்த விருளெல்லாம்
உண்ண வெண்ணித் தண்மதியத்
துதயத் தெழுந்த நிலாக்கற்றை
விண்ணு மண்ணுந் திசையனைத்தும்
விழுங்கிக் கொண்ட விரிநன்னீர்ப்
பண்ணை வெண்ணெய்ச் சடையன்றன்
புகழ்போ லெங்கும் பரந்துளதால்

கொண்டுகூட்டு: வண்ணமாலைக் கைபரப்பி உலகை வளைந்த இருளெல்லா(வற்றையு)ம் உண்ண எண்ணித் தண் மதியத்து உதயத்து எழுந்த நிலாக்கற்றை, விரி நல்நீர்ப் பண்ணை வெண்ணெய்ச் சடையன் (உடைய) விண்ணும் மண்ணும் திசை அனைத்தும் விழுங்கிக் கொண்ட புகழ்போல எங்கும் பரந்துளது.

பொருள் : மாலைப் பொழு தாகிய கையைப் பரப்பி உலகத்தைச் சூழ்ந்து தனக்குள் ஆக்கிக் கொண்ட இருள் முழுவதையும் உண்டுவிடக் கருதிச் சந்தி ரோதய சமயத்திற் கிளர்ந்த நிலாக் கதிர்த் தொகுதி, மண் ணுலகத்தையும் விண் ணுலகத்தையும் திசைக ளெல்லாவற்றையும் விழுங்கிய சடையப்ப வள்ளல் கீர்த்தி போல எங்கும் பரவியது.

வண்ணம் - நிறம். வண்ண மாலை - செவ் வானச் செந் நிறமும் இருளின் கரு நிறமும் உடைய மாலை. தண் மதியம் - குளிர்ச்சி யுடைய சந்திரன். பண்ணை - வயல் (சூழ்ந்த), வெண்ணெய் - திருவெண்ணெய்நல்லூர். விழுங்கிக் கொண்ட புகழ் எனக் கூட்டுக.

சடையப்ப முதலியார் புகழ் எங்கும் பரந்தது போல நிலாக் கற்றை எங்கும் பரந்த தென்பது கருத்து. — இ. நா. (கக௩)

நீத்த மதனின் முளைத்தெழுந்த நெடுவெண் டிங்க ளெனுந்தச்சன்
மீத்தன் கரங்க ளவைபரப்பி மிகுவெண் ணிலவாம் வெண்சுதை
காத்த கண்ணன் மணியுந்திக் கமல நாளத் திடைப்பண்டு [யாற்
பூத்த வண்டம் பழையதென்று புதுக்கு வானும் போன்றுளதால்

கொண்டுகூட்டு : *நீத்தம் அதனில் முளைத்து எழுந்த நெடு வெண் திங்கள் என்னும் தச்சன், காத்த கண்ணன் மணி உந்திக் கமல நாளத் திடைப் பண்டு பூத்த அண்டம் பழைய தென்று, மீத்தன் கரங்கள் அவை பரப்பி, மிகுவெண் நிலவு ஆம் வெண் சுதையால் புதுக்குவான் போன்றுளது.*

பொருள் : *கடலில் உதய மாகி மே லெழுந்த சந்திர னென்னும் சிற்பியானவன், திருமால், தனது நாபிக் கமல நாளத்தி னிடத்தே ஆதி காலத்தில் உண்டாக்கிய உலகமாகிய மாளிகை பழையதாய்ப் போயிற் றென்று அதன் மேலே தன் கிரணக் கைகளைப் பரப்பி நில வாகிய சுண்ணும்புக் குழம்பினால் தீற்றிப் புதுப் பித்தல் போன்று அந்த நிலா உள்ளது.*

நீத்தம் - வெள்ளம், இங்கே கடலைக் குறித்தது. நெடு வெண் திங்கள் - மிகுந்த வெண்மை யுடைய சந்திரன். மீ - மேல். கரங்கள் - கைகள்; கிரணங்கள். அவை, பகுதிப்பொருள் விகுதி. சுதை - சுண்ணச் சாந்து - சுண்ணும்புக் குழம்பு. மணி உந்திக் கமல நாளம் - அழ குடைய கொப்பூ ழாகிய தாமரைத் தண்டு. பூத்த - உண்டாக்கிய. புதுக்குவான் - புதுக்குதல். வருதல் ஏன், செய்தல் ஏன் என்ற பொருள் பட 'வருவானேன்', 'செய்வானேன்', என்பவை வருதல் போலப், புதுக்குதல் என்ற பொருளில் 'புதுக்குவான்' வந்தது. 'உளது' என்ற பயனிலைக்கு எழுவாய் முந்திய பாட்டில் உள்ள 'நிலாக்கற்றை'.

(கக௪)

சீதை, சந்திரனைப் பழித்தல்

நீங்கா மாயை யவர்தமக்கு நிறமே தோற்றுப் புறமேபோய்
ஏங்காக் கிடக்கு மெறிகடற்கு மெனக்குங் கொடியை யானையே
ஓங்கா நின்ற விருளாய்வந் துலகை விழுங்கி மேன்மேலும்
வீங்கா நின்ற கருநெருப்பி னிடையே யெழுந்த வெண்ணெருப்பே

கொண்டுகூட்டு : *ஓங்கா நின்ற இருளாய் வந்து, உலகை விழுங்கி மேலும் மேலும் வீங்கா நின்ற கரு நெருப்பின் இடையே எழுந்த வெள்*

நெருப்பே! நீங்கா மாயை (செய்த) அவர் தமக்கு நிறமே தோற்றுப் புறமே போய் ஏங்காக் கிடக்கும் எறி கடற்கும் எனக்கும் கொடியை ஆனாயே!

பொருள்: பெருத்த இரு ளுருவாய்ப் பரிணமித்து வந்து உலகத்தை விழுங்கினாற் போல முழுதும் மூடிக் கவர்ந்து வரவர அதிகமாக வளர்ந்துகொண் டிருந்த கரு நெருப்பின் நடுவிலே உண் டாகிய வெண்ணெருப்பே! எனக்கு நீங்காத மயக்கத்தைச் செய்த அவருக்கு நிறத்திலே தோல்வி யடைந்து தூர மாகப் போய் ஏங்கிக் கொண்டு கிடக்கும் கடற்கும் எனக்கும் கொடுமை யுடையோ னாகினாயே!

'மாயை அவர்', என்பது மாயையைச் செய்கின்ற அவர் என்று பொருள்பட நின்றது 'சங்காரமூர்த்தி', சங்காரத்தைச் செய்யும் மூர்த்தி யென்று பொருள் பயத்தல் போல. ஏங்குதல் - ஒலித்தல்; ஏக்க முறுதல். 'ஏங்கா(-ஏங்கி)க் கிடக்கும்' என்பதில் இவ் விரு பொருளும் இனிது பொருந்தி யிருக்கின்றன. எறி கடல் - (அலைகளை) வீசும் சமுத்திரம். கொடியை - கொடுமை யுடையாய்.

நீங்கா மாயை அவர்தமக்கு நிறமே தோற்றுப் புறமேபோய் ஏங்காக் கிடக்கு மென்றது, கடலோடு இயைவ தன்றி எனக்கும் என்பதனோடும் இயையு மெனக் கொண்டு, இராமபிரானைக் கண்டது முதல் தனது மாயையை யிழந்து தனி யிடத்துச் சீதை யிரங்குவதனால் இங்ஙனங் கூறு கின்றாளெனக் கொள்க. — வை. மு. கோ.

சீதை தன் விரகத்தையும் கடலின் நீரையும் பொங்கிப் பெருகச் செய்தலாற் சந்திரனைக் 'கொடியை' யென்றாள். விரகிகளுக்கு வெப்பஞ் செய்தலால், இருளையும் நிலவையும் முறையே கரு நெருப் பென்றும் வெண் ணெருப் பென்றும் உருவகித்தார். இயல்பிலே குளிர்ச்சியான இருளையும் நிலவையும் பொருத்த மாக நெருப் பென்றதும், அவை தம் முள் மாறுபடுதலைக் குறிக்கக் கரு நெருப்பு வெண் ணெருப் பென்றதும், அருமையும் இனிமையும் ஆச்சரியமு மாக விருக்கின்றன. (ககரு)

116. கொடியை யல்லைநீ யாரையுங் கொல்கிலாய்
மடிவி லின்னமு தத்தோடும் வந்தனை
பிடியின் மென்னடைப் பெண்ணொடுடன் றலேனைச்
சுடுதி யோகடற் றோன்றிய திங்களே

கொண்டுகூட்டு: கடலில் தோன்றிய திங்களே! நீ கொடியை அல்லை. யாரையும் கொல்கிலாய். மடிவு இல் இன் அமுதத் தொடும் பிடியின் மெல் நடைப் பெண் ணொடும் வந்தனை என்றால், எனைச் சுடுதியோ !

பொருள்: குளிர்ந்த கடலிலே தோன்றிய சந்திரனே! எனக்குக் 'கொடியை ஆனாய்' என்றேன். அது கிடக்க, பிறர் திறத்தில் நீ கொடுமை யுடையா யல்லை; யாரையும் கொல்லமாட்டாய்; தன்னை உண்டார் மரணத்தை நீக்கும் இனிய அமுதத் துடனும் மெல்லிய பெண்பாலான திருமகளுடனும் பிறந்தாய் என்று உலகத்தார் கூறுவது உண்மையானால், என்னைச் சுடுவாயோ !

'சாவா மருந்து' சாதல் இல்லாமற் செய்யும் மருந்து எனவும், 'மூவா மருந்து' மூத்தல் இல்லாமற் செய்யும் மருந்து எனவும் வருதல் போல, 'மடிவில் அமுதம்' மடிதல் இல்லாமற் செய்யும் அமுத மென வந்தது. 'வடிவிலி னமுதத்தொடும்' என்றும் பாடம். அமுதத் தொடும் பெண் ணொடு(ம்) வந்தனை என்றால் எனக் கூட்டுக. என்றால், என்று கூறுவது உண்மை யானால் என்ற பொருள் படகின்றது; 'நீ யோக்கிய னென்றால் கொண்ட கடனைக் கொடுத்து விடு' என்பதிற் போல. பிடியின் மெல் நடைப் பெண் - பெண் யானையின் நடை போலும் மெல்லிய நடையை யுடைய இலக்குமி. சுடுதியோ - சுடுவாயோ.

'சுடுதியோ' என்பதற்குச் சந்திரனே, நீ பிறந்த இடம் குளிர்ந்த கடல்; உன்னொடு பிறந்த பொருள்களோ, இனிய அமுதமும் மெல்லிய பெண்ணும், ஆதலால் உனக்குச் சுடுதல் இயல் பன்று, ஒருகால் சுட்டாலும் பெண்ணொடு பிறந்த நீ பெண்ணாகிய என்னைச் சுடலாமோ என்றும்; 'கொடியை அல்லை' என்பதற்கு மென்மைத் தன்மை யுடைய பெண்ணுடன் பிறந்ததனால் இரக்க முடையை, ஆதலால் கொடுமை யுடையா யல்லை என்றும்; 'கொல்கிலாய்' என்பதற்குச் சாவை நீக்கும் அமுதத் தோடு பிறந்ததனால் உயிரைக் காப்பாற்றுவாய், கொல்லமாட்டாய் என்றும், பொருள் விரித் துரைக்க.

'நீங்காமாயை' என்ற பாட்டுக்கு முன் 'சீதை' என்பதும் 'கொடியை யல்லை' என்ற பாட்டுக்குப் பின் 'என்றாள்' என்பதும் வருவித்துப் பொருள் முடிவு செய்க. (கக்கூ)

சீதையின் விரக தாப வருணனை

117. நீக்க மின்றி நிமிர்ந்த நிலாக்கதிர்
தாக்க வெந்து தளர்ந்து சரிந்தனள்
சேக்கை யாகி மலர்ந்தசெந் தாமரைப்
பூக்கள் பட்டதப் பூவையும் பட்டனள்

கொண்டுகூட்டு : *நீக்கம் இன்றி நிமிர்ந்த நிலாக் கதிர் தாக்க, (சீதை) வெந்து தளர்ந்து சரிந்தனள். சேக்கை ஆகி மலர்ந்த செந் தாமரைப் பூக்கள் பட்டதை அப் பூவையும் பட்டனள்.*

பொருள் : *மாலை சிறிது பொழுது இருந்து நீங்கியது; அதன் பின் வந்த இருளும் நெடு நேரம் நில்லாது கழிந்தது. அவற்றுக்குப் பின்பு தோன்றி, அவைகள் போல அல்லாமல், அதிக நேரமாக நீங்காததாய் அடிவானத்திலிருந்து மேல் எழுந்து கொண்டிருந்த சந்திரனது கிரணங்கள் மேல் விழுதலால், சீதை வெதும்பித் தளர் வடைந்து சாய்ந்திட்டாள்; அவளுக்குப் படுக்கை யாகி அவள் தேக வெம்மையால் தாமரை மலர்கள் பட்ட பாட்டை நிலவு தன் மேல் விழுந்து தாக்குதலால் அவள் பட்டாள்.*

சேக்கை - இருப்பிடம்; படுக்கை. பூவை - பூவை (நாகணவாய்ப் பறவை) மொழி போலும் மொழிகளை யுடைய பெண் - சீதை.

சீதை இலக்குமிதேவியா யிருந்த காலத்தில், அவளுக்கு இருப்பிடமாகி, அதனால் மகிழ்ச்சி யடைந்தன போல மலர்ந்த செந்தாமரை மலர்கள் நிலவினால் (ஒடுங்கிப் பொலி வழிந்து) பட்ட பாட்டைத் தானும் அந்நிலவால் பட்டாள் என்றும், 'சேக்கையாகி . . . . பூவையும் பட்டனள்' என்பதற்குப் பொருள் கூறலாம். மேலே, பொருளில், நிலவால் அதிகப் பட்ட விரக தாபத்தால் வெதுப் புண்ட சீதையின் தேக வெம்மையால் தாமரைப் பூக்கள் பட்ட பாடென்றது, இப்பாட்டுக்கு முந்தியதும் இந் நூலிலே சேர்க்கப் படாதது மான பாட்டில் 'போது மொய்த் தமளிப் புரண்டாளரோ' என்று கூறியிருப்பதுபற்றிக் கூறப்பட்டது. போது மொய்த்(த) அமளி - பூக்கள் நெருங்கிய படுக்கை. (ககஎ)

118. வாச மென்கல வைக்களி வாரிமேற்
பூசப் பூசப் புலர்ந்து புழுங்கினள்
வீச வீச வெதும்பினள் மென்முலை
ஆசை நோய்க்கு மருந்துமுண் டாங்கொலோ

கொண்டுகூட்டு : (தோழியர்) வாச மெல் கலவைக் களியை வாரி மேலே பூசப் பூச (அது) புலர்ந்து புழுங்கினள்; வீச வீச மெல் முலை வெதும்பினள்; ஆசை நோய்க்கும் மருந்து உண்டோ?

பொருள் : தோழியர் கலவைச் சந்தனக் குழம்பை அள்ளி அள்ளி மேலே பூசப் பூச அக் குழம்பு உலர்த ஓற்று அவள் வெதும்பினாள் : அவர்கள் விசிறி கொண்டு வீச வீச அதிக வெப் படைந்தாள் : அவர்கள் செய்த சைத்தி யோபசாரம் ஒன்றும் பயன் பட வில்லை : மற்ற நோய்களுக்கு மருந் திருத்தல் போல, ஆசை நோய்க்கும் மருந் துண்டோ?

கலவைக் களி - சந்தனத்துடன் வேறு பரிமளப் பொருள்கள் கலக் கப்பட்ட குழம்பு. வாரி - அள்ளி. புலர்ந்து - உலர்ந்து. மெல் முலை வெதும்பினள் - மென்மையான கொங்கைகள் (சந்தனம் பூசப் பட்டும் விசிறி வீசப் பட்டும்) வெதுப் புண்டாள்; மென் முலை யுடையாள் (ஆகிய சீதை) வெப்ப மடைந்தாள். சைத்தி யோபசாரம் - சைத்தியம் (- குளிர்மை) உண்டாம்படி செய்யும் உபசாரம். (ககஅ)

விசுவாமித்திர ராம லக்குமணரும் சதாநந்தனும் சந்தித்தல்

[மேற் கூறியவாறு சீதை வருந்திக்கொண் டிருந்தாள். அவ ளைக் கன்னியா மாடத்திலே கண்டு சென்ற விசுவாமித்திர ராம லக்குமணர்கள் சனக மன்னனைக் காண, அவன் அவர்களை வர வேற்று உபசரித்துச் சிறந்த மாளிகை யொன்றில் அமரச் செய்த னன். அங்கே கௌதம புத்திர னாகிய சதாநந்த முனிவன் வந்தான். அப்பொழுது இராமன் அந்த முனிவனை வணங்க, அவன் இராம னுக்கு ஆசி கூறி, விசுவாமித்திரனை நோக்கி, 'தேவரீர் எழுந் தருளுவதற்கு இந்நகரம் செய்த புண்ணியம் யாதோ!' என்று உப சார வார்த்தை கூறினன். விசுவாமித்திரன் அவனுக்குப் பதில் உரைப்பா னுன் —]

இராமன் பெருமையைச் சதாநந்தனுக்கு விசுவாமித்திரன் கூறுதல்

119. வடித்த மாதவ கேட்டியிவ் வள்ளறுன்
இடித்த வெங்குரற் றுடகை யாக்கையும்
அடுத்தேன் வேள்வியு நின்னன்னை சாபமும்
முடித்தேன் நெஞ்சத் திடர்முடித் தானென்றான்

கொண்டுகூட்டு: 'வடித்த மாதவ! கேட்டி, இவ்வள்ளல் இடித்த வெம் குரல் தாடகை யாக்கையும், அடுத்த என் வேள்வியும், நின் அன்னை (அகலிகை) சாபமும் முடித்து என் நெஞ்சத்து இடர் முடித்தான் என்றான்.

பொருள்: 'இந்த வள்ளல் இராமன் இடி ஒத்த சத்தத்தை யுடைய தாடகையின் தேகத்தையும் எனது யாகத்தையும் உம் முடைய தாயின் சாபத்தையும் முடிவுறச் செய்து, தாடகையின் தேகம் எனது யாகம் உமது தாயின் சாபம் ஆகிய மூன்றும் முடிவுறா திருந்ததனால் நீடித் திருந்த என் மன வருத்தத்தையும் முடிந் தொழியச் செய்தவன்' என்றான்.

வடித்த - திருத்தமாகச் செய்த. —புறநா. கேட்டி - கேட்பாய். இடித்த - இடிபோல் முழங்கிய.—புற. வெண். மா. அடுத்தென் - (தன்னை உதவி செய்யும்படி வேண்டி) அடுத்த (- அடைந்த) என்னுடைய. இதன் முந்திய பாட்டின் உரையிற் குறித்த 'மொய்த்த அமளி' 'மொய்த்தமளி' என வந்தது போல, 'அடுத்த என்' 'அடுத்தென்' என வந்தது. முடித்தல்- (யாக்கையை) அழித்தல்; (வேள்வியை) நிறைவேற்றல்; (சாபத்தைத்) தீர்த்தல்; (நீடித்திருந்த இடரை) முடிவா யொழிந்துபோகச் செய்தல். இடர் - வருத்தம்.

முடித்தல் என்ற ஒரு வினைச் சொல்லைப் பல செயப்படு பொருள் களுக்குப் பொருந்தப் பல பொருள் படப் பிரயோகித் திருக்கும் நயமும் சாதுரியமும் பாராட்டத் தக்கன. (கக௯)

சதாநந்தன், இராமனுக்கு விசுவாமித்திரன் சரித்திரத்தைக் கூறிப் போதல்

[மேற் கூறியவாறு விசுவாமித்திரன் கூறிய போது, சதாநந் தன், 'உமது அருளைப் பெற்ற வீரர்க்குச் செய்தற் கரியது யாது மில்லை' என்று அவனுக்குச் சொல்லி, இராமனை நோக்கி 'இந்த விசுவாமித்திர முனி சிரேட்டர் ஆதியில் அரசரா யிருந்தார். ஒரு நாள் இவர் வேட்டைக்குச் சென்றபோது, வசிட்டர் காமதேனு வைக் கொண்டு இவருக்கும் இவருடைய அள விறந்த பரிசனங் களுக்கும் அதிசயமான விருந்து செய்வித்தார். இவர், அக் காம தேனுவைத் தமக்குக் கொடுக்கும்படி அவரை வேண்ட, அவர்

மறுக்க, இவர் வலாற்காரத்தினால் அதைக் கவர முயன்று போர் புரிவாராகி, விட்ட அத்திர சத்திரங்க ளொன்றும் காமதேனுவை யாவது வசிட்டரையாவது ஒன்றும் செய்ய முடியாமை கண்டு, அரசரினும் தவசியர் வலியரென் றுணர்ந்து, அரசை வெறுத்துத் துறந்து, அளவற்ற காலம் அகோர தவஞ் செய்து, பிரம சிருட்டிக்கு எதிர்ச் சிருட்டி செய்ய வல்ல அபூர்வ தபோ பலம் பெற்றவர். இப்படிப்பட்ட மகா புருடருடைய அருளைப் பெற்ற உமக்கு எதுதான் அரிது, யாதும் எளிதே.' என்று கூறி இராமனை ஆசிர்வதித்து எல்லாரிடத்தும் விடை பெற்றுத் தன் இருப்பிடம் சென்றனன்.]

இராமனது விரகதாப வருணனை

120. முனியுந் தம்பியும் போய்முறை யாற்றமக்
கினிய பள்ளிக ளெய்திய பின்னிருட்
கனியும் போல்பவன் கங்குலுந் திங்களுந்
தனியுந் தானுமத் தையலு மாயினன்

கொண்டுகூட்டு : *முனியும் தம்பியும் போய் முறையால் தமக்கு இனிய பள்ளிகள் எய்திய பின், இருள் கனி போல்பவன் கங்குலும் திங்களும் தனியும் தானும் அத் தையலும் ஆயினன்.*

பொருள் : *விசுவாமித்திரனும் இலக்குமணனும் அந்த மாளிகையில் தங்கள் பள்ளியறைகளுக்குச் சென்று முறைப்படி என்றும் போல அன்றும் இனிது தூங்கும்படி தம் படுக்கைகளை அடைந்த பின்பு, இராமன் அவ்வாறு படுக்கையை அடையானாய் இரவும் சந்திரனும் தனிமையும் தானும் சீதையும் கவர்ந்து கவல்விக்கப் பட்ட மனத்தினன் ஆகினன்.*

முறையால் - முறைமைப்படி - (என்றும் உள்ள) வழக்கப்படி. பள்ளி - படுக்கை. எய்திய - அடைந்த. இருள் கனி போல்பவன் - இருள் முதிர்ந்து கனிந்தது போன்றவன் - மிக இருண்ட நிறத்தினன் - இராமன். கங்குல் - இரவு. திங்கள் - சந்திரன். தனி - தனிமை. தையல் - பெண் - சீதை - சீதையின் ஞாபகமும் அவளுடைய உரு வெளித் தோற்றமும். கனியும் என்பதில் உம்மை இசை நிறை.

'முனியும் தம்பியும் போய் முறையால் தமக் கினிய பள்ளிகள் எய்திய' என்றதனால், இராமன் படுக்கைக்கு என்றும் போல அன்று

செல்ல வில்லை யென்பதும், அவனுக்குப் படுக்கை இனிய தல்லாத தாயிற் றென்பதும் குறிப்பித்தார்.

இராமனுக்கு இன்றளவும் பழகியவைகளாய் இன்பஞ் செய்வனவா யிருந்த இரவும் சந்திரனும் இன்று புதிய (குணமுடையன)வாய்த் துன் பஞ் செய்வன ஆயினதற்கும், முன் சில சமயங்களில் தனித் திருக்கும்படி நேர்ந்த போ திருந்தபடி யில்லாமல் இப்போது தனிமையானதும் தன் தன்மை மாறிச் சகிக்கக் கூடாததாய் இருப்பதற்கும், தான் தன்னை இது வரை அறிந்தவா றின்றி வேறுபட்டுத் தனக்கே தான் அந்நியமாய் வெறுப்பா யிருப்பதற்கும் காரணம் சீதையே என்பது விளங்கக், 'கங்குல், திங்கள் தனி தான்' என்பவைக ளெல்லாவற்றுக்கும் பின், இறுதியில், 'தையல்' என்றார்.

இராமன் பள்ளி கொள்ளும் சமயத்துக்கு முன் துணையா யிருந்த விசுவாமித்திரன் முதலியோரது துணை யில்லாமல், அந்தச் சமய முதல் விடியு மளவும் இயல்பாகத் துணையாக இருக்க வேண்டிய தூக்கத் துணையு மில்லாமல், இரவும் நிலவும் தனிமையும் தானும் சீதையைப் பற்றிய நினைவுமே துணையாக இராப் பொழுது முழுதும் வருந்திக் கழிப்பா னாயி னான், என்பது கருத்து. (கஉ௦)

121. விண்ணி னீங்கிய மின்னுரு விம்முறை
பெண்ணி னன்னலம் பெற்றதுண் டேகொலோ
எண்ணி னீதல தென்றறி யேனிரு
கண்ணி னுள்ளுங் கருத்துள்ளுங் காண்பனால்

கொண்டுகூட்டு: *விண்ணின் நீங்கிய மின் உரு, இம் முறை பெண்ணின் நல் நலம் பெற்றதுண்டே கொலோ? எண்ணின், ஈது, அலது, என்று அறியேன். இரு கண்ணின் உள்ளும் கருத்து உள்ளும் காண்பன்.*

பொருள்: *கை கால் முதலிய அவயவப் பகுப் பில்லாத மின் னுருவம், கண நேரத்தில் மறைந் தொழிவ தல்லது, நிலை யானதாய் இவ்வாறு அவயவப் பகுப் புடைய பெண் போலச் சிறந்த அழகு பெற்ற துண்டோ? இதுவரை இல்லை. ஆராய்ந் தால், நான் காண்கின்ற இவ் உரு, மின் னுருவோ அல்லது பெண் ணுருவோ, என்று தெரிகிலேன். எது என்று தெளியே னாயினும், இவ் வுருவை வெளியே கண்ணிலும் உள்ளே கருத்திலும் காண் கின்றேன்.*

விண்ணின் - மேகத்தி லிருந்து. இம்முறை - இப்படி. பெண்ணின் - பெண் போல. நல் நலம் - சிறந்த அழகு. 'நல்லறம்' என்பதில் 'நல்' சிறந்தது என்று பொருள்படல் காண்க.

என்று, இடைச்சொல்; பெயர்ப் பொருளில் வந்தது; என்பது என்று பொருள்படும். காண்பன் என்பதிற் பகர விடைநிலை தனக் குரிய எதிர் காலத்தைக் குறியாது நிகழ் காலத்தைக் குறித்து நின்றது. (கஉக)

122. வள்ளற் சேக்கைக் கரியவன் வைகுறும்
வெள்ளப் பாற்கடல் போன்மிளிர் கண்ணினாள்
அள்ளற் பூமக ளாகுங்கொ லோவென
துள்ளத் தாமரை யுள்ளுறை கின்றதால்

கொண்டுகூட்டு : வள்ளல் சேக்கைக் கரியவன் வைகுறும் வெள்ளப் பாற் கடல் போல் மிளிர் கண்ணினாள், எனது உள்ளத் தாமரை உள் உறைகின்றதால், அள்ளல் பூ மகள் ஆகுங் கொலோ!

பொருள் : இருண்ட நிற முள்ள பாம் பாகிய படுக்கையை யுடைய கரிய நிறத்தினன் ஆகிய திருமால் தூங்குகின்ற வெண்மையான பாற் கடல் போல் விளங்குகின்ற கண்ணினை யுடையாள் ஆகிய அவள், என்னுடைய மனத் தாமரை மலரில் வசிக்கின்றதனால், தாமரை மலரில் இருக்கும் இலக்குமி தானோ!

சேக்கை - படுக்கை - சர்ப்ப சயநம். கரியவன் - திருமால். வைகல் - துயிறல் (சிலப்பதிகாரம்) - தூங்குதல்.

இந்த மிதிலைக் காட்சிப் படலம் கஙஅ-ம் பாட்டில் 'புட்டிருப்பாகன்' என்பதில் புள் (-பறவை), கருடப் புள்ளைக் குறித்தது போல, 'சேக்கைக் கரியவன்' என்பதில், சேக்கை, பாம்புச் சேக்கையைக் குறித்தது. 'வள்ளல் சேக்கை', பாம் பாகிய படுக்கை, என்ற உரையும் உண்டு. ஆனால், 'வள்ளல்' என்ற சொல் 'பாம்பு' என்ற பொருளில் எங்கும் பிரயோகிக் கப்பட் டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. வெள் அப் பாற் கடல் - வெண்மை யான அந்தப் பாற் சமுத்திரம். வெள்ளப் பாற்கடல், பெருக்கு உடைய பாற் கடல், எனலு மாம். மிளிர்தல் - ஒளிர்தல். அள்ளல் பூமகள் - சேற்றில் (உண்டாகும் தாமரை) மலரில் (வசிக்கும்) பெண் - இலக்குமி. உறைகின்றதால் - உறைகின்றதனால். 'உறைகின்றதே' என்றும் பாடம். அதற்கு, இந்த மிதிலைக் காட்சிப் படலம், அச-ம் பாட்டில், 'காய் எரியால்

கரிய' என்பது 'காய் எரிக் கரிய' எனவும், இக் காண்டம், கடி மணப் படலம், கூ௦-ம் பாட்டில், 'தடக் கையால் பிடித்தான்' என்பது 'தடக் கை பிடித்தான்' எனவும் வருதல் போல, இங்கே 'உறைகின்றதால்' என்பது 'உறைகின்றது' என வந்ததென்று பொருள் கூறுக.

கருமையும் குளிர்மையும் பரப்பும் காணுதற் கினிமையும் உடைமை பற்றிக் கடலை மாதர் கண்ணுக் குவமித்தல் மரபு. வெண்மையான பாற் கடல் கண்ணின் வெண்மையான பாக மாகிய வெள் விழிக்கும், அந்தப் பாற் கடலின் மத்தியில் மண்டலித்த கரிய சர்ப்ப சயனம் கண் நடுவில் உள்ள வட்டமான கரிய பகுதி யாகிய கரு விழிக்கும், அந்தச் சர்ப்ப சயனத்திற் கண்வளரும் கரிய திருமால் அந்தக் கரு விழியில் தோன்றும் கிருஷ்ணனுக்கும் உவமை. ஒன்றோ டொன்று தொடுத்த சம்பந்த முடைய மூன்று உவமேயங்களுக்கு, அவைகள் போல விடாத தொடர் புள்ள மூன்று உவமானங்களை, ஒருசேரப் பொருத்த மாக எடுத்துத் தொடுத்தது, மிக்க இனிமை விளைப்பது.

ஒருவருடைய கண் ணுள்ளே உற்று நோக்குவோரது பிரதிபிம்பமாய் நோக்கப்பட்ட அந்தக் கண்ணி னுள்ளே தோன்றும் வடிவத்தைக் 'கிருஷ்ணன்' என்பது உலக வழக்கு. இந்த வடிவத்தைக் 'கண் மணியிற் பாவை' என்பர் வள்ளுவர். (குறள், ககஉ௩.) உவமேயத்திற் குறிப் பாக வுள்ள 'கிருஷ்ணன்' என்ற சொல்லும் உவமானத்தில் வெளிப்படை யாக வுள்ள 'கரியவன்' என்ற சொல்லும் 'கரு நிற முள்ளவன்' என்று பொருள் படலும் அந்த இரண்டு சொற்களும் திருமாலைக் குறித்தலும் மேற் கூறிய விசேட வுரையின் பொருத்தத்தையும் கம்பரது கவி நுட்பத்தையும் விளக்குதல் காண்க.

பாடபேதம்: உள்ளுறைகின்றதே. (கஉஉ)

123. அருளி லாளௌனி னும்மனத் தாசையால்
வெருளு நோய்விடக் கண்ணின் விழுங்கலால்
தெருளி லாவுல கிற்சென்று நின்றுவாழ்
பொருளே லாமவள் பொன்னுரு வானவே

கொண்டுகூட்டு: அருள் இலாள் எனினும், மனத்து ஆசையால் வெருளும் நோய் விடக், கண்ணின் விழுங்கலால், தெருள் இலா உலகில் சென்று நின்று வாழ் பொருள் எலாம், அவள் பொன் உரு ஆனவே.

பொருள்: அவள் என் மீது இரக்க மில்லாதவ ளாயினும், நான் அறி வின்றி அவள் மேற் கொண்ட ஆசையினால் உண்டாகிய

பயங்கரமான விரகநோய் தீரும்படி, மருந்தாக அவளை என் கண்களாகிய வாயால் விழுங்கியதனால், என் கண்களுக்குச் சகல சராசரப் பொருள்களும் அவளுடைய அழகிய வடிவமாகி விட்டன.

வெருளும் என்ற தன்வினை, வெருள்விக்கும் என்ற பிறவினைப் பொருள் தந்து நின்றது. வெருளல் - அஞ்சுதல். நோய் விட - வியாதி நீங்க. தெருள் - தெளிவு. சென்று நின்று வாழ் பொருள்கள் - இடம் பெயர்ந்தும் இடம் பெயராதும் வாழும் (இருவகைப்) பொருள்கள் - சராசரப் பொருள்கள். பொன் உரு - அழகுடைய வடிவம். அசரப் பொருளில், மரங்கள் முதலிய உயிருள் பொருள்களும், மலைகள் முதலிய உயிரில் பொருள்களும் அடங்கி யுள்ளன. திசை தெரியாது மயங்கியவன் 'திசை மயங்கியது' என்பது போல, உலகப் பொருள்க ளெல்லாவற்றையும் சீதையாக மயங்கிக் காணும் தன் தெருளாமையை இராமன் உலகின் மேல் வைத்துத் 'தெருளிலா உலகம்' என்றான், என்று கவி கூறிய நுட்பம் கவனிக்கத் தக்கது. (கஉந)

124. வண்ண மேகலைத் தேரொன்று வாணெடுங்
கண்ணி ரண்டு கதிர்முலை தாமிரண்
டுண்ணி வந்த நகையுமொன் றுளன்றுண்டால்
எண்ணுங் கூற்றினுக் கித்தனை வேண்டுமோ

கொண்டுகூட்டு : வண்ண மேகலைத் தேர் ஒன்று, வாள்நெடும் கண் இரண்டு, கதிர் முலை தாம் இரண்டு, உள் நிவந்த நகை என்ற ஒன்று உண்டு. எண்ணும் கூற்றினுக்கு இத்தனை வேண்டுமோ!

பொருள் : அழகிய மேகலாபரணம் அணிந்த தேர் போன்ற அரை ஒன்று, வாள் போலும் நீண்ட கண்கள் இரண்டு, இறுமாந்த தனங்கள் இரண்டு, மனத்தினால் அனுபவித்தற் குரிய பல் வரிசை ஒன்று, ஆகிய இவைகள், யான் நினைந்துகொண்டே யிருக்கின்ற கன்னியாகிய இயமனுக்கு உண்டு. இவற்றுள் ஒன்றைக் கொண்டே என்னைக் கொன்று விடலாம். அப்படி யிருக்க, என்னைக் கொல்லுதற்கு உதவியாக இத்தனை ஆயுதங்கள் வேண்டுமோ!

வண்ணம் - அழகு. கதிர்த்தல் - இறுமாத்தல்.— சங்க அகராதி. கதிமுலை என்றும் பாடம். அந்தப் பாடத்தில், கதித்தல், எழுதல் என்ற பொருளுடையது. உண்ணல் - அநுபவித்தல்.— ஐங்குறு. நிவந்த-மேலான — ஐங்குறு. எண்ணும் - (கண்டார் அஞ்சி) மதிக்கும்; நினையும் - நினைந்து கொண்டே யிருக்கப்பட்ட. இப் பாட்டு, பின்வரும் இனிய பாட்டுக்களின் கருத்தை உட்கொண்டது —

பண்டறியேன் கூற்றென் பதனை இனிஅறிந்தேன்
பெண்டகையாற் பேரமர்க் கட்டு, —குறள், ௧௦அ௩.

கண்ணினு லின்று கண்டாம் கூற்றினை; காமர் செவ்வாய்
ஒண்ணுதல் உருவக் கோலத் தொருபிடி நுசுப்பிற் றீஞ்சொல்
வண்ணித்த லாவ தில்லா வருமுலை மதர்வை நோக்கின்
பெண்ணுடைப் பேதை நீர்மைப் பெருந்தடங் கண்ணிற் றம்மா.
—சீவக சிந்தாமணி, 2458. (கஉ௪)

இராமன், சந்திரனைப் பழித்தல்

125. கொள்ளை கொள்ளக் கொதித்தெழும் பாற்கடற்
பள்ள வெள்ள மெனப்பட ருந்நிலா
உள்ள வுள்ள வுயிரைத் துருவிட
வெள்ளை வண்ண விடமுமுண் டாங்கொலோ

கொண்டுகூட்டு: கொள்ளை கொள்ளக் கொதித்து எழும் பாற் கடற் பள்ள வெள்ளம் என, நிலா, உள்ள உள்ள உயிரைத் துருவிடப் படரும். வெள்ளை வண்ண விடமும் உண்டாங் கொலோ!

பொருள்: கரை மீதுள்ள பொருள்களைக் கவரும்படி பொங்கி யெழுகின்ற பாற்கடற் பெரு வெள்ளம் போல, நிலா வானது என் உயிரைக் கவருதற்கு அதனைத் தேடும்படி பரவு கின்றது. ஆலகால விடம் உலகெங்கும் பரந்து உயிர்களைக் கவர்ந்த தென்று கேட்டிருக்கின்றேன். அதன் நிறம் கரிது. அது போலப் பரந்து உயிரைக் கவரும் இந்த நிலாவோ வெண்மை யானது. ஆதலால், நான் இதுவரை கண்டேனும் கேட்டேனும் இல்லாத வெண்ணிற விடமும் இருக்கின்றதோ!

கொள்ளை கொள்ளல் - கவர்தல். கொதித்தல் - பொங்குதல். பள்ள வெள்ளம் - (பரப்போடு) ஆழ முடைய பெருக்கு. படருதல் - பரவு தல்; செல்லுதல். உள்ள - நினைக்க; இருக்கின்ற. உள்ள உள்ள உயிர் - (அவளை) நினைக்க இருக்கின்ற உயிர் - (வேறெப்பயன் கருதி யும் வாழ்தல் இல்லாமல் அவளை) நினைத்தற்கே (வாழ்ந்து) இருக் கின்ற உயிர். துருவுதல் - (கவருதற்காகத்) தேடுதல். 'நிலா, வெள்ள மென்ன, உயிரைத் துருவிடப் படரும்' எனக் கூட்டுக. (உயிரைக்) கொள்ளை கொள்ள (அந்த) உயிரைத் துருவிட என்று இயைத்துப் பொருள் கொள்ளலும் பொருந்தும்.

பாடபேதம்: உள்ள முள்ளுற் றுயிரைத் தொடருமால். (கஉரு)

இராமன், 'சீதை கன்னியே' எனத் தெளிதல்

126. ஏகு நல்வழி யல்வழி யென்மனம்
ஆகு மோவதற் காகிய காரணம்
பாகு போன்மொழிப் பைந்தொடி கன்னியே
ஆகும் வேறிதற் கையுற வில்லையே

கொண்டுகூட்டு: என் மனம் நல்வழி ஏகும்; அல் வழி (செல்வது) ஆகுமோ? அதற்கு ஆகிய காரணம் பாகு போல் மொழிப் பைந்தொடி கன்னி(கையாக இருப்பதே) ஆகும். வேறு இதற்கு ஐயுறவு இல்லை.

பொருள்: என் மனம் நல்ல வழியிலே செல்லும் இயற்கை யுள்ளது. அது தீய வழியிலே செல்வது ஆகுமோ? ஆகாது. நல் வழியிலேயே செல்வதாகும். அதற்கு இச் சமயத்தில் நல் வழியிற் சென்றதற்கு—அவள் பாற் சென்றது நல்வழி யென்பதற்கு— தகுதியான காரணம் அவள் கன்னிகையா யிருத்தல் ஆகும்: இதற்கு வேறு காரண மிருப்பதாகச் சந்தேக மில்லை.

அல் வழி - (நல்வழி) அல்லாத (தீய) வழி. பைந்தொடி - பசுமை யான (பொன்) வளையல் (உடையாள்). கன்னி - கல்யாண மாகாத பெண். ஐயுறவு - சந்தேகம்.

'ஏகும் நல்வழி அல்வழி' என்பதற்குச் 'செல்லுதற் குரிய நல்வழி அல்லாத (தீய) வழி' யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

மேல் 120-ம் பாட்டில் உள்ள 'கனியும் போல்பவன்' என்பதை எழுவாயாகவும், 121 முதல் இந்த 126-ம் பாட்டு வரை கூறியிருப்பதைச் செயப்படு பொருளாகவும் கொண்டு, 'என்றான்' என்ற பயனிலை வருவித்துப் பொருள் முடிபு செய்க.

எப்பொழுதும், தீய கருத்துக்களைத் தோன்றின மாத்திரையே விலக்கி, நல்ல கருத்துக்களை மட்டும் தொடுத்துச் சிந்திக்கும் இயல்புடை யாரது மனத்திலே அபூர்வமாக ஒரு கருத்துத் தோன்றி நீடித்திருப்ப தானால், அது தீக் கருத்தா யிருத்தல் இயல்பன் றென்பதைக் குறிப்பித் துக் கம்பர் தம் கதாநாயகனது மனத் தூய்மையை இந்தப் பாட்டிற் புலப் படுத்தி யிருக்கின்றார். இங்கே இராமன் கூறியது போலச் சாகுந்தல நாடகத்தில், கதாநாயகன் கதாநாயகியை ஆலோசியாது காதலித்த பின்பு அவள் மணஞ் செய்தற் குரியளோ என்ற சந்தேகம் தோன்றிய போது

கூறியதையும், அவள் கொண்டிருந்த தவவேடம் நிலையான தன்றென்றும் அவளை வளர்த்த பிதா அவளைக் கல்யாணம் செய்விக்கக் கருதியுள்ளாரென்றும் தெரிந்த போது அவன் தன் மனத்தை நோக்கி, 'மனமே! நீ தீண்டக் கூடாத தீக் கங்கென்று பயந்தவள் மகிழ்ந்து வணங்குகொள்ளும் மாணிக்கமா யுள்ளாள்.' என்று கூறியதையும் இப்பாட்டு நினைவுகூரச் செய்கின்றது.

சீதை போல இராமனும், மாலை, மாலைக்குப் பின்னும் நிலவுக்கு முன்னும் உள்ள இருள், நிலவு ஆகிய மூன்றினாலும் வருந்தினானாயினும், சீதை அம் மூன்றையும் நொந்தா ளென்றும், இராமன் நிலவை மட்டும் நொந்தா னென்றும் கவி கூறியிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது. இதன் காரணம் இராமனது விரகதாப வருணனையைக் கவி ஆரம்பிக்கும் சமயம் மாலையும் இருளும் நீங்கிச் சந்திரோதயமா யிருந்ததே. அதுவரை இராமன் விசுவாமித்திரனுடியரோ டிருந்ததனால் தன் வேட்கையை அடக்கி யிருந்தா னென்பது தெளிவாம். (கஉ௬)

இரவு கழிதலும் உதய மாதலும்

[இரவு கழிந்தது. இராத்திரியாகிய இராசனது வெண் கொற்றக் குடை வீழ்ந்தாற் போலவும், மேற்றிசைப் பெண்ணின் முத்துச் சுட்டி அற்று வீழ்ந்தாற் போலவும், சந்திரன் மேற்புறக் கடலுள் தாழ்ந்து மறைந்தான். திசைகளாகிய மாதர்கள் தங்கள் நாயகனாகிய சந்திரன் பிரிந்து போனதனால், தங்கள் மேலே பூசியிருந்த வெண் கலவைச் சாந்தை அழித்தாற் போலச் சந்திரிகை ஒழிந்தது. அந்தச் சமயத்திலே, கருமையான யானைத் தோலைப் போர்த்த சிவபெருமான் போல, இருள் மூடிய உதயகிரியிலே, அக் கடவுளது நெற்றியைப் பிளந்து விளங்கும் சிவந்த அக்கினிக் கண் போலச் செஞ்ஞாயிறு உதயமாயிற்று.]

சூரியோதய வருணனை

127. பண்டுவருங் குறிபகர்ந்து பாசறையிற்
பொருள்வயினிற் பரிந்துபோன
வண்டுதொடர் நறுந்தெரிய லுயிரனைய
கொழுநர்வர மணித்தே ரோடும்
கண்டுமனம் களிகூர வொளிசிறந்து
மெலிவகலுங் கற்பினார் போல்
புண்டரிக முகமலர வகமலர்ந்து
பொலிந்தனபூம் பொய்கை யெல்லாம்

கொண்டுகூட்டு : பண்டு வரும் குறி பகர்ந்து பாசறையின் பொருள் வயினின் பரிந்து போன வண்டு தொடர் நறும் தெரியல் உயிர் அனைய கொழுநர் மணித்தேரோடும் வரக்கண்டு, மனம் களிகூர ஒளி சிறந்து, மெலிவு அகலும் கற்பினர் போல், பூம் பொய்கை எல்லாம், புண்டரிக முகம் மலர, அகம் மலர்ந்து பொலிந்தன.

பொருள் : பிரியும் முன் திரும்பி வரும் காலத்தின் அடையாளத்தைச் சொல்லிப் போரையேனும் பொருளையேனும் விரும்பிப் பிரிந்துபோன நாயகர் வரக்கண்டு, உளம் களிகூர உடல் ஒளி மிகுந்து பிரிந்த மெலிவு நீங்கும் கற்புடைய மாதர் போல, சூரியன் தேரில் வரக்கண்டு தாமரைக் கொடிகளின் மலர்களாகிய முகங்கள் மலரா நிற்க, அதனால் பொய்கைகளெல்லாம் அழகு மிகுந்து விளங்குவன வாயின.

பண்டு - முன். வரும் குறி - திரும்பிவரும் காலத்தின் அடையாளம், அதாவது கார்கால ஆரம்பம் என்பது போன்றது. பாசறை - பகைவர் மேல் யுத்தஞ் செய்யச் சென்றோர் தங்கும் இடம்; இது பாடிவீடு, படை வீடு என்றும் கூறப்படும். இங்கே போர் வயிற் பிரிதல் (- யுத்தம் காரணமாக நாயகர் தம் நாயகிகளைப் பிரிதல்) குறித்து நின்றது. பரிந்து - அன்பு கொண்டு - விரும்பி; விரைந்து; பிரிந்து, —த. அ. சிறத்தல் - மிகுதல், அகம் மலர்ந்து - உள்ளம் பொலிவுற்று.

சூரியனை நாயகனாகவும், தாமரைகளை நாயகிகளாகவும் கூறுதல் கவி மரபு. இம் மரபு பற்றி வந்தது, சூரியனுக்குத் தாமரை நாயக னென்னும் பெயர்.

தாமரைகளுக்குக் கற்புடைய மாதரும், அவைகளைச் சூரியன் பிரியும் காலமாகிய அத்தமன சமயத்துக்கு நாயகர் பிரியும் காலமும், தாமரை மலர்களுக்கு மாதர் முகங்களும், இரவுக்கு நாயகநாயகியர் பிரிந்திருக்கும் காலமும், இரவில் தாமரைகள் கூம்பி யிருத்தலுக்குப் பிரிவுக் காலத்தில் மாதர் முகங்கள் வாடி யிருத்தலும், உதயகாலத்திற் சூரியன் தேரில் உதித்தலுக்குத் தாம் வரக் குறித்த காலத்தில் நாயகர் தேரில் வரலும், தாமரைகள் மலர்ந்து பொலிதலுக்கு மாதர் முகமலர்ந்து ஒளி சிறத்தலும், வெளிப் படையாகவும் குறிப்பாகவும் உவமானங்களா யிருத்தல் கண்டு களிக்கத் தக்கது.

பாட பேதம்: வயினிற் பிரிந்து. (கஉஎ)

128. எண்ணரிய மறையினொடு கின்னரர்க
ளிசைபாட வுலக மேத்த
விண்ணவரு முனிவர்களும் வேதியருங்
கரங்குவிப்ப வேலை யென்னும்
மண்ணுமணி முழவதிர வானரங்கி
னடம்புரிவா ளிரவி யான
கண்ணுதல்வா னவன்கனகச் சடைவிரிந்தா
லெனவிரிந்த கதிர்க ளெல்லாம்

கொண்டுகூட்டு: *எண் அரிய மறையினொடு கின்னரர்கள் இசை பாட, உலகம் ஏத்த, விண்ணவரும் முனிவர்களும் வேதியரும் கரம் குவிப்ப, வேலை என்னும் மண்ணும் மணி முழவு அதிர, வான் அரங்கில் நடம் புரி வாள் இரவி ஆன கண்ணுதல் வானவன் கனகச் சடை விரிந்தால் என, கதிர்களெல்லாம் விரிந்தன.*

பொருள்: *வேத பாராயணத்துடன் கின்னரர்கள் இசை பாடவும், ஞானத்தினும் பக்தியினும் உயர்ந்தோர் துதிக்கவும், தேவர்களும் தபோதனரும் அந்தணரும் அஞ்சலி வந்தனஞ் செய்யவும், சமுத்திரமாகிய முரசு முழங்கவும், ஆகாயமாகிய நடனசபையில் நர்த்தனம் செய்யும் சூரியனாகிய சிவனுடைய பொன்னிறச் சடை நர்த்தனம் செய்தலால் அவிழ்ந்து நாற்றிசையும் பரந்தாற்போலச் சூரிய கிரணங்கள் எங்கும் பரந்தன.*

எண்ணரிய - அளவில்லாத. மறை - வேதம். இசை - இராகம்; புகழ். மறையினொடு இசைபாட - வேதத்தை (உச்சரித்தலுடன்) இராகத்தோடு பாட; வேதத்துடன் புகழைப் பாட. உலகம் - உயர்ந்தோர். கரம் - கை. வேலை - கடல். மண்ணும் மணி முழவு - மார்ச்சனை பூசப்பட்ட அழகிய முழவு. அதிர்தல் - முழங்குதல். வான் - ஆகாயம். அரங்கு - நடனசாலை. வாள் - ஒளி. இரவி - சூரியன். கண் நுதல் வானவன் - (ஒரு) கண் நெற்றியில் (உள்ள) தேவன் - சிவன். கனகச் சடை - பொன் (நிறச்) சடை.

ஆகாயம் சிற்சபைக்கும், சூரியன் அச்சபையில் ஆடும் சிவனுக்கும், உதய சூரியனது சிவந்த கதிர்க் கற்றை சிவனுடைய செஞ்சடைக் கற்றைக்கும், அந்த உதய சூரியன் எதிரிற் கடல் ஒலித்தல் நடேசர் சந்நிதியில் முரசு முழக்குதலுக்கும், ஒப்பு. கின்னரர் வேதத்துடன் இசைபாடலும், விண்ணவரும் முனிவரும் வேதியரும் கரம் குவித்தலும், ஆகிய வழிபாடுகள், உதய சூரியனுக்கும் சிவனுக்கும் பொது. (கஉ௮)

இராமன் துயில் நீங்குதல்

129. கொல்லாழி நீத்தங்கோர் குனிவயிரச்
சிலைதடங்கை கொண்ட கொண்டல்
எல்லாழித் தேரிரவி யிளங்கரத்தா
லடிவருடி யனந்த றீர்ப்ப
அல்லாழிக் கரைகண்டா னுயிரவாய்
மணிவிளக்க மழலுஞ் சேக்கைத்
தொல்லாழித் துயிலாதே துயராழி
யிடைக்கிடந்து துயில்கின் றானே

கொண்டுகூட்டு: கொல் ஆழி நீத்து ஓர் குனி வயிரச் சிலை தடம் கை கொண்ட கொண்டல், ஆயிரவாய் மணி விளக்கம் அழலும் சேக்கையில் தொல் ஆழியில் துயிலாதே, துயர் ஆழி இடைக் கிடந்து துயில்கின்றான், எல் ஆழித் தேர் இரவி இளம் கரத்தால் அடி வருடி அனந்தல் தீர்ப்ப, அல் ஆழிக் கரை கண்டான்.

பொருள்: உலகத்தார் துன்பம் நீங்கும்படி இராவணாதி இராக்கதரைச் சங்கரிக்கும் பொருட்டுச் சக்கரத்தை நீக்கிக் கோதண்டத்தைக் கைக்கொண்ட திருமாலாகிய இராமன், ஆயிரம் வாய்களிலும் இரத்தின தீபங்கள் ஒளிர்கின்ற அநந்த சயனத்திலே திருப்பாற்கடலிலே இனிதாகத் தூங்காமல் விரக வேதனைப்பட்டுத் துன்பக் கடலிலே தூங்குகின்றவனை உதய சூரியன் இளங் கிரணக் கைகளால் அடிவருடித் தூக்கம் நீக்க, இரவாகிய கடலினது கரையைக் கண்டான்.

கொல் - (பகைவரைக்) கொல்லும். ஆழி - சக்கரம். குனித்தல் - வளைத்தல். வயிரச் சிலை - வன்மையான வில். தடம் - அகலம். கொண்டல் - மேகம் (போன்ற இராமன்). எல் - ஒளி. ஆழி - உருள் - சக்கரம். இரவி - சூரியன். கரம் - கை; கிரணம்; சிலேடையாக இரு பொருளும் குறித்தது. அனந்தல் - நித்திரை. தீர்ப்ப - நீக்க. அல் - இரவு. ஆழி - கடல். சேக்கை - படுக்கை. தொல் ஆழி - பழமையான (திருப்பாற்) கடல். துயர் ஆழி - துன்பக் கடல்.

துன்பம் எட்டிப்பார்க்கக் கூடாத பரமாநந்த தசையிலிருக்கும் பகவான், மனிதர் துன்பத்தை நீக்க மனிதனாகப் பிறந்த இடத்தே சாதாரண மனிதர் போலத் துன்ப முறுதல் பரிதாபகரமான தென்பதனை

உணர்த்தப் பாற்கடலிற் றூங்குவோன் துன்பக் கடலுள்ளே தூங்குகின்றா னென்று நயம்பட வுரைத்தார்.

உயர்ந்தோர் துயிலா நிற்பின், அவரைத் துயிலுணர்த்தவேண்டுவோர் அடிவருடல் முறைமை யென்பது அற நூலின் துணி பாதலால் 'இரவி இளங் கரத்தா லடிவருடி அனந்தல் தீர்ப்ப' என்றார். மெல்லென் றிருத்தல் வேண்டுதலின் 'இளங் கரத்தால்' என்றுங் கூறினர்.— இ. நா. (கஉக)

இராமன், விசுவாமித்திர லக்குமணருடன் சனகன் சபாமண்டபம் அடைதல்

[சூரியோதயத்தில் நித்திரை நீங்கி யெழுந்த இராமன், காலைக் கடன்களை முடித்து, விசுவாமித்திரன் இலக்குமணனுடன் சனகராசனது வேள்விச்சாலையை அடைந்தான். சனகன் வேள்வியை நிறைவேற்றிவிட்டுத் தன் அரண்மனையைச் சேர்ந்து அங்கே சபாமண்டபத்திலே தன் பக்கத்திலே இராம லக்குமணரை இருக்கச்செய்து முனிவனோடு வீற்றிருந்தான்.]

விசுவாமித்திரன், இராம லக்குமணரைச் சனகனுக்கு அறிமுகம் செய்வித்து, அவர்கள் குலப்பெருமை விவரித்தல்

130. இருந்தகுலக் குமரர்தமை யிருகண்ணும்
முகந்தழகு பருக நோக்கி
அருந்தவனை யடிவணங்கி யாரையிவ
ருரைத்திடுமி னடிக ளென்ன
விருந்தினர்க ணின்னுடைய வேள்விகா
ணியவந்தார் வில்லுங் காண்பார்
பெருந்தகைமைத் தசரதன்றன் புதல்வரென
வவர்தகைமை பேச லுற்றான்

கொண்டுகூட்டு: (சனகன்,) அரும் தவனை அடி வணங்கி, இருந்த குலக் குமரர்தமை இரு கண்ணும் முகந்து அழகு பருக நோக்கி, 'அடிகள்! இவர் ஆர்? உரைத்திடுமின்.' என்ன, (விசுவாமித்திரன்), விருந்தினர்கள்; நின்னுடைய வேள்வி காணிய வந்தார்; வில்லும் காண்பார்; பெரும் தகைமைத் தசரதன் தன் புதல்வர்.' என, அவர் தகைமை பேசலுற்றான்.

பொருள்: சனகன், விசுவாமித்திரனை அடிதொழுது, தன் பக்கத்திலே இருந்த இராசகுமாரரை அவர்களுடைய அழகை முகந்து அருந்தும்படி விரும்பியவன்போலப் பார்த்து, 'சுவாமிகளே! இவர்கள் யார்? இவர்கள் வரலாற்றைச் சொல்லுங்கள்.' என, விசுவாமித்திரன், 'இவர்கள் உமது விருந்தினர்; உமது வேள்வியைப் பார்க்க வந்தார்கள்; "இதனை எவர் வளைத்தாரோ, அவர் சீதையை மணஞ்செய்யப் பெறுவர்" என்று நீர் வைத்திருக்கும் வில்லின் ஆற்றலையும் பார்க்கச் சொன்னால் பார்க்கத்தக்கவர்கள்; தசரதகுமாரர்.' என்று சொல்லி, அவர்களுடைய குலத்தின் பெருமையைக் கூறுவானாயினான்.

குலக்குமரர் என்பதில், குலம், குலமகள், குலமணி என்பவைகளிற் போல, உயர்ந்த சாதியைக் குறித்து நின்றது. பருகல் - குடித்தல்; விழுங்குதல். ஆரை என்பதில் ஐ அசை.—சிந்தா. அடிகள் - தேவரீர். காணிய - காண. இரண்டாம் 'தகைமை'யின் பொருள் 'பெருமை' —உரி. நிக. உ௩௯. 'அடிகள்! இவர் யாரை உரைத்திடுமின்' எனக் கூட்டுக.

'வில்லும் காண்பார்' என்பதனில் வரும் உம்மையிற் குறிப்பாகவுள்ள இனிய பொருள் ஊன்றி நோக்கத் தக்கது. இவர்களும் மற்றவர்களைப் போல வேள்வியைக் காண வந்தவர்களாயினும், இவர்கள் அவர்களைப் போலல்லாமல், வில்லின் வன்மை முழுவதையும் பார்க்க வல்லவரென்ற கருத்தை அந்த உம்மை குறிப்பித்து நின்றது. இராம லக்குமணர் அவ்வாறு பார்க்க வல்லவரென்பதை நம்பச் செய்ய, 'மகனறிவு தந்தையறிவு' என்றபடி, அவர்கள், (சம்பராசுரனை வென்றது முதலிய) பெருந்தகுதிப்பாடுகளுடைய தசரதனது குமாரரென்று கூறி, அந்த நம்பிக்கையை வலியுறுத்த, அவர்கள் குலத்து முன்னோர் 'செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்' என்பதற்கு உதாரணங்களாக விளங்கினோர்கள் என்பதைக் கூறு முகத்தால் அடுத்த குலமுறை கிளத்து படலத்துக்குத் தோற்றுவாய் மிகப் பொருத்தமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. 'அவர் குலப் பெருமை அவர் பெருமை' என்றுணர்த்த, 'அவர் குலத்தகைமை பேசலுற்றான்' என்னாது, 'அவர் தகைமை பேசலுற்றான்' என்று குலமுறை கூறத் தொடங்கி, 'ஈதிவர்குலவரலாறு' என முடியாமல் 'ஈதிவன் றன்வரலாறு' * என முடித்தார்.

* கீழ், 135-ம் பாட்டு

'வில்வல்லான்' என்பது வில்லை வளைத்தலும் நாணேற்றலும் அம்பெய்தலும் செய்யவல்லா னென்று பொருள் படுதலைக் கொண்டும், 'முனைவன் கண்டது (செய்தது) முதல் நூலாகும்' என்பதிற் போலக் காணலுக்குச் செய்தலென்னும் பொருளுண்மைபற்றியும், 'வில்லுங் காண்பார்' என்பதற்கு சீதை மணப் பொருட் டுள்ள வில்லை வளைத்தல் முதலிய மேற்கூறிய முத்தொழிலும் செய்வா ரென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (கங0)

பாட பேதம்: முகத்தழகு.

11. குலமுறை கிளத்து படலம்

[இராமனது குல மரபு கூறுவது *]

இராமனது முன்னோரில், இக்ஷ்வாகுவின் பெருமை

131. பிணியரங்க வினையகலப் பெருங்காலந் தவம்பேணி
மணியரங்க நெடுமுடியாய் மலரயனே வழிபட்ட
பணியரங்கப் பெரும்பாயற் பரஞ்சுடரை யாங்காண
அணியரங்கந் தந்தானை யறியாதா ரறியாதார்.

கொண்டுகூட்டு: 'மணி அரங்கு அம் நெடு முடியாய்! பிணி அரங்க வினை அகல, பெரும் காலம் தவம் பேணி மலர் அயன் வழிபட்ட பணி அரங்கு அப் பெரும் பாயல் (உடைய) பரஞ்சுடரை யாம் காண அணி அரங்கம் தந்தானை அறியாதார், அறியாதார்.

பொருள்: 'ஸ்ரீரங்கத்தில் பரஞ்சோதியாகிய ரங்கநாத சுவாமியைக் கொண்டுவந்து பிரதிட்டை செய்தவனை அறியாதவர் ஒருவருமிலர்; எவரேனு முளரேல், அவர் மூடரே.

பிணி - நோய். அரங்க - சிதைய - கெட. அரங்குதல், தன்வினை; அரக்குதல், பிறவினை. அரக்குதல் - சிதைத்தல்.—சூடா. நிக. மணி அரங்கு அம் நெடும் முடியாய் - இரத்தினங்கள் அழுந்திய (அழுத்தப்பட்ட) அழகிய பெரிய கிரீடத்தை யுடைய சனக ராசனே. பணி அரங்கு அப் பாயற் பரஞ்சுடர் - பணிகளை (-காளிங்கன் ஆதிசேட னென்னும் பாம்புகளை, முறையே) அரங்கு (- ஆடும் இடம்) பாயல் (- படுக்கை) ஆகவுடைய பரஞ்சோதி. அப் பாயல் என்பதில் அ என்பது பலர் அறி சுட்டு. யாம் காண - நாங்கள் தரிசனை செய்ய. அணி அரங்கம் தந்தான் - அழகுடைய

* முறை - முறைமை - மரபு - பாரம்பரியம்.—சூடா. நிக.

ஸ்ரீரங்க ஸ்தலத்தில் கொண்டு வந்தவன் (ஆகிய இக்ஷ்வாகு என்ற அரசன்). அறியாதார் - தெரியாதவர்; மூடர். இப்பாட்டுத் திரிபாக அமைந்துள்ளது காண்க.

'அறியாதார் அறியாதார்' என, ஒரு சொல்லையே மடக்கி யுரைத்து இக்ஷ்வாகு என்ற பிரசித்தனை அரசனைப் பற்றி அறிவில்லாதவர் அறிவில்லாதவரென நயம்படக் கூறியது பாராட்டற் பாலது. (கஙக)

மற்றையோர் கீர்த்தி

132. அரசனவன் பின்னோரை யென்னனு மளப்பரிதால்
உரைகுறுக நிமிர்கீர்த்தி யிவர்குலத்தோ னொருவன்காண்
நரைதிரைமூப் பிவையெய்தி யிந்திரனு நந்தாமற்
குரைகடலை நெடுவரையாற் கடைந்தமுதங் கொடுத்தானும்

கொண்டுகூட்டு: 'அரசன் அவன் பின்னோரை என்னனும் அளப்பு அரிது, இந்திரன் நரை திரை மூப்பு இவை எய்தி நந்தாமல் குரைகடலை நெடும் வரையால் கடைந்து அமுதம் கொடுத்தான், உரை குறுக நிமிர் கீர்த்தி(யுடைய) இவர் குலத்தோன் ஒருவன்.

பொருள்: 'அவனுடைய பின்னோர்களை எத்தனைய ரென எதனாலும் கணக்கிடுதல் இயலாதது. இந்திரன் இறவாமல் அவனுக்குக் கடலை மலைகொண்டு கடைந்து அமுதம் கொடுத்தோன் இவர் குலத்தோன் ஒருவனே.

அரச னவன் - அரசனாகிய அவன் - இப் படலத்து ஙக-ம் பாட்டிற் குறித்த ககுத்தன். என்னனும் - எதனாலும் - எந்த அளவு கருவியாலும். என் - யாது - எது. என்னனும் என்பதனில் உள்ள 'என்,' 'என்னனும் வேண்டுவ என்றிகழ்ப'* என்பதனில் உள்ள 'என்' போல்வது. உரை குறுக நிமிர் கீர்த்தி - தன்னை எடுத்துச் சொல்லப் புகுந்தார் சொல்லச் சொல்ல அமையாமல் அவர் சொல் குறுகும்படி மேலும் மேலும் வளர்கின்ற கீர்த்தி. கீர்த்தி இவர் - கீர்த்தியை யுடைய இவர். இந்திரனும் என்பதில் உம்மை அசைநிலை.—புற. நா., உகசு. நந்தாமல் - கெடாமல்; இங்கே இறவாமல் என்ற பொருள் குறித்தது. குரைகடல் - ஒலிக்கின்ற கடல். நெடுமலை - பெரியமலை. நெடுமை - பெருமை. —சிந்தா. கொடுத்தானும் என்பதில் உம்மை இறந்தது தழுவியது.

* நாலடியார், கடுகூ.

'என்னுலும் அரிது - எனக்கும் அரிதாகும்' என்றும், இதில் உள்ள 'உம்மை உயர்வு சிறப்பு' என்றும் உரை உண்டு. இவ் உரைகாரர் விசுவாமித்திரன் தற்புகழ்ச்சியாக 'என்னுலும்' என்ருனென்று கருதினுர் போலும்.

'நரை திரை மூப்பிவை மாற்றி,' என்றும் பாடம். அதற்கு நரை திரை மூப்பாகிய இவைகளை இந்திரனுக்கு நீக்கி அவன் இறவாமல் அவனுக்கு அமுதம் கொடுத்தவன் எனப் பொருள் கொள்க. மாற்றுதல் - நீக்குதல்.—ஐங்குறு.

'உரை குறுக நிமிர் கீர்த்தி' என்ற சொற்ருெடர், சொற் சுருக்கமும் பொருட் பெருக்கமும் தொனிப் பொருத்தமும் வாய்ந்து, நினைக்குந்தோறும் மனத்துக்கின்பம் பயப்பதா யுள்ளது. கம்பர் ஒரு தனிப் பாட்டில் 'வாணன் புகழ்க்கெல்லை வாழ்த்துவோர் நாவெல்லை' என்றதை இச் சொற்ருெடர்க்கு வியாக்கியானமாகக் கொள்ளலாம். (கங-உ)

133. வில்லென்னு நெடுவரையால் வேந்தென்னுங் கடல்கலக்கி
எல்லென்னு மணிமுறுவ லிந்துமதி யெனுந்திருவை
அல்லென்னுந் திருநிறத்த வரியென்ன வயனென்பான்
மல்லென்னுந் திரள்புயத்துக் கணியென்ன வைத்தானே

கொண்டுகூட்டு : 'அயன் என்பான் வில் என்னும் நெடும் வரையால் வேந்து என்னும் கடல் கலக்கி எல் என்னும் மணி முறுவல் இந்து மதி எனும் திருவை, அல் என்னும் திரு நிறத்த அரி என்ன, மல் என்னும் திரள் புயத்துக்கு அணி என்ன வைத்தான்.

பொருள் : 'இவர்கள் பாட்டனுகிய அயனென்ற அரசன், வில்லாகிய மலையினுல் அரசராகிய கடலைக் கலக்கி, மலையாற் கடலைக் கலக்கித் திருமகளை மார்பில் அணிந்த திருமால் போல, இந்துமதி யென்னும் திருமகளைத் தோளில் ஆபரணமாக அணிந்தான்.

எல் - ஒளி. மணி முறுவல் - முத்துப்(போன்ற) பல்; அழகு(ஆன) சிரிப்பு. திருவை - இலக்குமியை. திருநிறத்த - அழகான நிறத்தையுடைய. அரி - திருமால். தோளில் ஆபரணமாக அணிந்தான் என்பது மணஞ் செய்து கொண்டான் என்பதைக் குறிப்பித்தது.

'எல் என்னும்' என்பதிலும், 'மல் என்னும்' என்பதிலும், வரும் 'என்னும்' என்ற சொல், தனக்குச் செம்பொருளான 'என்கின்ற' அல்லது 'ஆன' எனப் பொருள்படாமல், அடுத்து நின்ற சொற்களின் பொருளுக்குப் பொருந்தச் 'செய்கின்ற' என்ற பொருள்பட நின்றதன் காரணம் அச்சொல் எதுகையில் வந்ததே.

கடலைக் கலக்கித் திருவை அடைந்து அணியென வைத்ததாக, அயன் அரி இருவருக்கும் பொருந்தக் கூறிய நயம் ஓர்ந்து உணர்ந்து உவத்தற் குரியது. (கரு௩)

இராம லக்ஷ்மணர் பிறப்பு வளர்ப்பு

['அந்த அயனுடைய குமாரன் தசரதன். அவனுடைய பெருமையை அறியாதவரில்லை. அவன் குமாரர் இவர்கள். இவர்களது பெருமை பிரமதேவனுக்கும் சொல்லுதற் கரியது. ஆயினும் யான் அறிந்தபடி ஒருவாறு சொல்கிறேன்: இவர்கள் பிதா, தனக்குப் பின் உலகத்தைக் காக்கச் சந்ததி யில்லை யென்று வருந்தி இரந்து, கலைக்கோட்டு முனிவன் அருளால், இவ்வுலகமே யன்றி எவ் வுலகமும் காக்கவல்ல புத்திரராக, இந்த இராம லக்குமணரை யும் பரத சத்துருக்கனரையும் பெற்ருன். இந் நால்வரும், நால் வேதங்களை ஒத்தவராய், தீவினை செய்த தீவினைப் பயனும், நல் வினை செய்த நல்வினைப் பயனும் சேர்ந்து உருவெடுத்து வளர்ந்தாற் போல வளர்ந்து, கலைகள் கற்பதில் கலைமகட்குத் தலைவரானார்கள். இவர்களைப் பெற்றதனால் தசரதன் பெயர்மட்டில் பிதாவாக, உப நயனஞ் செய்வித்துச் சகல கலைகளுடன் வேத மோதுவித்து வளர்த்து உண்மைப் பிதாவானவன் வசிட்டன். என் வேள்விக்கு இராக்கதர் இடையூ றியற்றாமல் காக்கும் துணையாக இவ்விருவரை யும் தசரதனிடம் பெற்று இவர்களுடன் வனத்திற்கு வந்தேன். வரவே, அரக்கர் யாரினும் அதி மூர்க்கமுடைய தாடகையே முதல் முதலாக எதிர்ந்தாள்.]

இராமனது 'கை வண்ணம்'

134. அலையுருவக் கடலுருவத் தாண்டகைதன் னீண்டுயர்ந்த
நிலையுருவப் புயவலியை நீயுருவ நோக்கையா
உலையுருவக் கனலுமிழ்கட் டாடகைதன் னுரமுருவி
மலையுருவி மரமுருவி மண்ணுருவிற் றொருவாளி

கொண்டுகூட்டு: 'ஐயா! அலை உருவக் கடல் உருவத்து ஆண்டகை தன் நீண்டு உயர்ந்த நிலை உருவப் புய வலியை நீ உருவ நோக்கு! ஒரு வாளி, உலை உருவக் கனல் உமிழ் கண் (உடைய) தாடகைதன் உரம் உருவி, மரம் உருவி, மலை உருவி, மண் உருவிற்று!

பொருள்: 'சனக ராசனே! அலை வடிவமான கடலின் நிறத்தை யுடைய, ஆண்மையிற் சிறந்த இவனுடைய நிலை யான அழகுடைய தோள்களையும் அத் தோள்களின் பருமைக் குத் தக்க பலத்தையும் நீ உனது கண்கள் தைத்து உருவும்படி ஊன்றிப் பார்ப்பாயாக! அந்தத் தோட் பலத்தினால் எய்த ஓர் அம்பு, கொல்லனது உலையில் உள்ள செந் தீப்போலும் அக்கினி கக்கிடும் கண்களையுடைய தாடகையின் மார்பை உருவி, அடுத்து நின்ற மரத்தை உருவி, அப்பால் மலையை உருவி, இறுதியாக மண்ணையும் உருவிப் போனது.

உருவம் - வடிவம்; நிறம்.—பரிபா.; அழகு.—சிந்தா.; சிவந்த நிறம். —பத்துப்பா. ஐயன் - அரசன்.—சூ. அ. மண் - பூமி. இச் செய்யுள் திரிபாக இருத்தல் காண்க.

'ஐயா!' என்ற அருமைச் சொல்லில் அமைந்து கிடக்கும் அருத் தம் ஆழ்ந்து ஆராயத் தக்கது. அது, 'அரசனே!' என்ற சாதாரணப் பொருளைத் தந்த மட்டிலே நில்லாமல், 'காதல் என்தன் உயிர்மேலும் இக் கரியோன் பால்உண்டால்' என்று விசுவாமித்திரன் அடுத்த பாட்டில் கூறுமாறு அவனுக்கு இராமன் பாலுள்ள நயப்பையும், இராமனது, வீரத்தின் பாலுள்ள வியப்பையும், சனகனும் அடைந்து ஈடுபடச் செய் யும்படி கருதி, தான் கூறப் போவதைக் கூர்ந்து கவனிக்கச் செய்தற் காகப் பிரிய மொழி கூறி அழைத்த விசேடமான பொருளையும் தந்து நின்றது.

மேல் 130-ம் கவியில் 'வில்லும் காண்பார்' என்றதை நம்பு விக்க இராமனது முன்னோர் அருஞ் செயல்களைக் கூறியவன் இப்போது இராமனது அருஞ் செயல்களைக் கூறத் தொடங்கினான். (கருசு)

இராமன் அரும் செயல்கள்

['இவன் விட்ட அம்பு ஒன்றினால் தாடகை புத்திரரில் ஒருவ னாகிய சுவாகு மடிந்தான்; மற்றொரு புத்திரனாகிய மாரீசன் போன இடம் தெரியாது போயினான். யான் தவஞ் செய்து

பெற்றனவாய், ஏவினால் உலக முழுவதையும் கடலோடும் மலையோடும் எரித்துவிட வல்லனவாய், என்றால் இவனுக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்ற ஆயுதங்கள், அவைகளைக் கொடுத்த நானுமே நாணமடைய, இவனுக்கு ஏவல் செய்கின்றன. இன்னும் இவன் மகிமையைக் கூறுகின்றேன், கேள்.]

இராமனது 'கால் வண்ணம்'

கோதமன்றன் பன்னிக்கு முன்னையுருக் கொடுத்ததிவன்
போதுநின்ற தெனப்பொலிந்த பொலன்கழற்காற் பொடிகண்டாய்
காதலென்ற னுயிர்மேலு மிக்கரியோன் பாலுண்டால்
ஈதிவன்றன் வரலாறும் புயவலியு மெனவுரைத்தான்

கொண்டுகூட்டு: 'இவன் போது நின்றது எனப் பொலிந்த பொலம் கழல் (உடைய) காற்பொடி, கோதமன் தன் பன்னிக்கு முன்னை உருக் கொடுத்தது கண்டாய்! இக் கரியோன் பால் என் தன் உயிர் மேலும் காதல் உண்டு. ஈது இவன் தன் வரலாறும் புய வலியும்,' என (விசுவாமித்திரன்) உரைத்தான்.

பொருள்: 'ஒரு நாள் மலர்ந்து, மறு நாள் நிலையா தழியும் இயல்புடையது பூ. அப்படிப்பட்ட பூவானது நிலை பெற்றது போல விளங்கா நின்ற, இவனுடைய பாதத்திற் படிந்த அளவற்ற பல தூளிகளுள் ஒரு தூளியே சாப வசத்தினால் நெடுங்காலம் கல்லா யிருந்த அகலிகைக்குச் சாப விமோசனஞ் செய்து முந்திய வடிவத்தை அருளிய மகிமை யுடையது என்றால், அப்படிப்பட்ட பாதத்தின் மகத்துவத்தைக் கூற முடியுமோ! அதுவே கூற முடியா தென்றால், கேவலம் அதமாங்கமேயான அப்பாதத்தோடு உத்தமாங்கமான சிரசு உள்பட மற்றெல்லா அங்கங்களும் அமைந்த முழுத் திருமேனியின் வைபவம் இவ்வள வென்று கூறுவது எங்ஙனம்! இத்தகைய பெரியானாகிய இந்தக் கரியான் பால் எனக்கு என் உயிர்மே லுள்ளதினும் அதிகமான அன்பு உள்ளது. யான் இப்போது ஒருவாறு கூறியபடி இவ்வளவு பெருமையுடையது இவன் வரலாறு! இவ்வளவு பெருமை யுடையது இவன் புயபலம்! தெரிவாயாக!' என்று விசுவாமித்திரன் கூறினான்.

பன்னி - மனைவி. போது - மலர். நின்றது - நிலைத்தது - நிலையானது. பொலன் - பொன்; 'பொலம்' என்பதன் மரூஉ. கழல் - வீரர் காலில் அணியும் ஓர் ஆபரணம். கரியோன் - கரு நிற முள்ளவன் - இராமன்.

ஈது - இத்தன்மை யுள்ளது; இவ்வளவு பெருமை யுடையது. 'ஈது' தொகுதி யொருமை என்றுயினும், 'வாலாறு ஈது', 'புயவலி யீது', என்று பிரித்துக் கூறியாயினும், இலக்கண அமைதி செய்துகொள்க.

மேற்கூறிய 'இத்தன்மை உள்ளது', 'இவ்வளவு பெருமை யுடையது', என்ற கருத்துக்களை வியப்பொடு கூறு மிடங்களில், கம்பர், 'இது' 'ஈது', என்ற சொற்களால் நயம்படக் கூறுவர். 'குலம் இது! கல்வி ஈது!' என்ற வாலி வதைப் படலப் பாட்டையும், 'அறிவும் ஈதே! உரு ஈதே!' என்ற சுந்தர காண்டப் பாட்டையும் நோக்குக.

காலிற் பட்டவற்றுள் ஒரு தூளே சாப விமோசனஞ் செய்த தென்று உரை செய்ததைக் 'கொடுத்தது' என்ற ஒருமைப் பயனிலை வலியுறுத்துதல் காண்க. தூள், துகள், தூளி, தூசி, சுண்ணம், பூழி, பூழ்தி, பொடி என்ற சொற்கள் புழுதி என்ற கூட்டப் பொருளாகிய ஒரு பொருள் குறித்தவை. இந்தத் தொகுதிப் பொருளில் ஒரு பகுதியை 'ஒரு தூளி' யென்றது, புழுதி போலச் சமுதாயப் பொருளாகிய மணலின் ஒரு பகுதியை 'மணல் ஒன்று' என்று 'அணி கொண்ட குரங் கினங்கள் அலை கடலுக்(கு) அப் பாலை — மணல் ஒன்று காணுமல் மலை யெடுத்து மயங்கினவே.' என்ற கலிங்கத்துப் பரணிப் பாட்டிற் கூறப்பட்டது போலக் கூறப்பட்டது. (ஒரு மணலின் கூடே கடலை வற்றச் செய்திருக்கு மென்பது அப்பாட்டின் குறிப்பு.)

'முன்னையுரு' வென்றது, இந்திரனுற் கற்பழிக்கப் பட்ட பின்னும் கல்லாகு முன்னும் இருந்த இழி வுற்ற வடிவத்தை யன்று; அது கௌதமன் ஏற்றுக் கொள்ளத் தகாத தென்று கூற வேண்டுவ தின்று. கற் பழிக்கப்படு முன் கௌதமனது மனைவியா யிருந்த வடிவத்தையு மன்று: அது புதிய தல்லாததனுல் இராமன் கௌதமனுக்குக் கொடுத்தற் குரிய தன்று. மற் றெவ் வடிவத்தையோ வெனின், கௌதம பன்னியாதற்கு முன்னிருந்த கன்னிப் பருவ வடிவத்தையே. இது புலப்படுமாறு, கம்பர், 'அகலிகைக்கு முன்னையுரு' வென்னுமல் 'கோதமன் றன் பன்னி (ஆனது)க்கு முன்னையுரு' என்றூர் என்ற கருத்தை, ஸ்ரீ ரா. ராக வையங்கார், அகலிகை வெண்பா உ-ம் பதிப்பு *, முகவுரை, xxix ம் பக்கத்தில்,

'முந்த இவள் (அகலிகை) உற்ற உரு முண்டகத்தோன் கை சமைத்த(து,)
இந்த உரு நின் (இராமருடைய) திருத்தாள் ஈந்ததால்; — அந்த உரு
மா(சு) அடையும் மாய்வும் உற்ற வா(று,) இவ் உரு, என்றும்
ஆ(சு) அடையும் வீவும் இல(து)ஆம்'

என்ற பாட்டுப் பொருளை விளக்குதற்குப் பீடிகையாகக் கூறி யுள்ளார். (கசு௫)

* இந் நூலாசிரியர் இயற்றியது; பாளையங்கோட்டை பிரிண்டிங் பிரஸ், 1920.

12. கார்முகப் படலம்

[இராமன் நாண் ஏற்ற, சீதை மணப் பொருட்டுள்ள
வில் இற்றதைக் கூறுவது *]

சிவதனுசை இராமன் நாண் ஏற்றும்படி சனகன் விரும்பல்

136. மாற்றம்யா துரைப்பது மாய விற்குநான்
தோற்றவா றெணமனந் துளங்கு கின்றதால்
நோற்றன ணங்கையு நொய்தி னையன்வில்
ஏற்றுமே லிடர்க்கட லேற்று மென்றனன்.

கொண்டுகூட்டு: (சனகன்,) *'மாற்றம் யாது உரைப்பது? மாய விற்கு நான் தோற்ற ஆறு எண்ண, (என்) மனம் துளங்குகின்றது. ஐயன் நொய்தின் வில்(வில் நாண்) ஏற்று மேல், நங்கை நோற்றனள், இடர்க் கடல் ஏற்றும்.' என்றான்.*

பொருள்: *இவ்வாறாக விசுவாமித்திரன் கூற, சனகன், 'தேவரீர், "இவர் வில்லும் காண்பார்" என்றீர். அதற்கு மறு மாற்றம் நான் யாது கூறுவது? இதனை எவரேனும் வளைத்து என் பெண்ணை மணப்பரென்ற என் எண்ணம் நிறைவேறாமற் செய்து என்னைத் தோல்வி யடையச் செய்த அந்த மாயமான வில்லுக்கு நான் தோற்ற விதத்தை நினைக்க என் மனம் நடுங்குகின்றது. அந்த நடுக்கத்தினால் முன் வளைக்க முயன்றவர் போல இவனும் வளைக்க மாட்டாமற் போவானோ என்ற பயம் உண்டாகின்றது. இவன் அந்த வில்லில் நாண் ஏற்றுவானானால், சீதை தவஞ் செய்தவ ளாவாள்; அவள் கல்யாண மாகாமையால் வருந்திக்கொண்டிருக்கும் எங்களை யெல்லாம் துன்பக் கடலினின்றும் இன்பக் கரையில் ஏற்றினவ னாவான்.' என்றான்.*

மாற்றம் - வார்த்தை. மாய வில் - வஞ்சனையை யுடைய வில். (மாயப் பொய் - வஞ்சனையை யுடைய பொய். —பரிபாடல் இருபதாவதன் உரை.) மாரீசனான மாய மானை 'வஞ்சனை மான்' என உருக் காட்டு படலம் கஎ-ம் பாட்டிற் கூறுதல் காண்க. அறிவில்லாத வில் வஞ்சனையையுடைய வில்லென்று பொருள்பட 'மாய வில்' என்றது, அது

---

* கார்முகம் - வில்.

தோற்றத்தில் மற்ற விற்களைப் போன்று, உண்மையில் அவ் விற்கள் போல வளைக்கக் கூடா திருந்தமை பற்றி யென்க. துளங்குதல் - நடுங்குதல். நோற்றனள் - தவஞ் செய்தனள் - தவப் பயனை அடைந்தவள் - புண்ணிய வதி. நங்கை - பெண்ணிற் சிறந்தவள் நொய்தின் - இலகுவாக; விரைவாக.

வில்லின் வன்மையையும், அவ் வன்மையால் அது இது வரையும் ஒருவராலும் வளைபடாமையையும், அதனால் நெடுங்காலம் சீதை கல்யாண மாகா திருத்தலையும் கருதி மனம் நடுங்குகின்ற சனகன், அவ் வில்லை இராமன் மிகவும் வருந்தியாயினும் வளைத்து நாணேற்ற வேண்டு மென்று கூறற்பாலனா யிருக்க, 'நொய்தின் (-எளிதாக - வருத்தமின்றி) ஐயன் (- இராமன்) வில்(லை வளைத்து நாண்) ஏற்றுமேல்' என்றது ஆராய்தற் குரியது. 'நொய்தின்' என்ற சொல் நிற்கும் தானத்தில் அது சிறந்த பொருள் பயக்கவில்லையாயினும், அத்தானம் மோனைத் தானமாதலால், பொருட் சிறப்பைப் பிரதானமாகக் கருதாமல் அச் சொல் புணர்க்கப் பட்டதென, ஒரு சமாதானம் கூறலாம். பின் வரும் விசேட வுரையைக் கொண்டால், ஒரு சமாதானமும் கூறவேண்டிய ஆவசியகம் இல்லாமற் போதலே யன்றி, அந்த 'நொய்தின்' என்ற சொல் மிகச் சிறந்த பொருள் பயக்குமாறு பிரயோகிக்கப் பட்டுள்ளதாகக் கருதலாம்.

அதாவது: சனகன், இராமனைக் கண்டவுடனே மிகுந்த அன்பு பூண்டுவிட்டானாதலால், அவன் இராமன் திறத்தில் 'என் பெனக்(கு) உருகு கின்ற(து) இவர் கின்ற(து) அள(வு)இல் காதல்—அன்பினுக்(கு) அவதி இல்லை' * என்ற சிந்தையனாய், இராமன் வருந்தி வில் வளைத்தற்கு மனம் சகியானாய் 'நொய்தின் ஐயன் வில் ஏற்றுமேல்' என்றான், என்பது.

'நொய்தின்', விரைவாக என்னும் பொருளில் அருகி வரும். அப் பொருள் கொண்டால், வில்லை விரைவாக வளைத்துவிட்டால், எல்லா ருடைய துன்பமும் சீக்கிரமாக நீங்கிவிடு மென்ற விருப்போடு கூடிய கருத்துக்கொண்டு 'நொய்தின்' என்றான், என்க.

'நோற்ற பேற்றைப் பெற்றவளாவாள்' என்பதை 'நோற்றனள்' என்றும், 'வில்லை வளைத்து நாணேற்றுமேல்' என்பதை 'வில் ஏற்று மேல்' என்றும், 'இடர்க் கடலி னின்றும் எங்களை இன்பக் கரை யேற்றும்' என்பதை 'இடர்க் கடல் ஏற்றும்' என்றும், பொருள் விளக்கம் சிறிதும் குன்றாமல் சுருங்கக் கூறியிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. (கருக)

---

* கிட்கிந்தா காண்டம், அநுமப் படலம், கரு.

வில்லின் வரலாறும் சீதையின் உற்பவமும் சதாநந்தன் எடுத்து உரைத்தல்

[மேற்கூறியவாறு கூறிச் சனகன் அந்த வில்லைத் தருவித்து இராமனது கம்பீரத் தோற்றத்தையும் வில்லின் வலியினையும் சீதை கல்யாணமாகா நிலையினையும் சிந்திக்க, அச் சிந்தனையை அவன் முகக்குறியால் சதாநந்தன் அறிந்து, விசுவாமித்திரனை நோக்கி, 'தக்கன் உமாதேவியை அவமதித்தானென்று, சிவாமிசனை வீரபத்திரன் இந்த வில்லுடன் அவன் யாகசாலை சேர்ந்து அவனையும் அவனுக்குத் துணையாயிருந்த தேவர்களையும் சிதைந் தோடச் செய்து, அவன் வேள்வித் தீ ஆறத் தன் கோபத் தீயும் ஆறினான். அப்போது அவன் இந்த வில்லை இந்தச் சனகனது முன்னோனொருவனிடம் வைத்துச் சென்றான். இனி, இவ்வில்லை வளைப்போன் மணத்தற் குரியவள் வரலாறும் கேளும்: நாங்கள் யாகம் செய்தற்கு நிலத்தைச் சுத்தப்படுத்தும் பொருட்டு வயிரக் கொழுவையுடைய பொற் கலப்பையினால் உழுதோம்.]

137. உழுகின்ற கொழுமுகத்தி னுதிக்கின்ற கதிரினொளி
பொழிகின்ற புவிமடந்தை யுருவெளிப்பட் டெனப்புணரி
எழுகின்ற தெள்ளமுதோ டெழுந்தவளு மிழிந்தொதுங்கித்
தொழுகின்ற நன்னலத்துப் பெண்ணரசி தோன்றினாள்

கொண்டுகூட்டு: 'உழுகின்ற கொழுமுகத்தின் உதிக்கின்ற கதிரின் ஒளி பொலிகின்ற புவிமடந்தை உருவெளிப் பட்டெனப், புணரியில் எழுகின்ற தெள் அமுதோடு எழுந்தவளும் இழிந்து ஒதுங்கித் தொழுகின்ற நல் நலத்துப் பெண் அரசி தோன்றினாள்.

பொருள்: 'உழுத கொழுவின் முனையிலே, உதய சூரியன் போல ஒளி வீசுகின்ற பூமிதேவியினது உருவம் வெளிப்பட்டாற் போல, கடலில் உண்டாகிய அமுதத்துடன் தோன்றிய இலக்குமி தேவியும் தன் அழகு தாழ்வுற்று நாணி எதிர் நிற்கமாட்டாமல் ஒருபுறம் ஒதுங்கி நின்று வணங்கும்படியான மிக்க அழகுடைய பெண்ணரசியாகிய சீதை தோன்றினாள்.

கொழுமுகம் - கொழுவின் முனை. முகம் - முனை—சூ. அ. உதிக்கின்ற கதிர் - உதயமாகின்ற சூரியன். புணரி - கடல். இழிந்து - இழிவடைந்து - தாழ்ச்சியுற்று. நல் நலம் - நல்ல நலம் - மிக்க அழகு. நன்மை - மிகுதி. —சூ. அ. நன்று—பெரிது.—புறநா.

உதய சூரியனது ஒளி, செம்பொன் னிறமுடையதாய், (இளவெயி லெனப் பெற்று,) இதமான சூடுடையதாய், இனிதா யிருப்பதால், சுவர்ண நிறமுடைய சீதையினது திருமேனியின் திவ்விய தேசசுக்குச் சிறந்த உவமானமா யுள்ளது. இப் பாட்டின் பின் னிரண்டடிக் கருத்தை மிக இனிதாக வேறோ ராற்றால் 'தாமரை இருந்த தையல் சேடியாம் தரமு மல்லள்' என்று கவி பின்னர்க் கூறுவர். (௬௫௭)

குணங்களையேன் கூறுவது கொம்பினைச்சேர்ந் தவையுய்யப்
பிணங்குவன வழகிவளைத் தவஞ்செய்து பெற்றதுகாண்
கணங்குழையா ளெழுந்ததற்பின் கதிர்வானிற் கங்கையெனும்
அணங்கிழியப் பொலிவழிந்த வாறொத்தார் வேறுற்றார்

கொண்டுகூட்டு : 'குணங்களை என் கூறுவது? அவை கொம்பினைச் சேர்ந்து உய்யப் பிணங்குவன. இவளை அழகு தவம் செய்து பெற்றது காண்! கணம் குழையாள் எழுந்ததன் பின், வேறு உற்றார், கதிர்வானில் கங்கை எனும் அணங்கு (பூமியில்) இழியப் பொலிவு அழிந்த ஆறு ஒத்தார்.

பொருள் : 'அவளுடைய நாணம் முதலிய பெண்மைக் குணங் களைப் பற்றி யாது கூறுவது? அவைகள் அந்தப் பூங் கொம்பு போல்வாளை அடைந்து வாழ்வுறுதற்கு "யான் முந்திக்கொள்வே னுக, யான் முந்திக்கொள்வேனுக" என்று ஒன்றோ டொன்று சண்டை செய்வனவாயின. ஏனை மாதர் தாம் செய்த தவத்தினால் அழகைப் பெற்றிருக்க, இவளை அழகு தவஞ் செய்து பெற்றிருக் கின்றது. கங்கையாறு ஆகாயத்தினின்றும் பூமியின்மேல் இறங்கித் தோன்றின வுடனே அழகழிந்த மற்ற ஆறுகள் போல, இவள் பூமிக்குள் ளிருந்து வெளிப்பட்டுப் பூமியின் மேலே தோன்றின வுடனே ஏனை மாதர்கள் எல்லாரும் அழகழிந்தவர் ஆனார்கள்.

என் - யாது; உய்தல் - பிழைத்தல் - வாழ்வுறுதல். பிணங்குதல் - சண்டை செய்தல். காண் - முன்னிலை அசை; 'இதனைத் தெரிந்து கொள்வாயாக' என்னும் பொருளுடையது மாம். கணம் - திரட்சி. — பத்துப்பா. கணங்குழை - திரட்சியான குண்டலம். கதிர்வான் - ஒளி(யை யுடைய) ஆகாயம். அணங்கு - தெய்வப் பெண்; பெண். இழிய - (பூமி மேல் பகீரதன் செய்த தவத்தினால்) இறங்க. பொலிவு - அழகு; விளக்கம்; பிரகாசம். வேறு உற்றார் - (சீதைக்கு) வேறாக உற்றார் ஆகிய பெண்கள் - மற்றைய மாதர் (அனைவரும்).

இப்பாட்டின் பின் னிரண் டடிகளில் உள்ள உவமான உவமேயப் பொருத்தம் மிகச் சிறந்தது. ஆறுகளையும் மாதரையும் ஒப்பிடுவது பல வகையிலும் பொருத்தமானது. பூமி தோன்றிய கால முதலாக உள்ள புராதனமான ஆறுக ளெல்லாம் கங்கை ஆறு (முன் இல்லாதது) புதிதாக வந்த வுடனே அதன் பொலிவு மிகுதியால் தம் பொலி வழிந்தது போல, ஆதி முதல் இது வரையும் அழகிற் சிறந்தாரா யிருந்த மாத ரெல்லாம் புதிதாக உண்டாகிய சீதையின் பேரழகினால் அழ கழிந்தா ராயின ரென்ற கருத்து மிக்க இன்பம் பயப்பது. சற்றேறக் குறைய இக் கருத்துப்போல வே இப்பாட்டின் முன் னிரண்டடியில் 'கொம்பினைச் சேர்ந்து உய்யக் குணங்கள் பிணங்குவன' என்றும், 'அழகு இவளைத் தவம் செய்து பெற் றது காண்' என்றுங் கூறிய கருத்துக்களும் மிகவும் இனியவைகளே. இத் தகைய சிறந்த அழகுடைய மூன்று கருத்துக்களைப் பொருத்தமாக ஒரு பாட்டில் அமைத் திருக்கும் கவி சாதுரியம் கண்டு களிக்கத் தக்கது. 'அழ கிவளைத் தவஞ் செய்து பெற்றது' என்பதனை ஒப்ப, வேறோ ரிடத்தே 'தவம் செய்த தவமாம் தையல்' என்பர். (கரு௮)

['நீரிலே பிறந்த அந்தத் திருமகளை விண்ணரச ரெல்லாரும் காதலித்தது போல, நிலத்திலே பிறந்த இந்தத் திருமகளை மண் ணரச ரெல்லாரும் காதலித்து மணம் பேசினார்கள். அவர்களுக்கு, 'இவ் வில்லை வளைத்தவரே இவளை மணக்கப் பெறுவர்' என்றோம். அவர்கள் வில்லை வளைக்க மாட்டாராய், இவள் பாற் கொண்ட காதலையும் விட மாட்டாராய், வலியினால் இவளை அடையக் கருதிப் போர் செய்து, தோற்றுப் போனார்கள். பின்பு, இவ் வில் லருகே எவரும் வந்திலர். இனி யெக்காலமும் இவளுக்குக் கல்யாண மில்லை யென்றிருந்தோம். இவன் வளைத்தால், இவள் அழகு பயனற்றுப் போகாது.' என்றான்.

வில்லை வளைக்க இராமன் எழுதல்

இவ்வாறு சதாநந்தன் கூறியதைக் கேட்டு, விசுவாமித்திரன் வில்லின் வன்மையைப் பற்றி வியப் படைந்து, இராமன் முகத் தைப் பார்த்தான். அப் பார்வையின் குறிப் பறிந்து, இராமன் வில்லை நோக்கினான்.]

139. பொழிந்தநெய் யாகுதி வாய்வழி பொங்கி
எழுந்த கொழுங்கன லென்ன வெழுந்தான்
அழிந்தது வில்லென விண்ணவ ரார்த்தார்
மொழிந்தன ராசிகண் முப்பகை வென்றார்

கொண்டுகூட்டு: பொழிந்த நெய் ஆகுதி வாய் வழியே பொங்கி எழுந்த கொழுங் கனல் என்ன எழுந்தான். 'அழிந்தது வில்' என விண்ணவர் ஆர்த்தார். முப்பகை வென்றார் ஆசிகள் மொழிந்தனர்.

பொருள்: இராமன், ஓம குண்டத்திலே சொரிந்த நெய் யாகிய ஆகுதி வீழ்ந்த இடத்தினின்று அந்த நெய் விழுந்த வழியே ஓங்கி எழும்புகின்ற ஓமத் தீப்போல எழுந்தான்; 'அழிந் தது வில்' என்று தேவர்கள் ஆரவாரித்தார்கள். முனிவர்கள் வாழ்த்தினார்கள்.

வாய் - இடம். ஆர்த்தல் - ஒலித்தல். ஆசி - வாழ்த்து. முப்பகை வென்றார் - முனிவர். முப்பகையாவன: காமம், வெகுளி (- கோபம்), மயக்கம் என்பன.

வன்மை யுடைய இராமன் எழுதலுக்கு வன்மை யுடைய தீ எழு தல் உவமான மாயினும், நன்மை யுடைய இராமனுக்கு,

தீயவே தீய பயத்தலால், தீயவை
தீயினும் அஞ்சப்படும்

என்றவாறு, தீமையுடைய தீ ஒவ்வாது. ஒவ்வாதது ஒவ்வுவதாம்படி, தீமையை ஒழிப்பதாய் வன்மையுடன் நன்மையும் ஒருங் குடையதா யுள்ள ஓமாக்கினியை உவமானமாக உபயோகப் படுத்திய கவி சாதுரியம் உவகை விளைப்பதா யுள்ளது. (கருகூ)

[இராமன் அந்த ஒரு வில்லை ஒடிக்கு முன், அவன் மீது காதல் கொள்ளும்படி, மாதர்கள் ஒவ்வொருவர் நெஞ்சினும் அள விறந்த அம்புகளை எய்து மன்மதன் ஆயிரம் விற்களை ஒடித் தான். 'இவன் இந்த வில்லை வளையானாயின், சீதையும் நாமும் தீயில் விழுந்து இறப்போம்' என்பாரும், 'இவன் சீதையைக் கல்யாணம் செய்ய விரும்பினால், இவன் கேட்கு முன் "கொள்வா யாக" என்று கொடுப்பதை விட்டு, (இளமைப் பருவம் நீங்காத இந்தப்) பிள்ளையின் முன் ஈசனது வில்லை யெடுத்து வைத்தது மடமையே' என்பாருமாக, மாதர்கள் பரிந்து பேசா நிற்ப, அவன் சிங்கம் போல அந்த வில்லை நோக்கி நடந்து சீதை தனக் குச் சூட்ட நீட்டும் மாலை என்னும்படி அவ்வளவு சந்தோடமாக வும் எளிதாகவும் அதை எடுத்தான்.]

இராமன் வளைக்க வில் இறுதல்

140. தடுத்திமை யாம லிருந்தவர் தாளின்
மடுத்தது நாணுதி வைத்தது நோக்கார்
கடுப்பினின் யாரு மறிந்திலர் கையால்
எடுத்தது கண்டன ரிற்றது கேட்டார்

கொண்டுகூட்டு : (இமைத்தலைத்) *தடுத்து இமையாமல் இருந்தவர், (வில்லைத்) தாளில் மடுத்ததும், (வில்) நுதி(யில்) நாண் வைத்ததும் கடுப் பினில் நோக்கார் ; யாரும் அறிந்திலர் ; (வில்லைக்) கையால் எடுத்தது கண்டனர் ; இற்றது கேட்டார் !*

பொருள் : *அவன் வில்லை எடுத்தது முதல் நாண் ஏற்றும் வரையும் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலையும் இம்மியும் விடாது நுணுகி நோக்கும் இச்சை யுடையாராய், இடையே இமைத்தல் செய்தால், இமைத்த சமயத்திலே நிகழ்வது பார்க்க முடியாது தப்பிப்போ மென்று, இயற்கையாக இமைக்கும் இமையைச் செயற்கையாக மன முயற்சியினால் தடுத்து இமையாம லிருந்தவர் கள் ஒருவ ரொழியாமல் எல்லாரும், அவன் வில்லின் ஒரு முனை யைக் காலின் பெரு விரலினால் அழுத்தியதையும் வில்லை வளைத்து மற்றொரு முனையில் நாணைப் பூட்டுதற்கு வைத்ததையும் அச் செயல்கள் செய்யப்பட்ட வேகத்தினால் கண்ணினால் கண்டிலர் ; அவ் எல்லாருள்ளே சிறந்த அறிவாளர் எவரும் தாம் இமையா திருந்தும் அச் செயல்களைக் காணுதபடி செப்படி வித்தை போல எப்படிச் செய்தானென்று கருத்தினாலும் தெரிந்திலர் ; வில்லைக் கையால் எடுத்ததைக் கண்டார்கள்; ஒடிந்த சத்தத்தைக் கேட் டார்கள் ! அவ்வளவே அவர்கள் அறிந்தது.*

தடுத்து - (இமைத்தலைத்) தடை செய்து. தாள் - கால் ; இங்கே முத லாகு பெயராய்க் காற் பெருவிரலைக் குறித்தது. மடுத்தல் - அழுத்தல்.— ச. அ. அடுத்த அடியில் வரும் 'அறிந்திலர்' போல 'நோக்கிலர்' (- பார்த் திலர் - பார்க்கவில்லை) எனற்பாலது, செய்யுளுக்குப் பொருந்த, 'நோக்கார்' என நின்றது. கடுப்பு - விரைவு. இற்றது - ஒடிந்தது; ஒடிந்ததனால் உண் டாகிய ஓசையைக் குறித்தது.

'தாள்' என்பதற்குச் சில அகராதிகளில் 'விற்குதை' என்ற பொருள் உளது. அப் பொருள் கொண்டால், ' தாளின் மடுத்ததும் நாண் நுதி

வைத்ததும்' என்றதற்கு, தாளில் (- வில்லின் ஒரு முனையில் உள்ள விற்குதையில்) நாணை (- நாணின் ஒரு தலையை) மடுத்ததும் (- சேர்த்ததையும்) நுதி (- மற்றொரு முனையில்) வைத்ததும் (- நாணின் மற்றொரு தலையைப் பூட்டுதற்கு வைத்ததையும்) எனப் பொருள் கொள்ளலாம். இப்படலத்தில் 'இரும்பனைய' என்று தொடங்கும் கக-ம் பாட்டில் 'பொற்கலப்பை (யில்) வயிரத்தின் கொழுமடுத்திட்டு' என்பதிலும் 'மடுத்தல்' சேர்த்தலெனப் பொருள்படப் பிரயோகிக்கப்பட்டிருத்தலைக் காண்க.

நாண் பூட்டுதற்கு முன் வில் முறிந்ததைக் குறிக்க 'நாண் பூட்டியது' மென்னாது 'நாண் வைத்ததும்' என்றார். 'எடுத்தது கண்டனர் இற்றது கேட்டார்' என்றது கவி சமத்காரத்துக் கோருதாரணமாம் என்பர்.— செல்வக்கேசவராய முதலியார், *கம்பநாடர், பக்கம்* 57-8. *(கசO)*

[*அந்த ஓசை, சுவர்க்க மத்திய பாதலமென்ற மூன்று லோகங்களிலும் சென்றிடித்தது. இனி சீதாகல்யாணம் நிறைவேறினதேயா மென்று எல்லாரும் குதூகலித்தார்கள். ஆடவரினும் பெண்டிர் அதிகமாக மகிழ்ந்தார்கள்.*

விரகதாபத்தால் சீதை புலம்பல்

சனகராச சபையில் நிகழ்ந்தது இதுவாக, நிலவினாலும் இருளினாலும் வருந்தி நீங்கலுற்ற உயிரை, இராமனைக் காண வேண்டுமென்னும் ஆசை மருந்தினாற் சிறிது மீட்கப் பெற்ற சீதை, படுக்கை விட் டெழுந்து, பாங்கியர் சூழச் சென்று, கன்னியாமாடத்தை அடுத்துள்ள ஒரு தாமரைத் தடாக மத்தியில் விளங்கிய பளிங்கு மாளிகையில் அமைத்த பூ அணையைச் சேர்ந்தாள். சேர்ந்தவள் அத்தடாகத்துத் தாமரைகளை நோக்கிக் கூறுகின்றாள் —]

141. பெண்ணிவ னுற்ற தென்னும் பெருமையா லருமையான
வண்ணமு மிலைகளாலே காட்டலால் வாட்டந் தீர்ந்தேன்
தண்ணறுங் கமலங் காளென் றளிர்நிற முண்ட கண்ணின்
உண்ணிறங் காட்டி நீரென் னுயிர்தர வுலோவி னீரே

கொண்டுகூட்டு : *'தண் நறும் கமலங்காள்! "இவண் உற்றது பெண்" என்னும் பெருமையால் (என் காதலன்) அருமையான (பச்சை) வண்ணம் இலைகளாலே காட்டலால், வாட்டம் தீர்ந்தேன். நீர் என் தளிர் நிறம் உண்ட கண்ணின் உள் நிறம் காட்டி, என் உயிர்தர உலோவினீரே!*

பொருள்: 'தாமரைகளே! "இங்கு வந்தது பெண்" என்றெண்ணுகின்ற எனவே, இரக்கங் கொள்கின்ற பெருந்தன்மையினால், எனது காதலனது அருமையான பச்சை நிறத்தை உங்களுடைய இலைகளினாலே காட்டுகின்றீர்கள்; அவ்வாறு காட்டுதலால் யான் அவனைக் காணாத சோர்வு நீங்கினேன்; எனது செம்மாந் தளிர் போலும் நிறத்தைக் கவர்ந்துகொண்ட அவனுடைய கண்களில் உள்ள சிவப்பு நிறத்தை உங்களுடைய பூக்களால் நீங்கள் காட்டிச் சிறிது அருள் செய்தீர்கள்; முழுதும் அருள் செய்து என் உயிர் ஆன அவனைத் தருதற்கு உலோபஞ் செய்தீர்கள்; யாது காரணமோ?

இவண் - இவ்விடம். என்னும் - என்றெண்ணும். 'அன்றறிவா மென்னாதறஞ்செய்க' என்ற குறளில், 'என்னாது' என்பது 'என்று கருதாது' எனப் பொருள் படல் காண்க. பெருமை - பெரியாரது தன்மை. —குறள், 98-ம் அதி., பெருமை வண்ணமும் என்பதில் உம்மை இசை நிறை. தண் நறும் கமலங்காள் - குளிர்ச்சியாகிய வாசனையுள்ள தாமரைகளே. 'உண்ட', கவர்ந்துகொண்ட என்ற பொருளைக் குறிப்பால் உணர்த்தியது. கண்ணி னுண்ணிறம் - கண்ணின் உள் நிறம் - கண்ணில் உள்ள நிறம்; கண்ணுக்குள்ளே உள்ள நிறம் எனலுமாம். உலோவுதல் - உலோபஞ் செய்தல். இவண் உற்றது பெண், என இயைக்க.

'அண்ணலும் நோக்கினான், அவளும் நோக்கினாள்' என்ற சமயத்திலே தன்னை நோக்கிய இராமனது கண்ணழகிலே ஈடுபட்டுக் காதல் கொண்ட சீதை, அக்காதலால் தனது தேகம் தன்னிறமான செம்பொன் னிறம் மாறிப் பைம் பொன் னிறமான பசலை போர்த்ததனால், 'தளிர் நிறம் உண்ட கண்' என்றாள். இராமன் தேக நிறத்துக்கு உவமானமான இலைகளைக் கூறிக் கண் ணிறத்துக்கு உவமானமான பூக்களைக் கூறாது உய்த் துணர வைத்தார்.

காணமற் போன ஒரு பொருளின் சில பாகங்களைக் காட்டியவர் பால் அப் பொருள் முழுதும் இருக்குமென்று கருதி அதனை இழந்தவர், காட்டியவரை நோக்கி, 'அதன் சில பாகங்களைக் காட்டினீர்; ஆதலால் அது உம்மிடம் இருக்கின்றது; கொடுப்பீராக!' என்று வேண்டுதலும், கொடாவிடில், 'கொடாமல் உலோபஞ் செய்தீரே!' என்று குறை கூறலும் இயல் பன்றோ? அவ்வாறே, சீதை, 'தாமரைகளே! என் உயிர் (ஆன காதலன்) உடைய மெய்ந்நிறமும் கண்ணிறமும் காட்டினீர். ஆதலால், அவ் உயிர் உம்மிடத்துள்ளது. அதனைக் கொடுத்தல் வேண்டுமென் றிரக்கின்றேன். கொடுக்கின்றிலீர். இவ்வாறு உலோபம் செய்யலாமோ?'

என்று நொந்து குறை கூறிப் புலம்பினுளென்ற விரிந்த கருத்தை எவ்வளவு சுருங்கிய சொற்களால் எத்துணை ஆழம்பட அழகாகக் கவி கூறியிருக்கிறு ரென்பதை நோக்குக. மேற்கூறியவாறு பொருள் கூறுதலால் 'கண்ணின் உண்ணிறம் காட்டி நீ ரென் உயிர் தர உலோவினீரே' என்பதில், 'கண்ணிறங் காட்டல் வல்லார் உயிர் தரல் வல்லா ராதல் எங்ஙனம்? இரண்டுக்கும் பொருத்தம் என்னை?' என்று இயல்பாக எழும் சந்தேகம் நிவிர்த்தியாதலும் காண்க. (கசக)

142. நாணுலாவு மேருவோடு நாணுலாவு பாணியுந்
தூணுலாவு தோளும்வாளி யூடுலாவு தூணியும்
வாணிலாவி னூலுலாவு மாலைமார்பு மீளவுங்
காணலாகு மாகினுவி காணலாகு மேகோலாம்

கொண்டுகூட்டு : 'நாண் உலாவு மேருவோடு நாண் உலாவு பாணியும், தூண் உலாவு தோளும் வாளி ஊடு உலாவு தூணியும், வாள் நிலாவின் நூல் உலாவு மாலை மார்பும் மீளவும் காணல் ஆகுமாயின், ஆவி காணல் ஆகும்.

பொருள் : 'வில் நாண் பூண்ட மேரு ஒன்றுண்டாயின் அதனை ஒத்த பெரிய வலிய தநுவையும், வில்லையும் நாணையும் முறையே பிடித்தல் தெறித்தல் செய்து பொருந்திய இடக்கை வலக் கைகளையும், தூண்கள் போன்ற திரண்ட தோள்களையும், அம்புகள் உள்ளே நிறைந்த அம்பறுத் தூணியையும், ஒளியுடைய நிலாக் கதிர்ப் புரி ஒப்ப முப்புரி நூல் அசைகின்ற மாலை அணிந்த மார்பையும், நேற்றுக் கண்டது போலத் திரும்பவும் காணக் கூடுமானல், என் உயிரைக் காணக்கூடும்.

முதலாம் உலாவு, பூண்டவென்றும், இரண்டாம் உலாவு, பொருந்திய வென்றும், மூன்ரும் உலாவு, போன்ற வென்றும், நான்காம் உலாவு, நிறைந்த வென்றும், ஐந்தாம் உலாவு, அசைகின்ற வென்றும், தாம் நிற்கும் இடங்களுக் கியையப் பொருள் படல் கவனிக்கத் தக்கது. பாணி – கை. தூணி - அம்புக்கூடு. வாள் - ஒளி. ஏ, கொல், ஆம், மூன்றும் அசைகள். 'நாண் (- வில் நாண்) உலாவு மேரு' என்றதனல் மேரு உருவகமாய் வில்லைக் குறித்தது. (கசஉ)

விண்டலங் கலந்திலங்கு திங்களோடு மீதுசூழ்
வண்டலம் பலங்கறங்கு பங்கியோடும் வார்சிலைக் [ளுவியை
கொண்டலோன் றிரண்டுகண்ணின் மொண்டுகொண்டேன்
உண்டதுண்டே னெஞ்சினின்று முண்டதென்று முண்டரோ

கொண்டுகூட்டு : 'விண் தலம் கலந்து இலங்கு திங்களோடும், மீது சூழ் வண்டு அலம்பு அலங்கல் தங்கு பங்கியோடும், வார் சிலை (யுடைய) கொண்டல் ஒன்று இரண்டு கண்ணின் என் ஆவியை மொண்டு கொண்டு உண்டது உண்டு; (அது) என் நெஞ்சின் இன்றும் உண்டு; அது என்றும் உண்டு.

பொருள்: 'ஆகாயத்திலே பிரகாசிக்கின்ற சந்திரனோடும் (தேன் உண்ண) மேலே சுற்றும் வண்டுகள் இரைகின்ற மாலை தரித்த குடுமியோடும் நீண்ட வில்லையுடைய மேகம் ஒன்று வந்து இரண்டு கண்களால் என் உயிரை மொண்டுகொண்டு உண்டதுண்டு; அது என் நெஞ்சினுள்ளே இப்போதும் இருக்கின்றது; இனி எக்காலமும் நிலையாய் இருக்கும்.

விண் தலம் கலந்து - ஆகாயமாகிய இடத்தைச் சேர்ந்து. மீது சூழ் (தேன் உண்ண) மேலே சுற்றுகின்ற. அலம்புதல் - ஒலித்தல். அலங்கல் - பூமாலை. பங்கி - குடுமி. வார் சிலை - நீண்ட வில். கொண்டல் - மேகம். கொண்டல் ஒன்று - ஒரு மேகம். ஆவி - உயிர். உண்டது உண்டு - உண்டது மெய். 'நீ சொன்ன துண்டா?' என்ற உலக வழக்கில், 'உண்டா?' என்பது 'உண்மையா?' என்று பொருள்படல் காண்க. இன்று - இப்போது. — ச. அ.

திங்கள் முகத்தையும், கொண்டல் இராமனையும் குறித்தன. குடுமி, முகத்துக்கு மேலிருத்தலால், 'மீது' என்பதை, அலங்கல் மீது என்று சேர்க்காமல், திங்கள் மீது என்று சேர்த்தும் பொருள் கூறலாம். மேலே குடுமியும், அதன்கீழ்த் திங்களாகிய முகமும், அதன் கீழ் வில்லும், கன்னிமாடத்தின் மேல் மாளிகையிலிருந்து இராமனைப் பார்த்த சீதைக்குத் தோன்றிய முறை கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம். 'ஆவி', 'நீராவி', என்பவை தடாகத்தைக் குறிக்கும்; ஆதலால், கடலை மொண்டுகொண்டு உண்டு களிக்கும் மேகம், கடலென் றெண்ணிக் கடல் போன்ற தடாகத்தை மொண்டுகொண்டு உண்டது, என்ற ஒரு தொனிப் பொருள் தோன்றுதல் காண்க.

(கசங)

144. பஞ்சரங்கு தீயினாவி பற்றநீடு கோற்றவில்
வெஞ்சரங்க ணைஞ்சரங்க வெய்யகாம னெய்யவே
சஞ்சலங் கலந்தபோது தையலாரை யுய்யவந்
தஞ்ச லஞ்ச லென்கிலாத வாண்மையென்ன வாண்மையே

கொண்டுகூட்டு : 'வெய்ய காமன் நீடு கொற்ற வில்(விஞல்) வெஞ் சரங்களைப் பஞ்சு அரங்கு தீயின் ஆவி பற்ற நெஞ்சு அரங்க எய்ய, தைய லார் சஞ்சலம் கலந்த போது, உய்ய வந்து, "அஞ்சல் ! அஞ்சல் !" என் கிலாத ஆண்மை என்ன ஆண்மையே !

பொருள் : 'கொடிய மன்மதன், தனது நீண்ட வெற்றி பொருந்திய வில்லிஞல், உட்டினமான அம்புகளை, பஞ்சை எரித்து அழிக்கும் தீப் போல, உயிரைப் பற்றும்படி, அவ் உயிர் தங்கிய நெஞ்சுகள் அழுந்த எய்ய, அதனுல் மாதர்கள் துன்பம் உற்ற சம யத்தில், அவர்கள் தப்பிப் பிழைக்கும்படி, அவர்களுக்கு உதவி யாக வந்து அம் மன்மதனை ஓட்டி, "பயப்படாதீர்கள்! பயப்படா தீர்கள் !" என்று அபய வார்த்தை கூருத ஆண்மை என்ன ஆண்மை ? பயனற்ற ஆண்மையே !

பஞ்சு அரங்கு தீ - பஞ்சு அழிதற்குக் காரணமான தீ. அரங்குதல் - அழிதல்; அழித்தல் என்னும் பொருளுடைய அரக்குதல் என்ற பிற வினைப் பொருள் பயக்கும்படி பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கிட் கிந்தா காண்டம், நட்புக்கோட்படலம், எரு-ம் பாட்டில் 'விலகும்' என்பது 'விலக்கும்' என்ற பொருள்பட வருதல் காண்க. தீயின் - தீயைப் போல. அரக்கல், அமுக்கல் * அல்லது அழுத்தல் என்ற பொருளுடைய தாதலால், அதன் தன் வினையாகிய அரங்கல், அழுந்தல் எனப் பொருள் படுவதாகக் கொண்டு, 'நெஞ்சு அரங்க' என்பதற்கு நெஞ்சுள் அழுந்த என்று உரை செய்யப்பட்டது. அரங்குதல் - அழுந்துதல்.—தூ. அ.

இப் பாட்டில் ஒவ்வோரடியும் சிறந்த இன்ஞேசை யுடைமை கவ னிக்கத் தக்கது. சீதை தையலார் என்ற ஜாதிப் பன்மையால் தன்னைக் குறித்தாளென்பது தெளிவாம். 'தம்மைப் பாதுகாவலராகக் கொண்ட மாதர்கள், பகைவனுகிய மன்மதனுல் தாக்கப்பட்ட போது, அவருக்கு உதவியாக வந்து காவாத ஆடவர் ஆண்மை ஆண்மையாமோ?' என்று கூறி, இராமன் வீரத்துக்குக் குறை கூறுவாள் போன்று, அவன் தன்பால் உடனே வாராமையா லாகிய ஆராமையைச் சீதை வெளியிட்டாள். ஆராமை - (குறை) நிரம்பாமை. (கசச)

எங்குநின் றெழுந்ததிந்த விந்துவந்தே னெஞ்சுலா
அங்கியன் றனங்கனெய்த வம்பின்வந்த சிந்தைநோய்
பொங்குகின்ற கொங்கைமேல் விடம்பொழிந்த தென்னினும்
கங்குல்வந்த திங்களன் றகங்களங்க மில்லையே

* சிந்தாமணி.

கொண்டுகூட்டு : 'இந்த இந்து எங்கு நின்று எழுந்தது? அனங்கன் வந்து என் நெஞ்சு உலா அங்கு இயன்று எய்த அம்பின் வந்த சிந்தை நோய் பொங்குகின்ற கொங்கை மேல் விடம் பொழிந்தது; என்னினும், அகம் களங்கம் இல்லை; (ஆதலால்) கங்குல் வந்த திங்கள் அன்று.

பொருள் : 'இதுவரை யில்லாத அதிசயமாக, இன்று பகலில் தோன்றும் இந்தச் சந்திரன் எங்கே இதுவரையும் இருந்து இப்போது இங்கே உதித்தது! மன்மதன், என் நெஞ்சிலே பவனி வந்து, அங்கே உலாவி, எய்த அம்பினால் உண்டாகிய மனவேதனை வெப்பம் கொதித்துக் கிளர்தலையுற்ற கொங்கைகளின் மேல் அக் கொதிப்புப் போதாதென்று இந்தச் சந்திரன் தன் சூடான நில வாகிய விடத்தைச் சொரிந்தது; ஆயினும், இந்தச் சந்திரன் களங்க மில்லா திருத்தலால், நேற்று இரவில் வந்த சந்திர னன்று.

இந்து - சந்திரன்; விரக நோயால் மனம் பேதுற்றிருந்த சீதை சந் திர னென்று மயங்கிய சூரியனைக் குறித்தது. 'அனங்கன் என் நெஞ்சு உலா வந்து அங்கு இயன்று' எனக் கூட்டி மன்மதன் என் மனத்தில் பவனி வந்து அங்கே உலாவி எனப் பொருள் கொள்க. இயலல் - உலாவல். —பத்துப்பா. பொங்குதல் - கொதித்துக் கிளர்தல். விடம், சீதை நிலவென்று மயங்கிய வெயிலைக் குறித்தது. கங்குல் - இரவு. திங்கள் - சந்திரன். அகம் - இடம் - (தன்) இடத்தில். இல்லை என்பதன் பின் ஆல் உருபு தொக்கது.

தாமரைப் பொய்கையிற் பளிங்கு மாடத்துச் சந்திரகாந்த முமிழ்ந்த சீதநீர் தெளித்த புஷ்ப சயநத்திற் றான் கிடத்தலானும், சேடியர் செய் யும் சைத்தியோபசாரத்தானும் வெங்கதிர் தண்கதிராய்த் தோன்றலா விவ் வாறு கூறினர். —இ. நா. விரகிகளுக்குச் சைத்தியோபசாரங்களும், திங்கள், தென்றல் முதலிய தண்ணிய இனிய பொருள்களும் வெப்பத்தை அதிகப்படுத்துவன வன்றிக் குறைப்பன வல்லவாம். ஆதலால் இப் பொருள் பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை.

பகல் வர, சூரியனும் வெயிலும் இயல்பாக வெப்பத்தைச் செய்ய, சீதை விரக வேதனையினால் மனக் கலக்க முற்றுப் பகுத்தறிவு குன்றி யிருந்ததனால், அவளுக்கு அவைகள் அவளை முந்திய இரவில் இயல்புக்கு மாறாக வெதுப்பிய சந்திரனும் நிலவும்போலத் தோன்ற, சூரியனை 'எங்கு நின்று எழுந்தது இந்த இந்து?' என்றும், அவள் கொங்கைகளின் மேற் சூரியன் வெயி லெறித்ததை அப் புதிய சந்திரன் (நிலவாகிய வெள்ளை) 'விடம் பொழிந்தது' என்றும் கூறிப் பின்பு அதனிடத்துக் களங்க

மில்லாமையைக் கண்டு; அது 'கங்குல் வந்த திங்க ளென்று' என்றான், என்பது கருத்தென்று கொள்ளலாம் போலும்.

பாடபேதம்: அங்கியென்று, திங்களின்னகம். (கசரு)

146. அடர்ந்துவந் தனங்கனெஞ் சழன்றுசிந்து மம்பெனும்
விடங்குடைந்த மெய்யினின்று வெந்திடா தெழுந்துவெங்
கடந்துதைந்த காரியானை யன்னகாளை காலடைந்
துடன்றொடர்ந்து போனவாவி வந்தவாவென் னுள்ளமே

கொண்டுகூட்டு: 'அனங்கன் நெஞ்சு அழன்று அடர்ந்து வந்து சிந்தும் அம்பு என்னும் விடம் குடைந்த மெய்யினின்று வெந்திடாது எழுந்து, வெம் கடம் துதைந்த கார் யானை அன்ன காளை கால் அடைந்து உடன் தொடர்ந்து போன ஆவி வந்தவா(று) என்? உள்ளமே! (கூறுவாய்!)

பொருள்: 'மன்மதன் மனம் கொதித்துக் கோபித்து என்னை நெருங்கிவந்து என் மேற் சொரிந்த அம்பாகிய விஷ நெருப்பு வெள்ளத்தில் முழுகிய என் தேகத்தி னின்றும் அதன் உள்ளே தங்கி யிருந்தால் அதனோடு தானும் வெந்துவிட வேண்டி வரு மென்று பயந்து வெந்து விடாமல் தப்பிக்கொள்ளும்படி எழுந்து, அவனுடைய காலில் வீழ்ந்து சரணடைந்து அவனைத் தொடர்ந்து அவனுடன் போன உயிர் திரும்பி வந்த காரணம் யாது? நெஞ்சே! கூறுவாயாக!

அடர்ந்து - நெருங்கி. அழன்று - கொதித்து - கோபித்து. சிந்தல் - சொரிதல். குடைதல் - நீராடுதல் - முழுகல். வெம்மை - விருப்பு. வெம் கடம் - (வண்டுகளுக்கு) விருப்பமான (யானை) மதம். துதைதல் - செறிதல் - மிகுதல். கார் யானை, காரியானை யெனப் புணர்ச்சி யிலக்கணப்படி புணர்ந்தது. காளை - காளைப் பருவமுடையவன் - இளைஞன்; காளை போலும் (பெருமித) நடை யுடையவன். அடைதல் - (சரண்) அடைதல். வந்த வா - வந்த வாறு - வந்த ஆறு - வந்த விதம் - வந்ததற்குக் காரணம்.

விரக தாப மிகுதியால் சகிக்க முடியாத துன்ப மடைந்து, 'இனிப் பிழையேம், செத்தே விடுவேம்' என் றெண்ணி, அறிவிழந்து, அதனால் துன்பத்தை உணராதிருந்த சீதை, திரும்ப அறிவு தோன்ற, அதனோடு துன்பமும் தோன்றிய போது, உயிரின்றேல் உணர்வின் றென்றும், துன்ப உணர்ச்சி தோன்றியதனால் உடல் விட்டு நீங்கி யொழிந்ததாக

எண்ணிய உயிர் திரும்பி வந்த தென்றும் கருதி, 'அது திரும்பியதற்குக் காரணம் யாது? இன்னும் துன்பம் உழக்கவோ?' என்று தன் நெஞ்சை நோக்கிக் கூறியதனுல், அவள் 'செத்தோம்' என் றெண்ணியபடி செத் தொழியாமல் உயிருட னிருப்பதை வெறுத்தாள் என்பது கருத்து.

பாட பேதம்: வந்தவாறென். (கசுசு)

147. விண்ணுளே யெழுந்தமேக மார்பினூலின் மின்னொடும்
மண்ணுளே யிழிந்ததென்ன வந்துபோன மைந்தனார்
எண்ணுளே யிருந்தபோதும் யாவரென்று தேர்கிலேன்
கண்ணுளே யிருந்தபோது மென்கொல்காண்கி லாதவே

கொண்டுகூட்டு: 'விண்ணுளே எழுந்த மேகம், மார்பில் மின்னின் நூலொடு மண்ணுளே இழிந்தது என்ன வந்து போன மைந்தனார், எண் உள்ளே இருந்து போதும் யாவர் என்று தேர்கிலேன், கண்ணுள்ளே இருந்த போதும் காண்கிலாத(து) என் கொல்?

பொருள்: 'விண்ணிலே தோன்றும் மேகம் மானுட வடிவம் கொண்டு மின்னற் பூணூலோடு மண்ணிலே இறங்கிய தென்று சொல்லும்படி கன்னிமாடத்தின் முன்னே யான் கண்டு களிக்கும்படி வந்து போன மகாபுருடர், என் மனத்தி னுள்ளே இருந்தாலும் அவரை யாரென் றறியேன், அவர் என் கண்ணுள்ளே யிருந்தாலும் அவரை யான் காண்கின்றிலேன்; அவ்வாறு காணுமைக்குக் காரணம் யாதோ?

எழுதல் - தோன்றுதல். 'நூலின் மின் னொடு' என்பதை 'மின்னின் நூலொடு' என மாற்றுக. இன், சாரியை. மின்னின் நூல் - மின்னுகிய நூல். மேலே, 111-ம் பாட்டில் 'பாம்பின் மணித் தாம்பு' என்பது பாம்பாகிய மணித் தாம்பு எனப் பொருள்பட வந்தது காண்க. இழிந்தது - இறங்கியது. 'மைந்தன்,' புத்திரன் என்ற பொருளைக் குறியாது ஆடவன் என்ற பொருளைப் புலப்படுத்தியது. உரிச்சொல் நிகண்டு சுக-ம் பாட்டில் 'மைந்தர்க்கு மாதர்க்கு' என வரும் சொற்றொடரில் மைந்தர் ஆண் மக்களை யுணர்த்துதல் காண்க. எண் - மனம். இருந்த போதும் - இருந்தாலும். குறள், எசுஙு-ல், 'ஒலித்தக் கால்' என்பது ஒலித்த போது, ஒலித்தால், எனப் பொருள்படல் காண்க. உலக வழக்கில் 'வந்தாலும்' என்பது 'வந்த போதிலும்' என வரல் காண்க. தேர்தல்- அறிதல்.—ச. அ. காண்கிலாதது, 'காண் கிலாத' எனத் துவ் விகுதி கெட்டு நின்றது. இக் காண்டம், குலமுறைகிளத்து படலம், கஅ-ம்

பாட்டில், 'பூதகணத் தாசேந்தி அனல் நின்றும் புறப்பட்ட' என்ற ஈற்றடியில் புறப்பட்டது எனற்பாலது 'புறப்பட்ட' என வந்தது காண்க. காண்கிலாதது - காண்கிலாத தன்மை - காணாமைக்குக் காரணம்.

எட்டாத தூரத்துள்ள காணற்கரிய பொருள், கிட்ட வந்து காட்சியளித்தது என்ற கருத்து விளங்க 'விண்ணுளே எழுந்த மேகம் மண்ணுளே இழிந்தது' என்றார்.

கரு மேகத்தைக் கரிய இராமனுக்கு ஒப்பாகக் கூறியதற்குப் பொருத்தமாக, அதன் வெள்ளிய ஒள்ளிய (கொடி) மின்னலை வெள்ளொளிப் பூணூலுக்கு உவமித்த நயம் உவத்தற் குரியது. இவ் இனிய கருத்தைச் சூனிறக் கொண்மூக் கிழித்திடை துடிக்கும் மின்னென மார்பினூல் துளங்க' * என்று பின்பும் இனிது கூறுவர். தூரமான இடத் துள்ள பொருள்களையும் காணும் கண், தன் னுள்ளேயே உள்ளவரைக் காணாமையும், இடத்தா லன்றிக் காலத்தாலும் தூரமான பொருள்களை விவரத்துடன் அறிய வல்ல மனம் தன் னிடத்திலேயே தங்கியவனை இன்னானென்று விவரம் தெரிந்துகொள்ளாமையும் ஆச்சரியம் என்பது பின் இரண்டடிக் கருத்து. (கசஎ)

148. பெய்கடற் பிறந்தயற் பெறற்கோணு மருந்துபெற்
றையபோற் கலத்தோடங்கை விட்டிருந்த வாதர்போல்
மொய்கிடக்கு மண்ணறேண் முயங்கிடாது முன்னமே
கைகடக்க விட்டிருந்து கட்டுரைப்ப தென்கொலோ

கொண்டுகூட்டு : 'பெய்கட(லி)ற் பிறந்து அய(லி)ற் பெறற்கு ஒண்ணு(த) மருந்தைப் பெற்று ஐய பொற் கலத்தொடு அங்கை விட்டு இருந்த ஆதர் போல், மொய் கிடக்கும் அண்ணல் தோள் முன்னமே முயங்கிடாது கை கடக்க விட்டிருந்து, (இப்பொழுது) கட்டுரைப்பது என்கொலோ?'

பொருள் : 'கடலிலே பிறந்ததாய் வேறிடத்துப் பெற முடியாததான அமிழ்தத்தை அதிட்ட வசத்தால் கையுறப் பெற்று அதனை உடனே நுகராமல், அது தங்கப்பெற்ற அழகிய பொற்பாத்திரத்தோடு கையினின்று நழுவி நீங்க விட்டு ஏமாறி இருக்கும் அறிவீனர் போல, முன், எனது காதலரது தோள்கள் தழுவிக் கொள்ளும்படி கிட்ட வரப்பெற்ற சமயத்திலே தழுவாமல், கைக் கெட்டாமற் போக விட்டுவிட்டு, தழுவிக்கொண்டு

* சுந்தர காண்டம், சிந்தனைப் படலம், ரு

விடா திருந்தால் நம்மைப் பிரியாமல் நம் வசமே யிருப்பாரே யென்று இப்போது அலங்காரமாக, பேசுதலால் யாது பயன் ? ஒன்றுமில்லை.'

பெய் கடல் - (தன்னிடத் துள்ள இரத்தினங்கள் முதலியவைகளை அலைகளால் கரையில்) சொரிகின்ற கடல்; மழை பெய்யும் முகி லெனற் பாலது, பெய் முகில் என வருதல் போல வந்தது. ஐ - அழகு; ஐய - அழகை உடைய. ஆதர் - அறிவில்லார். மொய் - வலி. அண்ணல் - தலைவன்; பெருமையிற் சிறந்தோன். — ஈ. அ. கட்டுரை - புனைந்துரை - அலங்கரித் துரைத்தல்.

இராமனது திருமேனி பொற் கலத்துக்கும் அத் திரு மேனியினின்று நுகரும் இன்பம் பொற்கலத்திலிருந்து நுகரும் அமுதத்துக்கும் ஒப்பு. முற் பாட்டில் சீதை தன் காதலனது உருவத்தை அகலாமல் கண்ணிலும் கருத்திலும் இருத்தினேன் என்ற ளென்று கூறி, இப் பாட்டில் அவள் அவ்வாறு தன் காதலனுடைய உடலை 'பற்றி விடா திருந்தேனில்லையே' என்று கழி விரக்கங் கொண்டாள் என்று கூறினர். (கசஅ)

வில் இற்றது கேள்வியுற்று, சீதை. ஐயமும், தெளிவும், ஆநந்தமும் அடைதல்

[இவ்வண்ணம் சீதை கூறி வருந்தித் துன்பக் கடலுள் ஆழ்ந்து கொண்டிருந்த சமயத்திலே, வில் முறிந்ததைக் கண்ட மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் முக மலர்ச்சியோடு நீலமாலை யென்னும் தாதி வந்தாள். வந்தவள் உவகை மிகுதியினால் தன்னை மறந்து, வழக்கம் போல வணங்காளாய், ஆடல் பாடல் செய்யா நிற்க, அவளைச் சீதை, 'உன் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம் யாது?' என வினவ, அவள், தன் நினைவு வரப்பெற்றுத் தொழுது, 'முனிவன் பின்னே தம்பியாரோடு நம் நகருக்கு வந்தவர், இராமர் என்னும் பெயரினர், வில்லை முறித்தார்.' என்று, 'கை கடக்க விட்ட காதலர் கைவசமானார், துன்பக் கடலில் ஆழாதீர்! இன்பக் கரை யேறுமின்!' என்று கூறுவாள் போலக் கூறினாள். தாதி கூறிய அடையாளத்தால், சீதை, வில் முறித்தவன் தான் காதலித்தவனே யென்று தேறினாள்.]

149. இல்லையே நுசுப்பென்பா ருண்டுண் டென்னவும்
மெல்லியன் முலைகளும் விம்ம விம்முவாள்
சொல்லிய குறியின்த் தோன்ற லேயவன்
அல்லனே லிறப்பனென் றகத்து ளுன்னினாள்

கொண்டுகூட்டு: மெல்லியலுக்கு நுசுப்பு இல்லை யென்பார் 'உண்டு! உண்டு!' என்ன, மூலைகளும் விம்ம, விம்முவாள்; '(தாதி) சொல்லிய குறியினால் அவன் அத் தோன்றலே; அல்லனேல், இறப்பன்' என்று அகத்துள் உன்னினாள்.

பொருள்: முன் சீதையின் இடை காணப்படாமையால், 'இல்லையே' யென்று கூறியவர்கள், இப்போது அது காணப்படுகின்றமையால் 'உண்டு! உண்டு!' என்று அதிசயித்துக் கூற, இடை காணு மாத்திரை பெருக்க, இன்னும் பெருத்தல் இயலா என்னும் படி பெருத்திருந்த தனங்களும் முன்னினும் அதிகமாகப் பெருக்க, உவகை மீக் கூர்தலால் சீதை உடம்பு முழுதும் பூரித்தாள். 'வில்லை முறித்தவனென்று சொல்லப்பட்டவன் எவனோ, அவன் தாதி சொன்ன அடையாளத்தினால், நான் காதலித்த அந்தத் தலைவனே அல்லனாயின் இறந்து விடுவேன்' என்று சீதை தன் மனத்தினுள்ளே நினைந்தாள்.

நுசுப்பு - இடை. குறி - அடையாளம். குறியின் - அடையாளத்தினால்; அடையாளத்தினை யுடைய. தோன்றல் - தலைவன்.—புற. நா. 'அவன்' வில்லை முறித்தவனைச் சுட்டியது.

'சொல்லிய குறியினத் தோன்றலே அவன் அல்லனேல் இறப்பன்' என்பதற்கு (வில்லை முறித்தவன், தாதி) சொன்ன அடையாளத்தினால் (நான் காமுற்ற) அந்தத் தோன்றலே (ஆதல் வேண்டும்;) அவனல்லனாயின், இறப்பேன், என்று பொருள் கொள்ளலும் பொருந்தும்.

உடம்பெல்லாம் பூரித்தபோது இடையும் பூரித்தது, ஆதலால் முன் தோன்றாதிருந்த இடை தோன்றுவதாயிற்று என்பது இப் பாட்டின் முதலடிக் கருத்து. (கசுகூ)

விவாகம் தீர்மானித்து, சனகன், தசரதனுக்கு மண ஓலை அனுப்பல்

[சீதையின் நிலைமை இவ்வாறாக, வில் முறிந்த ஓசை உலகம் எங்கும் போய் முட்ட, சனகன் அவ் வோசையினும் மிகுந்த உவகையுற்று, விசுவாமித்திரனை நோக்கி, 'இராமனுக்குக் கல்யாணம் இன்றே முடித்தலோ, தசரதனைத் தருவித்து முடித்தலோ, எது தமது விருப்பு?' என, 'அவனை விரைவில் வருவித்தல் நன்று' என்று விசுவாமித்திரன் பதில் உரைக்க, தூதரை அழைத்துத் 'தசரதனுக்கு நிகழ்ந்தவை யனைத்தையும் தெரிவித்து இத் திருமுகத்தைக் கொடுங்கள்' என்று சனகன் மண ஓலை விடுத்தான்.]

13. எழுச்சிப் படலம்

[தசரதன் மிதிலைக்கு எழுந்துபோதலைக் கூறுவது *]

தசரதன் கட்டளைப்படி சிற்றரசரும் சேனையும் மிதிலை நோக்கி முன் செல்லல்

[சனகனது தூதர் அயோத்தியை அடைந்து, தசரதனைக் கண்டு தொழுது, அவனைப் பிரிந்த பின் இராமன் செய்த அரிய செயல்களை விவரித்துக் கூறித் திருமுகத்தை நீட்ட, அரசன் கற்பனைப்படி அதனை ஒரு புலவன் வாங்கி வாசித்தான். வில் லொடிந்த பேரொலியைப் பற்றிய விவரங் கேட்ட அளவில், தசரதன் அணிந்திருந்த வாகுவலயங்கள் கழலும்படி அவன் தோள்கள் பூரிக்க, 'அன்று நாம் செவியுற்ற பேரோசை இந்த ஓசையோ!' என்று வியப்பொடு கூறித் தூதருக்கு ஆடை யாபரணங்கள் அளித்தான். பின்பு, தன் சிற்றரசரும் சேனையும் முன்னாக மிதிலைக்குச் செல்லும்படி கட்டளை யிட்டான். அந்தச் சேனையின் மேலாக விரிந்த வெண் குடைகள் செல்வன, சிறை விரித்துப் பறக்கும் அன்னப் பறவைகள் போன்றன; ஆகாய மளாவ உயர்த்துப் பிடிக்கப்பட்ட கொடிகளில் தொங்கும் சீலைகள் ஆகாய மெங்கும் தோலுரிந்து தொங்கினாற் போன்றிருந்தன. வெள்ளிய கொடிச் சீலைத் தொகுதி கீழ் உள்ள கரிய யானைச் சேனையை நோக்கித் தாழுதல், வெண் மேகம் கருங்கடலில் நீர் பருகத் தாழுதல் ஒத்திருந்தது.]

சேனை வருணனை

150\. இழையிடை இளவெயி லெறிக்கு மவ்வெயில்
தழையிடை நிழல்கெடத் தவ்வு மத்தழை
மழையிடை யெழில்கெட மலரு மம்மழை
குழைவுற முழங்கிடுங் குழாங்கொள் பேரியே

கொண்டுகூட்டு: இழை யிடை இள வெயில் எறிக்கும்; அவ் வெயில் தழை இடை நிழல் கெடத் தவழும்; அத் தழை மழை இடை எழில் கெட மலரும்; அம் மழை குழைவுறக் குழாம் கொள் பேரி முழங்கிடும்.

---

* எழுச்சி – எழுந்து போதல்.— சீ. அ.

பொருள்: அந்தச் சேனையில் உள்ளார் அணிந்திருந்த ஆபரணங்களில் உள்ள பொன்னும் மணிகளும் இள வெயில் வீசும்; அந்த வெயில், மயிற்றோகைக் குடைகளின் நிழல் ஒழியும்படி பரவும்; அந்தக் குடை, மேகங்களின் அழகு கெட விரியும்; அந்த மேகம் இடிக்கும் இடி தளர்வடையும்படி, பேரிகைகள் முழங்கும்.

இழை - ஆபரணம். தழை - மயிற்றோகைக் குடை. இடை - இடம். தழை யிடை நிழல் - மயிற்றோகைக் குடை யிடத்து (அதன் கீழ்) உள்ள நிழல். மழை - மேகம்.

குடையும் மேகமும் மேலே பரந்து மூடி நிழல் செய்யும்; மயிற்றோகைக் குடை, இனிய பல வருணங்கள் இலங்கும் மயிற்றோகைகளாலாகியது; மேகமும் இனிய பல வருண முள்ள வானவில்லை யுடையது, ஆதலால் மேகமும் மயிற்றோகைக் குடையும் ஒன்றற் கொன்று ஒப்புமை யுடையன வென உய்த் துணரும்படி 'அத்தழை மழையிடை எழில் கெட மலரும்' என்றார். (கருo)

[மாதர்கள் மீதிருந்து செலுத்தப் பெற்ற குதிரைக் கூட்டம் அன்னங்கள் மேலே யிருக்க அவற்றோடு செல்லும் ஆறு போன்றது. பெண்கள் ஏறிச் செல்லும் யானைகள் மின்னல்களோடு கூடிய மேகங்களை ஒத்தன.]

சேனையோடு செல்லும் மாதர் வனப்பு

151. முத்தினுன் முழுநிலா வெறிக்கு மொய்ம்மணிப்
பத்தியா லிளவெயில் பரப்பும் பாகினுந்
தித்தியா நின்றசொற் சிவந்த வாய்ச்சியர்
உத்தரா சங்கமிட் டொளிக்கு் கூற்றமே

கொண்டுகூட்டு: பாகினும் தித்தியா நின்ற சொல்(லையுடைய) சிவந்த வாய்ச்சியர் உத்தரா சங்கம் இட்டு ஒளிக்கும் கூற்றம், முத்தினுல் முழு நிலவு எறிக்கும்; மொய் மணிப் பத்தியால் இள வெயில் பரப்பும்.

பொருள்: இனிப்பான சர்க்கரைப் பாகினும் அதிகமாக இனிக்கின்ற குதலைச் சொல்லை யுடைய சிவந்த வாயினு ராகிய மாதர்கள் மேலாடை யிட்டு மறைத்த யமன் போலக் காதலரை

22

வருத்திக் கொல்லும் கொங்கைகள், மேலணிந்திருக்கிற முத்தாரத்தினால் அதன் வெள்ளொளி யாகிய நிலவைப் பரப்பும்; மாணிக்க மாலையினால் அதன் செவ் வொளி யாகிய இள வெயிலைப் பரப்பும்.

முழு நிலா - பூரண சந்திரிகை. மணி-மாணிக்கம்.—சிந்தூ. உத்தராசங்கம் - உத்தரீயம் - மேலாடை.

வெயிலுள்ள போது நிலவில்லை, நிலவுள்ள போது வெயிலில்லை, என்பதற்கு விரோதமாக, ஏக காலத்தில் வெயிலும் நிலவும் பரப்பப் பட்டன என ஆச்சரியம் தோன்றக் கூறினார். (கருக)

சேனைப் பெருக்கத்தின் சிறப்பு

152. உழுந்திட விடமிலை யுலக மெங்கணும்
அழுந்திய வுயிர்க்கெலா மருட்கோம் பாயினான்
எழுந்தில னெழுந்திடைப் படருஞ் சேனையின்
கொழுந்துபோய்க் கொடிமதின் மிதிலை கூடிற்றே

கொண்டுகூட்டு: உலகம் எங்கணும் உழுந்து இட இடம் இல்லை! அழுந்திய உயிர்க் கெல்லாம் அருட் கொம் பாயினான், எழுந்திலன்; எழுந்து இடைப் படரும் சேனையின் கொழுந்து போய்க் கொடி மதில் மிதிலை கூடிற்றே.

பொருள்: நால் வகைச் சேனையும் அதனோடு சென்ற மாதர் முதலியோர் கூட்டமும் நெருங்கிப் பரந்ததனால் உலக மெங்கும் ஓர் உழுந்தை யிடவும் இட மில்லை என்னும்படி ஆகிவிட்டது. துன்பச் சேற்றில் அழுந்தும் உயிர்க் கெல்லாம் அருளாகிய ஊன்று கோலா யிருக்கும் தசரதன் மிதிலைக்குச் செல்லத் தனது இருக்கை விட்டு எழ வில்லை; அதன் முன்பே, அவன் கட்டளையின்படி அயோத்திக்கும் மிதிலைக்கும் இடையே சென்று கொண்டிருந்த சேனையின் முன்னணி முனை சென்று மிதிலையைச் சேர்ந்தது.

அருட் கொம்பு - பற்றுக்கோடு - தஞ்சம். படர்தல் - நடத்தல்; கொடி படர்தல். 'படரும்' என்றது சேனை நடத்தலையும் கொடி படர்தலையும் உணர்த்தியது; 'கொழுந்து' என்றது சேனையின் முன்னணி முனைப் பகுதியையும் கொடியின் நுனியையும் குறித்தது; வேறோரிடத்தில், காலின் முனையில் உள்ள விரலைச் 'சேவடிக் கொழுந்து' என்பர். (சுந்தர காண்டம், சிந்தனைப் படலம், சரு.)

சேனையைக் கொடியாக உருவகித்து, அவ் வுருவகத்தை உய்த் துணரும்படி 'படரும்', 'கொழுந்து', என்ற பதங்களைப் பொருத்த மாகப் பிரயோகித்தார். மிதிலையை வருணிக்க எத்தனையோ பல அடைமொழிக ளிருக்கவும், அவற்றுள் வேறெதனையும் எடுத் தாளாமல், 'கொடி மதில் மிதிலை' என்று கூறியது, சேனையைக் கொடியாக உருவகித்ததை உய்த் துணராதாரும் உணரும்படி செய்யக் கருதிப் போலும். (கருஉ)

சேனையோடு வண்டியிற் செல்லும் காதலி கடைக்கண் பார்வையால் காதலன் களிப்புறல்

153. பாண்டிலின் வைத்தவோர் பாவை தன்னொடும்
ஈண்டிய வன்பின னேகு வானிடைக்
காண்டலு நோக்கிய கடைக்க ணஞ்சனம்
ஆண்டகைக் கினியதோ ரமுத மாயதே

கொண்டுகூட்டு: *பாண்டிலின் வைத்த ஓர் பாவை தன்னொடும் ஈண்டிய அன்பினன் ஏகுவான், இடை(யில்) காண்டலும், நோக்கிய கடைக் கண் அஞ்சனம் ஆண்டகைக்கு இனியது (ஆகிய) ஓர் அமுதம் ஆயது.*

பொருள்: *வண்டியில் தான் ஏற்றி வைத்த பாவை போல்வாளோடு செல்பவனாகிய அவள் காதலனைப் பிரயாண மத்தியில் அவள் கடைக் கண்ணாற் பார்த்தாள். பார்த்த வுடனே பார்த்த கடைக் கண் அஞ்சனம், மனத்துள் அவள் அதுவரை மறைத்து வைத்திருந்த காதலை வெளிப்படுத்தி அவனுக்கு இனிய அமுதம் போன்றது.*

பாண்டில் - வண்டி. ஈண்டுதல் - நிறைதல்.—ச. அ. இடை - மத்தி. அஞ்சனம் - கண்ணுக்கு இடும் மை; மறைந்து கிடக்கும் பொருளைக் காட்டும் மை. ஆயது - போன்றது.

'கடைக் கண்,' கடைக் கண் பார்வைக்கு ஆகு பெயராகவும், 'கடைக் கண் அஞ்சனம்' கடைக் கண் பார்வையாகிய அஞ்சன மென்று பொருள் படுவதாகவுங் கொண்டு, அஞ்சனகாரனது அஞ்சனம் பூமியின் உள்ளே மறைந்து கிடக்கும் புதையற் பொருளைக் காட்டல் போல, பார்வையாகிய அஞ்சனம் மனத்தினுள்ளே மறைந்து கிடக்கும் காதலைக் காட்டிய தென்று கொள்ளலாம்; அன்றி, 'கடைக்கண் அஞ்சனம்' என்பதற்குக் கடைக் கண்ணாகிய அஞ்சன மென்று பொருள் செய்து, காதலியின்

வெள் விழி கண்ணாடி நேர, அதனிடை யுள்ள கரு விழி அக் கண்ணாடி யில் இடும் அஞ்சனத்தை நிகர, காதலன் அஞ்சனகாரனை ஒப்ப, காதலி கடைக்கணித்த போது அவன் அவள் கரு விழியுள்ளே நோக்கிக் கண்டு பிடித்த உள்ளக் காதல் அஞ்சனகாரன் அஞ்சனத்துள்ளே நோக்கிக் கண்டுபிடிக்கும் புதையற் பொருள் போன்றது என்றும் கொள்ளலாம்.

அஞ்சனகாரனது அஞ்சனம் அவனுக்குப் புதையற் பொருளைக் காட்டிக் கொடுத்து வறுமை நோயை நீக்குதல் போல, காதலியின் கண் ணஞ்சனம் காதலனுக்கு அவளுடைய உள்ளக் காதலைக் காட்டிக் கொடுத்து விரக நோயை நீக்குதல் பற்றி, 'பாவை . . . கடைக்கண் அஞ்சனம் ஆண்டகைக் கினியதோர் அமுதம் ஆயதே,' என்றார். அமு தம், நோவையும் சாவையும் நீக்கும் தேவருணவு.

மிதிலைக்குப் போவாருள் ஒருவன் தன் மனையாளோடு செல்கிறான். பெண்பாலான துணை பற்றி மனையாளை வண்டியில் வைத்துவிட்டுத் தான் மற்ற ஆடவரோடு நடந்து செல்கிறான். அவ்வாறு போகும் வழி யில் இடை இடையே வண்டிக்கு அருகில் வர நேரும் போது, அவள் அவனைக் கண்டு ஆசையோடு கடைக் கண்ணால் நோக்குகிறாள். மையிட்ட காரணம் பற்றி கண்ணின் ஓட்டம் தெள்ளிதின் விளங்க, கடை நோக்கின் ஆசைக் குறிப்பு நன்கு வெளிப்படுகிறது. அது பற்றியே மையிட்டது காதலனுக்கு மிக்க இன்பம் செய்வ தாயிற்று. கரிய மை வெண் ணிறத்து அமுதத்தின் இனிமையைப் பயந்தது என்று வைத்த முரணணி காதற் சுவையை அதிகரிப்பிக்கும் விதம் நோக்கற் பாலது.—**T. K. சிதம்பரநாத முதலியார், B. A., B. L.** (கருரு)

சேனையோடு செல்லும் ஆடவர் பெண்டிர் காதல் நிகழ்ச்சிகள்

[ஒருவன், தன் காதலி தனங்களிற் பதிந்த கண்களைப் பறிக்க மாட்டாது சென்றதனால், 'வழி நடப்பவர் பராமுக மாயி டின் மலர்ந்து கண்ணிருந்தாலும், குழியில் வீழ்குவர்' என்ற வாறு, குருடன் போல, எதிர்வரும் யானையைக் கண்டு விலகாது முட்டினான். வேறொருவன், தன் காதலி ஏறிச் சென்ற குதிரை துள்ள, அவள் வழுவி விழா நிற்க, அவளுக்கு அபாயம் நேரா மல் அவளைத் தாங்கித் தழுவியவன், தரைமேல் இறக்காமலும் இறங்க விடாமலும் தழுவிய படியே பரவசனாய் நின்றான். மற் றொருவன் தன் காதலியை நோக்கி, 'உன் இடை காணப் பட வில்லையே! புறப்படும் அவசரத்தில் அதை மறந்து வைத்து

விட்டு.வந்தாயோ?' என்றான். ஒரு மாது புலந்து தன் கோபத்தைக் கண்ணாலன்றி வாயாற் கூறாது செல்ல, அவள் காதலன் 'இப்போது என்னோடு பேசுகின்றாயில்லையே, வழியில் உள்ள ஆற்றிலிறங்கிச் செல்லும் போது, உன்னை யார் கையால் தூக்கிக் கரைமே லேற்றுவார்?' என்றான். மற்றொரு மாது தன் அன்பன் புலந்து பிரிந்து போனவனை நினைந்து கண்ணீர் ததும்பத் தேர் மேற் செல்பவள், அவனது உருவெளித் தோற்றங் கண்டு, 'புலந்து சென்ற நீ திரும்பி வந்தாயா! நல்லது, தேரிலேறு.' என்று கூறித் தூக்கி ஏற்றுதற்குக் கைகளைத் தாழ்த்தினாள். இத்தகைய பல நிகழ்ச்சிகளோடு, காணுதற்கு மட்டு மன்றிக் கருதுதற்கு மரிதான இடையையும் காதலர் கண்ணுங் கருத்தும் உருவிக் கடந்து உயிர் வரையும் சென்று நுழையும் விழியையு முடைய மாதர்கள் எண்ணிறந்தவர்கள் தங்கள் காதலருடன் இராமனுடைய திருக்கலியாணங் காணும் அவாவினராய்ச் சேனையோடு சென்றார்கள்.]

சேனையில் ஏக காலத்து இரவும் பகலும் தோன்றல்

குடையோடு களிறுந் தொங்கற் குழாங்களுங் கொடியின் காடும்
இடையிடை மயங்கி யெங்கும் வெளிகரந் திருளைச் செய்யப்
படைகளு முடியும் பூணும் படர்வெயில் பரப்பிச் செல்ல
இடையொரு கணத்தி னுள்ளே யிரவுண்டு பகலு முண்டே

கொண்டுகூட்டு : குடை யொடு களிறும் தொங்கற் குழாங்களும் கொடியின் காடும், இடை யிடை மயங்கி, எங்கும் வெளி கரந்து இருளைச் செய்யப் படைகளும் முடியும் பூணும் படர் வெயில் பரப்பிச் செல்ல, (அந்தச் சேனையின்) இடை(யே) ஒரு கணத்தினுள்ளே இரவுண்டு பகலும் உண்டே!

பொருள் : அந்தச் சேனையின் இடையே, குடைகளும், யானைகளும், பீலிக் குஞ்சத் தொகுதியும், கொடிக் கூட்டமும் அங்கங்கே கலந்து எங்கெங்கும் ஆகாய வெளியை மறைத்து இருளை உண்டாக்க, ஆயுதங்களும், கிரீடங்களும், ஆபரணங்களும் விரிந்த வெயிலைப் பரப்ப, ஏக காலத்தில் இரவும் உளதாயது, பகலும் உளதாயது.

தொங்கல் - மயிற் றோகைக் குஞ்சம் - பீலிக் குஞ்சக் குடை. குழாம் - கூட்டம். காடு - கூட்டம். இடை இடை - ஊடே ஊடே. மயங்கி - கலந்து. கரந்து - மறைத்து. இடை - (சேனையின்) இடையே.

'இடை ஒரு கணத்தினுள்ளே' என்பதை 'ஒரு கணத்தின். இடை உள்ளே' எனக் கூட்டி 'ஒரு கணத்தின் துவக்கத்துக்கும் முடிவுக்கும் நடுவிலே' என்றும் கொள்ளலாம். ஒரே காலத்தில் நிகழ முடியாத, ஒன்றற்கொன்று முற்றும் மாறான, இரண்டு நிகழ்ச்சிகள், யாதாயினும் ஒரு காரணம் பற்றி, ஒருமிக்க நிகழ்வனவாக, வியப்புத் தோன்றக் கவி முறையிலே கூறுமிடங்களில் கம்பர் 'ஒரு கணத்து' என்ற சொற்றொடர்ப் பிரயோகஞ் செய்வர். 'ஒரு கணத் திரண்டு கண்டேன்' என்ற, சுந்தர காண்டம், திருவடி தொழுத படலம், எஎ-ம் பாட்டைப் பார்க்க. (கருச)

சேனை செல்வதால் எழுந்த புழுதி

ஆர்த்தது விசும்பை முட்டி மீண்டகன் றிசைக ளெங்கும்
போர்த்ததங் கொருவர் தம்மை யொருவர்கட் புலங்கொள் ளாமைத்
தீர்த்தது செறிந்த தோடித் திரைநெடுங் கடலை யெல்லாந்
தூர்த்தது சகர ரோடு பகைத்தெனத் தூளி வெள்ளம்

கொண்டுகூட்டு: (சேனையின்) தூளி வெள்ளம், ஆர்த்தது; விசும்பை முட்டி மீண்டு அகன் திசைக ளெங்கும் போர்த்தது; அங்கு ஒருவர் தம்மை ஒருவர் கட்புலன் கொள்ளாமைத் தீர்த்தது; சகரரோடு பகைத்தெனத் திரை நெடும் கடலை யெல்லாம் செறிந்தது (ஆக) ஓடித் தூர்த்தது.

பொருள்: சேனை செல்வதனு லுண்டாகிய புழுதித் திரள் எங்கும் புழுதிகளை நிறைத்தது; விண்ணை முட்டித் திரும்பித் திசைக ளெங்கும் சென்று மூடியது; சென்ற இடங்களில் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தல் கூடாமல் தீர்த் தொழித்தது; சகரரோடு பகைத்தாற் போல அவர்கள் தோண்டி உண்டாக்கிய கடலை அடர்ந்ததாக ஓடித் தூர்த்தது.

ஆர்தல் - நிறைதல்; ஆர்த்தல் - நிறைத்தல். அகன் திசை - விசாலமான திக்குகள். கண் புலம் கொள்ளாமை - கண்ணால் அறியாமல் - காணுமல். தீர்த்தது - ஒழித்தது. செறிந்தது - நெருங்கியது - அடர்ந்தது. பகைத் தென - பகைத்தா லென - பகைத்தாற் போல. வெள்ளம் - மிகுதி. (கருரு)

தசரதன் சேனை பரிசனங்களுடன் சந்திரசைலச் சாரல் அடைதல்

[அப் புழுதித் திரள் பொன் மயமான விண்ணுலக மீது படிந்து (பொன்னிறம் மறைய மண் மயமாகச் செய்து) அவ் விண்ணுலகத்தை இம் மண்ணுலக மென்று மயங்கும்படி செய்தது.

இவ்வளவு புழுதி யுண்டாக்கிய தசரதனது பெருஞ் சேனைப் பாரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் பூமிதேவி முதுகை நெளித்தாளென்றால், அவன் பூபாரம் தாங்கிப் பூமிக்குப் பாரத்தை நீக்கினுனென்று கூறுவது எவ்வாறோ? அவன், சேனை பரிசனங்களுடன் இரண்டு யோசனை தூரம் சென்று, சந்திரசைலச் சாரலைச் சேர்ந்தான்.]

14. வரைக் காட்சிப் படலம்

[சந்திரசைலச் சாரலைச் சேர்ந்த தசரதனுதியர் அம் மலைவளங்களைக் கண்டு களித்ததைக் கூறுவது.]

மாதர் தனங்களும் யானைகளும்

156. கோவை யார்வடக் கொழுங்குவ டொடிதர நிவந்த
ஆவி வேட்டன வரிசிலை யனங்கன்மேற் கொண்ட
பூவை வாய்ச்சியர் முலைசிலர் புயத்தோடும் பூட்டத்
தேவ தாரத்துஞ் சந்தினும் பூட்டின சிலமா

கொண்டுகூட்டு : *கோவை ஆர் வட கொழும் குவடு ஒடிதர நிவந்த, ஆவி வேட்டன, வரிசிலை அனங்கன் மேற்கொண்ட, பூவை வாய்ச்சியர் முலை சிலர் புயத்தொடும் பூட்ட, (கோவை ஆர் வட கொழும் குவடு ஒடிதர நிவந்த, ஆவி வேட்டன, வரிசிலை அனங்கன் மேற் கொண்ட,) சிலமா தேவ தாரத்தும் சந்தினும் பூட்டின.*

பொருள் : *அந்தச் சந்திரசைலச் சாரலிலே மாதர் தனங்களாகிய யானைகள், மைந்தர் சிலருடைய தோள்களாகிய தூண்கள் கட்டுத் தறிகளாக, அவைகளிற் கட்டப்பட, அந்தத் தனங்களுக்கு உவமானமாகிய யானைகள் சில, தேவதாரு சந்தன மென்னும் மரங்கள் கட்டுத் தறிகளாக அவைகளிற் கட்டப்பட்டன.*

முதலிரண் டடிகள் மாதர் தனங்களுக்கும் மதயானைகளுக்கும் சிலேடை.

கோவை ஆர் வட கொழும் குவடு ஒடி தர நிவந்த - (தனங்கள்) *கோத்த மாலை அணிந்த, வட திசையில் உள்ள (மேரு) மலை (ஒப்பாக மாட்டாமையால்) முறிந்து போம்படி (எனவே, தோல்வி யடையும்படி) வளர்ந்தன; [கோவை - கோத்தமாலை. ஆர்தல் - அணிதல். குவடு - மலை. ஒடி*

தா - ஒடிய - தளர; —மணிமே.; கெட. —பரிபா. நிவந்த - வளர்ந்தன.] (யானைகள்) ஆகாயத்தைப் பொருந்திய ஆலமரத்தின் கொழுமையான கிளைகள் ஒடியும்படி உயர்ந்தன. (வடம் - ஆலமரம்).

ஆவி வேட்டன -(தனங்கள்) ஆடவரது உயிரை விரும்பின; (யானைகள்) தடாகத்தை விரும்பின.

வரிசிலை அனங்கன் மேற்கொண்ட - (தனங்கள்) கட்டப்பட்ட வில்லை யுடைய மன்மதனை (- மன்மதன் உருவம் தொய்யிலாக எழுதப் பட்டதனை) மேலே கொண்டன; (யானைகள்) மன்மதன் போன்ற வீரர் ஏறப்பட்டன.

பூவை - நாகணவாய்ப் பறவை. அது, ஆகுபெயராய், அப் பறவையின் சொல்லைக் குறித்தது. வாய், ஆகு பெயராய், வாயினுற் சொல்லப் படும் சொல்லை யுணர்த்தியது. பூவை வாய்ச்சியர் - நாகணவாய்ப் பறவையின் சொற் போலும் சொற்களை யுடையார் (ஆகிய மாதர்கள்). சந்து - சந்தன மரம். 'பூட்ட', 'பூட்டின', என்பவை 'எழுதிய ஓலை' என்பது போலப் படுவிகுதி தொக்குப் 'பூட்டப் பட,' 'பூட்டப் பட்டன', என்ற பொருள்பட நின்றன.

மா, எல்லா மிருகங்களுக்கும் பொதுப் பெயராயினும், இதற்கு முந்திய பாட்டிற் கூறப்பட்ட 'மன்மதக் களிறும் மாதர் கொங்கையும்' பற்றிக் கூறும் இந்தப் பாட்டில் முன் தொடர்பு பற்றி யானையைக் குறித்தது. 'கோவை யார்வட கொழுங்குவ டொடிதர நிவந்த—ஆவி வேட்டன வரிசிலை அனங்கன்மேற் கொண்ட' என்ற விசேடணங்களாலும் 'மா' என்பது யானையை உணர்த்தியது.

கோவை ஆர் என்பது, தனங்களுக்கு விசேடணமாம்போது, கோவை (- கோத்த மாலை) ஆர் முலை எனவும், யானைகளைக் குறிக்கும் போது கோவை (- ஆகாயத்தை) ஆர் (- பொருந்திய) வட கொழும் குவடு எனவும் இயையும்.

வடம் (- ஆலமரம்) வடமொழி யாதலால், வடக் கொழுங் குவடென்னது வட கொழுங் குவ டென்றார்.

யானைகளின் மே லிருந்த மாதரை அவர் கொழுநர் தழுவித் தாங்கி இறக்கும்போது தனங்கள் புயங்களில் பூட்டப்பட்டன. அவர்கள் இறங்கிய பின் அவ் யானைகள் மரங்களில் பூட்டப்பட்டன (- கட்டப்பட்டன). பூட்டுதல், அணைத்தல், கட்டுதல், ஒருபொருட் பன்மொழி. பூட்டுதல் - கட்டுதல்.—த. அ. 'பூட்டாங் கயிறு' என உலக வழக்கில் வருதலுங் காண்க.

யானைகள் தனங்களுக்கும், மரங்கள் புயங்களுக்கும் உவமை. 'மரா மரம் இவை யென வலிய தோளினன்'.—இக் காண்டம், சார்மூகப் படலம், ருக. (௩ருகா)

தேர்ச் சிறப்பு

157. தெருண்ட மேலவர் சிறியவர்ச் சேரினு மவர்தம்
மருண்ட புன்மையை மாற்றுவ ரெனுமது வழக்கே
உருண்ட வாய்தொறும் பொன்னுரு ளுரைத்துரைத் தோடி
இருண்ட கல்லையும் பொன்னிற மாக்கிய விரதம்

கொண்டுகூட்டு : தெருண்ட மேலவர், சிறியவர்ச் சேரினும் அவர் தம் மருண்ட புன்மையை மாற்றுவர் எனும் அது வழக்கு; இரதம், பொன் உருள் உருண்ட வாய்தொறும் (அவ் உருளின் பொனனை) உரைத்து உரைத்து ஓடி இருண்ட கல்லையும் பொன்னிறம் ஆக்கிய.

பொருள் : பெரியோர், தம் போன்ற பெரியோரை இயல்பாகச் சேர் தலன்றி, ஒரு கால் சிறியோரைச் சேர்ந்தா ரானாலும், அச் சிறியோ ருடைய சிறுமையை மாற்றுவாராய் அவரைத் தம் போலப் பெரியோ ராக்குவார் என்று சொல்லப்படுவது உலக வழக்கு; அது போலத் தேர்கள், தம் பொற் சக்கரங்கள் உருண்ட இடமெல்லாம் அப் பொற் சக்கரங்களின் பொன்னை உரைத்துக் கொண்டே ஓடிக் கரு நிறமான கல்லையும் பொன்னிற மாக்கின.

தெருண்ட - தெளிந்த. மேலவர் - பெரியோர். மருண்ட - மயங்கிய. புன்மை - சிறுமை. மருண்ட புன்மை - மயக்கம் காரணமாக ஏற்பட்ட சிறுமை. எனும் அது - என்று சொல்லும் அது - என்று சொல்லப்படும் அது - என்று சொல்லப்படுவது. இது போல, 'ஆண்மை யென்னு மது' ஆண்மை யென்று சொல்லப்படுவது என்ற பொருளில் மேலே ருக-ம் பாட்டில் வருதல் காண்க. வழக்கு (உலகத்தாரால்) வழங்கப் படுவது - (உலக) வழக்கு. (௧ருஎ)

மரங்களையும் பளிங்குப் பாறைகளையும் அடைந்த மாதர் தோற்றம்

[அந்த மலைச் சாரலிலே மரங்களின் அருகே சென்ற, பன்னிற மணிகள் இழைத்த ஆபரணங்க ளணிந்த மாதர்கள், அம்

மரங்களின் பல வருணப் பூப் பூத்த கொம்புகள் போன்றார். பளிங்குப் பாறையிலே தன் உருத் தோன்றும்படி ஒரு மாது படுத் துறங்க, அவளைத் தேடி வந்த அவளுடைய தோழிகள் அவளுடைய இரண் டுருவங்களைக் கண்டு திகைத்தார்கள்.]

ஓவியத்தைப் புதுப்பிப்பது போல் மாதரது புழுதியுண்ட மேனியை மைந்தர் துடைத்தல்

158. மிதிக்கநிமிர் தூளியின் விளக்கமறு மெய்யைச்
சுதைக்கணுரை யைப்பொருவு தூசுகொடு தூசை
உதிர்த்தன ரிளங்குமர ரோவியரி னோவம்
புதுக்கின ரெனத்தருண மங்கையர் பொலிந்தார்

கொண்டுகூட்டு: ஓவியர், இன் ஓவம் புதுக்கினரென, இளங் குமரர், (சேனை) மிதிக்க நிமிர் தூளியின் விளக்கம் அறும் (மாதர்) மெய்யினின்று தூசை சுதைக் கண் நுரையைப் பொருவு தூசு கொடு உதிர்த்தனர். (அந்தத்) தருண மங்கையர் பொலிந்தார்.

பொருள்: சித்திரிகர் இனிய சித்திரங்களைப் புதுப்பிப்பவர் போல, காளையர்கள், ஆள்கள் குதிரைகள் ஆனைகள் மிதிக்க எழுந்த தூசினால் பொலிவற்ற தம் காதலிகளின் மேனியினின்று அந்த நுண் தூசுகளைப் பால் நுரை போன்ற வெள் ஆடை கொண்டு துடைத்து உதிர்த்தார்கள். அதனால் அந்த இள மங்கையர்கள் புதுப்பிக்கப்பட்ட சித்திரம் போல விளங்கினார்கள்.

தூளி - தூள். சுதை - பால். தூசு - தூள்; ஆடை. ஓவியர் - சித்திரகாரர். இன் - இனிய. ஓவம் - சித்திரம். தருணம் - இளமை.

'தூசுகொடுதூய்தா' என்றும் பாடம். 'மெய்யைத் தூசுகொடு தூசை உதிர்த்தனர்' என்பதற்கு, 'மெய்யினின்றும் தூசைத் தூசு கொண்டு உதிர்த்தனர்', என்று பொருள் கொள்க. 'மெய்யினின்றும்' எனற்பாலது 'மெய்யை' என வந்தது, 'யாதனுருபிற் கூறிற்றாயினும் - பொருள்செல் மருங்கின் வேற்றுமைசாரும்'* என்பதனால் என்க. 'மெய்யைத் தூசுகொடு தூய்தா உதிர்த்தனர்' என்ற பாடத்துக்குப் பொருள் கூறுங்கால் 'தூள் உதிர்த்தனர்' என்று 'தூள்' என்ற பதத்தை அவாய்நிலையாகக் கொள்க.

---

* நன்னூல்.

'ஓவியர் இன் ஓவம் புதுக்கின என இளங் குமரர், மிதிக்க நிமிர் தூளியின் விளக்கம் அறும் (தருண மங்கையர்) மெய்யைச் சுதைக் கண் நுரையைப் பொருவு தூசுகொடு தூசை உதிர்த்தனர்; தருண மங்கையர் பொலிந்தார்' எனக் கூட்டிப் பொருள் செய்யப்பட்டது காண்க. புதுக்கின என' என்றில்லாமல் 'புதுக்கினவென' என்று பாடமுளதாயின், 'இளங் குமரர் (தருண மங்கையர்) மெய்த் தூசை, (சித்திரத் தூசைத் துடைத்து உதிர்க்கும்) ஓவியரின் (- சித்திரகாரர் போல), உதிர்த்தனர்; ஓவம் (- சித் திரங்கள்) புதிக்கின வென (- புதுக்கப்பட்டன போல) தருணமங்கை யர் பொலிந்தார்' என்று கூட்டிப் பொருள் கொள்ளலாம்.　(கருஅ)

மாதரும் மைந்தரும் மலைக் காட்சிகள் காணல்

[　மலையினின்று இறங்கும் சிங்க ஏறுகள் போல, யானையி னின்று அரசர் இறங்கி, அந்தச் சிங்க ஏறுகள் குகைகளுள் நுழை தல் போலக் கூடாரங்களினுள்ளே குடி புகுந்தார்கள். தம்மேற் படிந்த புழுதியை உடல் குலுக்கி உதறி யெறிந்த குதிரைகள், தம்மைச் சேர்ந்த தீயோரைத் தீயோரெனத் தெரிந்த மாத்தி ரையே விலக்கித் தள்ளிவிட்ட தூயோர் போல விளங்கின. திரைச் சீலைகள் அலையும் கூடாரங்களிலே, கழுங்காடும் மங்கையர் கண்கள், கழுங்குகள் செல் வழி ஓடித் திரும்பி மிளிர்கின்றவை, திரை யலையும் தடாகங்களில் (இரை தேடி யோடிப்) பிறழ்ந்து பிரகாசிக்கின்ற மீன்கள் போன்றன. சேனையைக் காணுதற்கு வந்த தேவலோக வாசிகள் தம்மவர்களையும் சேனையி லுள்ளாரை யும் பகுத் தறிய மாட்டாமல் திகைப்புறும்படி யிருந்ததனால், மைந்தர் மகளிரோடு பொலிந்த அந்த மலைச்சாரல், தேவர் தேவ மாதரோடு தேவ லோகம் வழுக்கி மண்ணில் விழுந்து விளங்கி னாற் போன் றிருந்தது. மாதர்கள், கூவும் குயில்களினோடு பேசி யும், எதிரொலி ஒலிக்கும் மலையொடு கூவி எதிரொலி கேட்டும், உவந்து, மயில்கள் போல உலாவித் திரிந்தார்கள். மைந்தர்கள், காலில் வீரக் கழல்கள் சத்திக்க, மாலையிலே வண்டுகள் ஒலிக்க, பக்கத்திலே வாள் விளங்க, தோளில் வாகுவலயம் துளங்க, அந்தத் தோள் போன்ற மலையின் காட்சிகளைக் காண்பாராய்த் திரிந்தார்கள்.
]

சந்திரன், துறப் பெண்கள் ஒரு புறமும், தெய்வப் பெண்கள் மறு புறமும், அழகு பார்க்கும் கண்ணாடி யாதல்

159. குப்புறற் கருமை யாலக் குலவரைச் சாரல் வைகி
ஒப்புறத் துளங்கு கின்ற வுடுபதி யாடி யின்கண்
இப்புறத் தேயுங் காண்பர் குறத்திய ரியைந்த கோலம்
அப்புறத் தேயுங் காண்பா ரரம்பைய ரழகு மாதோ

கொண்டுகூட்டு : *குப்புறற்கு அருமையால் அக் குலவரைச் சாரல் வைகி ஒப்புறத் துளங்குகின்ற உடுபதி (ஆகிய) ஆடியின்கண், இப் புறத்தேயும் குறத்தியர் இயைந்த கோலம் காண்பர்; அப் புறத்தேயும் அரம்பையர் அழகு காண்பார்.*

பொருள் : *அந்த மலை மிக உயர்ந்து கடத்தற்கு அருமையாயிருத்தலால் கடக்க மாட்டாமல் அந்த மலைப் பக்கத்திலேதானே தங்கி முன்னும் பின்னும் ஒப்ப விளங்குகின்ற சந்திரனாகிய கண்ணாடியிலே அதன் பூமியை நோக்கிய இந்தப் பக்கத்திலே குறத்தியர் தமது அழகை நோக்குவார்கள்; வானை நோக்கிய அதன் மறு புறமாகிய அந்தப் பக்கத்திலே அரம்பையர் தமது அழகை நோக்குவார்கள்.*

குப்புறல் - கடத்தல். ஒப்புறத் துளங்குகின்ற உடுபதி ஆடி - (முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி ஒரு பக்கமே விளக்கமா யிருக்கும், அது போலன்றி இருபக்கமும்) ஒன்றுபோல விளக்கமா யிருக்கும் சந்திரனாகிய கண்ணாடி; (நம்மைக் கண்ணாடி யென்று நம்பால் தம் அழகைப் பார்க்கின்ற மாதர் முகத்துக்கு) ஒப்பு உற (நாம் தகுதி யில்லேமே யென்று அஞ்சி) நடுங்குகின்ற சந்திரனாகிய கண்ணாடி. துளங்குதல் - விளங்குதல்; நடுங்குதல். ஆடி - கண்ணாடி. கோலம் - அழகு.

சந்திரசைலத் துச்சியைச் சந்திரன் கடக்க மாட்டாமல் அம் மலைப் பக்கத்தில்தானே தங்கி யென்றதனால், (அம் மலையின் பெயர்க்காரணம் கூறினார் போலு மென்று ஓர் வினை வெழச் செய்து) அம் மலையின் மிக்க உயர்ச்சியைக் குறிப்பித்தார்; அவ்வாறு குறிப்பித்தவர் அம்மட்டிலே நில்லாமல், சந்திரனை மிகப் பொருத்தமாகக் கண்ணாடியாக உருவகித்து, அவ்வளவிலும் அமையாமல், மற்றைக் கண்ணாடிகள் போ லன்றி அவ் வுருவகக் கண்ணாடி இரு பக்கமும் முகம் பார்க்குந் தன்மை யுடைமையை ஏதுவாகக் கொண்டு, தம் பாவனு சத்தியால், அதன் ஒரு புறத்தில் மலை

நாடியரும் மறு புறத்தில் வான நாடியரும் தத்தம் அழகு காண்பார்க ளென்று அதிசயமும் ஆநந்தமும் விளையக் கூறிய நயம் பாராட்டற்பாலது.

சந்திரன், சந்திரசைலத்தின் உச்சியைக் கடக்க மாட்டாது அதன் தாழ் வரையில் தங்க, அதன் ஒரு பக்கத்தில் குற மாதரும் மற்றொரு புறத்து அமர மாதரும், அழகு பார்த்தா ரென்றதனால், வானுலகம் அச் சந்திரனுக்குச் சமீபமாகவும் அம் மலை யுச்சிக்குக் கீழாகவும் இருந்த தென்று உய்த் துணர வைத்தார். இது, குற்றலக் குறவஞ்சியில், திரிகூட மலைச் சிகரம் வானுலகத்திற்கு மேலிருந்ததென ஊகித்துணரச் செய்யும் பின் வரும் கண்ணியை நினைவுறுத்துகின்றது—

வானரங்கள் கனிகொடுத்து மந்தியொடு கொஞ்சும்
மந்திசிந்து கனிகளுக்கு வான்கவிகள் கெஞ்சும். (கஙிக)

மாதர் மைந்தர் பொழுது போக்கு, அந்தி வருகை, இரவில் மலைச் சாரலின் தோற்றம்

[மலை வளங் காணும் மாதர் ஒரு சுனையைப் படிகத் தள மென்று மயங்கி விரைந்து சென்று இறங்க, அவர் சேலை நனையக் கண்ட மைந்தர்கள் கை கொட்டிச் சிரித்தார்கள்.

பல இடங்களில் உள்ள மலர்களைத் தேடி யுற்றுக் கள் ளுண்டு களிக்கும் ஆண் வண்டுகள் பெண் வண்டுகள் போல, மைந்தரும் மகளிரும் அம் மலையின் பல இடத்து வளங்களையும் நாடிச்சென்று கண்டு களித்தார்கள்.

சுவர்க்கத்தை அடைந்தவர்கள் போல, மலைமேலுற்றவர்கள் பூமியில் இறங்க மனமில்லாராய்க் களித்துக்கொண்டிருக்கும் போது, மாலைக் காலம் வந்தது.

அப்போது, அத்தமனகிரி ஆனையை ஒத்தது; அதனை அடைந்த சூரியன், அந்த ஆனைமேற் பாய்ந்த சிங்கத்தை ஒத்தது; செவ்வானம், சிங்கம் யானை மேற் பாயப் பொங்கிய இரத்தப் பிரவாகத்தை ஒத்தது. அப்படிப்பட்ட மாலை நேரம் கழியும் பொழுது, அம் மலைமேல் ஏறியிருந்தவர்கள், கீழே யிறங்கினார்கள்.

கிரணக் கற்றைப் பிடரி மயிரை யுடைய சூரியச் சிங்கம் அத்தமனகிரிக் குகையிற் புகுந்து மறையவே, அதுவரை ஒதுங் கிப் பதுங்கி ஒளித்திருந்த யானைக் கூட்டம் போல இருள் வந்து எங்கும் பரந்தது.

தீபங்கள் எங்கும் ஏற்றப் பெற்ற சேனைக் கடல், செந் தாமரை நிறையப் பூத்த தெண்ணீர்க் கடல் போல விளங்கியது.

சந்திரன், எங்கும் பரவிய நிலாவி னிடையே நட்சத்திரங்களி னூடே செல்லா நின்ற காட்சி, வெண் மணற் பரப்பிலே தன்னால் ஈனப்பட்டுச் சூழச் சிதறுண்டு கிடக்கும் முத்துக்கள் மத்தியிலே வெண் சங்கம் ஊரா நின்ற தோற்றம் போன்றது.

மீனக் கடல் ஒரே சந்திரனை யீன்றதென்று, சேனைக் கடல் எண்ணிலாத சந்திரன்களை யீன்ற தென்னும்படி, சேனையிலே அள விறந்த மாதர்களின் முக மதிகள் பொலிந்தன.

நடன மாதர் நடிக்க, அதற் கியைய மத்தளிகர் மத்தளம் கொட்ட, தாளகாரர் தாளம் தட்ட, பாடகர் பாட்டுப் பாட, யாழ்ப் பாணர் யாழ் இசைக்க, வேய்ங்குழல் ஊதுவோர் ஊத, எல்லா இனிய ஓசையும் ஒன்றுக்கொன்று முரணுத லின்றி ஒற்றுமைப் பட்டுக் கூடித் தேவரும் மயங்கும்படி விம்மி ஒலித்தன.

வாயினால் உண்ண முடியாத அருங்கலை அமிழ்தைக் காதி னால் உண்டும், மாதர்களது ஆடலைக் கண்டும், பாடலைக் கேட்டும், ஊடலைத் தீர்த்தும் மைந்தர்களுக்கு இரவு கழிந்தது.]

15. பூக் கொய் படலம்

[வழியில், ஒரு சோலையில், மாதர்களும் மைந்தர்களும் பூக் கொய்தலைக் கூறுவது]

சூரியோதயம்

மீனுடை யெயிற்றுக் கங்குற் கனகனை வெகுண்டு வெய்ய
கானுடைக் கதிர்க ளென்னு மாயிரங் கரங்க ளோச்சித்
தானுடை யுதயமென்னுந் தமனியத் தறியு ணின்று
மானுட மடங்க லென்னத் தோன்றினன் வயங்கு வெய்யோன்

கொண்டுகூட்டு : மீன் உடை எயிற்றுக் கங்குற் கனகனை வெகுண்டு, வெய்ய கான் உடைக் கதிர்கள் என்னும் ஆயிரம் கரங்கள் ஓச்சித், தான் உடை உதயம் என்னும் தமனியத் தறியுள் நின்று, மானுட மடங்கலென்ன வயங்கு வெய்யோன் தோன்றினன்.

பொருள் : விண்மீன்களாகிய பற்களையுடைய இரவாகிய இரணியனைக் கோபித்துக் கிரணக் கைகளை நீட்டி உதயகிரி யாகிய தூணி னின்று நரசிங்கம் தோன்றியது போலச் சூரியன் உதய மாயினன்.

மீன் - விண் மீன் - நட்சத்திரம். மீன் உடை எயிற்றுக் கங்குற் கனகன் - நட்சத்திரங்களைத் தன்னுடைய பற்களாக உடைய இரவாகிய இரணியன். கான் - காடு - அடர்ச்சி. தான் உடை - தன்னுடைய. 'யான் உடை' என்னுடைய என்ற பொருளில், சுந்தர காண்டம், பாசப் படலம், கக-ம் பாட்டில் வருதல் காண்க. உதயம், உதய கிரியை உணர்த்தி நின்றது. தறி - தூண். (கஙூ0)

மேற் பிரயாணமும், வழியில் ஒரு சோலையில் பூக் கொய்தலும்

[பின்பு சேனை புறப்பட்டுச் சோணை யாற்றைச் சேர்ந்தது. அப்போது உச்சிப் பொழுதாயிற்று. பூக் கொய்யவும் நீராடவும் விரும்பி மாதர்களும் மைந்தர்களும் தடாகங்கள் மலிந்த ஒரு சோலையைச் சேர்ந்தார்கள்.

மாதர்கள், தங்கள் புருவங்கள் விற்களாக, கண்கள் அம்பு களாக, தம்மை எய்வா ரென்று பயந்தன போல மயில்களும், அவர் வாய்ச் சொற் கேட்டு நாணின போலக் கிளிகளும், அவர்கள் நடை யழகு கண்டு ஒதுங்கின போல அன்னங்களும் அவர்களைக் கண்டு விலகிப் போயின.

அடி முதல் முடியளவும் (பன் னிற மணி) அணிகள் அணிந்த மாதர்களின் கூட்டம் (களிப்பால்) ஆடுதல், (பன் னிற மலர்கள்) நிறையப் பூத்த கொம்புகளின் கூட்டம் (காற்றால்) ஆடுதலை ஒப்ப, (தூரத்தே நின்று கண்ட) மைந்தர்கள் இரு கூட்டத்துக்கும் பேதந் தெரியாமல் மயங்கினார்கள்.

குயில்கள் அகல்வன, மாதர்களின் ஆரவாரத்திற்கு அஞ்சி யன்று, அவர் பேச்சுக்கு எதிர்பேச நாணியே : 'வாசகம் வல்லார் முன்னின்று யாவர் வாய் திறக்க வல்லார்?'

மாதர்கள் இனிதாக நோக்கிக் கையால் தீண்டவே, (உணர்ச்சி யில்லாத) கொம்புகளே தாழ்ந்து அவர்கள் பாதங்களில் மலர் சொரிந்து வணங்கின வென்றால், அவர்களுக்கு (வசியப்பட்டு) வணங்காதவ ருண்டோ?

மாதர்கள் தீண்ட, வன்மை யுடைய மைந்தர்களே வணங்கித் தாழ்வார்களானால், அவர்கள் தீண்ட, மென்மையுடைய கோம்புகள் வணங்கித் தாழ்தல் ஆச்சரியமாமோ?]

ஒரு கொடி இரு சாதிப் பூ பூத்ததுபோல மாதர் முகமும் கண்ணும் விளங்குதல்

161. நதியினுங் குளத்தும் பூவா நளினங்கள் குவளை யோடு
மதிநுதல் வல்லி பூப்ப நோக்கிய மாலைத் தும்பி
அதிசய மெய்திப் புக்கு வீழ்ந்தன வலைக்கப் போகா
புதியன கண்ட போழ்து விடுவரோ புதுமை பார்ப்பார்

கொண்டுகூட்டு: மதி நுதல் வல்லி, நதியினும் குளத்தும் பூவா நளினங்கள் குவளையோடு பூப்ப நோக்கிய மாலைத் தும்பி, அதிசயம் எய்திப் புக்கு வீழ்ந்தன; அலைக்கப் போகா: புதுமை பார்ப்பார் புதியன கண்ட போழ்து விடுவரோ?

பொருள்: மாதராகிய கொடிகள் ஆறுகளிலும் குளங்களிலும் அலராத முகங்கள் கண்களாகிய தாமரையும் நீலோற்பலமும் பூத்திருக்கக் கண்ட வண்டுகள் அதிசய முற்று அவைகளில் விழுந்து மொய்த்தன; அவைகள் நீங்கும்படி அலைக்க நீங்கிப் போகாவாய்த் தங்கி மொய்த்துக் கொண்டிருந்தன: புதுமையான பொருள்களை விருப்போடு காண்போர் அவைகளைக் கண்டால் விட்டுப் போவாரோ?

மதி நுதல் வல்லி - பிறை போலும் நெற்றியை உடைய கொடி (- கொடிகளாகிய பெண்கள்). மாலை - ஒழுங்கு - வரிசை.

ஒரே கொடியிலே தாமரை குவளையாகிய இரு சாதிப் பூக்கள் பூத்திருத்தல் புதுமை என்பது குறிக்க 'அதிசய மெய்தி' என்றார். 'நளினங்கள் குவளையோடு வல்லி பூப்ப' என்றதற்கு, (கண்களோடு கூடிய முகங்கள் போல) குவளைகளோடு (கூடிய) தாமரைகளைக் கொடிகள் பூக்க, என்று பொருள் செய்து, நீல மலர்கள் தம் மேல் மலரப் பெற்ற தாமரை மலர்களைக் கொடிகள் பூத்திருத்தல் புதுமை என்பது குறிக்க 'அதிசய மெய்தி' என்றார், எனலுமாம்.

இது, மாதரது தாமரை மலர் போலும் முகத்தில் நீல மலர் போலும் கண்கள் விளங்குதலை உட்கொண்டு 'மூண்டகத்தின் மீது முழுநீலம் பூத்திருக்கக் கண்டதுண்டு கேட்டதில்லை காண்' என்ற சமுத்தியையும், நகர் நீங்கு படலத்தில்,

வாவிவிரி தாமரையின் மாமலரின் வாசக்
காவிவிரி நாண்மலர் முகிழ்த்தனைய கண்ணார்

என் வருவதனையும் நினைவுறுத்துகின்றது. (சமுத்தி - பாடும்படி எதிரி கொடுக்கும் உள்ளுறை வசனம்). (கசுக)

பூங் கொம்புகள் மாதரை ஒத்தல்

[பூங் கொம்புகளில் ஆடவர்களுக்கு எட்டியவை இணங்கிய மாதரையும், எட்டாதவை பிணங்கிய மாதரையும் போன்றன.]

பூப்பறிக்கும் இடத்துக் காதல் நிகழ்ச்சிகள்

போரென்ன வீங்கும் பொருப்பன்ன பொலங்கொ டிண்டோள்
மாரன் னனையான் மலர்கொய்திருந் தானை வந்தோர்
காரன்ன கூந்தற் குயிலன்னவள் கண்பு தைப்ப
ஆரென்ன லோடு மனலென்ன வயிர்த்து யிர்த்தாள்

கொண்டுகூட்டு : ஓர் கார் அன்ன கூந்தற் குயில் அன்னவள் வந்து, 'போர்' என்ன வீங்கு பொருப்பு அன்ன பொலம் கொள் திண் தோள் மாரன் அனையான், மலர் கொய் திருந்தானை, கண் புதைப்ப, (அவன்) 'ஆர்' என்னலோடும், அனல் என்ன அயிர்த்து உயிர்த்தாள்.

பொருள் : மேகம் போன்ற கூந்தலையுடைய, குயிலை யொத்த குரலை யுடைய ஒரு பெண், 'போர்' என்று சொல்லக் கேட்டவுடன் போர் செய்ய எழும் ஆசையால் பூரிக்கின்ற வலிய தோளையுடைய, மன்மதன் போன்ற, தன் கணவன் பூப் பறித்துக்கொண்டிருந்தவனை, கண் பொத்த, அவன் 'ஆர்?' என்ற வுடனே, அவனிடத்துத் தன்னைப் போல விளையாடும் மாதர் பிறர் உளர், இல்லையாயின் இவ்வாறு கேட்டிரான், என்று சந்தேகித்து, உலை நெருப்புப் போலக் கோபத்தால் மேனி சிவந்து, துருத்தியால் ஊதப்பட்டு உலை நெருப்பினின்று புறப்படும் காற்றுப் போலப் பெருமூச்செறிந்தாள்.

பொலம் - அழகு. 'வீங்கும் தோள்', 'பொருப்பு அன்ன தோள்', 'அயிர்த்து அனல் என்ன உயிர்த்தாள்', எனக் கூட்டுக. (கஙஉ)

[ஒரு மன்னன் தான் வைத்திருக்கும் ஒரு மலரை வேண்டி இரண்டு மாதர் கையேந்தி நிற்க, அம் மலரை ஒருத்திக்குக் கொடுத்தால் மற்றொருத்தி மனம் நோவாளென்று, மிக்க லோபி போலக் கொடுக்க மாட்டானாய், கொடாது மறுக்கவு மாட்டானாய், வாளா நின்றுகொண்டிருந்தான்.

மற்றொரு மன்னன் தன்னிடத்தே உள்ள பூக்களை இரண்டு மாதருக்குச் சமமாகப் பகுத்துக் கொடுக்க, இருவரும், 'என்னை அதிகமாக நேசிக்க வில்லை', 'என்னை அதிகமாக நேசிக்க வில்லை', என்று கோபங்கொண்டு, அந்த மலர்களை வீசி யெறிந்தார்கள்.

வேறொரு மன்னன் ஒருத்திபால் மிக்க காதல் கொண்டு, அவளொடு பழக்க மாகுதற்கு வேறு யாது செய்வ தென்று தெரியானாய், 'என் கையில் உள்ள மந்தார மலரைப் பெற்றுக் கொண்டு உன் கையில் உள்ள மாதவி மலரைத் தருவாயா?' என்று கூறி யிரந்து நின்றான்.

பின்னு மொரு மன்னன், தன் அழகை நுகர விரும்பித் தன் காதலியர் கண்கள் சூழா நிற்க உலாவுவோன், மத நீரை யுண்ண விரும்பி வண்டுகள் சூழா நிற்கத் திரிகின்ற யானையை ஒத்தான்.

இன்னு மொரு மன்னன், தன் கையிலே தாமரை மலரை யேந்தி, தன் காதலியர் முகக் கமலங்கள் தன்னைச் சூழ்ந்து நோக்க உலாவி, தாமரையைக் கையிலேந்தித் தாமரைக் காட்டி னிடையே செல்லும் சூரியனைப் போன்றான்.

ஒரு மாது, எல்லாப் பூக்களும் பறிக்கப்பட்டு வெறுமை யான ஒரு கொம்பை நோக்கி, இது இந் நிலைமையில் என் ஆருயிர் நாயகன் காணுதற் கினிதா யிராதென்று, அதற்குத் தன் ஆபரணங்களை அணிந்து பார்த்து மகிழ்ந்து நின்றாள்.

மற்றொரு மாது, ஓர் அன்னத்தைக் கண்டு, அதன் நடை யைக் கண்டு, அது தன்னை உறவென் றெண்ணியது போலத்

தொடர்தலைக் கண்டு, அது தன்னொடு தோழமை யுடையதெனக் கொண்டு, அன்புடன் அதனை நோக்கி 'நீ என் தோழி' என்றாள்; பின்பு, 'சேலை யில்லாத உன்னைக் கண்டவர்கள் இகழ்வார்கள். இதை உடுத்துக் கொள்' என்று ஒரு சேலையைக் கொடுத்தாள்.

மாதர்கள், தம் உயிரென்றோ, அதனினும் இனிய தென்றோ, கூந்தல் குலைதலையும் ஆடை அவிழ்தலையும் அறியா ராய், மலர் எங்கே கிடைக்கும் என்று தேடித் திரிவா ராயினார்.]

163. யாழோக் குஞ்சொற் பொன்னனை யாளோ ரிகன்மன்னன்
தாழத் தாழா டாழ்ந்த மனத்தா டளர்கின்றாள்
ஆழத் துள்ளுங் கள்ள நினைப்பா ளவனின்ற
சூழற் கேதன் கிள்ளையை யேவித் தொடர்வாளும்

கொண்டுகூட்டு: யாழ் ஒக்கும் சொற் பொன் அனையாள், ஓர் இகல் மன்னன் தாழத் தாழாள்; தாழ்ந்த மனத்தாள் தளர்கின்றாள்; (நெஞ்சின்) ஆழத்து உள்ளும் கள்ளம் நினைப்பாள்; அவன் நின்ற சூழற்குத் தன் கிள்ளையை ஏவித் தொடர்வாள் (ஆனாள்).

பொருள்: யாழ் இசை போலும் சொல்லை யுடைய திரு மகளொப்பாள் ஒருத்தி, கணவனாகிய மன்னன் கோபம் தணியும் படி பணியவும் கோபம் தணியாதவள், அவன் பிரிந்து போன பின்பு கோபம் தணிந்த மனத்தினள் ஆகி, அவன் பணிந்த போது இணங்கினே மில்லையே என்று பச்சாத்தாபப்பட்டு வருந்துகின்றவள், அவன்பால் வலியச் செல்ல விரும்பி, அவ் வாறு சென்றால் பரிகாசத்துக் கிடமாமென்றும் தன் கிளியை அவன் பாற் செல்லச் சொல்லிவிட்டு அதனைத் தேடிச் செல்லல் போலச் சென்று அவனை அடைதலே அப் பரிகாசத்தை நீக்கத் தக்க உபாய மென்றும் கருதி, அக்கருத்து முகக் குறி முதலிய எவ்வாற்றானும் வெளிப்படாது மறைக்கவேண்டித் தன் நெஞ்சில் மேற்புறத் தன்றி ஆழத்திலே நினைத்த கள்ள நினைப்பினள், அவன் நின்ற இடத்துக்குச் செல்லும்படி தன் கிளியை ஏவி அதனைத் தொடர்வாள் ஆயினள்.

இகல் - வலி. ஆழத்து உள்ளும் - (நெஞ்சில்) ஆழத்தில் நினைக்கின்ற; உம்மை, இறந்ததும் எதிரதும் தழுவியது. மூல நூலில், இப்பாட்டினும்

இதன் முன்னும் பின்னும் 'ஒருத்தி இவ்வாறு செய்வாளும்' 'ஒருத்தன் இவ்வாறு செய்வானும்' எனப் பன்னிரண்டு பாட்டுக்கள் குளகமாகப் பாடி, அவையாவும் 'ஆயினர்' என்பதை அவாய்நிலையாக் கொண்டு முடிவு பெற வைத்திருப்பது காண்க. (குளகம் - 'பல பாக்கள் கூடி ஒரு வினை கொண்டு முடிவது'. அவாய்நிலை - 'ஒரு பதம் தன்னோடு பொருந்திப் பொருள் முடித்தற் குரிய மற்றொரு பதத்தை வேண்டி நிற்கும் நிலை'.)
(கசுங)

164. சோலைத் தும்பி மென்குழ லாகத் தொடைமேவுங்
கோலைக் கொண்ட மன்மத வாயன் குறியுய்ப்ப
நீலத் துண்கண் மங்கையர் சூழ நிரையாவின்
மாலைப் போதின் மால்விடை யென்ன வருவாரும்

கொண்டுகூட்டு: மாலைப் போதில், சோலை(யிலே), தும்பி மென் குழலாக, தொடை மேவும் கோலைக் கொண்ட மன்மத ஆயன் குறி உய்ப்ப, (ஆடவர்கள்) நிரை ஆவின் நீலத்து உண்கண் மங்கையர் சூழ, மால் விடை என்ன வருவாரும்.

பொருள்: மாலையிலே, அந்தச் சோலையிலே, வண் டோசை மெல்லிய வேய்ங்குழ லோசையாக, மதனன் ஆகிய கோபாலன் குறித்த இடத்துக்குச் செலுத்த, ஆடவர்கள், பசுக் கூட்டம் போல மாதர் சூழ்ந்துவர, காளைகள் போலச் செல்வார் ஆயினர்.

தும்பி - வண்டு. குழல் - வேய்ங் குழல். —சிந்தா. இரண்டும் அதனதன் ஓசையைக் குறித்தன. தொடை - பூ மாலை; வில் நாண். கோல் - மரக் கொம்பு; அம்பு. 'தொடை மேவும் கோல்' என்ற தொடர்க்கு 'நாணிற் பொருந்திய அம்பு' என மன்மதனுக்குப் பொருந்தவும் 'பூமாலை (சுற்றப்பட்டுப்) பொருந்திய (பசு ஓட்டும்) கோல்' என இடையனுக்குப் பொருந்தவும் பொருள் கொள்க. ஆயன் - இடையன். நீலத்து உண் கண் - நீல நிறத்தை யுடைய (மை) உண்ட கண்களை யுடைய. நிரை - வரிசை. ஆ - பசு. 'ஆ நிரையின் (- பசுக் கூட்டம் போல) மங்கையர் சூழ' என மாற்றுக. மால் - பெருமை. மால் விடை - பெரிய இடபம். இப் பாட்டும் இதன் முற்பாட்டுப் போல 'ஆயினர்' என்பதை அவாய் நிலையாகக் கொண்டு முடிந்தது.

குறி - குறித்த இடம். அது, காளைகள் பசுக்களுக்கு இரவில் தங்கும் தொழுக்களையும், ஆடவர் பெண்டிர்க்கு கலவி யின்ப மனுபவிக்கும் கூடாரங்களையும், குறித்தது. மாலை வரவே, அது, காளைகள் பசுக்களுக்குத்

தொழுவிற்குச் செல்லுங்கால மென இடையன் தெரிவித்தல் போல, அந்த மாலை மைந்தர்க்கும் மாதர்க்கும் காமம் நுகருங் கால மென மன்மதன் (அவர் மனத்திலே காத லெழச்செய்து) தெரிவித்தானென்றார். (கசுச)

மாதரும் மைந்தரும் நீர்விளையாடச் செல்லல்

[பூக்கொய் விளையாட்டைப் போதிய அளவு செய்து வெறுத்த மாதரும் மைந்தரும் நீர்விளையாட்டை விரும்பித் தடாகங்களை அடைந்தார்கள்,]

16. நீர்விளையாட்டுப் படலம்

[பூக்கொய்த மாதர் மைந்தர் நீர்விளையாடலைக் கூறுவது]

நீர்விளையாட்டு வருணனை

165. அங்கவர் பண்ணை நன்னீ ராடுவா னமைந்த தோற்றங்
கங்கைவார் சடையோ னன்ன மாமுனி கனல மேனாள்
மங்கையர் கூட்டத் தோடும் வானவர்க் கிறைவன் செல்வம்
பொங்குமா கடலுட் செல்லுந் தோற்றமே போன்ற தம்மா

கொண்டுகூட்டு: அங்கு அவர் பண்ணை நல் நீர் ஆடுவான் அமைந்த தோற்றம், மேனாள், கங்கை வார் சடையோன் அன்ன மாமுனி கனல, வானவர்க்கு இறைவன் செல்வம், மங்கையர் கூட்டத்தோடும் பொங்குமா கடலுள் செல்லும் தோற்றம் போன்றது.

பொருள்: அந்தத் தடாகத்திலே, வந்த மைந்தரும் மாதரும் நீர்விளையாடப் பிரவேசிக்க அமைந்த காட்சி, துருவாச முனிவன் சாபத்தினால் இந்திரனது செல்வத்தோடு தேவமாதர் கூட்டம் கடலுட் செல்லலுற்ற தோற்றத்தை ஒத்தது.

நல்நீர்பண்ணை - நல்ல நீர் விளையாட்டு. அமைந்த - பொருந்திய.— **பரிபா.** 'கனவல்', 'காய்தல்'போல, நெருப்பின் தொழிலாய், தாற்பரியப் பொருளாகக் கோபித்தலை யுணர்த்தி, கோபித்தல் காரணமான சபித்தலைக் குறித்தது. மேனாள் - முன் நாளில். செல்வம் - கற்பக தரு, சங்க நிதி, பதும நிதி, சிந்தாமணி, காமதேனு முதலிய பொருள்கள் 'ஒரு வித்யாதர

மாது, இலக்குமியைப் பூசித்துப் பெற்ற மாலையைத் துருவாசன் பெற்று இந்திரனுக்குக் கொடுக்க, இந்திரன் அதனை அசட்டையாக வாங்கியதால், இந்திரனது செல்வ முழுதும் கடலை யடையச் சாபமிட்டனன்'.— அபிதான சிந்தாமணி. (கஙரு)

[ஆழநீரில் தம் நாயகர் மார்பிலும் தோளிலும் ஏந்தப் பெற்ற மாதர்கள் முறையே விட்டுணுவின் மார்பிலும் தோளிலும் வீற்றிருக்கும் திருமகளையும் வீர லக்குமியையும் போன்றனர்.

காதலர்களும் காதலியர்களும் ஒருவர்மேலொருவர் வாசனைப் பொடிகளை வீசுவாரும் பூமாலை கொண் டோச்சுவாரும் நீரை அள்ளி யிறைப்பாரு மாயினர்.

அந்தத் தடாகத்து மீன்களைக் கண்டு, தடாகத்துக்கும் கண்களுண்டோ வென்று ஒரு மாது தன் கணவனை வினவினாள்.

மற்றொரு மாது, ஊடிப் பிரிந்து போய், தாமரை மலர்கள் நிறைந்திருந்த ஓர் இடத்திலே மறைந்துகொள்ள, அவள் நாயகன் அங்கே தோன்றியவைகளுள், இது தாமரை, இது முகம், என்று வேற்றுமை தெரியாதாய், உற்றுப் பார்ப்பானாயினன்.

வேறொரு மாது முகம் மட்டும் தோன்ற நீருள் முழுக, அவள் முகம், நீரிலே தோன்றும் சந்திர பிம்பம் போல விளங்கியது.

தடாகத்தில் நீராடிய மாதர்களுடைய செவ்வாய் வெளுக்கக் கண்கள் சிவக்கப் பூசிய சந்தன குங்குமங்கள் அழிய ஆடை அவிழ்ந்ததினால், அம் மாதர்கள் கொழுநரோ டாடிய மாதர் போன்றனர்: தடாகம் கொழுநர் போன்றது.

நீராடலால், பூசியிருந்த சந்தனம் முதலியன கழுவப் பெற்று விளங்கிய பெண்மணிகள், அழுக்ககற்றப்பட்ட ஒண்மணிகளை* ஒத்தனர்.

தாமரை மேலேறிய அன்னங்கள், தங்களை நடையினால் தோல்வி யடையச் செய்த மாதர்களுடைய பாதங்களுக்கு அம் மலர்கள் உவமானமா யிருக்கின்றன வென்று கோபித்து அம் மலர்களை மிதிப்பன போலத் தோன்றின.

* பிரகாசமான இரத்தினங்களை.

ஆலையால் தடுமாறி முழுகுகிற தாமரை மலர்கள், மாதர் முகங்களைத் தாம் ஒவ்வாமைக்கு நாணி ஒளிப்பன போன்றன.

ஒரு மன்னவன் தன் காதற் கருத்தை ஒரு மாதுக்குக் கைச் சைகையாற் சொன்னான். அதனை அவள் தன் தோழிக்குக் கண் சமிக்கையாற் சொன்னாள்.

நீராட்டு முடித்து மாதரும் மைந்தரும் கரை யேறவே, தடாகம், தாமரை மலர்கள் குடி போனது போன்றது; அன்றி, நிறைந்து விளங்கிய நட்சத்திரங்கள் நீங்கிய வானத்தை ஒத்தது.

ஆடவரும் பெண்டிரும் நீராடியதைக் கண்டு, தானும் நீராட விரும்பினான் போலச், சூரியன் மேற்றிசைக் கடலில் விழுந்து அத்தமன மானான்.

எதிர்த்த அரசன் முன் நிற்க மாட்டாமல் தோற்று ஓடி ஒளித்திருந்த அரசன், மீளவும் போர் செய்ய வெளிப் பட்டுத் தோன்றுதல் போல, மாதர் முகங்களுக்குத் தோற்றோடி யொளித் திருந்த சந்திரன் மீளவும் தோன்றினான்.]

17. உண்டாட்டுப் படலம்

[மிதிலை செல்வோர் மது உண்டு மகிழ்ந்து விளையாடலைக் கூறுவது]

சந்திரோதயம்

166. கலந்தவர்க் கினியதோர் கள்ளு மாய்ப்பிரிந்
துலந்தவர்க் குயிர்சுடு விடமு மாயுடன்
புலந்தவர்க் குதவிசெய் புதிய தூதுமாய்
மலர்ந்தது நெடுநிலா மதனன் வேண்டவே

கொண்டுகூட்டு: நெடு நிலா, கலந்தவர்க்கு ஓர் இனிய கள்ளு மாய்ப், பிரிந்து உலந்தவர்க்கு உயிர் சுடு விடமுமாய், (காதலர்) உடன் புலந்தவர்க்கு உதவி செய் புதிய தூதுமாய், மதனன் வேண்ட, மலர்ந்தது.

பொருள் : சந்திரிகையானது, பிரியாமல் சேர்ந்து வாழ்வார்களாகிய காதலர்க்குக் காமத்தை அதிகப்படுத்தும் கள்ளுப் போன்றதாய், பிரிந்து வாடுவார் ஆகிய காதலர்க்கு உடம்பேயன்றி உயிரையும் வெதுப்பும் விடம் போன்றதாய், ஊடல் செய்வார் ஆகிய காதலர்க்கு அவர்களுடைய காமத்தை மிகுவித்து ஊடல் நீங்கிக் கூடுதற்கு விரைவாய் உதவி செய்யும் தூது போன்றதாய், மன்மதன் வேண்டிக்கொள்ள, அவன் வேண்டுகோட்கியைந்தாற் போல எங்கும் பரவியது.

'ஆய்' மூன்றும், 'போன்று' என்ற பொருளுடையன. உலத்தல் - குறைதல். மலர்ந்தது - விரிந்தது - பரந்தது. உடன் - உடனே - அக்கணமே. — சீ. அ. - விரைவாக. நெடு நிலா - பெரிய சந்திரிகை. நிலா, கள்ளுமாய், விடமுமாய், தூதுமாய், மதனன் வேண்ட மலர்ந்தது, எனக் கூட்டுக. (கசுசு)

167. ஆறெலாங் கங்கையே யாய வாழிதாம்
கூறுபாற் கடலையே யொத்த குன்றெலாம்
ஈறிலான் கயிலையை யியைந்த வென்னினி
வேறியாம் புகல்வது நிலவின் வீக்கமே

கொண்டுகூட்டு : ஆறு எலாம் கங்கையே ஆய; ஆழி(கள்) தாம் கூறு பாற் கடலையே ஒத்த; குன்று எல்லாம் ஈறு இல்லான் கயிலையை(யே) இயைந்த; நிலவின் வீக்க(த்தை) இனி யாம் வேறு புகல்வது என்?

பொருள் : சந்திரிகை தம்மேற் பரவப் பெற்று வெண்ணிறம் அடைந்ததனால், எல்லா ஆறுகளும் இயல்பாக வெண்மையான கங்கா நதி போன்றன; கடல்களெல்லாம் பாற்கடல் நேர்ந்தன; மலைகள் யாவும் வெள்ளி மலை யொத்தன: இவ்வாறு கூறுவதன்றி, நிலாப் பெருக்கத்தைப் பற்றி இனி நாம் வேறு கூறத் தக்கது யாது உளது? ஒன்றும் இல்லை.

ஆய - ஒத்தன. 'செம்மாந்த தெங்கின் இளநீரை ஓர் செம்மல் நோக்கி—அம்மா இவை மங்கையர் கொங்கைகள் ஆகும் என்ன' * என்பதில், 'ஆதல்', 'ஒத்தல்' என்ற பொருள்பட வருதல் காண்க. கூறு - (மற்றைக் கடல்களினுஞ் சிறந்ததாகக்) கூறப்பட்ட. இயைந்த - ஒத்தன. என் - யாது. வீங்குதல் - மிகுதல்.—புற நா. வீக்கம் - மிகுதி; பெருமை.—சிந்தா.

* இக்காண்டம், பூக்கொய் படலம், கள.

'கங்கையே', 'கடலையே', என்பவற்றில் வரும் 'ஏ', 'முன்னவனே முன்னின்றால் முடியாத பொருளுளதோ?' என்பதில் உள்ள 'ஏ' போல உயர்வு சிறப்புப் பொருள் தந்து நின்றது. அந்த 'ஏ' கயிலையை என்பதன் பின் தொக்கு நின்றது.

சாமானியமான ஆறுகளைச் சங்கரன் சடையில் தரித்த மகிமையுடைய கங்கை யாறாகவும், சாதாரணமான கடல்களைத் திருமால் பள்ளி கொள்ளும் சீர் படைத்த பாற் கடலாகவும், பல இடங்களிலும் காணப்படும் மலைகளை ஈசன் வாழும் மகத்துவம் மிகுந்த கைலை மலையாகவும் செய்து, வெண்ணிறமும் சிவன் முடிமேல் விளங்கும் சந்திரனது ஒளியாம் பெருமையும் உடைய சந்திரிகையானது, தான் சார்ந்த பொருள்களைத் தன்னைப் போல வெண்மையும் மேன்மையும் அடையச் செய்தது என்று பொருள் விரித் துரைக்கலாம். நிலவு பரவப் பெற்ற கருங்கடல் கரிய மலை முதலியன வெண்ணிற மடைந்தன வென்பது, மேலே 157-ம் பாட்டில், 'உருண்ட வாய்தொறும் பொன்னுருள் உரைத்துரைத் தோடி—இருண்ட கல்லையும் பொன்னிற மாக்கிய இரதம்' என்றதனோடு ஒப்பிடற் குரியது. (கசுஎ)

கள் உண்ணலும், கள் மயக்கச் செயல்களும்

[மாதர்கள், முத்துப் பந்தலிலும், பூம்பந்தலிலும், கூடாரங்களிலும், தாம் நீராடி விட்டு நீங்கிய தடாகங்கள் போன்ற பளிங்குப் பாறைகளிலும் சென்று தங்கிப், பூவிலே தேனை வார்த்தாற் போல வாயிலே கள்ளை ஊற்றி உண்பாராயினர்.]

168. உக்கபால் புரைநிலா உண்ட வள்ளமுங்
கைக்கொள்வா ளொளிபடச் சிவந்து காட்டத்தன்
மைக்கணுஞ் சிவந்ததோர் மடந்தை வாய்வழிப்
புக்கதே னமிழ்தமாய்ப் பொலிந்த போன்றவே

கொண்டுகூட்டு: உக்கபால் புரைநிலா உண்ட வள்ளமும், ஓர் மடந்தை கைக்கொள்வாள் ஒளிபடச் சிவந்து காட்ட, (அவள்) தன் மைக் கண்ணும் சிவந்தது; (அவள்) வாய்வழிப்புக்க தேன், அமிழ்தமாய்ப் பொலிந்தது போன்றது.

பொருள்: சிந்திப் பரவிய பால் போன்ற பரந்த வெண்மையான நிலாப் பொருந்தியதனால் வெளுத்திருந்த செம்பொற்

கிண்ணமானது, அதனை, அதனி லிருந்த கள்ளை யுண்ட ஒரு மாது கையால் எடுப்ப, அவள் செங்கை ஒளி படச் சிவந்து தோன்ற, கள்ளுண்ட காரணத்தால் அவளுடைய கருங்கண் சிவந்தது; அதே காரணத்தால் வெளுத்திருந்த வாயிலே அவள் உண்ணும் படி ஊற்றப் புகுந்த செந் தேன் வாயின் வெள்ளொளிபட்டு வெண்மையான அமிழ்தமாய் விளங்கியது போன்றது.

கள் உண்டார்க்கு வாய் வெளுத்தலும் கண் சிவத்தலும் இயல்பு. உக்க - சிந்திய. புரை - ஒத்த. உண்ட - பொருந்திய.—சு. அ. 'பொலிந்த', 'போன்ற', என்பவை 'து'வ்விகுதி தொக்கு நின்றன. 'வருவ போற் கலுழன்மேல் வந்து தோன்றினன்',* 'பூதகணத் தரசேந்தி அனல் நின்றும் புறப்பட்ட', என்பவைகளில், 'வருவ', 'புறப்பட்ட', என்பன 'து'வ்விகுதி தொக்கு நின்றதைக்காண்க. உம்மைகள், இசைநிறை. (கசு அ)

[ஓமாக்கினி உள்ளே உள்ள ஓம குண்டத்தின் வாயில் ஊற்றும் நெய் ஓமாக்கினியை ஓங்கி வளரச் செய்தல் போல, காமாக்கினி உள்ளே உள்ள மாதர் வாயில் வார்த்த கள், காமாக்கினியைக் கதித்துப் பெருகச் செய்தது.

கள்ளுண்டு அறிவு மயங்கியதனாலோ, மாதர்க் கியற்கையாக வுள்ள பேதைமையினாலோ, ஒரு மாது, கள் வார்த்த கிண்ணத்திலே தன் வடிவைக் கண்டு, 'தோழியே! என்னுடன் கள்ளுண்பாயாக' என்றாள்;

மற்றொரு மாது தன் முகத்தைக் கள்வள்ளத்திலே கண்டு, 'பைத்தியகாரீ! யாது செய்தாய்! வேறு நிரம்பக் கள்ளிருக்க, எச்சிற் கள்ளை உண்ணுகின்றாயே!' என்றாள்;

வேறொரு மாது, கள் வட்டிலிலே சந்திரிகை பாய்ந்து கள் நிறைந்தது போலத் தோன்றக் கண்டு உண்ணுதற்கு வாய் வைக்கவே, பக்கத்தில் நின்றோர் பார்த்துப் பரிகசிக்க, வெட்கமுற்றாள்;

பிறி தொரு மாது, தன் கண்ணின் நிழல் கள்ளிலே தோன்ற வண்டென்று ஓட்டலுற்றாள்;

ஏனை ஒரு மாது, தான் இருந்த பூம்பந்தரின் விதானத்தில் உள்ள துளைகள் வழியாக ஒழுகும் நிலாவைக் கள்ளென்று வள்ளத்தில் ஏற்றாள்;

* இந்நூல், 30-ம் பாட்டு.

இன்னும் ஒரு மாது, கள்ளுச் சாடியுள்ளே சந்திர பிம்பத்தைக் கண்டு, 'சந்திரா! நீ வானத்திலுள்ள இராகு வென்னும் பாம்புக்குப் பயந்து இங்கு வந்து ஒளித்தாய் போலும்; பயப்படாதே; அபயம் அளித்தேன்.' என்றாள்;

பின்னும் ஒரு மாது, கள்வெள்ளத்துள்ளே தன் முகத்தைக் கண்டு, கள்ளுண்ணும் ஆசையால் சந்திரன் அவ் வெள்ளத்துள் விழுந்தானென்று எண்ணி, 'யான் என் கணவனோடு ஊடும் நாட்களில் நீ கொதி மதி யாகாமல் குளிர் மதி யாவாயானால், யான் உனக்குக் கள் உண்ணக் கொடுப்பேன்.' என்றாள்;

பெயர்த்தும் ஒரு மாது கள்ளுண்ட மயக்கத்தால் பூமாலையை அறையிலும் பொன்மாலையைக் கூந்தலிலும் சுற்றினாள்.

இவ்வாறு அறிவு மயங்கிய மாதர் செயல்கள் ஆக, அறிவு மயங்காத மாதொருத்தி, தன் உள்ளத்தில் உறைகின்ற கணவன் கள்ளுண்ணாதவ னென்பதை நினைந்து, அவன் உள்ள உள்ளத்தில் கள் உண்ண எண்ணும் எண்ணத்துக்கும் இடங்கொடுத்த லாகாதென்று, கள் உண்ணலை எண்ணலும் செய்யாது விலக்கினாள்.

ஒரு மாது, தன் காதலைத் தன் கணவனுக்குத் தெரிவிக்கும்படி தோழியைத் தூதனுப்புகின்றவள், 'தோழீ! என் நெஞ்சைத் தூது விட்டேன். அது அவரிடமே தங்கி வாராமல் தாழ்த்தது. அது போல நீயும் தாமதித்து விடுவாயோ? திரும்பி வருவாயோ?' என்றாள்.

ஒரு பேதை, தன் தோழிய ரெல்லாரையும் ஒருத்தி பின் ஒருத்தியாகத் தன் நாயகன்பால் தூதனுப்பிவிட்டு, அவர்கள் பின் தானும் தனியளாய்ச் சென்றாள்.

ஒரு கோதை, சயனத்திலே தன்னோ டிருந்த கொழுநனோடு ஊடினாள்; பின்பு அவள் ஊடல் நீங்க எண்ணங் கொண்டாள். அந்தக் குறிப்பை அவன் அறியாதிருந்தான்; ஆகவே, பேசாதிருந்த தான் வலிந்து பேசுவதை மறைக்க, சோம்பல் விடுவாள் போன்று, கை கால்களை நிமிர்த்துக் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு, 'எத்தனை நாழிகை கழிந்தன?' என்று கேட்டாள்.

ஒரு பாவை புலவி செய்தாள்; காமத்தால் அப்புலவி நீங்கிக் காமம் அதிகப்படவே, அக் காமத்தைத் தீர்த்தற்கு, அவள் பொய் யுறக்கம் உறங்கி, கனவு கண்டு பயந்தவள் போலக் காந்தனைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

ஒரு பூவை, தான் செல்வது பிற ரறியாதபடி சதங்கை முதலிய ஒலி செய்யும் ஆபரணங்களைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு, தன் புருடனிருக்கு மிடத்துக்குப் புறப்பட்டாள். அப்போது சந்திரன் தோன்ற, அது தன்னை வெளிப்படுத்தித் தான் கரந்து செல்லுதற்குத் தடையாயின தென்று கடுமையாகக் கோபித்து, அதனைத் தீத்துவிடுவாள் போலப் பார்த்தாள்.

ஒரு நங்கை தான் காமனால் வருந்துவதைச் சொல்லக் கருதி, அவன் உருவம் உள்ள படத்தைப் பார்த்துத் தோழியை நோக்கினாள். அதனால் அவள் காம நோயுற்றதைத் தோழி ஊகித்துணர்ந்து, அந் நோயைத் தீர்க்க அவள் காதலனை அழைத்து வரப் புறப்படுவாளாகி அவன் இருந்த திசையை நோக்கினாள்; அந் நோக்கின் குறிப் புணர்ந்து தன் நோக்கின் சமிக்கையால் அந் நங்கை விடையளித்தாள்.

ஒரு மங்கை, தன் மணவாள னுள்ள இடத்துக்குச் செல்வாளானாள்; அவளை அழைத்துச் சென்ற தூது, மதுவோ, மதியோ, மதனோ, எதுவோ, தெரியேம்.

ஒரு மடந்தை, தன் கேள்வன் மீது கொண்ட கோபமும் மோகமும் ஒன்றோ டொன்று போராட, கோபம் தோற்றோட, கோபத்தைச் செலுத்தற் கிடமில்லாது போயிற்றே என்று நாணிக் கண்ணீர் விட, அது கண்ட அவன் 'யாது நேர்ந்தது!' என்று நகைக்க, தானும் நகைத்து நாணம் விடுத்தாள்.]

மனம் ஒன்றுபடாப் புல்லலால் மகிழ்நன் துன்புறுதல்

169. போய்த்தலை மருங்குலா ளொருத்தி புல்லிய
கைத்தல நீக்கிலள் கருத்தி னீக்கினள்
சித்திரம் போன்றவச் செயலோர் தோன்றற்குச்
சத்திரம் மார்பிடைத் தைத்த தோத்ததே

கொண்டுகூட்டு : பொய்த்து அலை மருங்குலாள் ஒருத்தி, (புருடன் தன்னைப்) புல்லிய கைத்தலம் நீக்கிலள்; (அக் கைகளை) கருத்தில் நீக்கினள்; (ஆக) அச் சித்திரம் போன்ற செயல் ஓர் தோன்றற்கு மார்பிடைச் சத்திரம் தைத்தது ஒத்தது.

பொருள் : ஒருத்தி, தன்னைத் தழுவிய தலைவனது கைகளைத் தள்ளவில்லை; மனத்துள் அவனை ஏற்றுக் கொள்ளவுமில்லை: தன்னை அடைந்தாரை வெறுத்துத் தள்ளுதலும் எதிர் தழுவி விரும்பிக் கொள்ளுதலும் செய்யாத விசித்திரமான அவள் செயல், அவனுக்கு நெஞ்சில் வேல் பாய்ந்தது போன்றது.

பொய்த்து அலை மருங்குலாள் - பொய்யாகி (இருந்தும் இல்லாதது என்று சொல்லும்படி சிறியதாய்) துவளுகின்ற இடையினை யுடையாள். கைத் தலம் - கை. தோன்றல் - தலைவன். சத்திரம் - வேலாயுதம்.

பாடபேதம் : நீக்கினள் கருத்தி னீக்கலள். (கசகூ)

ஆசையும் நாணமும் போராட்டம்

[ஒருத்தி தன் பிரிய சகியை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, அன்பு பாராட்டி 'என் நாயகன் பால் தூது போ' என்று சொல்ல உன்னுவாள்; நாணத்தாற் சொல்ல மாட்டாள்; திரும்பவும் சொல்ல உன்னுவாள்; திரும்பவும் நாணத்தாற் சொல்ல மாட்டாள்; இவ்வாறு பல முறை பயனின்றி முயன்று நெடு நேரம் தோழியைத் தழுவிய படியே நின்று விம்மிக்கொண்டிருந்தாள்.]

காதலர் தழுவுதல்

170. உருத்தெரி தன்மைய வுயிரு மொன்றுதம்
அருத்தியு மத்துணை யாய நீரினார்
ஒருத்தியு மொருத்தனு முடம்பு மொன்றெனப்
பொருத்தின ராமெனப் புல்லி னாரரோ

கொண்டுகூட்டு : உருத் தெரி தன்மைய உயிரும் ஒன்று; தம் அருத்தியும் அத்துணை; ஆய நீரினார் ஒருத்தியும் ஒருத்தனும், உடம்பும் ஒன்றெனப் பொருத்தினரா மெனப் புல்லினார்.

பொருள் : காதலனும் காதலியு மாகிய ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும் உருவம் தோன்றும் தன்மை யுடைய உயிர் ஒன்று;

அன்பும் ஒன்று; அப்படிப்பட்ட தன்மையுடையார் ஆன அந்த ஒருவனும் ஒருத்தியும் உடம்பும் ஒன்றே யென்னும்படி (மெழுகுப் பாவை யிரண்டை ஒன்றாக) இணைப்பார் போலத் தம் உடல்கள் ஒன்றி ஐக்கியமாகத் தழுவினார்கள்.

உரு தெரி தன்மைய - உருவம் (கண்ணுக்குத்) தெரியும் தன்மையை உடைய. அருத்தி - அன்பு. அத் துணை - (ஒன்று என்ற) அந்த அளவு. ஆய - அப்படிப் பட்ட. 'ஆயவன்', அப்படிப்பட்டவன் என்ற பொருள்பட, 'ஆயவன் ஒரு பகல் அயனை யேவினர்' என இக்காண்டம், திரு அவதாரப் படலம், முதற் பாட்டில் வருதல் காண்க. ஆம், அரோ, அசைகள்.

'ஒன்று தாம்' என்றும் பாடம். அந்தப் பாடத்தில் 'தாம்' என்பதைப் பகுதிப் பொருள் விகுதியாகக் கொண்டு கடவுள் வாழ்த்தில் 'உலகம் யாவையும் தாம் உள' என்பதை 'உலகம் யாவை தாமும் உள' எனக் கூட்டியது போல, 'உயிரும் ஒன்று தாம்' என்பதை '(இருவர்) உயிர்(கள்) தாமும் ஒன்று' எனக் கூட்டுக.

அச்சிடப்பட்டிருக்கிற பாலகாண்டப் பிரதிகள் பலவற்றில், உயிர் கண்ணுக்குப் புலப்படாத தன்மைய தாதலாலோ, வேறு காரணத்தாலோ, 'உருத் தெரி தன்மைய உயிர்' என்ற பாடம் தள்ளப் பட்டுக் 'கருத் தொரு தன்மைய துயிர்' என்ற பாடம், மோனையின்றி யிருந்தும், கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. முந்திய பாடம், மோனையுடைமை பற்றியும் பின் வரும் விளக்கம் பற்றியும் இங்கே எடுத்தாளப்பட்டது. அவ்விளக்கம் வருமாறு:

மற்றையோர்க்குப் போலன்றி, காதலர்க்கு அவர் உயிர் அவராற் காதலிக்கப்பட்டார் உருவமாகத் தோன்றும் என்பது பற்றி, இங்கே காதலராகிய ஒருத்தனுக்கும் ஒருத்திக்கும் 'உருத் தெரி தன்மைய உயிர்' என்றார். காதலன், காதலியின் தோற்றத்தைத் தன் உயிரின் தோற்றமாகக் கொண்டு மொழி பகர்வதைப் பின்வரும் பாட்டுகளில் காண்க:

காணு மரபிற் றுயிரென மொழிவோர்,
நாணிலர், மன்ற * பொய்ம்மொழிந் தனரே ;
யாஅங்கண் டிம்மே அரும்பெற லுயிரே;
சொல்லும், ஆடும், மென்மெல இயலும் ;
கணைக்கால் நுணுகிய நுசுப்பின்
மழைக்கண் மாதர்ப் பணைப்பெரும் தோட்டே. ‡

* மன்ற - நிச்சயமாக. ‡ தோட்டு - தோளை யுடையது.

நேயத்த தாய்நென்ன லென்னைப் புணர்ந்துநெஞ் சந்நெகப்போ
யாயத்த தாயமிழ் தாயணங் காயர னம்பலம்போற்
றேயத்த தாயென்றன் சிந்தைய தாய்த்தெரி யிற்பெரிதும்
மாயத்த தாகி யிதோவந்து நின்றதென் மன்னுயிரே.

திருக்கோவையார், கக.

காதலனுக்குக் காதலியாகிய உயிரும் காதலிக்குக் காதலனாகிய உயிரும் ஒன்றுக்கொன்று ஏற்றந்தாழ் வில்லாமல் இன்பம் பயத்தலில் ஒன்று போன் றிருத்தல் பற்றி 'உயிர் ஒன்று' என்றார். அவர்கள் ஒத்த அன்பினராதல் குறிக்க 'அருத்தி ஒன்று' என்றார். (கஎ௦)

[நெடுங்காலம் பிரிந்திருந்த காதல ரிருவர், சந்திக்கச் சமயம் கிட்டியபோது, உடல்கள் மெழுகுப் பாவைகள் போல ஒட்டும்படி இறுகத் தழுவினார்கள்; ஒட்டிய உடல்களை அவசத் தால் பிரிக்க அறியாராய் நெடும்பொழுது பிரியாராயினர்.

ஒரு காதலன் தன் காதலியை மார்பு அழுந்தத் தழுவ, அவள் அவனை எதிர் தழுவியபோது, அவள் கைகள் அவன் முதுகை அணைத்தது, அவள் தனங்கள் அவன் மார்பை உருவி முதுகுப் புறத்து வெளிப்பட்டனவோ வென்று தொட்டுப் பார்த்தது போன்றது.]

கொழுநனது வரவு நோக்கல்

171. மறப்பிலள் கொழுநனை வரவு நோக்குவாள்
பிறப்பினோ டிறப்பெனப் பெயருஞ் சிந்தையாள்
துறப்பரு முகிலிடைத் தோன்று மின்னெனப்
புறப்படும் புகுமொரு பூத்த கொம்பனாள்

கொண்டுகூட்டு: ஒரு பூத்த கொம்பு அன்னாள், கொழுநனை மறப் பிலள், வரவு நோக்குவாள், பிறப்பினொடு இறப்பு எனப் பெயரும் சிந்தை யாள், துறப்பு அரும் முகிலிடைத் தோன்றும் மின் என (கூடாரத்தை விட்டு) புறப்படும், (மீண்டு அதனுள்ளே) புகும்.

பொருள்: ஆபரணங்கள் அணிந்து பூத்த கொம்பு போன்ற ஒரு மாது, தன் நாயகனை ஒரு பொழுதும் மறவாதவள், அவன் வரவை ஒவ்வொரு கணமும் எதிர்பார்ப்பவள், ஓர் உயிர்க்குப் பிறப்பும் இறப்பும் மாறி மாறி வருதல் போல ஒருகால் வருவா னென்ற எண்ணமும் ஒருகால் வாரா னென்ற எண்ணமும் மாறி

மாறி வர நிலை மாறும் மனத்தினள், மேகத்தினின்று தோன்றும் மின் அடுத்தடுத்து வெளிப்படலும் மறைதலும் போலப் பல முறை கூடாரத்தினின்று நாயகன் வருவானென்று வரவேற்க வெளியே வருவாளும் வாரானென்று உள்ளே போவாளு மாயினள்.

பெயரும் - நிலை பெயரும் - நிலை மாறும். துறப்பு அரு முகில் - (மின்னுக்கு உறைவிட மாகியதனால் அதற்கு) நீங்குதற் கரிய மேகம்; (மழை பெய்து பிராணதார மாதலால் உலகத்தார்) வெறுத்துவிடக் கூடாத மேகம்.

மின் பெண்ணுக்கும், மின் தோன்றல் மறைதல் பெண் வெளியே வரல் உள்ளே போதலுக்கும் உவமானம். உவமானமாகிய மேகத்தைக் கூறி உவமேய மாகிய கூடாரத்தைக் கூறாது உய்த்துணர வைத்தார். இவ் வுவமான வுவமேயங்களின் பொருத்தம் நினையுந் தோறும் மிக்க மகிழ்ச்சி விளைப்பதா யுள்ளது. மைந்தரும் மாதரும் கூடாரத் துறைதல், இக் காண்டம், வரைக் காட்சிப் படலம், கஎ, கஅ-ல் கூறப்பட்டது.

இப் பாட்டு,

வருவார் கொழுந ரெனத்திறந்தும், வாரார் கொழுந ரெனஅடைத்தும்,
திருகும் குடுமி விடியளவும் தேயும் கபாடம் திறமினோ!

என்னும் கலிங்கத்துப் பரணிப் பாட்டை நினைவுறுத்துகின்றது. (கஎக)

ஊடல்

[ஒரு மாது, தன் கொழுநன் தன்பால் அன்பு பாராட்டும் போது, தன்னை இளையாள் பெயரால் விளிக்க, அவளிடத்தினும் தன்னிடத்து அதிக அன்புடையான் போல அவன் நடித்த கரவு வெளிப்படக் கண்டு சிரித்தாள்; அதே சமயத்தில் தன்னைக் குறைவாக நேசித்தா னென்று கண்ணீர் பெருக்கினாள்.]

கொள்ளைப்போர் வாட்க ணாளங் கொருத்தியோர் குமர னன்னான்
வள்ளற்று ரகலந் தன்னை மலர்க்கையாற் புதைப்ப நோக்கி
உள்ளத்தா ருயிரன் னாண்மே லுதைபடு மென்று நீநின்
கள்ளத்தாற் புதைத்தி யென்னா முன்னையிற் கனன்று மிக்காள்

கொண்டுகூட்டு: அங்கு, கொள்ளைப் போர் வாள் (போலும்) க(ண்)ணாள் ஒருத்தி, (தன் கண்ணினை உதைக்க அந்தச்) குமரன் அன்னான்

(இரத்தின மாலை அணிந்த தன்) வள்ளல் தார் அகலம் தன்னை மலர்க்கையால் புதைப்ப, நோக்கி, '(உன்) உள்ளத்து ஆர் உயிர் அன்னாள் மேல் உதை படுமென்று நீ நின் கள்ளத்தாற் புதைத்தி' என்று, முன்னையி(னும்) மிக்குக் கனன்றாள்.

பொருள்: ஒருத்தி, ஊடற் காலத்தில் கோபித்து உதைக்கப்போம்போது அவள் நாயகன் அவனுடைய பொன்னாலும் மணிகளாலும் அமைந்த மாலை அணிந்த மார்பை அம் மாலைகள் பட்டு அவள் பாதங்கள் வருந்துமென்று கைகளினாற் பொத்தக் கண்டு, 'உன் உள்ளத்துள்ளே உறைகின்ற உன் உயிரை ஒத்தவள் மேல் உதை படுமென்று உனக்குள்ள கள்ளத்தனத்தினால் மூடுகின்றாய்' என்று முன்னினும் அதிகமாகக் கோபித்தாள்.

கொள்ளை - மிகுதி. குமரன் - முருகன். வள் - வலி.—புற. வெ. மா. 'தொடை', 'தொடையல்', இரண்டும் மாலையைக் குறித்தல் போல, 'வள்', 'வள்ளல்', இரண்டும் ஒரு பொருள் குறித்தன போலும். அப்படியாயின், 'வள்ளல் தார்' என்பதற்கு வன்மையான (மணிகளாலும் பொன்னாலும் அமைந்த) மாலை யென்று பொருள் கொள்ளலாம். 'வள்ளல்' என்பது மேல் 122-ம் பாட்டிலும் 'வள்ளற்சேக்கைக் கரியவன்' எனப் பிரயோகிக்கப்பட் டிருக்கிறது. 'வள்ளத்தார்' என்ற பாடங் கொண்டு வள்ளம்' 'வளம்' ஆய தெனலும் உண்டு. 'கனன்று மிக்காள்' என்பது 'மிக்குக் கனன்றாள்' என விகுதி பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. (கஎ௨)

சூரியோதயம்

[முற்பிறப்பிலே அறத்தை முற்றுப் பெறச் செய்யாதவர்கள் இப் பிறப்பிலே 'கருவிலே திருவுடையவர்' ஆகிப் பெற்ற பிறவிச் செல்வம் அவர் இறக்கு மளவும் குறைவின்றி நில்லாது இடையிலே குன்றிவிடுதல் போல, சந்திரன் உதயமாகும் போது உடன் தோன்றிய ஒளி இடையிலே (அத்தமிக்கு முன்) மழுங்கும்படி உதயகாலம் வர, திருமாலின் கரிய பெரிய திருமார்பில் விளங்கும் சிவந்த கவுத்துவ ரத்தினம் போல, கரும் பெருங் கடலிலே செஞ் ஞாயிறு உதயமாயிற்று.]

18. எதிர்கோட் படலம்

[சனகன் தசரதனை எதிர்கொண்டு வரவேற்றதைக் கூறுவது]

மிதிலை செல்வோர் கங்கையை அடைதல்

[*தசரதன் சேனை சமுத்திரத்துடன் கங்கா நதியை அடைந்தான்*]

173. கப்புடை நாவி னாக ருலகமுங் கண்ணிற் றோன்றத்
துப்புடை மணலிற் றாகிக் கங்கைநீர் சுருங்கிக் காட்ட
அப்புடை யநீக வேலை யகன்புனன் முகந்து மாந்த
உப்புடைக் கடலுந் தெண்ணீ ருண்ணசை யுற்ற தன்றே

கொண்டுகூட்டு : *கங்கை, நீர் சுருங்கிக் கப்புடைய நாவின் நாகர் உலகமும் கண்ணில் தோன்ற, துப்பு உடைய மணலிற்று ஆகிக் காட்ட, அப்பு உடை அநீக வேலை அகன் புனல் முகந்து மாந்த, உப்புடைய கடலும் தெள் நீர் உண் நசை உற்றது.*

பொருள் : *கங்கையாறு நீர் குறைந்து நாக லோகமும் கண்ணுக்குப் புலப்படும்படியாகவும், முன்பு நீரினால் மறைக்கப்பட்டிருந்த மணல் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுதல் உடையதாகி நீர் சுருங்கியதாய்த் தோன்றும்படி யாகவும், அதன் நீரைப் படைக் கடல் முகந் துண்டதனால் அந் நீர் தன்பால் மிகுதியாக வந்துகொண்டிருந்ததை உண்டுகொண்டு தாகம் தவிர்ந்திருந்த லவண சமுத்திரத்திற்கு நீருண்ணும் விருப்பம் மிகுந்தது.*

கப்பு - பிளவு. நாவின் - நாவினை யுடைய. துப்பு உடை - தூய்மை யுடைய. மணலிற்று - மணலையுடையது. அப்பு உடை - அம்பினை உடைய. 'அம்பு', 'அப்பு' ஆக விகாரப்பட்டது. அம்பு - நீர். அநீகம் - சேனை. வேலை - கடல். அகன் புனல் - விரி நீர். நசை - விருப்பு.

'கடல் தான் நீர் நிரம்பியதாயினும், உப்புச் சுவை யுண்டமையால் வேறு தண்ணீர் விரும்ப வேண்டிய தாயிற்று: இக்கருத்தைத் தருதலால், 'உப்புடை' என்பது 'கருத்துடை யடைமொழி'.— வை. மு. கோ. (*கஎ௩*)

தசரதனைச் சனகன் வரவேற்றலும், இராமனோடு எல்லோரும் மிதிலைக்குட் செல்லலும்

[*தசரதன் மிதிலையை அணுகிய போது, சந்திரன் சூரியனை யெதிர்கொண்டாற் போல, சந்திரகுலச் சனகன் சூரியகுலத்*

தசரதனைக் குதுகலத்துடன் வரவேற்கத் தன் சேனை பரிவாரங்களோடு புறப்பட்டான். தசரதன் சேனை பாற்கடலொழிய மற்றெல்லாக் கடல்களும் ஒருங்கு திரண்டு வந்தாற் போல் வர, அதனைத் திருமகளைப் பெற்ற பாற்கடல் சந்தித்தது போல, சீதையைப் பெற்ற சனகனது மிதிலா நகர ஜன சமூகம் சந்தித்தது. தசரதன் சேனையைச் சனகன் சேனை கூடிய ஆரவாரம் கடலில் ஆறு சங்கமிக்கும் ஓசையை ஒத்தது. தன் சேனையைப் பின் நிற்கச்செய்து, சனகன், தசரதன் தேர் முன் தன் தேரினின்றும் இறங்கி, அவன் விரும்பியவாறு அவன் தேரில் ஏறினான். ஏறினவனை அகமும் முகமும் மலரத் தசரதன் தழுவினான். பின், இருவரும் மிதிலை நோக்கிச் சென்றார்கள். இராமலக்குமணர் மிதிலையி னின்று புறப்பட்டுப் பிதாவை யெதிர்கொள்ள வந்தார்கள். முன் பிரிந்த உயிர் திரும்பிவந்து சேர்ந்தாற் போல, இராமன் தசரதனை அடைந்து வணங்க, தசரதன் அவனை ஆலிங்கனஞ் செய்தான். இலக்குமணன் இறைஞ்ச, அவனையும் தழுவினான். இருவரும் தாயரையும் தொழுதார்கள். இராமன் தசரதனை வணங்கியது போலப் பரதன் இராமனையும், இலக்குமணன் பரதனையும், சத்துருக்கன் இராமலக்குமணர் இருவரையும் பணிந்தார்கள். தசரதன் கட்டளைப்படி சேனையை நடத்தி இராமன் முன் சென்றான். தம்பியர் குதிரைமேல் இருபக்கமும் வர, இராமன் தேர் மீது செல்ல, எல்லோரும் மிதிலையை அடைந்தார்கள்.]

174. பஞ்சிசூழ் மெல்லடிப் பாவைமார் பண்ணைசூழ்
மஞ்சுசூழ் நெடியமா ளிகையின்வந் திடைவிராய்
நஞ்சுசூழ் விழிகள்பூ மழையின்மேல் விழநடந்
திஞ்சிசூழ் மிதிலைமா வீதிசேன் றெய்தினான்

கொண்டுகூட்டு : பஞ்சி சூழ் மெல் அடிப் பாவைமார் பண்ணை சூழ், மஞ்சு சூழ் நெடிய மாளிகையி னின்று வந்து இடைவிராய் நஞ்சு சூழ் விழிகள் பூ மழையின் மேல் விழ நடந்து இஞ்சி சூழ் மிதிலை மா வீதி சென்று எய்தினான்.

பொருள் : மாதர்களின் கூட்டம் மாளிகைகளி னின்றும் வெளியே வந்து மற்றைச் சனங்களோடு கலக்க, அவர்களுடைய பார்வை மாரி தேவரும் மனிதரும் பொழியும் பூமாரியினும் அதிகமாகத் தன் மீது விழ, இராமன், மிதிலை நகர வீதியிலே செல்வானானான்.

பஞ்சி - பஞ்சு. அது செம்பஞ்சுக்காகிச் செம்பஞ்சுக் குழம்பைக் குறித்தது. பண்ணை - பெண்களின் கூட்டம். விராய் - விரவி - கலந்து. மழையின் மேல் - மழையினும் அதிகமாக. இஞ்சி - மதில்.

சூழ், இரண்டாம் அடி நான்காம் அடிகளில் தன் பொருளாகிய வளைதலையும், எதுகையில் நிற்றல் காரணமாக முதலடியில் ஊட்டுதலையும் மூன்றும் அடியில் ஒத்தலையும் உணர்த்தியது. (கஎச)

[தெருவில் வந்து சேர்ந்த மாதருள் பேதை முதலாகப் பேரிளம்பெண் ஈறாக ஏழு பருவத்துப் பெண்களும் இருந்தார்கள்.]

19. உலாவியற் படலம்

[இராமன் மிதிலை வீதியிற் பவனியாகச் சென்றதைக் கூறுவது *]

மிதிலையில் இராமன் பவனி வர, அவனைக் காண மாதர்கள் நெருங்கிக் கூடியது

[மான் கூட்டமும் மயிற் கூட்டமும் மின் கூட்டமும் போன்ற மாதர் கூட்டங்கள், தேனுண்ண மொய்க்கும் வண்டுகள் போல, இராமன் அழகை நோக்க நெருங்கிக் கூடின.]

இராமனைக் கண்ட மாதர்களின் நிலை

கண்ணினாற் காத லென்னும் பொருளையே காண்கின் றோமிப்
பெண்ணினீர் மையினா லெய்தும் பயனின்று பெறுது மென்பார்
மண்ணினீ ருலந்து வான மழையற வறந்த காலத்
துண்ணுநீர் கண்டு வீழு முழைக்குலம் பலவு மொத்தார்

கொண்டுகூட்டு: (மாதர்கள்) 'கண்ணினால் காதலென்னும் பொருளைக் காண்கின்றோம்; இப் பெண்ணின் நீர்மையினால் எய்தும் பயன் இன்று பெறுதும்' என்பார்; மண்ணில் நீர் உலந்து வான மழை அற வறந்த காலத்து உண்ணும் நீர் கண்டு வீழும் பல உழைக்குலம் ஒத்தார்.

* உலா - பவனி - ஊர்கோலம். இயல் - தன்மை; இலக்கணம்.

பொருள்: மாதர்கள், 'நாம் இதுவரை காதாற் கேட்டதே யன்றிக் கண்ணாற் பாராத காதலென்ற பொருளை—காதலே உருக் கொண்டாற் போன்ற இவனை—இன்று நேராகக் கண்ணாலே காண் கின்ற பாக்கியம் பெற்றோம், நாம் பெண்ணாகப் பிறந்ததனாற் பெறக் கூடிய பிரயோஜனத்தை இன்று பெறுவோம்' என்று எண்ணுவாராய், பூமியில் எங்கும் நீர் வற்றி வானமும் மழை பெய்தல் இல்லாமல் வறட்சி உண்டான காலத்திலே உண்ணும் நீரை ஓரிடத்திலே கண்டு அந் நீரருகே திரளும் மான் கூட்டங் களை ஒத்தார்கள்.

பெண்ணின் நீர்மை - பெண் தன்மை - பெண்மை. பெறுதும் - பெறுவோம். என்பார் - என்றெண்ணுவார். —குறள், ௩௬. உலத்தல் - அழிதல் - இல்லையாதல். வீழும் - திரளும். —சீந்தா. இப் பதம் இப் பொருள்பட கீழ் 177-ம் பாட்டிலும் வருதல் காண்க. உழை - மான். குலம் - கூட்டம்.

மாதர் கூட்டங்கள் பலவா யிருந்தமை குறிக்க 'உழைக் குலம் பலவும் ஒத்தார்' என்றார். (கஎ௬)

பள்ளத்துப் பாயு நன்னீ ரனையவர் பானல் பூத்த
வெள்ளத்தும் பெரிய கண்ணார் மென்சிலம் பலம்பு மென்பூத்
தள்ளத்தம் மிடைக ளோவத் தமைவலித் தவன்பாற் செல்லும்
உள்ளத்தைப் பிடித்து மென்ன ஓடுகின் றாரு மொத்தார்

கொண்டுகூட்டு: பள்ளத்துப் பாயும் நல் நீர் அனையவர், பானல் பூத்த வெள்ளத்தும் பெரிய கண்ணார், மென் சிலம்பு அலம்பும் மென் பூ (போன்ற பாதம்) தள்ள, தம் இடைகள் நோவ, தம்மை வலித்து அவன் பால் செல்லும் உள்ளத்தைப் பிடித்தும் என்ன, ஓடுகின்றாரையும் ஒத் தார்(கள்).

பொருள்: மாதர்கள் தம்மை இராமன்பால் இழுத்துக் கொண்டு (தமக்கு முன்னாகச்) செல்லும் தம் மனத்தை (எட்டிப்) பிடிப்போ மென்று ஓடுகின்றாரையும் ஒத்தார்கள்.

பள்ளத்துப் பாயும் நல் நீர் அனையவர் - தண்ணீர் பள்ளத்தை நோக்கி யோடுதல் போல இராமனை நோக்கி யோடும் மாதர்கள்.

பானல் - கருங் குவளை. பானல் பூத்த - கருங் குவளை மலர் போல மலர்ந்த. வெள்ளம் - கடல். வெள்ளத்தினும் பெரிய கண்ணரெனற்; பாலது செய்யுளாதலால் வெள்ளத்தும் பெரிய கண்ணரென இன் உருபு தொக்கு வந்தது. வேறோரிடத்துக் 'கஞ்சத்தி னளவிற்றேனும் கடலினும் பெரிய கண்கள்' என்பர். தள்ளல் - தள்ளாடல். சிலம்பு அலம்பும் மெல் பூ தள்ள - சிலம்புகள் ஒலிக்கும் மெல்லிய பூ (போன்ற பாதங்கள்) தள்ளாட. 'சிலம்பு அலம்பு' என்ற அடையால், பூ, பூவை ஒத்த பாதம் என்ற பொருள்பட வைத்தார். வலித்து - இழுத்து. பிடித்தும் - பிடிப்போம். பள்ளத்துப் பாயும் நன்னீர் என்று உவமானத்தை மட்டும் கூறி 'இராமனை நோக்கி ஓடும் மாதர்' என்ற உவமேயத்தைக் கூறாமலே சிறிதும் ஐய மின்றி நன்கு விளங்க வைத்த நயம் பாராட்டற் குரியது. (கஎசு)

177. அரத்தமுண் டனைய மேனி யகலிகைக் களித்த தாளும்
விரைக்கருங் குழலிக் காக வில்லிற நிமிர்ந்து வீங்கும்
வரைத்தடந் தோளுங் காண மறுகினில் வீழு மாதர்
இரைத்துவந் தமிழ்தின் மொய்க்கு மீயின மென்ன லானார்

கொண்டுகூட்டு : அரத்தம் உண்டு அனைய மேனி அகலிகைக்கு அளித்த தாளையும், விரைக் கருங் குழலிக்காக வில் இற நிமிர்ந்து வீங்கும் வரைத்தடந் தோளையும் காண, மறுகினில் வீழும் மாதர், இரைத்து வந்து அமிழ்தில் மொய்க்கும் ஈ இனம் என்னலானார்.

பொருள் : அகலிகைக்குச் சாபம் ஒழித்து அருள் செய்த தாளையும் சீதைக்காக வில்லொடித்த தோளையும் காணும்படி தெரு விலே திரண்ட மாதர்கள் அமிழ்தில் மொய்க்கும் வண்டுக்கூட்டம் போன்றார்கள்.

அரத்தம் உண்டு அனைய - செந் நிறத்தை உட்கொண்டாற் போன்ற. அளித்தல் - அருள் செய்தல். —ச. அ. விரை - வாசனை. இற - ஒடிய. வீழும் - திரளும். —சிந்தா. இரைத்து - ஒலித்து. ஈ - வண்டு.

> தோள்கண்டார் தோளே கண்டார்! தொடுகழற் கமலம் அன்ன
> தாள்கண்டார் தாளே கண்டார்! தடக்கை கண்டாரும் அஃதே !

என்று கீழ் 184-ம் பாட்டில் கூறுவதற்கு இயைய, இராமனது எல்லா உறுப்புக்களும் ஒன்று போல அழகுடையன வாயினும், மாதர்கள் தம் போன்ற இரு பெண்களுக்கு நன்மை செய்த தாளையும் தோளையும் விசேடமாகக் காண விரும்பினார்க ளெனலாம். (கஎஎ)

வீதிவாய்ச் செல்கின் றான்போல் விழித்திமை யாது நின்ற
மாதரார் கண்க ளூடே வாவுமான் றேரிற் செல்வான்
யாதினு முயர்ந்தோர் தன்னை யாவர்க்குங் கண்ண னென்றே
ஓதிய பெயர்க்குத் தானே யுறுபொரு ளுணர்த்தி விட்டான்

கொண்டுகூட்டு : *வீதிவாய்ச் செல்கின்றான் போல், விழித்து இமை யாது நின்ற மாதரார் கண்க ளூடே வாவும் மான் தேரில் செல்வான், யாதினும் உயர்ந்தோர் தன்னை 'யாவர்க்கும் கண்ணன்' என்று ஓதிய பெயர்க்குத் தானே உறு பொருள் உணர்த்தி விட்டான்.*

பொருள் : *தோற்றத்தில், வீதியிலே உலாப் போவான் போன்று, உண்மையில், தன் அழகை நன்கு நோக்கக் கண்களை அலர விழித்து, இமைத்தால், அச் சமயத்தில், அவ் வழகின் காட்சி மறையு மென்று இமை கொட்டாமல் நின்ற, மாதர்க ளுடைய கண்களுக் குள்ளே தான் மாத்திர மன்றித் தாவும் குதிரை பூட்டிய பெரிய தேரோடும் செல்வானாகி, உயர்ந்தோர்கள் தன்னை 'எல்லாருக்கும் கண்ணன்' என்பதற்குப் பொருள், 'எல்லா ருடைய 'கண்ணிடத் தவன்' என்று, இராமன் தானே விளங்கச் செய்து விட்டான்.*

வீதி வாய் - தெருவில். வாவும் - தாவும். மான் - குதிரை. யாதினும் - எதனிலும் - கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்கள் எதனிலும். கண்ணன் - கண்ணில் உள்ளவன்.

கரியன் என்று பொருள்படும் 'கிருஷ்ணன்' என்ற வடமொழிச் சொல் 'கண்ணன்' எனத் தமிழில் மருவிய தென்பர். அச் சொல்லுக்குப் பொருள் 'கண்ணி னிடத்து உள்ளான்' என்று காரணம் கற்பித்துக் கூறிய நயம் கவனிக்கத்தக்கது. (கஎஅ)

179. எண்கடந் தலகிலா தின் றேகுறு மிவன்றே ரென்று
பெண்கடந் தம்மி னேர்ந்து பேதுறு கின்ற காலை
மண்கடந் தமரர் வைகும் வான்கடந் தானைத் தான்றன்
கண்கட வாமற் காத்த காரிகை வலிய ளோகாண்

கொண்டுகூட்டு : *'எண் கடந்து அலகு இல்லாது இன்று ஏகுறும், இவன் தேர்' என்று, பெண்கள் தம் தம்மில் நேர்ந்து பேதுறுகின்ற காலை, மண் கடந்து அமரர் வைகும் வான் கடந்தானைத் தான் தன் கண் கடவா மற் காத்த காரிகை வலியளே!*

பொருள்: 'மன வேகத்தையும் கடந்து தான் செல்லும் வேகத்துக்கு அளவில்லாமல் செல்லா நின்றது இவன் தேர்' என்று பெண்கள் தங்கள் தங்களுள்ளே நினைந்து வருந்தி மயங்குகின்ற போது, ஈரடியால் பூமியைத் தாண்டி வானையுந் தாண்டிய திரிவிக்கிரமாவதார மெடுத்த திருமாலாகிய இராமனைத் தன் பார்வைக்கு எட்டாத தூரம் போகாதபடி எப்போதும் கிட்ட இருக்கும் வண்ணம் தன் மணவாளனைக் கட்டிக் காத்துக்கொண்ட சீதை வல்லமை யுள்ளவளே!

கீழ், 'அருப்பு மென் முலை' என்ற 185-ம் பாட்டில் வேறொருத்தி சீதையைப் பற்றிக் கூறுதல் காண்க.

எண் - மனம். அது மன வேகத்தைக் குறித்தது. இவ்வாறே 'சிந்தை' மன வேகத்தைக் குறிப்பதைப் பெருங்கதை, உஞ்சைக்காண்டம், கங்கை நீராடியது, 215-ம் அடியிற் காண்க. அலகு - அளவு. தம் தம்மில் - தங்கள் தங்களுள்.

மற்றைய மாதருக்குச் சிறிது நீடித்த நேரமும் சற்றுத் தூரத்திலேயும் காட்சி அளிக்காதவனும், நினைக்கு முன்னே மூன் றுலகத்தையும் கடந்தவனும் ஆகிய இராமனை எப்போதும் தன் அருகே யிருக்கும்படி தன் மணவாளனைச் செய்து கொண்ட சீதையின் சத்தி வியப்புறக் கூறப் பட்டது.

காதலர்க்குத் தம்மாற் காதலிக்கப்பட்டாரைக் கண்டு களிக்கும் பொழுது நெடும் பொழுதா யிருப்பினும், அது கணம் போலத் தோன்றுதலை, ஊர்கோலமாக மெல்லச் சென்ற இராமன் தேர் மன வேகத்தினும் அதி வேகமாகச் சென்றதெனக் காதலுற்ற மாதர் கூறினா ரென்பதனாற் குறிப்பித்தார்.

மற்றெல்லா மாதர்களும் தம் பார்வைக் கெட்டாத தூரம் இராமன் சென்ற போது அவன் நீடித்துக் காட்சி அளித்தானில்லையே யென்று வருந்தா நிற்க, ஒரு மாது இராமனைக் கண்ட அக்கணமே மனத்தைப் பறி கொடுத்து, அவன் தேர் போய்விட்ட பின்பும், அவனை உருவெளித் தோற்றத்தில் கண்டு கொண்டிருக்கிறாள். நேரில் கண்ட இராமனது உருவம் மறைவதற்கும், உருவெளித் தோற்றத்தில் அவன் உருவத்தைக் காண்பதற்கும் இடைப் பொழுது இல்லாமை காரணமாக, உண்மைத் தோற்றம் உருவெளித் தோற்றமாக மாறியதை யறியாது தன் கண்ணுள் எப்பொழுதும் இராமனை நிறுத்திக் கொண்டாள் என்று கவி கூறுவதாகக்

கொள்ளலாம். இதனைச் சமத்காரமாக, மூன்றுலகமும் இரண்டு காலடி யளவுக்குப் பற்றாத பெரிய உருவ முடையவனைத் (திரிவிக்கிரமனான திருமாலை - திருமாலவதாரமான இராமனைத்) தனது கண்ணுக்குள்ளடக்கி அதனைக்கடந்து போகாமற் காவல் செய்தவள், திண்ணமாகச் சிறந்த திறமையுடையாளென்றார், எனலுமாம்.

பாடபேதம்: பெரியனே காண். (கஎக)

[ஒருமாது, தனக் குரியவைகளுள், உயிரொன்றே ஒழிய, ஆடையும் வளையும், நாணும் நிறையும், மற்றும் புறப்பொருள் களும் அகப்பொருள்களு மாகிய எல்லாவற்றையும் போக்கி நின்றாள்.

இராமனது கரிய திருமேனியின் ஒளி தோய்ந்து மாதர் கண் கள் கரிய வாயினவோ? மாதர்கள் கண்ணொளி பாய்ந்து அவன் திருமேனி கரிய தாயினதோ? தெரியேம்.]

மாந்தளிர் மேனி யாளோர் வாணுதன் மதன னெங்கும்
பூந்துணர் வாளி மாரி பொழிகின்ற பூச னோக்கி
வேந்தர்கோ னாணை நோக்கான் வீரன்வில் லாண்மை பாரான்
ஏந்திழை யாரை யெய்வான் யாவனோ வொருவ னென்றாள்

கொண்டுகூட்டு: மாந்தளிர் மேனியாள் ஓர் வாள் நுதல் (உடைய மாது) மதனன் எங்கும் பூந்துணர் வாளி மாரி பொழிகின்ற பூசல் நோக்கி, 'வேந்தர் கோன் ஆணை நோக்கான், வீரன் வில் ஆண்மை பாரான், ஏந்து இழையாரை ஒருவன் எய்வான். (அவன்) யாவனோ?' என்றாள்.

பொருள்: ஒரு மாது, மன்மதன் எல்லா மாதர் மீதும் புட்ப சர மாரி பொழிந்து செய்கின்ற சண்டையை நோக்கி, 'எளி யாரை வலியார் வருத்தாது காக்கும் தசரத சக்கரவர்த்தியின் ஆணையை மதியானாய், வீரர்க்குள் வீரனாகிய இராமனது வில் லாண்மைக்கு எதிரே நிற்கும் தகுதி ஒருவருக்கு மில்லை யென் பதையும் எண்ணிப் பாரானாய் மாதரை ஒருவன் எய்கின்றான். அவன் யார்?' என்றாள்.

வாள் நுதல் - ஒளி பொருந்திய நெற்றி - ஒளி பொருந்திய நெற்றியுடையாள். துணர் - கொத்து. 'எந்திழையாரை ஒருவன் எய்வான். (அவன்) யாவனோ' எனக் கூட்டுக. (கஅ௦)

சொன்னலங் கடந்த காமச் சுவையையோ ருருவ மாக்கி
இன்னலந் தெரிய வல்லா ரெழுதிய தென்ன நின்றாள்
பொன்னையும் பொருவும் நீராள் புனைந்தன வெல்லாம் போகத்
தன்னையுந் தாங்க லாதா டொன்றுந் தாங்கி நின்றாள்

கொண்டுகூட்டு : *சொல் நலம் கடந்த காமச் சுவையை ஓர் உருவம் ஆக்கி இன் நலம் தெரிய வல்லார் எழுதியது என்ன நின்றாள், பொன்னைப் பொருவும் நீராள், புனைந்தன எல்லாம் போகத் தன்னையும் தாங்கலாதாள், துகில் ஒன்று தாங்கி நின்றாள்.*

பொருள் : *சொல்லால் தெரிவிக்கக்கூடிய எல்லா இன்பங்களுக்கும் மேற்பட்ட காம இன்பத்தை ஒரு வடிவமாக, இன்பங்களைப் பகுத்தறிந்து அவற்றுட் சிறந்தவை இவையெனத் தெரிய வல்லான் ஆகிய சித்திரிகன் சித்திரித்த சித்திரமென்று சொல்லும்படி நின்ற ஒரு மாது, காம பரவசத்தால் தான் அணிந்திருந்தன வெல்லாம் நெகிழ்ந்து நீங்கத் தன் னுடம்பையே தாங்க மாட்டாளாய்ச் சோர்வு மிகுந் திருந்தும் மானம் மிக்குடையாளாதலால் அம்மானத்தைக் காக்கும் சேலை யொன்று மட்டும் நீங்க விடாது தாங்கி நின்றாள்.*

எழுதல் - சித்திரம் எழுதுதல். எழுதியது - சித்திரித்தது - சித்திரம். இன் நலம் - இனிய இன்பங்கள்.

'அகத்து நிகழ்ந்த காமச் சுவை பிறர்க்குப் புலப்படுமாறு இற்றெனவாயாற் கூற லரியதும் ஏனை உலக வின்பங்களிற் சிறந்தது மாகலின், "சொன்னலங் கடந்த காமச் சுவை" என்றார்.' (கஅக)

[*ஒருத்தி, காம பரவசத்தினால், இராமனே யன்றி வேறொரு பொருளையும் காணாளாய், 'நால் வகைப் படையொடு பெரு வைபவத்துடன் வரற்பாலனாகிய இவன் தனித்து வருவானேன்?' என்றாள்.*]

மைக்கருங் கூந்தற் செவ்வாய் வாணுத லொருத்தி யுள்ளம்
நெக்கன ளுருகு கின்றா ணெஞ்சிடை வஞ்சன் வந்து
புக்கனன் போகா வண்ணங் கண்ணெனும் புலங்கோள் வாயில்
சிக்கென வடைத்தேன் றோழி சேருது மமளி என்றாள்

கொண்டுகூட்டு: *மைக்கருங் கூந்தற் செவ்வாய் வாள் நுதல் (உடைய) ஒருத்தி, உள்ளம் நெக்கனள் (ஆகி) உருகுகின்றாள், 'தோழி! வஞ்சன் வந்து நெஞ்சிடைப் புக்கனன், போகா வண்ணம் கண் எனும் புலங் கொள் வாயிலைச் சிக்கென அடைத்தேன். அமளியைச் சேருதும்' என்றாள்.*

பொருள்: *ஒருத்தி, காமத்தால் நெஞ்சம் நெக்கு உருகுகின்றவள், தன் கண்ணைக் கையால் இறுகப் பொத்திக் கொண்டு, 'தோழீ! எனக்குக் காதல் உண்டாக்கிவிட்டு அதனைத் தீர்க்காத கள்ளன் என் கண் வழியாக என் உள்ளத்துள்ளே புகுந்தான். அவன் வெளியே தப்பிப் போய்விடாதபடி அவன் உள்ளே நுழைந்த என் கண்ணாகிய வாசலை (இமை யாகிய கதவை மூடி) உறுதியாக அடைத்தேன். நாம் பள்ளி யறையை அடைவோம். என்னை அங்கே நடத்திக் கொண்டு போவா யாக!' என்றாள்.*

மை - மேகம். வாள் - ஒளி. நுதல் - நெற்றி. நெக்கனள் - இளகின வள் (ஆகி). புலம் - விடயம். வாயில் - வழி. சிக்கென - உறுதியாக. சேருதும் - சேர்வோம். அமளி - பள்ளி யறை; படுக்கை.　　*(கஅ௨)*

[*ஒருத்தி தன்னை மன்மதன் அம்புகள் துளைத்ததையும் ஆடை ஆபரணங்கள் நெகிழ்ந்து நீங்கினதையும் அறியாளாய், ஏனை மாதர்கள் இராமனை நோக்குவதைக் கண்டு பொறாமல் அவர் களைக் கடுமையாகக் கோபித்துப் பார்த்தாள்.*]

களிப்பன மதர்ப்ப நீண்டு கதுப்பினை யளப்பக் கள்ளம்
ஒளிப்பன வெளிப்பட் டோடப் பார்ப்பன சிவப்புள் ளூறி
வெளுப்பன கறுப்ப வான வேற்கணா ளொருத்தி யுள்ளம்
குளிர்ப்பொடு காண வந்தாள் வெதுப்பொடு கோயில் புக்காள்

கொண்டுகூட்டு: *களிப்பன, மதர்ப்ப, நீண்டு கதுப்பினை அளப்ப, கள்ளம் ஒளிப்பன, வெளிப்பட்டு ஓடப்பார்ப்பன, சிவப்பு உள் ஊறி வெளுப்பன, கறுப்ப ஆன வேற் கண்ணாள் ஒருத்தி, உள்ளம் குளிர்ப் பொடு காண வந்தாள்; வெதுப்பொடு கோயில் புக்காள்.*

பொருள்: ஒருத்தி குளிர்ந்த மனத்துடன் இராமனைப் பார்க்க வெளியே வந்தாள்; விரகாக்கினியினால் கொதித்த மனத்துடன் வீட்டுக்குள்ளே போனாள்.

களிப்ப - மகிழ்வன - மகிழ்ச்சியைக் காட்டுவன. மதர்ப்ப - செருக்குவன - இறுமாப்பைக் காட்டுவன. நீண்டு - காதுப் பக்கம் சென்று. கதுப்பு - கூந்தல், கன்னம் அன்று. 'கொண்டையுறு நீல விழி.' —குற்றாலத்தலபுராணம், கவுற்சனச் சருக்கம், க. கொண்டை - கூந்தலைப் பக்கத்து முடித்த முடி. கள்ளம் ஒளிப்பன - ஒரு சமயத்தில் கள்ளக் கருத்தை வெளிப் படாது மறைத்துக் கபடமாகப் பார்ப்பன. வெளிப் பட்டோடப் பார்ப்பன - மற்றொரு சமயத்தில், மனச் சிறையில் அடைத்திருந்த அக் கள்ளக் கருத்து யாரும் அறியும்படி வெளிப்பட்டு ஓடச் சுத்தமான பார்வையாகப் பார்ப்பன. சிவப்பு, சிவந்த ரேகைகளைக் குறித்தது. வெளுப்ப - (வெள் விழி, தூய) வெண்மையா யிருப்பன. கறுப்ப - (கரு விழி, கனிந்த) கரு நிற முடையன. குளிர்ப்பு, மகிழ்ச்சியைக் குறித்தது. வெதுப்பு - (காம) வெப்பம். கோயில் - அரண்மனை. 'உள்ளம் குளிர்ப்பொடு வந்தாள், உள்ளம் வெதுப்பொடு கோயில் புக்காள்' என உள்ளத்தை வெதுப்பின் முன்னும் கூட்டுக.

இப் பாட்டில் அதி சாதுரியமாக மாதர் கண்ணின் தொழில்கள் பலவற்றை இனிது தொகுத்து நயப்பும் வியப்பும் உறக் கூறிய கவித் திறம் பாராட்டத் தக்கது.

பாட்டின் முக்கிய கருத்தாகிய 'வீட்டினின்று மனக் குளிர்ச்சியோடு வெளியே வந்தவள் மன வெப்பத்தோடு திரும்பி உள்ளே போனாள்' என்பதை ஓரடியில் அமைத்துக் கொண்டு உறுப்பிற் சிறந்த கண்ணை வருணனையிற் சிறந்த வருணனையால் சிறப்பித்து ஏனை மூன்றடிகளையும் பூரித்த கவித்திறம், யாவரையும், விசேடமாகக் கவிஞரையும், மிக மகிழ்விப்பது. (கஅ௱)

[ஒரு மாது, அளகபாரமும் தனபாரமும் ஆடையாபரண பாரமும் மிக்க பிற மாதர்கள் தன் முன் நின்று தான் இராமனைக் காணாதபடி மறைக்க, வேறு வழி கிடையாமல், அம் மாதரது இடைகளின் இடையே உள்ள சந்து வழியாக, அவனைப் பார்ப்பாளாயினள்.]

தோள்கண்டார் தோளே கண்டார் தொடுகழற் கமல மன்ன
தாள்கண்டார் தாளே கண்டார் தடக்கைகண் டாரு மஃதே
வாள்கொண்ட கண்ணார் யாரே வடிவினை முடியக் கண்டார்
ஊழ்கொண்ட சமயத் தன்னா னுருவுகண் டாரை யொத்தார்

கொண்டுகூட்டு : தோள் கண்டார், தோளே கண்டார்! கமலம் அன்ன தொடுகழல் (அணிந்த) தாள் கண்டார், தாளே கண்டார்! தடக்கை கண்டாரும் அஃதே! வாள் கொண்ட கண்ணார் யாரே வடிவினை முடியக் கண்டார்! ஊழ்கொண்ட சமயத்து அன்னான் உருவு கண்டாரை ஒத்தார்.

பொருள் : இராமனைப் பார்த்த மாதர்களுள்ளே முதற் கண் அவனுடைய தோளை நோக்கும்படி நேர்ந்தவர்கள் அத் தோளழகில் ஈடுபட்டு ஏனை யுறுப்புக்களை நோக்கும் எண்ணமே தோன்றாராய்த் தோளழகையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்! தாளழகை நோக்கியவர்களும் அவ்வாறே தாளழகையே நோக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்! கையை நோக்கியவர்களும் அப்படியே! அம் மாதர்களுள் யார்தாம் அவன் வடிவை முடியக் கண்டவர்கள்? ஒருவரும் இலர். அவர்கள் ஒன்றுக் கொன்று மாறுபட்ட அபிப்பிராயங்கொண்ட சமயங்களில் கூறப்பட்ட அவனுடைய வெவ்வேறு மூர்த்தங்களை மனக் கண்ணாற் கண்ட சமயிகள் தாம் தாம் கண்ட மூர்த்த மன்றி வேறு மூர்த்தங்களைக் காணாதவர்கள் போன்றார்கள்.

தொடுகழல் - கட்டிய வீர கண்டையை யுடைய. அஃதே - தடக்கையே கண்டார். மூன்றும் அடியில் 'கொண்ட' என்பது எதுகையில் நிற்றல்பற்றி 'நிகர்த்த' என்னும் பொருள் குறித்தது. ஊழ் - பகை.—இக் காண்டம், நாட்டுப் படலம், கஎ; முடிவு; முறை.—மணிமே. ஊழ் கொண்ட - 'இதனிற் சிறந்ததில்லை யென்று தனித் தனியே முடிவு கொண்ட.' 'ஊழ்கொண்ட' என்பதற்குத் தத் தமக்குரிய 'முறையைக் கொண்ட' என்றும் பொருள் கூறலாம். (கஅச)

[அண்டங்க ளனைத்தையும் வயிற்றி லடக்கிய திருமாலாகிய இராமனினும் பெரியார் யார் உளர்? அவ்வளவு உருவிற் பெரியான் (அதினும் கருணையிற் பெரியானாய்) ஒரு மாது வருந்தாது உய்யும் படி அவள் உள்ளத்துள்ளே ஒடுங்கினான்.

ஒருத்தி, இராமனைப் பார்க்க வீட்டினின்று மேகலையும் சிலம்பும் பேரொலி செய்ய வேகமாகக் காலால் நடந்து வெளியே வந்தாள்; அவனைக் கண்டு, மயல் கொண்டு, வச மிழந்து தோழியர் கையால் சுமந்து கொண்டு போகப்பட்டு உள்ளே போனாள்.]

185. அருப்பு மென்முலை யாளங்கோ ராயிழை
இருப்பு நெஞ்சினை யேனுமோ ரேழைக்காப்
பொருப்பு வில்லைப் பொடிசெய்த புண்ணியா
கருப்பு வில்லிறுத் தாட்கொண்டு காவென்றாள்

கொண்டுகூட்டு : *அங்கு, அரும்பு (போலும்) மென் முலையாள், ஓர் ஆயிழை, ' இருப்பு நெஞ்சினை எனும் ஓர் ஏழைக்காக, பொருப்பு வில்லைப் பொடி செய்த புண்ணியா! கருப்பு வில் இறுத்து ஆட்கொண்டு கா!' என்றாள்.*

பொருள் : *ஒரு மாது, இராமனை நோக்கி, 'என் போன்ற ஒரு பெண்ணுக்காக வன்மையான மலை வில்லை ஒடித்த புண்ணியனே! அவளைக் காதலித்தது போல என்னைக் காதலிக்காமல் என் திறத்தில் இரும்பு போல இளகாத நெஞ்சினை யுடையாய் என்றாலும், காதல் காரணமாகவன்றிக் கருணை காரணமாக, எனக்காகக் கரும்பு வில்லை ஒடித்து, என்னை மனைவியாகக் கொள்ளவில்லை யாயினும் அடிமையாகக் கொண்டு காப்பாயாக!' என்றாள்.*

ஆய் இழை - தெரிந் தெடுத்த ஆபரணம். அது அன்மொழித் தொகையாய் அதனை யுடையாளாகிய பெண்ணைக் குறித்தது. ஏழை - பெண். இறுத்து - ஒடித்து. ஆட் கொண்டு - அடிமை கொண்டு. அருப்பு, இருப்பு, கருப்பு என்பவை அரும்பு, இரும்பு, கரும்பு என்பவை களின் விகாரம்.

மன்மதனது மேனியை எரித் தழித்த ஆற்றலுடைய சிவபிரானது வில்லை ஒடித் தெறிந்தவனுக்கு அச் சிவனால் எளிதி லழிக்கப்பட்ட மன்மதனது வில்லை யொடித்தல் அரியதொரு தொழிலாகா தென்பதும், மிக வலிய மலை வில்லைப் பொடி செய்தவனுக்கு மிக எளிய கருப்பு வில்லை முறித் தொழித்தல் எளிதே யென்பதும் தோன்ற, இங்ஙனங் கூறினாள்.
—வை. மு. கோ. *(கஅரு)*

[*ஒருத்தி, இராமன் தேர் கண் மறையப் போன பின், அவன் உருவெளித் தோற்றத்தைக் கண்டு 'தேர்மீது செல்லலை விட்டுத் திரும்பி இங்கே கிட்ட வந்து அவன் என் கண்ணெதிர் நிற்பதன் காரணம், அவன் கபடமோ? என் கனவோ?' என்றாள்.*

ஒருத்தி, இராமன் போன பின் அவன்பால் அனுப்புதற்குத் தன் மனமன்றி வேறு தூது கிடையாதவளாய் விரக வேதனையால் உயிர் தளர்கின்றவள், 'என்போல வருந்தாது அவனைத் தூது இல்லாமலே அடையச் சீதை எத் தவம் செய்தனளோ!' என்றாள்.

ஒருத்தி, காதல் மிகுதியால், துடித்து, அழுது, பெரு மூச்செறிந்து, சோர்ந்து, தோழியைத் தொழுது 'என்னை இவ்வாறும் படி செய்த மன்மதன், இராமனை நான் சித்திரத்திலாவது கண்டு களிக்கும்படி அவன் வடிவை யெழுத வல்லனோ! அவ் வல்லமையில்லாதவன் என்னை ஏன் மயல்கொள்ளச் செய்தான் ?' என்றாள்.

ஒருத்தி, பக்கத்து நின்றாளை நோக்கி, 'இவ்வளவு அழகு மனிதனுக்கு அமைதல் இயல்வதோ! இவன் திருமாலே! இது உண்மை யென்பதை நான் இப்போதே காண்கின்றேன்! பின்பு நீங்களும் காண்பீர்கள்' என்றாள்.

ஒருத்தி, இராமன் இந் நகர்க்கண் வந்தது சீதையின் பிதா செய்த தவத்தால், நம்து பிதாக்கள் தவத்தாலன்று; இராமன் சீதையை மணத்த லன்றி நம்மை மணத்தல் இல்லையாதலால்.' என்றாள்.

ஒருத்தி, 'முனிவர் மன்னர் முதலியோர் உடன் வரவின்றி இராமன் தனியே என் கனவிலே வருவானோ ?' என்றாள்.

ஒருத்தி, 'இவன் தன்னால் காம மயக்க மடைந்த மாதர்பால் ஒன்றும் விரும்பானாய் அவரை ஒரு சிறிதும் நோக்கானாய்ச் சும்மா செல்கின்றான். ஆதலால், கருணை யென்பதைக் கண்டறியாதவன்; ஞானியோ வென்னில், சீதா தேவியை விரும்புவானேன்? இவன் ஏனை மாதர்பால் இரக்க மில்லாத படுகொலைகாரன்!' என்றாள்.

ஒருத்தி, காம பரவசத்தால், ஒரு செயலுமின்றி உணர்ச்சியுமின்றிப் 'பிழைப்பாள்' என்று சிலரும் 'பிழையாள்' என்று சிலரும் கூறுமாறு ஓய்ந்து ஒடுங்கிக் கிடந்தாள்.

ஒருத்தி, இராமனை அடைதல் கூடு மென்று அவன் தேரின் பின் செல்வாள்; கூடா தென்று திரும்புவாள்; இவ்வாறாக ஊசலாடுவாள் போன்றாள்.

ஒருத்தி, இராம காமப்பித்தேறி மற் றொருத்தியை நோக்கி 'என் மனத்தைக் காணேன். அஃது இவ்வழியாகப் போகக் கண்டாயோ?' என்று நாண மின்றிக் கேட்டாள். இச்சை கொண் டார்க்கு லச்சை யுண்டோ?]

186\. நங்கை யங்கொரு பொன்னயந் தாருய்யத்
தங்க ளின்னுயி ருங்கொடுத் தார்தமர்
எங்க ளின்னுயி ரெங்களுக் கீகிலா
வெங்க ணெங்கண் விளைந்த திவற்கென்றாள்

கொண்டுகூட்டு: அங்கு, பொன் (போல்வாள்) ஒரு நங்கை, '(இவன்) தமர், நயந்தார் உய்யத் தங்கள் இன் உயிரும் கொடுத்தார். இவனுக்கு, எங்கள் இன் உயிர் எங்களுக்கு ஈகிலா வெங்கண் எங்கண் விளைந்தது?' என்றாள்.

பொருள்: ஒருத்தி, 'இவன் சுற்றத்தார் ஆகிய இவனுடைய முன்னோர், தம்பால் அன்புற்றார் பிழைக்கும்படி தங்கள் இனிய உயிரையும் கொடுத்தார்கள். அப்படிப் பட்டவர்கள் வழித் தோன் றிய இவனுக்குத் தன்பால் அன்புற்றதனால் இறந்துபடும் எங் களுக்கு உரிய எங்க ளுயிரையே கொடுக்காத கொடுமை எங்கே யிருந்து உண்டாகியது!' என்றாள்.

பொன் - இலக்குமி (போல்வாள்). நயத்தல் - விரும்புதல்; அன்பாற் சிறத்தல். —பரிபா. தமர் - உறவினர். வெங்கண் - கொடுமை.

எங்கன் (- எவ்வாறு) என்பதும் பாடம். (கஅசு)

[ஒருத்தி, 'இவன் எந்த மாதையும் நோக்குகின்றா னில்லை. பெண்ணாசை யில்லாதவன்; ஆயின், எதற்காக வில்லை முறித்தா னென்றால், சீதையை மணத்தற்காக வன்று, தன் வில் வித்தை யைக் காட்டுதற்காக.' என்றாள்.

ஒருத்தி, முத்துமாலை சோர, மற்ற ஆபரணங்க ளனைத்தும் சோர, ஆடை சோர, ஆவி சோரா நின்றவள், 'எவரும் அஞ்சும் இந்த வில்வீரர் எதிரிலேயே என்னைக் கொல்லுகின்ற மன்மதனி னும் வலியார் யார்!' என்றாள்.]

இராமன் சபா மண்டபம் அடைதல்

[இவ்வாறு மாதர்கள் காதலால் துன்புறு நிற்க, இராமன், அரசர் குழாம் புடை சூழத் தம்பியரோடு சென்று வசிட்டனும் விசுவாமித்திரனும் இருந்த மண்டபத்தைச் சேர்ந்தான். அங்கே தசரதனும் வந்தான்.]

இரண்டு சேனை ஒன்றுகூட, நாடு முழுதும் நகரம் போன்றது

187. ஊடு பேர்விட மின்றியோன் றும்வகை
நீடு மாகடற் றானை நெருங்கலால்
ஆடன் மாமத வானைச் சனகர்கோன்
நாடெ லாமொரு நன்னக ராயதே

கொண்டுகூட்டு: ஊடு பேர்வு(க்கு) இடம் இன்றி, ஒன்று ஆம் வகை நீடு மா கடல் (போலும்) தானை(களெல்லாம்) நெருங்கலால், ஆடல் மா மத யானைச் சனகர்கோன் நாடு எல்லாம் ஒரு நல் நகர் ஆயது.

பொருள்: ஒரு சேனைக்கும் மற்றொரு சேனைக்கும் இடையே நிலை பெயரும் இட மில்லாமல் எல்லாச் சேனைகளும் ஒரே சேனை யாம் என்று சொல்லும்படி, பெரிய கடல் போலும் சேனைகள் நெருங்குதலினால் சனகனது விதேக நாடு முழுதும், அதன் நகர் களுக் கிடையே வெற்றிட மில்லாமற் சன நெருக்க முற்று ஒரு நகரம் போன்றது.

ஊடு - ஊடே - இடையே. பேர்வு இடம் - நிலை பெயர்தற்குப் போதிய இடம். ஆடல் - வெற்றி. (சஅள)

சனகன் எல்லோருக்கும் சம்மானம் அளித்தல்

[சனகன் முழு அன்புடன் இழிந்தோர் உயர்ந்தோர் எல்லா ருக்கும் உயர்ந்த சம்மானம் செய்தான்: முழு அன்புக்கு அதிக மாக அன்பு செய்தல் அசாத்திய மாதலால் அவன் அன்பு இழிந் தார்க்கும் இராமனுக்கும் ஒத்தது.]

20. கோலங்காண் படலம் *

[சீதையை அலங்காரம் செய்ததைக் கூறுவது]

சீதையைச் சபா மண்டபத்துக்கு அழைத்து வரும்படி தாதியருக்குச் சனகன் சொல்லி யனுப்புதல்

[*தசரதன், தேவியரோடு சிங்காதனத்தில் இருந்த போது, வசிட்டன் சனகனை நோக்கிச் 'சீதையைத் தருவிக்க' என, அவன் அயல் நின்ற மாதரை ஏவ, அவர் சென்று தாதியர்பாற் சொல்ல, அவர்கள் சீதையை அலங்கரிக்கலானார்கள்.*]

சீதையைத் தாதியர் அலங்கரித்தல்

அமிழிமைத் துணைகள் கண்ணுக் கணியென வமைக்கு மாபோல்
உமிழ்சுடர்க் கலன்க ணங்கை யுருவினை மறைப்ப தோரார்
அமிழ்தினைச் சுவைசெய் தென்ன வழகினுக் கழகு செய்தார்
இமிழ்திரைப் பரவை ஞால மேழைமை யுடைத்து மாதோ

கொண்டுகூட்டு : *அமிழ் இமைத் துணைகள் கண்ணுக்கு அணியென (பிரமன்) அமைக்குமா(று) போல, உமிழ் சுடர்(உடைய) கலன்கள் நங்கை உருவினை மறைப்பது ஓரார் (ஆகித் தாதியர்கள்) அமிழ்தினைச் சுவை செய் தென்ன, அழகினுக்கு அழகு செய்தார்! இமிழ் திரைப் பரவை ஞாலம் ஏழைமை உடைத்து.*

பொருள் : *கண்களை மூடி அவற்றின் அழகை மறைக்கும் இமைகளைப் பிரமன், கண்களுக்கு அழகென உடம்புகளைச் சிருட்டிக்குங் காலத்தில் அமைக்குமாறு போல, தாதியர், ஆபரணங்கள் சீதையின் திருமேனியை மூடி அம் மேனி அழகை மறைப்பதை அறியாராய், இன் சுவை அனைத்தும் குறை வின்றி நிரம்பிய அமிழ்தத்தை அதிகச் சுவை பெறுத்த முயலலால், அதன் சுவை கெடுமென் றறியாமல், அதிகச் சுவையுறச் செய்ய முயன்று சுவை கெடச் செய்தாற் போல, சீதையின் பரிபூரண சௌந்தரியத்தை அதிகப்படுத்த முயலலால், அது கெடுமென் றறியாமல், அவளுடைய அழகுக்கு அணிகலங்களால் அதிக அழகு செய்ய முயன்று அவ் அழகைக் கெடுத்தல் செய்தார்கள் ;*

---

* *கோலம் – அலங்காரம், காணல் – செய்தல்.*

இவ்வாறு செய்த தாதியரும் அவர் செயல் தக்கதெனக் கருதிய மற்ற மக்களும் அடங்கிய உலகத்தவர் அறியாமையை உடையார்! இவர் அறியாமை இருந்தவாறு என்னே !

அமிழ்தல் - ஆழ்தல் - தாழ்தல். அமிழ் இமை - (கண்ணை மூடி அதன் அழகை வெளிப்படாமற் செய்யும்படி) தாழ்கின்ற கண் மடல். துணை - இரண்டு. 'துணைகள்' என்பதிற் 'கள்' அசை. —சிந்தா. அணி - அழகு. அமைக்கு மா போல் - அமைக்கு மாறு போல. உமிழ் சுடர்க் கலன் - வீசுகின்ற ஒளியை யுடைய ஆபரணம். உரு - உடம்பு; அழகு. சுவை செய்தல் - சுவை யுறச் செய்தல். இமிழ் திரைப் பரவை ஞாலம் - ஒலிக்கின்ற அலைகளையுடைய கடல் (சூழ்ந்த) உலகம். உலகம், உலகத்தாரைக் குறித்தது. ஏழைமை - அறியாமை. உடைத்து - உடையது.

இமை தாழுங் காலத்துக் கண்ணை மூடிக் கண்ணின் அழகு புலப்படாமற் செய்தல் குறிக்க, சும்மா 'இமை' என்னாது, 'அமிழ் இமை' யென்றார்.

அமிழ்தினும் அதிகச் சுவை யுடைய பொருள் யாதேனு மொன்று இருந்தா லன்றோ, அப் பொருளைக் கொண்டு அமிழ்தத்தை அதிகச் சுவை யுறச் செய்தல் கூடும்; அப்படிப்பட்ட பொருள் ஒன்றும் இல்லாமையால் அமிழ்தினைச் சுவை யூட்ட முயல்வா ருளரேல், அவர் அறிவில்லாரே; அவ்வாறே சீதையின் அழகுக்குக் குறைந்த அழகுடைய அணிகளைக் கொண்டு அவள் 'அழகினுக்கு அழகு செய்தார்' அறிவில்லாதாரே.

'அழகினுக்கு' என்பதற்கு, 'அழகு வேறு தான் வேறென் றில்லாமல், அழகே தானாக வுள்ள சீதைக்கு' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இப் பொருளை, இலக்குமி தேவியே சீதையாவா ளென்பதும் 'இலக்குமி' என்ற பதத்துக்கு 'அழகு' என்ற பொருளுண்மையும் வலியுறுத்தும்.

இக் கவி, கழி பேருவகை விளைக்கும் கவிகளுள்ளே சிறந்தவற்றுள் ஒன்று. இதனில் எடுத்தாளப் பட்டுள்ள உவமான உவமேயங்கள் ஒன்றுக் கொன்று மிகச் சிறந்த பொருத்த முடையனவாய் நினைக்குந் தோறும் நிரம்ப இன்பம் பயப்பனவா யுள்ளன. (கஅஅ)

கண்ணன்றன் னிறந்தன் னுள்ளக் கருத்தினை நிறைத்து மீதிட்
டுண்ணின்றுங் கொடிக ளோடி யுலகெங்கும் பரந்த தென்ன
வண்ணஞ்செய் கூந்தற் பார வலயத்து மழையுட் டோன்றும்
விண்ணின்ற மதியின் மென்பூஞ் சிகழிகைக் கோதை வேய்ந்தார்

கொண்டுகூட்டு : கண்ணன் தன் நிறம், தன் (சீதையின்) உள்ளக் கருத்தினை நிறைத்து, மீதிட்டு உள் நின்றும் கொடிகள் (ஆக) ஓடி உலகு எங்கும் பரந்தது என்ன, வண்ணம் செய் பாரம் வலயம் (உடைய) கூந்தலில், மழையுள் தோன்றும் விண் நின்ற மதியின், மென் பூஞ் சிகழிகைக் கோதை(யைத் தாதியர்) வேய்ந்தார்.

பொருள் : இராமனது கரிய நிறம், சீதையின் மனத்தை இடமாகக் கொண்டு, தன்னால் அதனை நிறையச் செய்து, அதனுள் அடங்காமல் மேலிட்டு, எழுந்து, வளர்ந்து, எண்ணிறந்த உரோமக் கொடிகளாக ஓடி எங்கும் பரவிய தென்று சொல்லும்படி, அந்த நிறத்தை ஒத்த நிறத்தை யுடைய கூந்தலிலே, மேகத்தில் இடை வெளியில் தோன்றும் ஆகாயத்தில் நிலையாக நின்ற சந்திரன் போலப், பூமாலையைத் தாதியர் வட்டமாகச் சூட்டினார்கள்.

கண்ணன் - கிருட்டிணன்; அந்த அவதார மெடுத்த திருமாலின் மற்றோ ரவதாரமான இராமனைக் குறித்தது. உள்ளக் கருத்து - மனம். உள்ளம் என்பதில் 'அம்' பகுதிப் பொருள் விகுதி. உள்ளமும் கருத்தும் ஒரு பொருட் பன் மொழிகள். மிகுந்து பரந்த தென்பது குறிக்க, உல கெங்கும் பரந்தது, எனப்பட்டது. செய், உவமச் சொல்.—சிந்தா. கூந் தற் பாரம் - அளக பாரம். பாரம் - சுமை. வலயம் - வட்டம். கூந்தற் பார வலயம், சுமையும் வட்டமுமான கூந்த லென்பதைக் குறித்தது. மழை - மேகம். சிகழிகை - சிரத்தைச் சூழ அணியும் பூமாலை.

> கண்ணன்தன் நிறம்தன் உள்ளக் கருத்தினை நிறைத்து மீதிட்
> டுள்நின்றும் கொடிகள் ஓடி உலகெங்கும் பரந்த தென்ன
> வண்ணம் செய் கூந்தல்

என்றது, பாரதத்தில், அருச்சுன சந்நியாசியின் காவிவேட்டியை

> 'உள்ளடங்கிய காமவெங் கனல்புறத் தோடிக்
> கொள்ளை கொண்டன கூறை'

என்றது போல்வது காண்க. [கூறை - ஆடை - (காவி)வஸ்திரம்] (கஅக)

[வில்லை முறித்த வீரன், தான் காதலித்தவனோ அல்லனோ வென்ற சந்தேகத்தால் அலைப்புண்ட சீதையின் மனம் ஊசலாடல் போல அசையும் குழைகளைத் தாதியர்கள் அவள் காது களிலே அணிந்தார்கள்.]

190. கோனணி சங்கம் வந்து குடியிருந் தனைய கண்டத்
தீனமில் கலன்க டம்மி லியைவன வணிதல் செய்தார்
மானணி நோக்கி ஞர்தம் மங்கலக் கழுத்துக் கெல்லாந்
தானணி யான போது தனக்கணி யாது மாதோ

கொண்டுகூட்டு : *கோன் அணி சங்கம் வந்து குடியிருந் தனைய கண்டத்து ஈனம் இல் கலன்கள் தம்மில் இயைவன அணிதல் செய்தார் : மான் அணி நோக்கினர் தம் மங்கலக் கழுத்துக் கெல்லாம் தான் (இலக்குமி யான சீதை) அணி ஆன போது தனக்கு அணி யாது ?*

பொருள் : *திருமால் கையில் அணிந்த சங்கு தேடி வந்து குடியிருந்தாற் போன்ற சீதையின் அழகுடைய கழுத்திலே வேலைப்பாட்டுக் குறைவு இல்லாத அணி வகைகளில் பொருத்த மானவைகளைத் தாதியர் அணிந்தார்கள் : மங்கிலியப் பெண்கள் கழுத்துக் கெல்லாம் சீதை அணிகல அரசாம் தாலி அணியா யிருக்கும் போது, அவளுக்கு அணி யாகத் தக்கது யாது? ஒன்றுமில்லை யென்றபடி.*

கோன் - எப் பொருட்கும் இறைவன்; இங்கே விட்டுணுவைக் குறித்தது. ஈனம் - குறைபாடு. ஈனம் இல் அணிகள் - பொற் கொல்லர் தொழிற் றிறமை குறைவின்றி அமைத்த ஆபரணங்கள். மான் அணி நோக்கினர் - மான் கண்கள் போலும் கண்களை உடையார். அணி, எது கையில் நிற்றல் பற்றிப் போலும் எனப் பொருள் பட்டது. 'அணி - அழகு' எனக் கொண்டு, 'மான் கண்ணின் அழகை யுடைய கண்ணுடை யார்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சங்கு, திரண்டு உருண்ட வடிவம், வரிகள், ஓசை இவைகளை உடைத்தா யிருத்தலால், மாதர் கழுத்துக்கு ஒப்பென்பர்.

சீதை இலக்குமியின் அவதார மாதலாலும், மங்கிலியம் இலக்குமி யின் அமிசமாய் இலக்குமியின் பெயராகிய 'திரு'வைத் தனக்கும் பெய ராகக் கொண் டிருத்தலாலும் 'மானணி நோக்கி ஞர்தம் மங்கலக் கழுத்துக் கெல்லாம் — தானணி யான போது தனக்கணி யாது மாதோ' என நயம்பட உரைத்தார். (ககூ0)

[*சீதை தனங்களின்மீது அணிந்த முத்து மாலையை விண் மீன்*களைக் கொண்டு கோத்த மாலை யென்னலாமோ? இளம் பிறை யென்னலாமோ ? பற்களின் ஒளி பரந்த தென்னலாமோ ? யாதென்னலாம் ?*

(** விண் மீன் - நட்சத்திரம்*)

உண்டென்று ஆத்திகரும் இல்லை யென்று நாத்திகரும் கூறும் பரம்பொருள் போல, 'உண்டு' 'இல்லை' யென்னும்படி உள்ள இடை வருந்தும்படி சீதைக்குத் தாதியர் அணிகள் அணிந் தார்கள்.

இரண்டு நீல மலர்கள் ஒரு தாமரை மலர் மேல் மலரு மாறுல், அதனில் மூன்றும் நாட்பிறை தோன்று மாறுல், அந்தப் பிறை நடுவில் ஒரு விண்மீன் உளதாமாறுல், அவ் விண் மீனைப் போல, இரண்டு கண்கள் விளங்கும் முகத்தின்மேல் ஒளிரும் நெற்றியிலே, திலகத்தை, மானுட மடந்தையர் நாக கன்னியர் தேவ மாத ரெல்லாருக்கும் திலகம் போன்ற சீதைக்குத் தாதியர் தரித்தார்கள்.

சீதைக்கு அலங்காரஞ் செய்த சேடியர், மலரினது கள் ளுண்டு வண்டுகள் மயங்குதல்போல, அவள் அழகுக் கள்ளைக் கண்வாயால் மனவயிறு தேக்கிட உண்டு, ஆசை வெறி கொண்டு, சொற் குழறித், தடுமாற்றமுற்று, அவளைக் கண்ட ஆடவர் படும் பாடு பட்டு நின்றார்கள்; இஃது ஆச்சரிய மன்று; ஆடவர்க்கும் பெண்டிர்க்கும் உடல்கள் இரு வேறு தன்மையினவே யன்றி, மனங்கள் ஒரே தன்மையினவன்றே?

ஒவ்வொரு பெண்ணிடத்தும் ஒவ்வோர் அழகு, சிறப்பாக விரும்பத் தக்கதாகக் காணப்படும்; அவ் அழகுக ளெல்லா வற்றையும் ஒரு சேர ஒரு பெண்ணிடத்துக் கண்டால், அவ்வாறு கண்டதனலாய ஆசையை ஆற்றும் ஆற்றலுடையார் ஆர் உளர்? ஒருவருமில்லை; ஆதலால், மற்றைத் திதிச் சந்திரன்கள் போ லன்றி, ஒரு கலைக் குறைவு மில்லாமல் எல்லாக் கலைகளும் பூரண மாக நிரம்பிய பௌர்ணமிச் சந்திரனைப் பார்த்தாற் போல, பிற பெண்கள் போ லன்றி, ஓரழகுக் குறைவு மில்லாமல் எல்லா அழகுகளும் சேர நிறைந்த சீதையைப் பார்த்து மாதர்கள் அடங் காப் பெருங் களி கொண்டார்கள்.]

சீதை, சபா மண்டபம் சேர்தல்

191. வல்லியை யுயிர்த்தநில மங்கையிவள் பாதம்
மெல்லிய வுறைக்குமென வஞ்சிவெளி யெங்கும்
பல்லவ மலர்த்தோகை பரப்பின ளெனத்தன்
நல்லணி மணிச்சுடர் தவழ்ந்திட நடந்தாள்

கொண்டுகூட்டு: வல்லியை உயிர்த்த நில மங்கை, 'இவள் பாதம் மெல்லிய, உறைக்கும்' என அஞ்சி, வெளி எங்கும் பல்லவ மலர்த் தொகை பரப்பினளெனத், தன் நல் அணி மணிச் சுடர் தவழ்ந்திட நடந்தாள்.

பொருள்: சீதையைப் பெற்ற பூமி தேவி, 'இவள் பாதங்கள் மென்மையானவை, தரையால் உறுத்தப்படும்' என்று அஞ்சிச் சீதை செல்லும் தரை வெளி யெங்கும் பல நிற முடைய தளிர்கள் மலர்களைப் பரப்பினுள் ளென்று சொல்லும்படி, அவளுடைய ஆபரணங்களின் பல வருண மணிகளின் பன்னிற ஒளிகள் அவள் நடக்கும் பாதையில் பரவ, அவள், தசரதாதியர் இருந்த மண்டபத்துக்குப் போக, நடக்கலுற்றாள்.

வல்லி - கொடி. கொடி போல்வாள் - சீதை. உறைக்கும் - உறுத்தும்; உறுத்தப்படும் என்று பொருள் கொள்ள நின்றது. பல்லவம் - தளிர். தொகை - கூட்டம் - திரள். தவழ்ந்திட - பரவ. (கககக)

[தன் நடைக்குத் தோற்று, அன்னங்கள் ஓடிப்போகக் கருதிப் பலமுறை பறந்து எழுந்து பின்பு பயத்தால் ஓடமாட்டாமல் விழுதல் போல, சாமரைகள் விரிந்து எழும்பித் தாழும்படி இரட்டப்படா நிற்க, கலாபம்* அணிந்த சீதை கலாப மயில் போலச் சென்றாள்.

மண்ணுலகத்தும் மற்றைய உலகங்களினும் உள்ள மாதர்களுக் கெல்லாம் கண் மணி யென்று சொல்லத் தக்க சிறந்த அழகுடைய சீதையைப் பார்க்க ஆசை கொண்டு இராமனது குல முதல்வனை சூரியன் விண்ணினின் றிறங்கினுற் போன்ற ஒளி மிகுந்த விதான நிழலின் கீழாகச் சென்று சீதை, தசரதனுதி அரசர் கூடியிருந்த மண்டபத்தை அடைந்தாள்.

சிருட்டி கர்த்தாவாற் செய்யப்பட்ட பிற மாதருக்குக் கிரந்த கர்த்தாக்களாற் செய்யப்பட்ட பிற கிரந்தங்கள் சமானமாகத், தன்னைச் சிருட்டிப்பா ரின்றிச் சுயம்புவாகப் பூமியி னுள்ளிருந்து புறப்பட்டுத் தோன்றிய சீதைக்குச் 'செய்யா மொழி' யாய்ச் சுயம்புவான வேதமே சமானமாகச் சொல்லலாம்.

---

* கலாபம் - மாதர் அரையில் அணியும் பதினறு மணிக்கோவை; மயிற்றோகை.

அப்படிப்பட்ட சீதை வந்து சேர்ந்த மண்டபத்திலே, அவள் திருமேனியின் சௌந்தரியத்தைக் கண்ட ஆடவர் பெண்டிரனை வரும், அந்தக் காட்சி யானந்தத்தில் ஆழ்ந்து, அம் மண்டபத்தில் எழுதப்பட்டிருந்த சித்திரப் பாவைகள் போல, இமை கொட்டா மலும் மூச்சு விடாமலும் அசையாமலும் இருந்தனர்.]

சீதையைக் கண்ட இராமன் களிப்பு

192. அன்னவளை யல்லளென வாமென வயிர்ப்பான்
கன்னியமிர் தத்தையெதிர் கண்டகடல் வண்ணன்
உன்னுயிர் நிலைப்பதோ ரருத்தியோ டுழைத்தாண்
டின்னமிர் தெழக்களிகொ ளிந்திரனை யொத்தான்

கொண்டுகூட்டு : அன்னவளை, அல்லளென, ஆமென, அயிர்ப்பான், கன்னி(யான) அமிர்தத்தை எதிர் கண்ட கடல் வண்ணன், உன் (னும்) உயிர் நிலைப்பதொரு அருத்தியொடு உழைத்து ஆண்டு இன் அமிர்து எழக் களி கொள் இந்திரனை ஒத்தான்.

பொருள் : அப்படிப்பட்ட சீதையை அவள் மண்டபத் திற்கு வருமுன், தான் கன்னியாமாடத்திற் கண்டு காதலித்தவள் அல்லளென்றும் காதலித்தவள் ஆமென்றும் ஐயப் பட்டுக்கொண் டிருந்த இராமன், கன்னியர் சமூகமான பாற் கடலிலே தோன்றிய அமிர்தமான அவளை எதிரே காணப்பெற்றவன் ஆனபோது, உயிர் இறந்து விடாது நிலைக்கச் செய்யவேண்டு மென்ற ஆசையால் பாற் கடலை வருந்திக் கடைந்து உழைத்து, அந்தப் பாற் கடலிலே அமுதம் உண்டாகக் கண்டு களிப் படைந்த இந்திரனை ஒத்தான்.

அயிர்த்தல் - சந்தேகித்தல். உன்னுதல் - கருதுதல். உன் உயிர் - (அருமையான பொருள்கள் யாவற்றினும் அருமையானதாகக்) கருதப் பட்ட உயிர். நிலைப்பது என்ற தன்வினை நிலைப்பிப்பது என்ற பிறவினைப் பொருள் தந்து நின்றது. ஓர் - ஒப்பற்ற. அருத்தி - விருப்பம். உழைத்து - வருந்தி வேலை செய்து. ஆண்டு - அவ்விடத்தில்; முன் பின் தொடர்ச்சி யாற் பாற் கடலை உணர்த்தியது.

இந்திரன் அமிர்தம் பெற்று உயிர் நிலைக்கப் பெற்றான்; அவ்வாறே இராமன் சீதையைப் பெற்று உயிர் நிலைக்கப் பெற்றானென்பது கருத்து. (கசுஉ)

[மேற் கூறியவாறு சீதை எதிரே வரக் கண்ட இராமன், 'கன்னியாமாடத்தை விட்டு என் அகத் துள்ளே குடிபுகுந் திருக் கின்றவள் என் அகத்தே யன்றிப் புறத்தேயும் உள்ளாளோ' என்று எண்ணினன்.]

சீதையின் சௌந்தரியத்தைக் கண்டு வசிட்டன் முதலோர் வியந்தது

['நாம் செய்த தவத்தால் திருமால் இராமனாக வந்தான்; ஆதலால் இலக்குமியே சீதையானாள்' என்று வசிட்டன் எண்ணி மகிழ்வுற்றான்.

'நான் எத்தனையோ காலம் உலகமுழுதும் அரசாளும் செல்வத்தை அடைந்திருந்தேனென்றாலும், (அச் செல்வத்தின் அதிதேவதை யாகிய) இலக்குமியை என் மருமகளாகப் பெற்ற இன்றுதான் அதனை உண்மையாக அடைந்தேன்' என்று தசரதன் எண்ணினன்.

தான் குடியிருந்த தாமரைக் கோயிலை* வெறுத்துச் சனகன் கோயிலிற் குடிபுகுந்த சீதை, முனிவரைத் தொழுது, பின்பு தசரதனைத் தொழுது சனகனுக்கு அருகே யிடப்பட்டிருந்த ஆசனத்திலே அமர்ந்தாள்.]

193. அச்சென நினைத்தமுத லந்தணன் நினைந்தான்
பச்சைமலை யொத்தபடி வத்தட லிராமன்
நச்சுடை வடிக்கண்மலர் நங்கையிவ ளென்றால்
இச்சிலை கிடக்கமலை யேழையு மிறுமே.

கொண்டுகூட்டு: அச்சு என நினைத்த முதல் அந்தணன் நினைந்தான், பச்சை மலை ஒத்த படிவத்து அடல் (உடைய) இராமன், (பரிசு ஆகிய) இவள் நச்சு உடை வடிக் கண் மலர் நங்கை யென்றால், இச்சிலை கிடக்க, மலை ஏழையும் இறுமே!

பொருள்: ஆதனத்தில் அமர்ந்த சீதையை அழகிற் சிறந்த மாதரனைவருக்கும் அச்சுப் போல்வாளென் றெண்ணிய விசுவாமித்திரன் ஒன்று நினைந்தான்: அது யாதெனில், வில்லை வளைப்பதற்குப் பரிசாக வுள்ள இவள் இலக்குமி தேவி யென்று தெரிந்

* கோயில் - தேவாலயம்; இராச மனை.

திருந்தால், இராமன், இந்தவில் ஒன்றை மட்டுமோ ஒடித்திருப் பான்! இது - சிவன் வில்லாகிய மேருமலை - ஒன்று கிடக்கட்டும், சத்த குல பருவதங்களென்ற மலைகள் ஏழையுமே ஒடியாது விட்டிருப்பானோ! என்பது.

அச்சு - உயிர்; மூலரூபம்; ஆதாரம்.—ஈ. அ. அச்சென - (மற்ற அழகிற் சிறந்த மாதர், உடல்போல, அவ் வுடலுக்கு) உயிர்போல்வா ளென்று; (எந்த மூல ரூபத்தினின்று மற்றெல்லா அழகிய மாதருடைய ரூபங்களும் பெறப் பட்டனவோ அந்த) மூல ரூப மானவளென்று; (பிற மாதருடைய அழகுக்கெல்லாம்) ஆதாரமான (அழகுடைய)வ ளென்று: கம்பர் காலத்து அச்சு யந்திரம் இருந்திருந்தால், 'அச்சென' என்பதற்குப் 'பிற மாத ரெல்லாம் கை யெழுத்துப் போல, இவள் அச் செழுத்துப் போன்றுளென்று' என்றும் பொருள் கூறலாம். முதல் அந்தணன் - முதன்மையுடைய முனி, விசுவாமித்திரன். படிவம் - வடி வம். அடல் - வலி. நச்சு - விருப்பு. உடை - உடைய; உடைய என்பதன் யகரம் கெட்டு நின்றது. நச்சு உடை - (கண்டார்) விரும்புந் தன்மை யுடைய. வடி - மாவடு. வடிக் கண் - மாவடுவை யொத்த கண்களை யுடைய. மலர் நங்கை - மலர் மகள் - இலக்குமி. 'இவள் மலர் நங்கை என்றால்' என இயைக்க.

'அச்சு என நினைத்த - (உலகத்துக்கு) அச்சாணி போன்றவளென்று மதிக்கப்பட்ட. அச்சு ஆகுபெயர்' என்றும், 'இறானோ (என) நினைந்தான் என்று முடிக்க' என்றும், 'கண் மலர் நங்கை இவள் - கண் மலர்களை யுடைய பெண் இத்தன்மையள்' என்றும் உரைகள் உள.

வசிட்டன் 'மலர் புல்லும் மங்கை யிவளாம்' என்றும் தசரதன் 'இன்று திரு எய்தியது எனக்கு' என்றும், விசுவாமித்திரன் 'மலர் நங்கை இவள்' என்றும் மூவரும் ஒருவர் போலச் சீதையை இலக்குமி தேவியாகக் கருதியதாகக் கூறி யிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது. (சகரு)

இராமனைக் கண்ட சீதையின் ஆனந்தப் பெருக்கம்

[வில்லை ஒடித்தவன், 'இளையகோவொடும் பராவரும் முனி யொடும் பதிவந் தெய்தினான்', என்று தாதி முன்பு சொல்லக் காதாற் கேட்டு, அநுமானப் பிரமாணத்தால், தான் காதலித்த வனோ அல்லனோ வென்ற சந்தேகம் பெரும்பாலும் நீங்க லுற் றிருந்த சீதை, பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்தால் அச் சந்தேகம் முழுதும் நீங்குதற் பொருட்டு, அவனை அகத்தேயன்றிப் புறத்தே யும் காண விரும்பித் தன் கை வளையல்களைத் திருத்தும் பாவனை

செய்து, அந்த வளையல்களைப் பார்த்தல் போல, இராமனைக் கடைக் கண்ணால் நோக்கினாள்; நோக்கவே, பலகோடி தேவர்கள் பங்கிட்டு உண்ட அமிழ்தத்தை வேறெவரோடும் பகிராமல் ஒருவர் தாமே முழுதும் உண்டாற் போல உடம்பு பூரித்தாள்.

சீதை, தன் கருத்திற் குடிகொண்ட கள்வனே வில்லை முறித்தவனென்று அகக் கண்ணா லன்றி முகக் கண்ணாலும் அறிந்த போது, அஞ்ஞானம் நீங்க மெய்ஞ்ஞானம் ஓங்கப் பெற்றவர்கள் அடையும் முத்தியின்பத்தை ஒத்த இன்பத்தை உற்றனள்.]

மண நாள் தீர்மானித்தல்

[*தசரதன் விசுவாமித்திரனை நோக்கி, 'கல்யாணத்துக்கு நன்னாள் எந்நாள்?', எனக் கேட்க, அவன் 'நாளைத் தினம் நல்ல தினம்' என்றான்.*

அப்போது எல்லாரும் எழுந்து அவரவரிருப்பிடம் அடைந்தார்கள். சூரியனும் அத்தமன மடைந்தான்.]

21. கடிமணப் படலம்

[சீதா ராம கல்யாணத்தைப்பற்றிக் கூறுவது]

சனகன் விருந்தோம்பிய தன்மை

[*சனகனால் இனிமையாக உபசரிக்கப்பெற்றுத் தேவ போகங்கள் போன்ற போகங்களை நுகர்ந்து, தசரதன் முதலாகத் தாழ்ந்தோர் இறுதியாக வுள்ள எல்லாரும், உடம்போடு தேவ லோகத்தை அடைந்தவர்கள் போன்றார்கள்.*]

சீதையின் தவிப்பு

194. தேடரு நலத்தபுன லாசைதேற லுற்றார்
மாடோர்தட முற்றதனை யெய்தும்வழி காணார்
ஈடழி வுறத்தளர்வோ டேமுறுவ ரன்றே
ஆடக வளைக்குயிலு மந்நிலைய ளானாள்

கொண்டுகூட்டு: தேடு(தல்) அரும் நலத்த புனல் ஆசை தெறல் உற்றார், மாடு ஓர் தடம் உற்றதனை எய்தும் வழி காணார், ஈடு அழிவுறத் தளர்வொடு ஏமுறுவ ரன்றே! ஆடக வளைக்குயிலும் அந்நிலையள் ஆனாள்.

பொருள்: நீர் வேட்கையால் வருத்தப்பட லுற்றவர்கள் ஒரு தடாகத்தின் பக்கத்திலே சேர்ந்தும் அதனை அடையும் வழியைக் காணாதவர்கள் ஆனபோது வலி யழிந்து தளர் வடைந்து ஏக்க முற்று மயங்குவார்களன்றோ! அவ்வாறே இராமன் அருகே உறப்பெற்றும், அவனை அடையப்பெறாமையால் சீதையும் அவர்கள் தன்மையின ளானாள்.

தேடரும் - தேடிக் கிடையாத. நலத்த - நன்மையுடைய. புனல் - நீர். தெறல் - வருத்துதல். மாடு - பக்கம். தடம் - தடாகம். ஈடு - வலி —புற. வெ. மா. ஏமுறுதல் - ஏக்க முற்று மயங்குதல். —புற. வெ. மா. ஆடகம் - தங்கம். வளை - வளையல். வளைக் குயில் - வளையல் அணிந்த, குயில் ஓசை போல் இனிய மொழி யுடையாளாகிய சீதை. (கக்ச)

சீதா ராமர் இரவைக் கழித்த விதம்

[சீதை, 'இராமனைக் கண்டவுடனே, அவன் அடியைச் சார்ந்து, பின்னே சென்று, அவனை விட்டுப் பிரியாதிருந்து, அவன் திரும்ப வந்தபோது கூட வந்து, மீண்டும் அவனுடன் போய் விட்டது என் மனம், நெடு நாள் அவனோடிருப்பது, என்னோடு ஒருபோது தங்க லாகாதோ?' என்றும், 'இரவோ விடிகின்றதில்லை, கண்ணோ துயில்கின்றதில்லை, பகலோ வருகின்றதில்லை, மயலோ அகல்கின்றதில்லை, உயிரோ ஒழிகின்றதில்லை.' என்றும், 'கடலே! தரையிலே வளைகளைச் * சிந்துகின்றாய்! விழுகின்றாய்! புரள்கின்றாய்! அலறுகின்றாய்! உறங்காய்! நீயும் என்னைப் போல மன்மத பாணத்துக்கு அஞ்சிய கன்னிகையோ!' என்றும் பலவாறு புலம்பி இர வெல்லாம் வருந்திக் கொண்டிருந்தாள்.

இராமன், 'யான் கன்னி மாடத்தே கண்டு, முடி வில்லாத காதல் கொண்டு, கண்ட கண்கள் துணையாக மனத்தின் கண்ணே சித்திரித்து வைத்து, பின்பு சனகனது கொலு மண்டபத்திற் கண்டும் ஒரு பெண்ணின் ஆகம் எங்கும் விளங்கும் அழகை முழுதும் காண முடியவில்லை: ஆகாய மெங்கும் பரவும் மின்னலைக்

---

* வளை - சங்கு; வளையல்.

காண்போன் அதன் ஒரு பகுதியையே காண்பான்; அவன் அதனை எத்தனை முறை காணினும் முழுதும் காண்பதெங்ஙனம்?' என்றும், 'என் மனமே! என்னை ஒருபோதும் நினையாய்! நீ என்பால் வருதற்கு வழி நீண்டதா யிருக்கின்றதோ! "நீ யார்? ஏன் வந்தாய்?" என்று உன்னை வினவாதவர் பால் விடைபெற்றா யில்லையோ! அவரோடு போன நீயும், அவரைப் போல, என்னை மறந்தாயோ!' என்றும், 'விடம், பாம்பின் பல்லை யிடமாகக் கொண்டிருந்தது முன் நாளிற் போலும்; இந் நாளில், அது, என் கண்ணையும் கருத்தையும் கணப்பொழுதும் நீங்காதவரது கண்ணையே இடமாகக் கொண்டிருக்கிறது.' என்றும் பின்னும் பல பலவும் நினைத்துக்கொண்டு அன்றை இரவைக் கழித்தான்.]

கலியாண நாளில் நகரத்தின் தோற்றம்

[இரவு விடிய, தன் குலத் துதித்த இராமனது திருமணங் காண வந்தான் போலச் சூரியன் தோன்றினன். அப்போது, வீடுகளிற் பூமாலைகள் தொங்க விட்டும், வாசல்களில் வாழை கமுகுகள் நட்டும், திண்ணைகளில் முளைப்பாலிகை வைத்தும், வீதிகளில் தோரணங்கள் கட்டியும், மதில்களின்மேல் ஆகாய மளாவக் கொடிகள் நட்டும், தேர்கள் யானைகள் குதிரைகளை அலங் கரித்தும், மற்றும் பலவாறும் மிதிலா நகரம் திருக்கலியாணத் துக்காக அலங்கரிக்கபட்டது.

மாதர்களும் மைந்தர்களும், சிறந்த உடைகள் உடுத்தும், உயர்ந்த அணிகள் அணிந்தும், நறிய பூமாலை புனைந்தும், பரிமள தயில சந்தன களபங்கள் பூசியும், அலங்காரம் செய்து கொண் டார்கள்.

அந்தணர் அரசர்கள், பாவாணர் யாழ்ப்பாணர்கள், பாடகர் பாடகிகள், நாடகர் நாடகிகள், நெருங்கிக் கூடினார்கள்.

திருமணங் காண வந்த தேவர்களும் தேவ மாதர்களும், தேவ லோகத்தி லிருக்கின்றோமோ, பூலோகத்தி லிருக்கின் றோமோ, என்று திகைக்கும்படி, மிதிலா நகரம் அமராவதியை * ஒத்திருந்தது.

* அமராவதி – தேவேந்திர நகரம்.

இராமன் கலியாணநாள், இந்திரன் முடிசூடு நாள் போன்றது.]

எல்லோரும் கலியாண மண்டபம் அடைதல்

[*பொன்னாலும் மணிகளாலும் புனைந்த கல்யாண மண்டபத்துக்குத் தசரதன் தேவியருடன் வந்து ஆதனத்தில் அமர்ந்தான். முனிவரும் அரசரும் சனகனும் கிளைஞரும் அவரவர் மனைவியர் சகிதராய் வந்திருந்தார்கள்.*

எல்லாரும் எல்லாப் பொருள்களும் இருக்கப் பெற்றதனால், அம் மண்டபம், பிரமாவின் அண்டத்தையும் திருமாலின் வயிற்றையும் ஒத்தது.]

இராமனது அலங்கரிப்பு

[*இராமன், கடல் நீர் கங்கை நீர் முதலிய தீர்த்தங்கள் கலந்த நீராடி, பாற் கடல் கருங் கடலைச் சூழ்ந்தது போல வெண் பட்டு வேட்டி கட்டி, கருமேகத்தின் மேல் வெண்ணிலாப் பரவியது நேரச் சந்தனம் பூசி, கருங் கடலில் வெண்மதி தோன்றுதல் நிகர மயிர் முடியில் மலர் மாலை சூடினான்.*]

195. ஏத மிலிருகுழை யிரவு நண்பகல்
காதல்கண் டுணர்ந்தன கதிருந் திங்களுஞ்
சீதைதன் கருத்தினைச் செவியி னுள்ளுறத்
தூதுசென் றுரைப்பன போன்று தோன்றவே

கொண்டுகூட்டு: *ஏதம் இல் இரு குழை நண் பகல் இரவு கதிரும் திங்களும், சீதை காதல் கண்டு உணர்ந்தன (ஆய் அவள்) தன் கருத்தினைச் செவியின் உள் உறத் தூது சென்று உரைப்பன போன்று தோன்ற.*

பொருள்: *குற்றமற்ற குண்டலங்கள், முறையே பகலிலும் இரவிலும் சீதையின் காதலைக் கண்டறிந்தவைகளான சூரியனும் சந்திரனும் அவள் கருத்தைக் காதிலே உள்ளே உறும்படி தூது சென்று சொல்வன போன்று தோன்ற, இராமன் காதுகளிற் குண்டலங்கள் பூண்டான்.* (கக௫)

[அவன், 'நவக்கிரகங்களுள் ஒன்றாகிய சந்திரனைச் சிவன் சூடினான், நாம் அதனோடு மற்றெல்லாச் சுடர்களையும் ஒருசேர அணிவோம்' என்று அணிந்தாற் போல, நவமணிகளிழைத்த வீரபட்டத்தை நெற்றியி லணிந்து திலகமும் அணிந்தான்.

சீதையின் பல்வரிசை தோன்றும் முறுவலானது தன் மனத்துள்ளும் நிறைந்து பின்பு மார்பிலும் வெளிப்பட விளங்கினாற் போல முத்துமாலை புனைந்தான்.

தன்னில் இழைக்கப்பட்ட வயிர வெண் மணிகளும் பதுமராகச் செம் மணிகளும், முறையே, படப் பொறிகளும் கோபத்தினாற் சிவந்த கண்களும் போல, தான் பாம்பு போல விளங்கிய வாகுவலயத்தை மலை போலும் தோளிலே மந்தர மலையைச் சுற்றிய வாசுகியைப் போல அணிந்தான்.

கருமேகத்திலே பல நிறங்கள் படைத்த வானவில் விளங்குதல் போலக் கரிய திரு மார்பிலே பல வருண மணி மாலையை வனைந்தான்.

மார்பில் தரித்திருந்த முத்து மாலையின் வெள்ளொளி பரவியது போல, வெண் பட் டுத்தரீயம் மிலைந்தான்.

இனி உலகை அளப்ப தெப்படி யென்று தடுக்கும் தடைகள் போன்ற சிலம்புகளை அணிந்தான்.

அப்போது அவனைக் கண்ட இவ்வுலகத்தோரும் இமையா * ராயினர். அவ்வாறானது, அவன் திருமேனியின் இயற்கை அழகும் உடை அணிகளின் செயற்கை அழகும் ஒருங்கு பொருந்தி விளங்கின சிறப்பினாலோ, அவர்கள், அவனை இடைவிடாமற் பார்த்தற்கு அவசியமாக இமையா திருக்க வேண்டு மென்று உறுதியாகக் கொண்ட மன ஓர்மையினாலோ, எதனா லென்று தெரிதல் இயலாததா யிருக்கின்றது.]

இராமன் மண மண்டபம் சேர்தல்

[இராமன், சூரியனது தேர் போலும் தேரிலே சூரியன் போல ஏறி, அருணன் போலப் பரதன் தேர் செலுத்த, இலக்குமணனும் சத்துருக்கனும் இருபக்கமும் நின்று சாமரை யிரட்டச்

* இமையார் - தேவர்; கண் இமையாதவர்.

சென்றான். செல்லும்போது, எல்லோரும் பூ மழை பொழிந்தார்கள்; சுண்ணப்பொடி தூவினார்கள்; காசுகளும் தூசுகளும் வீசினார்கள். (தூசு - வஸ்திரம்)]

196. வள்ளலை நோக்கிய மகளிர் மேனியின்
எள்ளரும் பூணெலா மிரிய நிற்கின்றார்
உள்ளன யாவையு முதவிப் பூண்டவும்
கொள்ளையிற் கொள்கெனக் கொடுக்கின் றாரினே

கொண்டுகூட்டு : *உள்ளன யாவையும் உதவிப் பூண்டவும் கொள்ளையில் கொள்க எனக் கொடுக்கின்றாரின், வள்ளலை நோக்கிய மகளிர், மேனியின் எள்ளரும் பூண் எல்லாம் இரிய நிற்கின்றார்.*

பொருள்: *உள்ள பொருள்க ளெல்லாவற்றையும் கொடுத்துப் பின்பும் கொடுக்கும் ஆசை தூண்டக் கொள்வாரை நோக்கி இன்னும் அதிகமாகக் கொள்வீராக என்று (தம் உடம்பில்) அணிந்திருந்த அணிகளையும் கொடுக்கும் கொடையாளர் போல, இராமனைக் கண்ட மாதர்கள் காம பரவசராகி மெலிவுற்றதனால் தம் உடலி லணிந்திருந்த ஆபரணங்களெல்லாம் கழன்று நீங்க நின்றார்கள்.*

எள் அரும் பூண் - பழிப்பில்லாத ஆபரணங்கள் - குற்ற மற்ற ஆபரணங்கள். இரிய - நீங்க. பூண்ட - பூண்டவை - ஆபரணங்கள். கொள்ளை - மிகுதி. 'கொள்ளையில் கொள்க' என்பதற்குக் கொள்ளை யடித்தலிற் (பறிக்கப் படுபவர் பூண்டிருக்கும் பூண்களையும் கைக் கொள்ளல்) போலக் கொள்க என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (கககூ)

[*தேரிலே செல்லும் சூரியன் மேருமலையை அடைதல் போலத் தேரிற் சென்ற இராமன் கல்யாண மண்டபத்தை அடைந்து, அங்கிருந்த முனிவரைத் தொழுது, தசரதனைப் பணிந்து, அவன் பக்கத்தில் இட்டிருந்த ஆதனத்தில் அமர்ந்தான்.*]

சீதை மண மண்டபம் சேர்தல்

சிலையொடு கயல்வாட் டிங்க ளேந்தியோர் செம்பொற் கொம்பர்
முலையிடை முகிழ்ப்பத் தேர்மேல் முன்றிசை முளைத்த தன்றாள்
அலைகடற் பிறந்து பின்னை யவனியிற் றோன்றி மீள
மலையிடை யுதிக்கின் றாள்போல் மண்டப மதனில் வந்தாள்

கொண்டுகூட்டு : ஓர் செம் பொன் கொம்பர், சிலையொடு கயல் (உடைய) வாள் (பொருந்திய) திங்களை ஏந்தி, (தன்) இடை மு (ல்) லை முகிழ்ப்பத் தேர்மேல் முன் திசை முளைத்தது அன்னாள், அலை கடற் பிறந்து, பின்னை அவனியில் தோன்றி, மீள மலையிடை உதிக்கின்றாள் போல், மண்டபம் அதனில் வந்தாள்.

பொருள்: ஒரு செம்பொற் கொம்பு, மேற் பாகத்தில் ஒரு வில்லையும் அதன் கீழ் இரண்டு மீன்களையும் உடைய பிரகாச மான சந்திரனை உச்சியிலே ஏந்தி, அந்தச் சந்திரனிடத்தே முல்லை அரும்புகள் தோன்ற நிற்கத், தேரின் மீது கீழ்த் திசையில் (இள ஞாயிறென) தோன்றியதனைப் போன்ற சீதாதேவி, அலைகள் அலையும் திருப்பாற் கடலிலே முன்பு இலக்குமியாகப் பிறந்து, பின்பு பூமியிலே சீதையாக அவதரித்து, மீண்டும் மலையிலே பிறக்கின்றவள் போல, அந்த மண்டபத்தில் இராமன் ஆதனத்தில் அமர்ந்த தற்சமயத்தில் வந்து சேர்ந்தாள்.

சிலை - வில் (நெற்றி). கயல் - மீன் (கண்) வாள் திங்கள் - ஒளியை யுடைய சந்திரன் (முகம்). முலை - முல்லை - முல்லை அரும்பு(பல்). செய்யு ளாதலால் 'முல்லை' முலையென நின்றது. இடை - (திங்கள்) இடம். முகிழ்த்தல் - தோன்றுதல்.—பரி பா. முன்திசை - பூர்வ திசை - கிழக்கு. அலை கடல் - (அலைகளோடு கூடி) அலைகின்ற கடல். அவனி - பூமி.

'முலை' என்பதற்கு முந்திய உரைகாரர்கள் 'கொங்கை' யென்று பொருள் கூறிப் போயினார்கள். நெற்றி கண் முகம் ஆகிய உறுப்புக்களை அவற்றின் உவமானப் பொருள்களாற் கூறிய கவி இவ் ஓர் உறுப்பை மட்டும் அவ்வாறு கூறாது போனாரெனக் கொள்வது தகுதியாகத் தோன்ற வில்லை.

'முல்லை முகிழ்ப்ப' என்றது 'புன்னகை அரும்புதலாற் பல்வரிசை சிறிது வெளிப்பட்டு முல்லை அரும்பு போல இனிது விளங்க' என்பதைக் குறித்தது இயல்பாக இனிதாக உள்ள முகப் பொலிவு குறுஞ் சிரிப்பால் அதிக இனிமை யுடையதா மென்பது கூறவேண்டுவதில்லை.

சீதையின் முகத்தில் புன்னகை தோன்றியது, இராமனை மணக்கப் போகிறோ மென்ற சந்தோஷத்தினாலுண்டாகிய மெய்ப்பாடெனக.

இராமன் ஆதனத்தில் அமர்ந்த தற்சமயத்தில் சீதை வந்தா ளென்று நாடக நிகழ்ச்சி போலக் கூறிய நயம் கவனிக்கத்தக்கது.

'தேர் மேல் முன் திசை முளைத்த தன்னாள்' என்றதனால், தேரிலே கீழ்த் திசையிலே சூரிய ஜோதி உதயமாதல் போல் (சீதையாகிய) பெண் சோதி தோன்றியதாகவும், கல்யாண மண்டபத்தின் கிழக்கு வாயிலை நோக்கிச் சீதை கிழக்கினின்றும் தேரிலே வந்தாளாகவும் கம்பர் குறிப்பித்தாரென்று கொள்ளலாம். அவ்வாறு வருவதைப் பார்க்கும் நிலையில் இராமன் கிழக்கு முகமாக வீற்றிருந்தா னென்று பாவித்தல், அவன் ஆதனத்தில் அமர்ந்தவுடன் சீதை வந்தாளென்றதனால், பொருத்தமாம். கல்யாண மண்டபம் கிழக்கு நோக்கி யிருக்கு மென்பதும் அதனுட் செல்வோர் கிழக்கினின்று செல்வரென்பதும் பிரசித்தம்.

பெண்களைக் கொம்புக்கு உவமிப்பது கவிமரபு. அவ் வுவமையை அதிகப் பொருத்தமானதாக்கச் செம் பொற் கொம்பு என்று கூறிப் பெண்ணாகிய உவமேயத்தில் உள்ள சில சிறந்த உறுப்புக்களின் உவமானப் பொருள்களை அந்தக் கொம்பாகிய உவமானத்தோடு அழகாகப் பொருத்தி ஓர் இனிய மனக் காட்சி தோன்றக் கூறிய நயம் பாராட்டற் பாலது. அதனோடு நில்லாமல், உயிருள்ள மரத்தில் முளைக்கும் கொம்பு உயிரில்லா மரத்தாலாகிய தேரில் முளைத்ததாக வியப்பும் நயப்பும் விளைய உரைத்த விநோதம் மெச்சத் தக்கது. அம்மட்டில் அமையாமல், உள்ளுறையாக, ஒளி மிக்க அக் கொம்பு ஒரு சோதியாகவும், அச் சோதி, கீழ்த் திசையிலே தேரிலே உதிக்கும் பால சூரிய சோதி போலத் தேரிலே கிழக்குத் திக்கிலே தோன்றியதாகவும் கூறிய சாதுரியம் ஊன்றி உணர்ந்து உவத்தற் குரியது. கொம்புக்கும் சோதிக்கும் பொதுவாகப் பொருந்தும்படி, 'அங்குரித்தல்', 'வெளிப்படத் தோன்றல்', என்ற இரு பொருள் உள்ள 'முளைத்தல்' என்ற பதம் பிரயோகிக்கப் பட்டிருத்தலை நோக்குக.

சூரிய சோதி, முதலிற் கடலில் உதித்துப் பின்பு அக் கடலுக்கு அடுத்த பூமிக்கு மேல் விளங்கி, அதன் பின் அப்பால் உள்ள மலைமேற் பிரகாசித்தல் போலச் சீதா சோதியும் முதலிற் கடலிலும் பின்பு பூமியிலும் அதன் பின் மலையிலும் தோன்றியதாகக் கூறிய கவி நுட்பம் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அளிப்பது.

முன்னிரண்டடியிற் குறிப்பாக அமைத்த 'சோதி' என்ற பொருளை விடாது பின்னிரண்டடியிலும் குறிப்பாகப் பொருந்தச் செய்த கவி வன்மை, கண்டு களிக்கத் தக்கது.

இவ்வாறாக, இன்பமயமான இந்தப் பாட்டு ஓர் ஆனந்த சாகரம் போலவும், இப்பாட்டை ஆராயுந்தோறும் புதியன புதியனவாக மேலும் மேலும் புலப்படும் கருத்துக்கினிய கருத்துக்கள், நோக்க நோக்க, அச் சாகரத்தில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக முடிவின்றித் தோன்றுகின்ற கண்ணுக்கினிய அலைகள் போலவும் இருக்கின்றன. (கக்ஏ)

மண நிகழ்ச்சி

[இலக்குமிதேவியாகச் சீதை முன் பாற் கடலிற் றோன்றிய காலத்தில், அவளைத் திருமாலாக இருந்த இராமன் விவாகம் செய்த அன்றைத் திருக்கலியாணத்திலும் இன்றைத் திருக்கலியாணம் அதிக அழகுடையதென்று இரு திருமணங்களையும் காணப்பெற்ற இமையவர்கள் கூறினார்கள்.

தேவலோகம் பூலோகம் நாகலோக மென்ற மூன்று லோகங்களிலும் உள்ள அழகு வாய்ந்த பொருள்கள் யாவற்றின் அழகுகளும், எந்த இலக்குமி தேவியின் அமிசங்களோ, அந்த இலக்குமி தேவியே ஆன சீதையின் திருக்கலியாணத்தின் அழகைச் செப்ப முடியுமோ!

அப்படிப்பட்ட அழகைக் கண்டு களிக்கப் பிரமதேவன் முதலியோர், தேவியருடன் வந்தார்கள். விவாக வேள்வி செய்தற்கு மறையவர் சூழ, வசிட்டன் வந்து மங்கல அங்கியை * வளர்த்தான்.

இராமனும் சீதையும் மணவறையை அடைந்து மண வேதிகையில் இருந்தார்கள். சனகன், இராமனெதிர் நின்று 'நீரும் என் மகளும் திருமாலும் திருமகளும் போல நீடு வாழ்வீராக!' என்று இராமன் கையில் தாரை வார்த்தான்.

அப்போது, அந்தணர் ஆசீர்வாத ஓசையும் மாதர் பல்லாண்டிசையும் தேவர் வாழ்த்தொலியும் சங்க நாதமும் முழங்கின; வானவர் மலர் மழை வருஷித்தார்கள்; புரவலர் பொன் மழை பொழிந்தார்கள்; மற்றவர்கள் மலர்கள் முத்துகள் முதலியவற்றை வாரிச் சொரிந்தார்கள்.

இராமன், மங்கல வேள்வித் தீயில் மந்திரம் ஓதி ஆகுதி பெய்து, சீதை கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, அந்த மங்கலத் தீயை வலம் வந்தான்; அப்போது இராமனோடு சென்ற சீதை, பிறப்புத்தோறும் உயிர் பற்றப்பெற்ற உடம்பொத்தாள்.

மங்கலத் தீயை வலம் வந்தவர்கள் அதனை வணங்கியபின், அம்மி மிதித்து அருந்ததி பார்க்கும் கிரியை நிகழ்த்தப் பெற்றது. பின்பு தம்பதிகள் முனிவரரையும் தசரதனையும் வணங்கி, அரண்மனைக்குச் சென்று, தாயர் மூவரையும் பணிந்தார்கள்.

---

* அங்கி - தீ

சனகன், தனது தம்பி குசத்துவசனது குமாரிகள் மூவரையும் முறையே இராமனுக் கிளையார் மூவருக்கும் கொடுக்க, வசிட்டன், சீதாராமருக்குச் செய்ததுபோல, மணவேள்வி செய்து, அம் மூன்று தம்பதிகளுக்கும் மணவினை முடிப்பித்தான்.

மூன்று விவாகங்களும் முற்றுப் பெற்றபோது, சனகன், தான் கொடுக்கவும் பிறர் கொள்ளவும் முடியாத தனது புகழ் நீங்கலாக, வேண்டியவர்கள் வேண்டியவைகளை வேண்டிய அளவாகப் பெற்றுக் கொள்ளும்படி, தன்னிடத்துள்ள பொருள்களெல்லாவற்றையும் கொடுத்தான். தசதரனும் அவ்வாறு கொடுத்து மகிழ்ந்து மிதிலா நகரத்திலே சில நாள் இனிது தங்கியிருந்தான்.]

22. பரசுராமப் படலம்

[பரசுராமனை இராமன் வென்றதைக் கூறுவது]

விசுவாமித்திரன் இமயஞ் செல்லலும் தசரதனுதியர் அயோத்திக்குப் புறப்படலும்

[மிதிலையிலே, இராமனும் சீதையும் நானுவித போகங்களையும் அனுபவித்து இன்புற்று வாழும் நாளிலே, விசுவாமித்திரன், அவர்களை ஆசீர்வதித்து, விடைபெற்று, வடதிசை நோக்கிச் சென்று இமயமலையை அடைந்து தவஞ் செய்யலானான். தசரதன், மிதிலா நகரமாந்தர் பிரிவென்னும் துன்பக் கடலில் முழுகத் தம் மக்கள் மருமக்கள் முதலியோருடன் அயோத்திக்குப் புறப்பட்டான்.

*தசரதன் முன்னே படர, * மிதிலைவாசிகள் மனம் பின்னே தொடர, தம்பியர் அருகேவர, இராமன் சீதையுடன் இனிதாக வழிச்சென்றான். செல்லும்போது, சில சகுனங்கள் எதிர்ப்பட, 'அவற்றின் பலன் நன்றோ? தீதோ?' எனத் தசரதன் வினவ, நிமித்திகன் † 'தீது நேரும், நன்றாய் முடியும்' என்றான்.]*

* படர - செல்ல.

† நிமித்திகன் — சகுனபலம் சொல்வோன்.

பரசுராமன் வருகை

[அப்போது, தனது தாய் தந்தையர்க்குக் கேடுசெய்த கார்த்த விரியார்ச்சுன ராசனது ஆயிரம் தோள்களேயும் அறுத்து, அவனேக் கொன்று, அவ்வளவிலே கோபம் தணியாமல், இருபத்தொரு தலைமுறை அரசரைக் கொன்ற பரசுராமன், சடைமுடி விண்ணே எட்ட, தோள்கள் திக்கை முட்ட, கண்கள் நெருப்பைக் கொட்ட, மழுவாயுதமும் விற்படையும் தாங்கி, மேரு மலை நடந்து வந்தாற்போல வந்தான்.

அவனேக் கண்டோர், 'வானேக் கீழே கவிழ்க்கவோ! மண்ணே ஆகாயத்திலோ பாதாளத்திலோ எறியவோ! எல்லா உயிர்களேயும் எமனுக்கு இரையாக்கவோ! கண்கள் இரத்தங் கொப்புளிப்பன போல அக்கினி கக்குகின்ற இவனது கோபத்தின் நோக்கம் யாதோ?' எனக் கருதினார்கள்.]

பரசுராமன் இராமனிடம் போர் வேண்டல்

[அவ்வாறு வந்தவனேத் தசரதன் கண்டு எதற்காக இவன் வந்தானென்று அஞ்சுகின்றபோது, அவன், படைகள் பயந்தோடப் பேரிடி போல ஆரவாரித்துக்கொண்டு இராமனெதிரே சென்றான். இராமன் இவன் யாரோ என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில், தசரதன் இருவருக்கும் இடையே சென்று, வந்தவனே வந்தனே செய்வானாய் அடிகளில் முடிபடியத் தரையில் விழுந்தான். அதனுற் கோப மாருமல், அவன், இராமனே நோக்கி 'நீ ஒடித்த வில் வலி அறிவேன். உன் தோள் வலியைச் சோதிக்கும் விருப்புடையேன். அரசரை அதஞ் செய்த தோள்களிலே போர்செய்யும் தினவும் சிறிதுள்ளேன். இதுவே யான் வந்த காரணம்' என்றான்.]

சமாதானம் செய்யத் தசரதன் முயலல்

] அப்போது தசரதன், 'உலகமுழுவதையும் வென்று உமக்கென ஒன்றும் வைத்துக்கொள்ளாமல் ஒரு முனிவர்க்கு உதவிய உதாரசீலரே! திரிமூர்த்தியரே உமக்கு எதிரல்லர்! சிறு மனிதர் ஒரு பொருளோ! யாங்கள் உமக்குச் செய்தற்குரிய வழிபாடுகளே இறுமாப்பினுற் செய்ய மறந்ததுண்டோ? எங்களேக் கோபித்தலே

ஒழிவீராக! அரசரைச் சிறுதலை அருளால் நெடுங்காலமாக அகற்றியிருந்தீர். இப்போது எங்களை முனிதல் முறையோ! என் மகன் உயிர் நீங்குமேல், யான் என் சுற்றத்தாரனைவரோடும் இறப்பேன்! என் குலத்தை முற்றும் அற முடித்து விடாதீர்! இதுவே, உம்பால், யான் இரப்பது.' என்று காலில் வீழ்ந்து தாழ்ந்து வேண்டினன்.]

சமாதான முயற்சி பயன்படாது போக, தசரதன் மூர்ச்சித்தல்

[தன் காலில் விழுந்த தசரதனை இகழ்ந்து, பரசுராமன் இராமன்பாற் செல்ல, அவன் செல்லும் நோக்கம் கொல்லும் நோக்கமே யென்று தெரிந்து, தன்னாற் செய்யக் கூடிய தொன்று மின்மையை நினைந்து, தசரதன் தளர்ந்து அச்சம் மீக்கூர்ந்து அறிவு சோர்ந்தான்.]

பரசுராமன் தன் வில்லை வளைக்கச் சொல்லி இராமனிடம் கொடுத்தல்

[பரசுராமன், மானமுடைய இராசாதிராசன் மானம் விடுத்துக் காலில் விழுந்து மதிமயங்கிக் கிடத்தலைத் தான் மதியாமையானது, பின்பு அவன் நிலையைத் தான் அடையும் விதியை விலக்காமையாமென்று உணரும் அறிவில்லானாய், இராமனை நோக்கி 'நீ ஒடித்த வில் ஊனமுற்ற வில். அதன் வரலாற்றைக் கேள்! சூரியனைப்போல் ஒளியும் மேருவைப்போல் வலியும் உடைய இரண்டு விற்களை விசுவகருமன் நிருமித்தான். ஒன்றைச் சிவனும் மற்றொன்றை விட்டுணுவும் கைக்கொண்டார்கள். இரண்டில் எது அதிக வலியுடையதென்று இமையவர் பிரமாவை வினவினர். அவன் எவ்வில் வல்வில்லென்று தெரிவது வியாசமாக, இருவரையும் போர்மூட்டி விட்டான். போர் மத்தியில் சிவன் வில் முறிந்தது. அந்த ஊனவில் நீ ஒடித்த வில். விட்டுணு தன் வெற்றி பெற்ற வில்லை இருசிக இருடிக்குக் கொடுக்க, அவன் என் பிதாவுக்குக் கொடுக்க அவன் எனக்குக் கொடுத்தான். இதை நீ வளைத்தால், உன்னை ஒப்பார் இல்லை; நானும் குறித்த போரை நிறுத்துவேன். இன்னும் கேள். நான் இருபத்தொரு தலைமுறை யரசரைக் கொன்று, அவர்கள் இரத்த நீரில் என் பிதாவுக்குப் பிதிரர் கடன் கழித்து, என் கோபத்தை அடக்கினேன்.

யான் செயித்த உலகனைத்தையும் ஒரு முனிவனுக்குக் கொடுத்து விட்டுத் துறவியாய், ஒரு மலையில் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தேன். நீ வில்லொடித்த ஓசை கேட்டுச் சீறிவந்தேன். இந்த வில்லை வளைக்க வல்லையேல், வளைப்பாயாக!' என்றான்.]

இராமன், வில் வளைத்துப் பரசுராமன் தவத்தைக் கவர்தல்

[இராமன் அவன் கூறியதைக் கேட்டுக் குறுஞ்சிரிப்புக் கொண்டு, வில்லை வாங்கி வளைத்து 'நீர், அரசரை யெல்லாம் கொன்ற கொலைஞராணலும், இருடிபுத்திரராயும் தவசியாயு மிருத்தலால், கொல்லற் குரியீரல்லீர். இந்த வில்லில் தொடுத்த அம்பும் வீண்போவதன்று. இதற்கு இலக்கு யாது? விரைவாய் உரையீர்!' என்றான்.

பரசுராமன், 'கோபியாதீர்! நீர் விட்டுணுவே! உமது அம்பு பழுதாகாமல் அதற்கு என் தவத்தை யெல்லாம் இலக்காக்குதிர்!' என்றான். உடனே இராமன் அம்பைக் கைந் நெகிழ விட, அது பரசுராமன் தவ முழுவதையும் வாரி மீண்டது.

பரசுராமன், 'புண்ணியரே! நீர் எண்ணும் காரியங்கள் இனிது நிறைவேறுக. விடை தருக!' என்று தொழுது போனான்.

அவன் தருக்கும் தவமும் அழிந்து போனபின், இராமன், ஐம்பொறிகளின் உணர்ச்சிகளும் அடங்கி உள்ளம் ஒடுங்கி உயிர் போனான் போலக் கிடந்த தசரதன் முன்னே போய்த் தொழுதான்.]

தசரதன் இன்பமுறுதல்

198. வெளிப்படு முணர்வினன் விழுமம் நீங்கியே
தளிர்ப்புறு மதகரித் தானை யானிடைக்
குளிப்புறுந் துயர்க்கடற் கோடு கண்டவன்
களிப்பெனுங் கரையிலாக் கடலு ளாழ்ந்தனன்

கொண்டுகூட்டு: வெளிப்படும் உணர்வினன், விழுமம் நீங்கித் தளிர்ப்புறும் மதகரித் தானையான், இடையில் குளிப்புறும் துயர்க் கடற் கோடு கண்டவன், களிப்பெனும் கரையில்லாக் கடலுள் ஆழ்ந்தனன்.

பொருள்: அப்போது, உள்ளடங்கியிருந்த உணர்வு சிறிது வெளிப்படலாகி அரைக்கண் திறக்கப்பெற்றிருந்த தசரதன், கொல்லப்பட்டுப் போவானென்றெண்ணியிருந்த இராமன் தொழுதலைக் காணவே, உணர்வு முழுதும் வெளிப்பட்டவனாய்த் துன்பம் நீங்கி, இன்பம் ஓங்கலுற்றவனாகி, பரசுராமன் வந்ததற்கும் போனதற்கும் இடையே தான் முழுகிக்கிடந்த துன்பக்கடலின் கரையைக் கண்டான். கண்டவன் அதில் ஏறின உடனே கரையற்ற களிப்புக் கடலுள் வீழ்ந்து ஆழ்ந்தவனானான்.

விழுமம் - துன்பம். மத கரித் தானையான் - மத யானைச் சேனையை யுடைய தசரதன். இடை - நடுநேரம்.—சு. அ. இடையே உள்ள காலத்தில். குளிப்பு - மூழ்குதல். கோடு - கரை.

பரசுராமனால் நேர்ந்த துன்பத்தால் தசரதனுக்கு உள்ளடங்கியிருந்த உணர்வு இராமன் தொழுதலைக் காண வெளிப்பட்டது. உணர்வு வெளிவரப்பெற்ற தசரதன் பரசுராமன் இல்லாததையும் இராமன் சேமமாயிருப்பதையும் கண்டு துன்பம் நீங்கினான்; பின்பு, பரசுராமன் தோற்றதைக் கேட்டு அளவற்ற இன்பம் அடைந்தான். இந் நிகழ்ச்சிகளை மிக இனிமையாகவும் சுருக்கமாகவும் முன் னிரண்டடிகளிற் கூறினார். கூறினவர், கூறினதையே, பின் னிரண்டடிகளில், வேறொரு விதமாக, விசேட இன்பத்துடன் வியப்பும் விளையக் கூறுவாராய், 'தசரதன், பரசுராமன் வரவே துன்பக் கடலில் வீழ்ந்து, அவன் போனது தெரியு மளவும் அதில் மூழ்கிக் கிடந்து, அவன் போனது தெரியவே, அத் துன்பக் கடலினின்று கரையேறி, அவன் இராமனால் வெல்லப் பட்டதை அறிந்து இன்பக் கடலில் மூழ்கினான்.' என்றார். என்றவர், தசரதன் பட்ட துன்பம் முடிவுற்றது போலன்றி அவன் உற்ற இன்பம் முடிவற்றதென்பதைக் குறிக்கத் துயர்க் கடற்குக் கரை யுண்மையும் களிப்புக் கடற்குக் கரை யின்மையும் கூறிய அதிமதி நுட்பம் அதிசயமானது. (கக௯அ)

எல்லோரும் அயோத்தி அடைதல்

[பரசுராமன் வில்லை வளைத்து அவனுக்குப் பழியை விளைத்த இராமனைத் தசரதன் ஆலிங்கனம் செய்து உச்சி மோந்து ஆனந்தக் கண்ணீ ராட்டினான்; 'இவன் விர கறியாத இளம் பிராயத்திற் செய்த இந்த ஆண்மைத் தொழில், மூன்றுலகத்தோரும் ஒருங்கு சேர்ந்தும் முடிக்க முடியாதது. நல்வினை செய்த எனக்கு இன்பமும் தீவினை செய்த பரசுராமனுக்குத் துன்பமும் தந்த இந்த

இளங் குமரன் இருவினை செய்தோர்க்கு அவரவர் செய்த வினைக்குத் தக்க பயன்களை இம்மை மறுமையிரண்டிலும் ஈயும் இறைவன். இஃது உண்மை' என்றான்.

அப்போது தேவர்கள் பூமழை பொழிந்தார்கள். அவர்களுள் வருணனிடத்து, இராமன், 'இந்த வில்லைக் காப்பாற்றி வைப்பாயாக' என்று சொல்லிக், கொடுத்துத் தசரதனுதியருடன் அயோத்தியை அடைந்தான்.]

பரத சத்துருக்கனர் கேகயம் போதல்

[பின்பு, சிலநாள் சென்றபின், தசரதன், பரதனை நோக்கி 'உன் பாட்டனர் உன்னைக் காணும் விருப்புடையார். நீ கேகய நாட்டுக்கு ஏகுவாயாக' என்றான். பரதன், பிதாவைத் தொழுது சென்று, இராமனை வணங்கி, அவனை அன்றி ஆவி வேறில்லாதவனுதலால், உயிரைப் பிரிந்து உடல் சென்றாற் போலச் சென்று சத்துருக்கனுடன் கேகய தேயத்தை அடைந்தான்.]

பாலகாண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

ஹிலால் பிரஸ், திருநெல்வேலி.—5–'36.

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி.

[எண்—பக்கவெண்]

அரும்பத அகராதி.

[எண்—பாட்டெண். பதப் பொருளைப் பாட்டுப் பொருட் கீழ்ப் பார்க்க. வெவ்வேறு வரி எண்கள் வெவ்வேறு பொருள் களைக் குறிப்பன.]

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
xxii	29	opulance	opulence
4	30	கதாநாயகுை	கதாநுயகனுக
7 குறிப்பு	2	†	‡
	3	‡ ஷை	† பாரதம்
8	21	மிருக்கலாம்,	மிருக்கலாம்.
31	21	தவமொக்கு	றவமொக்கு
32	14	யுடைவன்	யுடையவன்
33	8	கடலை	கடலைக்
70	28	காலவன்	கால வன்
90	16	காட்சிகளை	காட்சிகளைக்
92	5	தமுதில்	தமுதிற்
98	1	டலகணி	பலகணி
105	6		சொல்லிறைற்......றூயவன் அச் செய்யுளின் 3-வது வரியாக
121	28	நிரை	வரை
152	21	பொலிகின்ற	பொழிகின்ற
170	14	கொடிந்துபோய்க்	கொழுந்துபோய்க்
177	11	வாய்த்தொறும்	வாய்தொறும்
182	6	ஊராநின்ற	ஊதாநின்ற
217	6	பொன்றது	போன்றது
233	27	குறித்தது	குறித்தது.
234	19	கிழத்குத்	கிழக்குத்

ராவ் ஸாஹிப் வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், G. B. V. C.

இயற்றிய நூல்கள்

1 சுவர்க்க நீக்கம் முதற் காண்டம் 0 12 0

('பாரடைஸ் லாஸ்ட்' என்னும் ஆங்கில நூலிலிருந்து விருத்தப்பாவில் மொழி பெயர்த்தது; திண்மையான அட்டையுடன்)

டிை காலிகோ கட்டிடம் 1 4 0

2 கோம்பி விருத்தம் (2–ம் பதிப்பு) 0 8 0

(இதிற் சில பாட்டுக்கள் சென்னைச் சர்வகலாசாலை 1934-ம் வருஷத்து இண்டெர்மீடியேற்றுப் பாடபுஸ்தகத்தில் சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன.)

3 நெல்லைச் சிலேடை வெண்பா (2–ம் பதிப்பு) 0 6 0

(இதிற் சில வெண்பாக்கள் சென்னைச் சர்வகலாசாலை 1936-ம் வருஷத்து B. A. பாடபுஸ்தகத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக் கின்றன.)

4 அகலிகை வெண்பா (2–ம் பதிப்பு) 1 0 0

5 இந்து தேசத்துக் கால்நடைக்காரர் புஸ்தகம் 2 0 0

(ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்தது)

6 இந்தியாவில் கால்நடைகளுக்குக் காணுகிற அதிக பிராணுபாயமான வியாதிகளைப்பற்றிய புஸ்தகம்

(ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்து, கவர்ண்மெண்டு ரால் பிரசுரிக்கப்பட்டது. சென்னைக் கவர்ண்மெண்டு அச்சுக்கூடம் சூப்பிரிண்டெண்டுக்கு எழுதிப் பெறலாம்.)

7 இராமாயண உள்ளுறை பொருளும் தென்னிந்திய ஜாதி வரலாறும் (2–ம் பதிப்பு) 0 6 0

8 கல்வி விளக்கம் முதற் பாகம் 1 0 0

(ஸ்பென்ஸர்ஸ் எஜுகேஷன் என்ற ஆங்கில நூலி லிருந்து வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், ஸ்ரீ S. V. கள்ளபிரான் பிள்ளை அவர்கள் B. A., ஸ்ரீ அப்பாவு பிள்ளையவர்கள் L. M. & S. ஆகிய மூவர்களும் மொழி பெயர்த்தது.)

9 ஜான் மில்டனுர் சரித்திரம் 0 4 0

(மேற்குறித்த சுவர்க்க நீக்கம் முதற் காண்டத்தின் ஒரு பகுதி. 1911-ம் வருஷத்து இண்டெர்மீடியேற் பரீக்ஷாபாட புத்தகம்)

10 கால்நடைகளுக்கு வியாதி வராமல் அம்மை குத்தலும் அதன் உபயோகங்களும் 0 1 0

11 சருவ சன சேபம் 0 1 0

(சென்னைச் சர்வகலாசாலை 1937-ம் வருஷத்துப் பிரவேச பரீக்ஷாபாட புத்தகத்திற் சேர்ந்தது)

12 கம்பராமாயண சாரம் : பால காண்டம் (*ராப்பர்*) 1 10 0

(*காலிகோ*) 2 0 0

5, 6 இலக்கப் புஸ்தகங்கள் கையிருப்பில்லை. *மற்றப் புஸ்தகங்கள் கிடைக்குமிடம்:—*

தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் Ltd.,

திருநெல்வேலி & சென்னை.